Notă pentru arhivare digitală

Acest volum este pus la dispoziție în scop documentar, educațional și de conservare culturală.

Notă privind drepturile de autor

Drepturile de autor aparțin autorilor și deținătorilor legali. Dacă ești titularul drepturilor și consideri că materialul a fost publicat fără acord, te rugăm să ne contactezi pentru clarificare sau remediere.

Notă privind copia privată și utilizarea personală

Conform interpretărilor prezentate de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală, structură a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), legislațiile statelor membre ale Uniunii Europene permit, în anumite condiții, realizarea unei copii a unei opere protejate pentru uz personal sau pentru cercul familiei și al prietenilor apropiați.

Această situație poate include și realizarea unei copii digitale a unei opere pe care utilizatorul o deține deja în mod legal (de exemplu în format tipărit), inclusiv prin descărcarea unei copii de pe Internet, cu condiția ca opera să fi fost făcută publică, ca utilizarea să nu afecteze exploatarea normală a operei și ca aceasta să nu prejudicieze titularul drepturilor.

Explicații detaliate pot fi consultate în documentul "Frequently

Asked Questions on Copyright" elaborat de Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală (EUIPO):
https://tinyurl.com/ccdrocopy

Cerere de completări și corecturi

Dacă ai remarcat o eroare de scanare sau poți furniza informații documentate privind această ediție, ne poți transmite datele pentru actualizare.

Colin Falconer

Răfuiala

PARTEA ÎNTÂI.

Camden Town în primele ore ale dimineții, la sfârșitul verii.

Capitolul 1

Mortul avea două mici găuri ovale într-o parte a capului său cafeniu lucios, iar pantalonii de dril cadrilat îi erau trași în jos până la genunchi. Frank Marenko se lăsă pe vine lângă fereastra șoferului, pentru a privi mai de aproape. Matracuca suspina mai departe, în mașina poliției.

— Un cod 69, spuse Marenko.

— Ce-ați spus, domnule? Ridică privirea comisarul în uniformă.

„Stagiar, destul de matur ca să se bărbierească, reflectă Fox. Vorba aia, copoii întinereau de la un an la altul”.

Sub privirile ei, expresia băiatului deveni surprinsă, apoi uimită.

— Cod 69, repetă Marenko. Am mai văzut din-astea. Efectiv, i-a făcut creierii chisăliță. I-a supt-o așa de tare, până i-a explodat craniul cu totul. Se vede cu ochiul liber. Trebuie să ai grijă. Ai fost vreodată cu prostituatele, fiule?

Tânărul rămăsese cu gura căscată, zăpăcit. Bietul dobitoc.

— Nu, domnule.

Marenko îl bătu pe umăr:

— Bravo ție, băiețaș.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, își spuse Madeleine Fox. „E ora trei dimineața, iar eu ascult o comedie răsuflată, pe o stradă udă și prost luminată din Camden Town. Simți o picătură de ploaie croindu-și drum sub gulerul mantoului, pentru a i se prelinge printre omoplați. Se înfioră. Pițipoanca începu să icnească în sec, afară, prin portiera deschisă a mașinii.

„Pesemne am înnebunit”, continuă Fox în sinea ei. „Bine zicea tata. Nu așa se cade să-și câștige existența o fată de familie respectabilă.”

Marenko se răsuci spre tânărul comisar de poliție.

— Ai vorbit cu boarfa?

Când acesta nu-i răspunse. Marenko îi explică răbdător:

— Prostituata. Ai vorbit cu ea?

Comisarul ridică din umeri.

— Zice că n-a văzut nimic, domnule.

— Ce?

— Stătea cu capul plecat.

Marenko studie chipul comisarului.

— Sigur. Da' pe urmă? Trebuie să fi auzit o bubuitură sau ceva. Tipul ăsta și-a ejaculat peste ea conținutul capului. Măcar atunci trebuie să se fi uitat.

Tânărul ridică iarăși din umeri. Marenko o privi pe Fox:

— Tu crezi povestea asta? Aia-i înfulecă banana, el ia un glonț în cap, iar ea zice că n-a văzut nimic. Christoase!

Jamaicanul stătea prăvălit pe scaunul din față al Corvette-i, o rablă americană marfă, cu volanul pe stânga. Doar că nu mai era chiar așa de marfă, cu materia din craniul decedatului împrăștiată peste bord și podea, în dreapta.

Marenko lumină înăuntru cu lanterna comisarului și zări luciul mat al celor trei lanțuri masive de aur pe care victima le purta la gât.

— Avea ceva încărcătură la bord, comentă el. Din cât e aici, se poate achita datoria externă a Nigeriei.

Pe consolă se afla un pachețel de pudră albă, uns cu un cocoloș de sânge în curs de coagulare.

— Medicament pe rețetă, fără-ndoială, remarcă Fox, cu mâinile înfundate în buzunare.

— Evident, replică Marenko. Și-n mâini ce ține? Parc-ar fi o pisică moartă.

Se numea spasmul cadaveric: mușchii mâinilor înțepeniseră instantaneu. Obiectul pe care-l ținuse în momentul morții rămăsese în pumnul lui încleștat.

— Cred că amica lui și-a pierdut peruca, spuse Fox.

Marenko râse scurt, ca un lătrat. Lumina lanternei rămase îndreptată spre poala mortului.

— Și-ăla de pe sculă ce-i, pentru Dumnezeu?

— Un prezervativ, cred, răspunse comisarul.

— Știu ce e, comisare, râse Marenko. Am mai văzut așa ceva la viața mea. Ai auzit, Fox? Sex protejat. Folosește substanțe ilegale, îi sunt zburați creierii la volanul tancului ăstuia yankeu, da' practică sexul protejat. Ce-o să se mai bucure maică-sa!

Moartea nu are nimic demn, își spuse Fox. Cel puțin moartea violentă, provocată astfel. Acum, decedatul nu mai era decât un hartan de carne. Un fotograf de la Ministerul de Interne începuse să imortalizeze imagini ale cadavrului, la lumina blitz-ului, cu indiferență profesională, iar doi detectivi de la Hendon Road stăteau lângă el, cu mâinile în buzunare, glumind pe seama organelor lui genitale și a practicilor sexuale pe care le prefera.

Dar, în fond, probabil că nu era decât un gangster din Yardie și un traficant de stradă. Nu avea șanse să fie respectat.

Un ofițer criminalist, cu salopetă și mănuși de latex, cerceta atent buzunarele mortului. Îi preda obiectele unui coleg, care stătea alături, cu pungi de plastic pentru probe; găsi un sul de bancnote de cincizeci de lire sterline, gros cât un hamburger, și un portofel din piele de crocodil.

S. O. C. O.-ul1 deschise portofelul și examină permisul de conducere. Fox notă detaliile în carnețelul ei. Crawford, Elmore Joshua, născut la data de 15 iulie 1975. O adresă din Islington.

— L-a chemat careva pe Gropar? se interesă Marenko.

Groparul: profesor Aloysius Graveney, medicul legist al Ministerului de Interne. Decesul fusese deja certificat de doctorul diviziei.

— E pe drum, răspunse comisarul.

Fundătura pornea din Kentish Town Road, vizavi de un bloc cu apartamente ale primăriei. Unii dintre locatari ieșiseră pe balcoane, pentru a privi spectacolul din zorii zilei, făcând bancuri sau strigând propuneri. Domnea o atmosferă de

carnaval. Sosirea lui Fox provocase o animație și mai mare. Un C. I. D. În fustă. Bună poantă.

Fox privi în jur. Criminaliștii instalaseră reflectoare cu arc electric, iar zona înconjurătoare era luminată ca un platou de filmare. Patru pubele de gunoi ale municipalității Borough of Camden stăteau aliniate lângă două cabine telefonice devastate. Mai era un castan bătrân și, dincolo de el, înghesuită de noile construcții, o casă îngustă și izolată, cu două niveluri și balustrăzi de fier forjat. Părea să fie abandonată.

La colțul opus se afla un bar, „The Green Man". Peretele acestuia părea să servească drept toaletă locală, iar mirosul de urină se combina cu duhoarea proaspătă de fecale din autoturism. Elmore Crawford se ușurase în momentul morții.

— A văzut cineva ceva? întrebă Fox.

Vorbise fără nici o expresie, ca și cum ar fi recitat o mantră. La ora trei dimineața, nimeni nu vedea nimic.

— Când am ajuns aici, lângă balustrada de-acolo stătea o femeie, spuse comisarul, arătând spre casa de vizavi, pe care Fox o crezuse părăsită. A intrat în casă înainte de a fi apucat să vorbesc cu ea.

Marenko făcu o mutră. Nnț. Viața nu-i așa.

— Am să verific, spuse Fox.

Chiar și la acea oră, dincolo de cordonul poliției se adunase o mulțime de curioși. Erau ținuți pe loc de polițiștii în uniforme care fuseseră trimiși de la secția din Kentish Town. Când sosi furgonul mortuar, spectatorii se dădură la o parte, fără tragere de inimă. Printre ei erau câțiva Rastas, din care unul cu fes de lână în toate culorile curcubeului, un bătrân în halat, ferindu-se de ploaie sub o umbrelă, un bărbat cu un impermeabil de plastic peste pijama. Fox observă un adolescent punk în blugi și Doc Martens, ras în cap, cu cele două șuvițe de păr lăsate în părți răsucite cu fixativ în formă de coarne. Avea un cercel în ureche și un inel în buză. Chipul său, luminat spectral de girofarurile albastre ale ambulanței, se chinuia să vadă cadavrul.

— Ia uite-l și pe Satana, comentă Marenko. Bine a mai

nimerit-o.

Rastas-ii își strigau unii altora glume și o fluierau pe prostituată. Acum, atenția li se îndreptă spre Fox. Unul dintre ei șuieră, în timp ce detectiva își croia drum prin mulțime. Fox nu-i luă în seamă.

Matracuca ridică privirea spre ea, de pe fotoliul din față al mașinii de poliție, toată numai ostilitate și un piept cât toate zilele. Avea un trup de supermodel și o mutră de măcelar. W. P. C.-a2 care primise sarcina de a o supraveghea, surprinse privirea lui Fox și ochii îi licăriră amuzați. Pițipoanca stătea picior peste picior, cu body-ul negru strâns pe talie. Fox bănuia că nu purta lenjerie intimă.

Se vedea clar că-și revenise de pe urma șocului după ce unul dintre clienții ei îi fusese executat în brațe și-și regăsise atitudinea provocatoare. Sparse un balon de chew-ing gum.

— Acum pot să plec acasă? întrebă ea.

— Mă tem că nu. Trebuie să discutăm cu dumneata despre cele întâmplate.

— Ascultă, șed aci pe treaba-mi de-o oră. Mă costă, înțelegi ce vreau să zic?

— Nu te vom reține mai mult decât e necesar.

— Nu-nțelegi. Nu po' să șed acilea pe cur câtu-i noaptea de lungă, boarfă ce ești.

Fox îi oferi un pachet de Wrigley's.

— Mai vrei o gumă? Face bine la mușchii fălcilor.

Femeia i-o zbură din mână, pe jos. Fox ridică din umeri și se îndepărtă.

Se opri pe treapta din fața casei. Nasul i se încreți, simțind mirosul de gunoaie și rahați de câine, din colțurile întunecoase ale grădiniței aflate în față. Ridică privirea spre ferestre. Casa era cufundată în întuneric. Ocupanții se duseseră înapoi la culcare. Probabil locuiau fără forme legale.

Apăsă pe butonul soneriei, dar aceasta părea a fi stricată, așa că bătu cu pumnul de trei ori în ușă. Așteptă aproape un minut și tocmai se pregătea să bată din nou, când înăuntru se aprinse o lumină și ușa se întredeschise. O negresă, ținându-și strâns capotul la gât, privi afară. Ochii îi sticleau de frică.

Fox ridică legitimația.

— Detectiv inspector Madeleine Fox, se prezentă ea.

— Nu văzui n'ica, răspunse femeia.

— Unul dintre comisarii de poliție a spus că stăteați afară, lângă balustradă, când a sosit el, zise Fox, cu oboseala simțindu-i-se în voce.

— Da' suntem în toiu' nopții, spuse negresa.

Vocea îi era înceată, mai mult temătoare decât agresivă. Lui Fox îi păru rău pentru ea.

Femeia încercă să închidă ușa, dar Fox o ținu deschisă, cu piciorul.

— Putem sta de vorbă un moment?

Negresa privi pe lângă ea, spre mulțimea de fețe întoarse în direcția lor, din stradă și din balcoanele de cărămidă umbrite ale locuințelor primăriei, de peste drum.

— Despre ce?

— În mașina de-acolo tocmai a fost împușcat un om.

— Nu l-am împușcat eu.

— Ați văzut ceva?

În casă începu să plângă un copil.

— V-am mai spus. N-am văzut n'ica. Uite, îmi treziți copilu'!

— Pentru Dumnezeu! A fost omorât un om. Înțelegeți?

În mod inexplicabil, femeia izbucni în plâns.

— Nu vedeți c-am destule necazuri? șopti ea.

Și trânti ușa.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, la ora opt, echipa era adunată în Sala de Incidente de pe Hendon Road. De cum sosiră toți, Marenko își făcu intrarea. Era o namilă greoaie de om, cu trup de luptător în mizerie, pe care costumul atârna ca și cum ar fi fost aruncat la întâmplare pe un scaun. Claia de păr cărunt îi atârna peste guler, iar mustața nu-i mai fusese de mult potrivită. Un metru optzeci și opt de atitudini proaste și comportament iritat, iar când era obosit și morcovit, ca acum, intra în camere ca un front de furtună, dând ușile de pereți și împrăștiind hârtiile de pe birouri.

— Cum a mers cu pițipoanca? îl întrebă Fox.

Neinspirată introducere.

— O curvișteină mincinoasă!

Ușa se trânti în urma lui. Aruncă o casetă audio pe biroul lui Fox, de unde alunecă pe podea. Strânse ghemotoc în pumn un pahar de polistiren și îl azvârli prin cameră.

— Boarfa aia e tare de cap ca un pui congelat.

— Ce-a zis?

— Cică se-așteaptă s-o credem că n-a văzut nimic! Ce facem aici? Ne jucăm de-a proștii? Am eu mutră de tâmpit?

— Din profil nu, șefu'.

Marenko o studie pe tânăra detectivă.

— Nu fă pe deșteapta cu mine, Fox.

Se așeză pe marginea biroului și informă echipa despre evenimentele din noaptea trecută. Le arătă caseta video de la S. O.3, imaginea simplă a unui Corvette roșu, trupul lui Crawford căzut peste fotoliul din dreapta, băltoacele de sânge de pe podea; apoi le expuse datele cazului, telefonul anonim la secția de poliție din Kentish Town, în jurul orei două noaptea, mașina trimisă la fața locului să investigheze, pentru a-l găsi pe Elmore Crawford mort și boarfa care voma pe trotuar la câțiva metri distanță. Posibila martoră oculară din casa învecinată. Convorbirea infructuoasă cu prostituata, la Holmes Road, peste câteva ore.

— Deci, spuse D. C. Honeywell, când Marenko termină. Târfa aia care era cu el. Are rapoarte orale, dar nu dă rapoarte verbale. Corect?

— Poate se gândea la altceva, comentă D. S. James, din cealaltă parte a camerei. Știți că așa fac uneori boarfele.

— Ce să fac? intră în joc Marenko.

— Când își servesc clientul, le fuge mintea aiurea. Cred că din cauza plictiselii. Poate chiar de-asta nici n-a observat că bibicul ei a fost împușcat. În clipa aia, credea că era Celine Dion și se scufunda cu „Titanic”-ul.

Și imită o femeie în timpul unei felații, începând să fredoneze leit-motivul din film. Marenko rânji:

— Ești bolnav la cap.

Tensiunea se risipi, iar Marenko se trânti pe un scaun, aruncându-și capul pe spate.

— Trebuie să rezolvăm cazul ăsta. N-are cum să ne scape. Avem o martoră oculară, pentru numele lui Dumnezeu.

— Da, da' se uita prin alt ocular, replică James.

Gluma le plăcu tuturor. Marenko, însă, avea tot dreptul să se simtă frustrat, își spuse Fox. De acord, moartea lui Elmore Crawford nu era nici o pagubă pentru societate. Nu era contribuabil, cum ar fi spus James. Îi aflaseră datele din computer; imprimarea avea zece pagini și includea posesie de droguri, trafic cu narcotice și vătămări corporale grave. Dar cazul ar fi trebuit să fie ca și rezolvat; după cum amintise Marenko, exista o martoră oculară.

Atunci, de ce avea Fox o presimțire rea?

Poate fiindcă pe femeia care stătea cu mutra îngropată în poala lui Elmore Crawford când acestuia îi fuseseră zburați creierii o durea în cot de el și trebuia să prindă la strâmtoare alt personaj din lumea drogurilor, pentru a veni la Hazna să identifice cadavrul. Chiar în acel moment, arma crimei se scufunda în mâl, undeva în Camden Lock sau în Regent's Canal.

Elmore Crawford avea să fie știrea de pe pagina a treia a tabloidelor de a doua zi, dar asociații săi din Islington își vedeau deja de treburile cotidiene, care constau fără îndoială în traficul cu cocaină și amfetamine, fără a-l învrednici cu un gând nici măcar în trecere. Lui Fox i se părea că singura persoană din toată Londra căreia îi păsa cu adevărat de Elmore Crawford era D. C. Frank Marenko.

Și, lăsând la o parte interesul profesional, nici lui nu-i păsa prea mult.

— Ce-i cu femeia pe care agentul a văzut-o lângă balustradă? întrebă cineva.

— Se numește Flora Ellis, răspunse Fox. A spus că o trezise sirena poliției și, înainte de sosirea mașinii, n-a văzut nimic.

— Tot orașul ăsta ar trebui să umble cu ochelari negri și baston alb, în paștele mă-sii, șuieră Marenko. Scuză-mi franțuzeasca, Fox.

Fox zâmbi. Stilul lui Marenko de a-și tot prezenta scuzele pentru limbajul folosit în fața ei era aproape distins. Iar în legătură cu bastoanele albe, avea dreptate. Odată, când era detectivă la Vauxhall, cercetase locul unei crime la un bairam unde cinci sute dintre cei două mii de invitați declarau că, în momentul incidentului, fuseseră la toaletă.

— Începem cu întrebările din ușă-n ușă. Cineva din zonă trebuie să fi văzut ceva. Încă nu știm cum a plecat ucigașul de la locul faptei. Cu mașina, pe jos – cum? Și mai vreau să aflu tot ce e de știut despre acest Elmore Crawford. E clar că a supărat rău de tot pe cineva. James a prins la avizier lista de sarcini. Între timp, eu și Fox îi mai facem o vizită acelei doamne Ellis.

Capitolul 3

— V-am mai spus o dată. Nu văzui nimica.

Flora Ellis era mai drăguță decât i se păruse lui Fox, în întunericul din noaptea trecută, o femeie delicată, cu mișcări nervoase, ca de pasăre. Purta o rochie Marks & Spencer, dar curată și călcată proaspăt. Un copil, nu mai mare de un an, se juca pe podea. Avea părul pieptănat și fața recent spălată, cu acea roșeață strălucitoare care sugera că i se făcea cu regularitate baie.

Casa era îngustă și întunecoasă. Fusese clădită în timpurile Reginei Victoria; la vremea ei, arătase poate întrucâtva mai grandios. Cândva, prin anii 1950, primăria construise un bloc pe locul de vizavi, iar apoi, în anii 1960, edilii demolaseră casele vecine ca să clădească și mai multe apartamente. Se părea că cineva o cumpărase cu intenția de a o renova, căci podelele din salon fuseseră scoase și lăsate stivă lângă prag, accentuând impresia de abandon și descompunere.

Bucătăria conținea o baie ascunsă după o perdea de plastic, decorată cu flori galbene vii. La parter nu mai era decât o singură cameră, un living room mic cu vedere spre o curte aglomerată și năpădită de bălării. Pe un perete se înălța igrasia, iar tapetul se cojea pe alocuri. Dușumeaua era acoperită cu linoleum vechi, iar jucăriile copilului zăceau risipite pe un covor subțire. Mobilă era foarte puțină: o

canapea de două locuri, din creton înflorat șters, cu brațe de lemn, un fotoliu jerpelit din imitație roșie de piele, un gheridon lăcuit. Câteva perne lucrate manual înfrumusețau canapeaua. Pe perete, lângă o broderie înrămată, aduna praful o placă de la Charles și Di, în chip de suvenir:

Te rugăm, o, Doamne, binecuvântează această casă, zi și noapte s-o ai în pază.

Fox observă fotografia de pe consolă, într-o ramă de plastic Woolworth's. Un bărbat chipeș, zâmbitor, o ținea pe Flora cu brațul pe după umeri. Flora avea în brațe un copil mic. Probabil fusese făcută cu mai puțin de un an în urmă, conchise ea.

— E soțul dumneavoastră, doamnă Ellis?

Flora dădu din cap, cu o expresie posomorâtă.

— Am putea vorbi cu el? se interesă Marenko.

— Numai să nu-i cereți să vă și răspundă, replică femeia, întorcându-se apoi iarăși spre Fox. A murit.

— Îmi pare rău.

— N-are de ce să vă pară rău. N-ați făcut-o dumneavoastră. Chiar înainte de Crăciun s-a-ntâmplat. Avea un post la o fabrică de vopsele din Clapham. A căzut o ladă de pe-un motostivuitor, și el stătea chiar dedesubt, nu-așa? Miles aci de față avea trei luni.

Se lăsă o tăcere penibilă.

— Voia să puie la punct casa asta. Avea mâini îndemânatice. Da' acuma, ce rost mai are, nu-așa?

Marenko se aplecă înainte:

— Doamnă Ellis, azi-noapte în jurul orelor două, a fost împușcat un om, la doar douăzeci de iarzi de ușa dumneavoastră din față. Trebuie să știm dacă ați văzut sau auzit ceva, pe la ora aceea.

— Mă mai întrebați o dată asta. V-am zis.

— Știu, nu văzurăți n'ica.

— Păi dormeam, nu-așa?

— Un polițist a spus că stăteați pe veranda din față, când a sosit el la locul faptei.

O nouă tăcere prelungită.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă Ellis.

— Și de ce v-aș ajuta?

„Cred că de fapt nici nu există un motiv serios”, reflectă Fox. Elmore „Eli Dread” Crawford era un golan din Yardie și un traficant de droguri căruia nimeni n-avea să-i simtă lipsa.

— Am consultat dosarele, doamnă Ellis. Soțul dumneavoastră, Michael, a fost arestat la Dover, în 1996, pentru tentativa de a aduce în țară, prin contrabandă, o cantitate mare de rășină de canabis. A fost condamnat la doi ani de închisoare.

— Și-a ispășit pedeapsa! Și, oricum, ce-are-a face cu povestea asta?

Marenko nu trăda nici un răspuns.

Cumva, într-un mod încă neclar pentru Fox, Marenko atinsese un punct sensibil. Mijloacele defensive ale Florei Ellis începeau să se destrame.

— Dacă zic ceva, o să-mi facă de petrecanie careva. Nu că mi-ar păsa de mine, da' ce-o să se-ntâmple cu Miles?

Miles, băiețelul ei. „Da”, spuse Fox în sinea sa, „aici ai dreptate.” Nu avea deloc nevoie de complicații.

— De unde știți ce i s-a întâmplat soțului dumneavoastră în ziua când a murit, doamnă Ellis? întrebă încet Marenko.

Flora Ellis îl privi nedumerită:

— Păi de la toți din fabrică, toți văzură ce s-a-ntâmplat, de-acolo știu.

— Exact. Dar dacă toți spuneau că n-au văzut nimic? Poate fiindcă se temeau să nu dea de necaz, să nu rămână fără slujbă. Cum ați fi aflat vreodată că nu i se întâmplase decât un accident?

— Ce-a pățit ăla din mașină n-a fost nici un accident!

— Deci, ați văzut ce i s-a întâmplat?

Flora Ellis păru să se dezumfle. Marenko o atrăsese într-o cursă, făcând-o să recunoască faptul că asistase la crimă. Totuși, nu puteau face nimic care s-o oblige să dea o declarație. Dar, cu toate acestea, Fox avea impresia că Florei i se epuizaseră resursele, doar păstrând tăcerea până în acel punct.

— Dacă vă zic, șopti ea, cu vocea foarte mică, au să-mi facă felu'.

— Nimeni nu vă va face nici un rău, doamnă Ellis, o asigură Marenko. Vă garantez eu.

— Nu știu ce să zic.

Flora Ellis ezita. Spre propria surprindere, Fox își dădu seama că îi venea s-o apuce și s-o zgâlțâie: „N-o face! Știi bine că nu-ți poate garanta nimic! Gândește-te la copil și ține-ți gura!”

Flora își lăsă fața în mâini.

— O, Doamne.

Marenko știa că învinsese.

— Dacă oamenii întorc capul când cineva e asasinat, spuse el, ce-o să se-aleagă de lumea asta? vreți ca Miles să crească într-o asemenea lume? cineva trebuie să-nceapă să schimbe lucrurile, doamnă Ellis.

Glasul lui avea un efect hipnotic. Până și Fox era sedusă de el, deși auzise acel discurs de nenumărate ori. Își mușcă buzele, încercând să-i impună mutește Florei să păstreze tăcerea.

În schimb, Flora își ridică fața din palme și dădu din cap către Fox:

— Azi-noapte, când îmi bătu ea la ușă, ce mi-am zis: ia să fiu și eu deșteaptă măcar o dată și să-mi văz de trebile mele. Mick îmi zicea tot mereu, prea ești băgăreață, Flora, trebuie să te-nveți să nu-ți mai bagi nasu' unde nu-ți fierbe oala. Și niciodată nu mă-nvățai minte, nu-așa?

Trase adânc aer în piept.

— Nenorocitu'.

— Care nenorocit, doamnă Ellis?

— Din vina lui a pățit-o Mick a' meu. Știu eu ce zic. La-nceput, au fost bani câștigați ușor, iar Mick se credea mare sculă, că făcea parte din firma lui Pat.

— Despre cine e vorba, doamnă Ellis?

— Capper. Doar știți de cine vorbesc.

Marenko o privi pe Fox. Detectiva își ținea respirația. Știau amândoi încotro ducea pista aceea.

— Spuneți-ne ce-ați văzut azi-noapte.

— Bine. Asta e, O. K.? Eram trează. Îi dădeam biberon lui Miles. Auzii două pocnituri, ca de la un eșapament de mașină în stradă. Mă dusei la geam. Și-l văz pe gagiul ăla fugind pe lângă fereastră. Drept prin fața casei. I-am văzut fața ca ziua, că felinaru' de pe stradă mai ardea încă. A sărit într-o mașină, în față la blocu' de-acolo. Pe urmă, mă uitai dincotro fugea, și sub pomu' ăl bătrân din față stătea oprită o mașină țais și-auzii că zbiera o fată. Nu văzui pe nime' împușcând pe nimenea. Numai cum fugea îl văzui. Asta-i tot.

— L-ați recunoaște pe individ dacă l-ați mai vedea? îi sugeră blând Marenko.

— Nu-l văzui c-a-mpușcat pe nimeni, numai fugind îl văzui. O. K.?

Își lăsă capul în piept, începând să plângă încet.

— O. K.? Mai repetă ea, îngropându-și fața în palme.

— Pe Capper l-ați văzut? pe Patrick Capper? Sunteți sigură?

— L-aș cunoaște pe nenorociu' ăla oriunde. El i-a făcut felu' lui Mike al meu.

Marenko îi puse o mână pe umăr:

— Vă mulțumim, doamnă Ellis. Poate reușim să vă luăm o declarație.

Femeia dădu din cap, continuând să suspine în palme.

— Ați făcut bine că ne-ați spus.

Fox privi pe fereastră, la locuințele primăriei, la antenele parabolice, la bicicletele parcate pe balcoanele de la etajul trei, la o răsadniță cu petunii care punea singura pată de culoare pe cenușiul acelei dimineți.

„A făcut bine. Sper că a făcut bine”, își spuse ea. Dar putea să vadă viitorul năvălind spre ei toți.

Capitolul 4

Morga, cunoscută și ca Haznaua, cunoscută și ca Pâinea și Cuțitul Groparului.

Legistul era un bărbat înalt, ochelarist și cam prețios la înfățișare, care arăta mai mult ca un profesor de literatură sau un farmacist, decât un om ce-și petrecea cea mai mare parte a timpului de lucru disecând cadavre și examinând reziduurile

mizeriei omenești. Se numea Aloysius Graveney, dar cei din divizia locală C. I. D. Și 2 Area A. M. I. T. Îl cunoșteau sub afectuoasa și fireasca poreclă de Groparul.

Fox aștepta împreună cu Marenko în anticamera laboratorului principal, știind că duhoarea mortuară avea să-i rămână impregnată în haine și nări toată ziua. Acum își dorea să nu fi ales, dimineață, cel mai bun impermeabil Jaeger pe care-l avea.

— Nu pari prea încântată, Fox.

— N-am nimic.

În tăcere, Marenko se tampona sub nas cu puțin Vick's Vaporub și îi dădu și ei flaconul. Fox făcu același lucru. Peste câteva minute, pe ușă ieși asistentul Groparului, ca să-i cheme înăuntru.

Marenko își înfundă mâinile în buzunare, privind în jur. Resturile unei nopți de miercuri în Londra.

— Drepții la paradă, comentă el. Mă-ntreb care din ei au ajuns în cer.

Fox nu spuse nimic. Nu era șocată de cuvintele lui, niciodată n-o șocau. Nu era decât un nou caz de crimă; glumeai, te detașai de el, îți păstrai mintea întreagă. Dar nu avea chef să-i țină isonul. Mirosul rece și dulceag o îngrețoșa.

Altul dintre asistenții lui Graveney trecu prin fața lor, împingând un cărucior de oțel inoxidabil, pe care cadavrul era acoperit cu un cearșaf verde.

— Ăsta a cerut masă la fereastră, spuse Marenko.

Asistentul îi aruncă lui Fox o privire obosită. Auzise de nenumărate ori toate glumele.

— Cancer la plămâni, îi spuse el, arătând cu capul spre cadavru.

— Atunci mai bine să-l băgăm la secția de nefumători, replică Marenko, râzând scurt, lătrător. „Bolnav la cap”, medita Fox, în timp ce-l urma pe coridor, spre sala de depozitare.

Graveney ieși din cabinetul său, cu o planșetă sub braț, îmbrăcat în ținuta regulamentară, halat verde și cizme Wellington albe. Îi privi pe deasupra ochelarilor săi cu lentile

în formă de semilună.

— D. C. I. Marenko. Ai vreunul aici?

— Crawford. Împușcat azi-noapte, în Camden Town.

— Exact. Autopsia e gata. Haideți s-aruncați o privire.

Îi conduse pe culoarul cu faianță albă. În perete erau instalate mai multe sertare. Pe fața unuia scria cu cretă E. CRAWFORD. Graveney trase de un mâner, eliberă o balama și scoase sertarul.

Dădu cearșaful la o parte. Cadavrul fusese spălat dar, după cum vedea Fox, din craniul lui Elmore Crawford nu mai rămăsese mare lucru, după ce își făcuseră datoria cele două gloanțe.

— Mulți ies din cuptor, puțini intră-n congelator, aruncă Marenko.

Graveney îl ignoră, consultându-și planșeta.

— Moartea a fost instantanee, produsă în jurul orei două a.m., după cum știți de la. Martoră. Două plăgi împușcate la cap. Un glonț a intrat în tâmpla stângă, pe o traiectorie de circa patruzeci și cinci de grade. A fost tras din spatele victimei și a ieșit prin orbita ochiului drept. Urmele de pulbere din jurul orificiului de intrare ar sugera că focul a fost tras de foarte aproape. Fereastra era pe jumătate coborâtă. Agresorul n-a avut altceva de făcut decât să întindă mâna și să tragă.

După o scurtă pauză, continuă:

— Există o a doua plagă împușcată, chiar deasupra urechii stângi, trasă tot sub un unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade, dar din lateral și pe traiectorie ascendentă, indicând că victima zăcea deja pe o parte, peste locul din dreapta, probabil moartă deja, în poziția în care a fost găsită.

Marenko dădu din cap:

— Mulțumim. Când e gata raportul, trimite-ni-l și nouă.

Graveney dădu din cap.

— Gata cu Elmore3, declară el, împingând sertarul la loc în perete.

Fox stătea la spălător, privindu-și imaginea reflectată în lumina rece a tuburilor cu neon. Ce mai mod de a-și câștiga

existența. De ce-i plăcea atât de mult munca aceasta? Nu pentru bani, era sigură.

Ce încerca să dovedească? Avea treizeci și doi de ani. „În dimineața asta, ai putea părea cu zece ani mai bătrână”, își spuse. „Ți s-a șters machiajul. Și uită-te-acolo, în jurul ochilor, un început de laba-gâștii. Iisuse Christoase. Ai cearcăne sub ochi; arăți de parcă ți-ai făcut de cap toată noaptea.”

Se studia cu un ochi critic, ca și cum imaginea din oglindă ar fi fost a unei străine pe care o întâlnea pentru prima dată. Știa că bărbații o găseau atrăgătoare, dar, bărbații fiind așa cum erau, atențiile lor nu o flatau întotdeauna așa cum ar fi fost cazul. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea ar fi făcut cinste c-un păhărel și unei rațe, dacă avea fustă pe ea, era rujată și se arăta dispusă. Unii dintre colegi se simțeau intimidați de statura ei: la un metru șaptezeci și trei, era mai înaltă decât Honeywell. Alte femei îi invidiau silueta – nici vorbă de gimnastică, gogoși la micul dejun în fiecare dimineață, și niciodată nu punea pe ea o jumătate de kilogram măcar. Nu părul blond-sandré, lung până la umeri, era trăsătura ei favorită, ci ochii cenușii ca ardezia. Știa ce efect aveau. Îl auzise pe Marenko spunând că avea o privire care ar fi putut topi plasticul, și o luă ca pe un compliment.

Ușa se deschise, iar Madeleine Fox făcu un pas înapoi, în timp ce intra W. P. C. Stacey. Fox se prefăcu că se spăla pe mâini. Stacey nu se duse direct spre boxe, ci i se alătură la lavabouri, începând să-și retușeze rimelul.

— Tot aici, doamnă?

— Îmi place să lucrez șaișpe ore pe zi, comisare. Face bine la ten.

— Eu îmi fac alea opt ore de tras la roată și pe urmă am întins-o.

O privi în oglindă.

— Vă simțiți bine, doamnă?

— Sunt doar cam obosită. Nu știu dacă mai am stofă pentru munca asta.

Stacey păru jenată de această mărturisire. „Din cauza

gradului, cred”, își spuse Fox. „Nu fac parte din gașca fetelor, pentru că sunt D. I.; nu fac parte nici din gașca băieților, fiindcă sunt femeie. Nu mă pot integra aici. Probabil îmi place să fiu o singuratică.”

Stacey se îndreptă către cabine. În timp ce ușa se închidea, Fox o auzi așezându-se și rupând două bucăți de hârtie.

— Ar trebui să vă duceți acasă și să dormiți bine o noapte, doamnă, mai spuse ea, din spatele ușii.

— Mi-ar plăcea să lucrez și eu opt ore în cap. Aseară n-am ajuns acasă până la unșpe, iar la două jumate m-au chemat din nou.

— Iisuse. Și gagiii ce zic?

Urmă o scurtă pauză, timp în care W. P. C. Stacey își dădea seama ce spusese.

— Dacă nu vă supărați că vă-ntreb, doamnă.

Fox zâmbi:

— Cei mai apropiați bărbați adevărați din viața mea sunt T. J. Și Honeywell.

Se auzi apa trasă, iar ușa boxei se deschise din nou.

— Și de mine ce spun, Angela?

Renunțase la apelativul „comisare”, sperând ca Stacey să se simtă mai în largul ei.

Comisara însă era încă prudentă:

— Doamnă?

— Știu că bărbații au o poreclă pentru mine, ascunsă. Te-ar deranja să mi-o spui? Te rog, adăugă ea.

Stacey o privi lung, nesigură.

— Rămâne între noi, o încredință Fox.

— Foxy, răspunse Stacey. Ca în Doamna Vulpe. Sau, mai pe scurt, Vulpea.

— Nu asta, Angela. Pe-asta o știu. Cum îmi zic, nevrând ca eu să știu?

Stacey trase adânc aer în piept.

— Uneori, vă zic Caporala Poșircă. Sau Grupa Caroserie. Cei care nu vă plac vă spun Elliot Ness. Din Incoruptibilii.

Fox inspiră intens. Ei bine, ea pusese întrebarea.

— E-n regulă, Angela, n-am să-ți cer nume.

— Nici nu v-aș spune, doamnă, se opri Stacey cu mâna pe clanță. Apropo, doamnă, e-adevărat ce-am auzit despre D. C. I. Marenko?

— Că e om? Nu, ăsta-i doar un zvon răutăcios.

— Am auzit că fiica lui se mărită sâmbătă. Nu știam că are o fiică.

— O ține în secret. E teroristă în O. E. R.

— Așa ziceam și eu, mai spuse Stacey și ieși.

Capitolul 5

Marenko năvăli în Sala de Incidente.

— T. J., Honeywell, ne întâlnim aici mâine dimineață la cinci. Vom face o vizită cu noaptea-n cap. Am anunțat o grupă de asalt armat din Solo.

James se întoarse spre Fox:

— Christoase, da' rău l-a mai șucărit fosta nevastă de data asta.

Ancheta din casă în casă nu mai scosese la iveală nici un martor. Doi oameni recunoșteau că fuseseră treziți din somn de zgomotul împușcăturilor și văzuseră un om fugind de la locul faptei și urcându-se într-o mașină. Nu, nu l-ar fi recunoscut dacă-l revedeau. Fusese prea departe. Prea întuneric. Nu, nu reținuseră numărul de înmatriculare al autovehiculului. Unul bănuia că fusese un BMW negru, celălalt își amintea de o Toyota roșie.

Știrile de la laboratorul balistic nu erau nici ele mai promițătoare. Elmore Crawford fusese împușcat cu gloanțe boante de calibru 38, probabil trase cu un revolver Smith & Wesson. Dar ambele proiectile erau prea rău mutilate pentru a se compara cu o anumită armă.

Cercetările asupra familiei și asociaților lui Elmore Crawford nu ajutaseră nici ele investigația. Era un băiat de treabă. Avea o fiică de treisprezece luni, cu prietena lui. Poate că mai fuma și el din când în când puțină marijuana, ca să se destindă, dar de droguri nu s-ar fi atins nici mort. Și de ce ne puneți toate întrebările astea? De ce nu umblați să-i prindeți pe ticăloșii care i-au făcut ce i-au făcut?

Fiindcă suntem negri, nu?

În această fază, totul depindea de Flora Ellis.

— Vin și eu cu dumneavoastră, spuse Fox.

Marenko ezită.

— Sunt oameni periculoși.

Fox se mulțumi să-l privească. Pentru numele lui Dumnezeu!

— O. K. Dar să nu te bagi în vreun bucluc.

Patrick James Capper era mai cunoscut pe străzi sub numele de „Capper Genunchi". În tinerețe, avusese un șir întreg de condamnări pentru agresiuni și vătămări corporale grave, dar în prezent trecea drept un om de afaceri legitim. Avea propria companie de pază și securitate, angaja portari la diverse cârciumi și night-club-uri din estul Londrei, iar unele cluburi erau proprietatea lui. Când Fox lucra la Brigada Antidrog, făcuseră o razie printr-un local de-al lui Capper, după primirea unei informații, și găsiseră o ascunzătoare de cocaină și amfetamine, și câteva arme automate. Acuzațiile contra lui Capper personal căzuseră, din lipsă de probe. Un angajat luase totul asupra lui.

Pentru un băiat născut și crescut la etajul treisprezece al unui bloc de stat din Stepney, Capper se descurcase bine în viață. Reședința sa principală se afla pe o alee liniștită, lângă Pădurea Waltham, în The Grange, o vilă în stil Tudor imitație, cu șase dormitoare, grinzi de stejar înnegrite și iederă pe pereți, ale cărei ferestre cu dantelărie dădeau spre un teren privat de golf. Vecinii săi erau un avocat corporatist și un comerciant de arme. La intrarea aleii se afla un anunț: DRUM PRIVAT. NUMAI PENTRU LOCATARI.

Dar, în dimineața aceea, intimitatea păzită cu strășnicie a lui Capper și a bogaților săi vecini fu penetrată temporar, când o dubă și două mașini ale poliției frânară derapând pe aleea cu pietriș greblat din The Grange. James intră intenționat cu Granada sa în straturile de flori, după care se repezi afară împreună cu Marenko și Honeywell, lăsând portierele deschise în urma lor.

Fox îi urmă fără grabă. Categoric, acela nu era teritoriul ei. Trei polițiști înarmați, în armuri corporale bleumarin, atacau ușa din față cu un baros, cunoscut mai mult sub denumirea de

cheie universală. Panourile masive de stejar se crăpară, cedând, iar sergentul de echipă își conduse oamenii înăuntru. „Iisuse”, își spuse ea, „cred că mirosul de testosteron se simte până-n Colchester.”

— E frumos aici, murmură Fox.

Ușa era încadrată între vulturi de piatră și urne mari cu flori. Alături se vedea un garaj pentru trei mașini, cu ușile deschise; în lumina cenușie a zorilor, Fox numără un X. J. S. Argintiu, un Rolls-Royce Corniche și un Mercedes 190E negru, cu volanul pe partea stângă. Nu, crima nu rentează. Precis.

Sergentul echipei de asalt le declară că drumul era liber, iar Marenko intră primul.

Fox păși peste prag, cu un pas mai lejer. Privi în jur, ca și cum s-ar fi gândit să cumpere casa. Holul imens fusese redecorat în stilul țipător și eclectic preferat de gangsterii din East End, în reședințele lor de la țară. Fox fu vag conștientă de statuile kitsch din marmură, reprezentând negrese goale, sub uleiurile din secolul al XIX-lea, o fântână arteziană de marmură susurând sub scară, un fotoliu renascentist aurit, cu tapițerie de mătase roz, poziționat pe un covor din blană de leopard. Văzu chiar și un candelabru de cristal.

Unul dintre agenții S. O.19 ținea lipit de perete un bărbat înalt, cu părul oxigenat și geacă aviatică din piele neagră, în timp ce partenerul său îl căuta de arme. Se ridică, arătând triumfător un pistol automat Glock pe care îl găsise într-o teacă de la subsuoară.

Fox urcă scara, ținându-se după tropăielile și răcnetele avangărzii lui Marenko.

Cel mai mare tărăboi se auzea din dormitor. Capper fusese smuls dintr-un pat cu baldachin imitație. Era gol-pușcă, dar mai avea pe el destule lanțuri din aur ca să scape Ghana de la falimentul național. Un comisar înarmat îl ținea cu fața pe covorul chinezesc, apăsându-i un genunchi pe șira spinării. Mâinile îi erau încătușate la spate. O fată blondă chiriăia isteric în pat, încercând să se acopere cu cearșafurile de mătase neagră, în timp ce Honeywell îi citea formal lui Capper drepturile.

Capper își răsuci capul și îl văzu pe Marenko stând lângă ușă.

— Căcănarilor! V-o fac eu, în pizdele mamii voastre, pentru treaba asta, canaliilor!

James zâmbi:

— Ai cumva un pistol, Pat, sau doar te bucuri că ne vezi? în timp ce-l ridicau în picioare, James rămase rezemat de tocul ușii.

— Și acoperă-ți chestia aia cu-o pătură, să nu se descarce accidental.

— Băi labă! Futu-vă muma-n cur de bulangii!

— Ia vezi cum vorbești, îl atenționă Marenko. Sunt și doamne de față.

Iubita lui Capper încerca să-și tragă pe ea lenjeria intimă, în pat. Cearșafurile căzură.

— Mișto țâțe, comentă James.

Pe spătarul unui scaun era aruncat un halat. Fox i-l aruncă fetei.

— Spectacolul s-a terminat, îi spuse ea lui James.

— Tu de partea cui ești? se răsti acesta, dezamăgit, și ieși.

Marenko stătea la birou, citind dosarul cazului. Elmore Crawford avea un fișier la Islington C. I. D., unde informațiile criminalistice îl calificau ca traficant de droguri de nivel inferior. Capper, pe de altă parte, atrăsese atenția Brigăzii Antidrog și avea un dosar la Forța Operativă contra Crimei Organizate din cadrul Scotland Yard-ului. Unul dintre informatorii lui James declarase că Elmore Crawford și câțiva prieteni de-ai săi fuseseră implicați într-o altercație cu Capper, la un local din Kentish Town, în noaptea dinaintea asasinării lui Crawford, iar Crawford îl „jignise", făcându-l fătălău.

Lui Marenko i se părea că ceea ce se întâmplase în continuare era destul de clar.

Fox intră, aducând două cafele și două chifle cu cârnați. Uneori, îi aducea aceste ofrande de pace, dacă avea dispoziție. Dar chifle cu cârnați.! pentru Dumnezeu, individul încerca să slăbească!

— Păreți cam morcovit, observă ea.

— Înainte mult mai este, replică Marenko, profetic.

La fel simțea și ea. Percheziția locuinței lui Capper din Waltham Abbey nu dăduse nici un rezultat. Amândoi haidamacii lui erau înarmați, dar niciunul nu avea arme de calibrul 38; aveau pistoale elegante de nouă milimetri, cu paturi ușoare de plastic, mulate după forma mâinii. Rechiziționaseră mai multe articole de îmbrăcăminte, pentru expertize criminalistice, însă Fox găsea că totul nu era decât hărțuire pur și simplu. Nu se găsiseră pete de sânge.

Se așeză, împinse un pahar de polistiren peste birou și deschise punga cu chifle și cârnați.

— N-are nici un sens.

— Ce n-are sens, Fox?

— De ce n-a pus pe altcineva să-l lichideze pe Crawford? Vreun dur din afara orașului?

— Din motive de reputație. Unii dintre concurenții lui Capper consideră că s-a cam moleșit. De ani de zile umblă vorba. Așa că apare acest Yardie cu gură spartă și idei mărețe, care crede că-i poate prelua firma. Poate făcea trafic în parohia lui Capper sau o fi fost unul dintre distribuitorii lui și culegea caimacul. Știi cum e Capper. Dacă-l trage cineva pe sfoară, se sonează complet. Vrea ca anumiți oameni să știe că el a făcut figura asta, să demonstreze că a rămas puternic.

— N-avem prea multe date. O martoră la douăzeci de metri distanță, noaptea. Floare la ureche, pentru un avocat bun al apărării.

Marenko o privi cu o expresie acră.

— Asta-i altceva. Îl cunoaște, și avem o declarație scrisă. O să se prindă.

Ușa se deschise, iar W. P. C. Stacey vârî capul înăuntru:

— Vă caută o anumită Susan Delahunty, domnule.

— Futu-i, bombăni el, apoi o privi pe Fox. Scuză-mi franțuzeasca.

— E jos, la recepție, continuă Stacey. S-o aduc?

— Nu, cobor eu.

Stacey închise ușa, iar Marenko întoarse capul spre Fox:

— Christoase Atotputernice.

— Vești bune, șefu'?

— Avocata lui Capper, răspunse Marenko și ieși.

*

Avea în jur de cincizeci de ani. Dacă era rugat insistent, ar fi descris-o mai degrabă ca fiind îngrijită, decât frumoasă. Avea o înfățișare foarte pedantă, aparținând unei alte lumi, o lume de mult apusă, unde ea ar fi fost soția unui om bogat, nu o femeie bogată în nume propriu, cum era acum. Îl intimida; întotdeauna avusese acest efect asupra lui. Dar Marenko n-o arătase niciodată.

În ziua aceea, purta un taior bleumarin cu bluză albă și un Piaget de aur la încheietura mâinii. Pe genunchi ținea o servietă de piele brună. Când Marenko intră în hol, avocata stătea pe una dintre banchete, parcurgând un Filofax și vorbind la un telefon mobil de culoare bordeaux, mic cât un calculator de buzunar. Marenko fu întâmpinat de asaltul unui damf de parfum franțuzesc scump.

Când îl văzu, întrerupse scurt convorbirea telefonică și se ridică în picioare.

— Ce naiba te-a apucat?

— Bună ziua, Susan, răspunse Marenko.

— I-am recomandat clientului meu să depună plângere împotriva ta și a departamentului.

Marenko aruncă o privire spre sergentul de la birou, care întoarse repede capul.

— Hai mai bine să discutăm sus.

— Spargeți ușa, îi terorizați logodnica.

— Boarfa.

— Îi înfigeți pistoale în față și-l târâți până aici, gol. Unde vă credeți? în Rusia? în Iran?

— Dacă eram în Rusia, la ora asta avea deja electrozi cuplați pe organele intime. Și tu la fel. Nu vrei o cafea, în schimb?

O conduse în biroul său de la etaj. Fox înțelesese mesajul și se retrăsese în Sala de Incidente. În timp ce închidea ușa în urma lor, Marenko deveni stânjenitor de conștient de paharele din polistiren împrăștiate peste tot, gogoșile mușcate și mirosul de sudoare al propriilor haine.

— Deci. Ce problemă ai, Susan?

— Intenționez să depun o reclamație oficială la Comisarul Metropolitan de Poliție în legătură cu desconsiderația voastră nepăsătoare la adresa libertăților civile ale clientului meu.

Marenko se așeză la birou ca în spatele unui soi de barieră.

— Aveam motive să credem că era înarmat și periculos.

— Era în pat și dormea.

— Nu prea dormea, Susan. Și era înarmat. Mai bine zis, agita o armă cât toate zilele în fața unei femei goale.

— Scutește-mă de poante, Frank. Ce probe ai contra clientului meu?

— Avem o martoră oculară care îl plasează la locul unui asasinat cu armă de foc, în primele ore ale dimineții de joi.

— La ce oră, exact?

— În jur de două.

— Clientul meu m-a instruit să te informez că a jucat cărți acasă la un prieten din Highbury, până la ora trei și jumătate a dimineții respective, și are trei martori independenți care-i pot confirma afirmațiile.

— Alți trei traficanți notorii de droguri.

— Parteneri de afaceri, își deschise ea servieta și aruncă pe birou câteva copii ale depozițiilor. Nu aveți nici un motiv să-mi rețineți clientul.

Marenko începu să bată în birou cu un pix, într-un tam-tam tot mai rapid, pe măsură ce se apropia de capătul răbdării. Asta era problema cu sistemul de justiție penală; nu exista nici un fel de justiție. Nu se găseau decât avocați și consilieri care încurcau treburile tuturor. Ce-i păsa ei? locuia în Hampstead.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dobitocul ăsta își câștigă traiul din trafic cu cocaină.

— Dacă e adevărat, de ce nu-i în închisoare?

Marenko se ridică, rezemându-se de birou. O venă mică i se umflase la tâmplă, conturată pe piele ca un nod vânăt rebel.

— Din cauza celor ca tine! de-asta ai vrut să urmezi dreptul, doamnă Delahunty? Ca să ții în libertate jigodiile astea?

Susan nu se lăsă intimidată nici de înălțimea, nici de furia lui. Dumnezeu îi era martor că asistase la acel spectacol de nenumărate ori, în toată perioada căsniciei lor. Puse picior

peste picior.

— Dacă nu respectăm legea, putem la fel de bine să ne întoarcem în junglă.

— Să ne întoarcem în junglă? Și Brixton-ul ce crezi că e? cum numești tu Clapham-ul? Civilizație?

— Nu trebuia decât să dai un telefon, iar clientul meu m-ar fi însoțit de bună voie la cea mai apropiată secție de poliție. Și, când colo, voi l-ați scos din casă, în modul ăsta umilitor. O să mai auziți voi de mine.

Susan Delahunty se ridică în picioare, își închise cataramele servietei și ieși.

— O zi plăcută îți doresc! strigă Marenko după ea, dar avocata trântise deja ușa în urma sa.

Patrick Capper stătea așezat pe pat în celula sa din secția de poliție Tottenham, cu brațele încrucișate pe piept și buzele subțiate de furie. Unul dintre oamenii săi îi adusese hainele la recepție; pantaloni cu dungi subțiri, pantofi italieni de piele, o cămașă de mătase neagră și o vestă, tot din mătase, cu model floral violet pe fond negru. Una dintre numeroasele sale porecle era Dapper Capper4.

„Bandiții dracu'„, își spuse acru Marenko. „Mereu confundă sclifoseala cu deșteptăciunea."

Când un comisar în uniformă deschise ușa și îi ceru lui Capper să-l urmeze în camera de interogatoriu, acesta se ridică fără o vorbă, cu ochii plini de dușmănie mocnită.

În cameră, Capper se aplecă înainte, dirijându-și răspunsurile spre microfon, cu disprețul la adresa celor doi detectivi cât se putea de vizibil.

— Când a fost împușcat gagiul ăsta, Elmore Crawford, eu eram acasă la un prieten și jucam cărți.

— La ora două noaptea?

Capper îl învrednici pe Marenko cu o privire dezgustată.

— Dacă voi vă vârâți în pat cu-o ceașcă de cacao, după știrile de la ora nouă, nu-nseamnă că alți oameni nu-și trăiesc viața.

Fox interveni, cu vocea liniștitoare și zâmbetul forțat:

— Încercăm să vă ajutăm, domnule Capper. Dacă veți coopera cu noi, nu mă îndoiesc că în curând vom rezolva

toată problema. Și-acum, în legătură cu acești prieteni ai dumneavoastră. Ar fi dispuși să depună mărturie în instanță că la ora aceea vă aflați în compania lor?

Capper reveni cu atenția spre microfon.

— Da.

— Le putem afla numele, vă rog?

Cunoșteau deja numele, din depozițiile lui Delahunty. Fox voia să afle dacă Patrick Capper și le amintea. Individul le recită pe rând: James Strong, Charles Whitten, Vernon Taylor. Pe doi dintre ei, Fox îi recunoscu drept haidamacii lui Capper. Celălalt era contabilul său.

— Ești sigur că Cei Trei Malaci și-au pus la punct poveștile? întrebă Marenko. Charlie Whitten are nevoie de trei încercări ca să-și scrie corect numele.

Delahunty, avocata lui Capper, înălță o sprânceană, în semn de avertisment. Marenko se strădui s-o ignore. Se aplecă peste masă.

— Avem o martoră oculară care te-a văzut împușcându-l în cap pe Elmore Crawford, spuse el, înflorind puțin adevărul.

— Înseamnă că m-a confundat cu altcineva, declamă Capper în microfon.

— Haide, continuă Marenko, scormonind după o reacție. Ce-a făcut? Încerca să-și plaseze marfa pe terenul tău?

— Nu l-am cunoscut în viața mea pe gagiul ăsta. O. K.?

— Avem alți martori care afirmă că tu și Crawford v-ați certat într-un local numit „The Crooked Billet”, marți seară.

— Mda? Și-atuncea, de ce nu-s aici?

— Cum a fost, Pat? Tu îl aprovizionai cu marfă, și el reținea din profituri? Asta era?

— Cred că distinsul meu client ți-a răspuns la întrebare, domnule inspector șef, replică Delahunty.

Marenko rămase cu ochii spre Capper.

— Ai reușit să te impui, așa-i, Patrick? Le-ai arătat tuturor că ai rămas un dur.

— Asta-i hărțuire! Clientul meu v-a răspuns la întrebare!

Marenko însă continuă, fără s-o ia în seamă:

— Nu era vorba numai de afaceri, nu? Era ceva personal.

Umbla cu vorbe că te blegiseși, așa că tu.

— Inspector șef Marenko! Dacă îmi agresezi verbal clientul, voi întrerupe întrevederea în clipa asta! Clientul meu a declarat cât se poate de clar că nu cunoștea victima și există trei martori independenți care pot confirma că în momentul crimei se afla în altă parte. E clar că ai de-a face cu un caz de confuzie de persoană.

Marenko se rezemă de spătar. Pe buza de sus îi luceau broboane de sudoare.

„Am dat de belea", își spuse Fox, „dacă nu-l putem plasa la locul faptei pe altă cale; alt martor, o armă a crimei cu amprentele lui. Din situația existentă încă ar mai putea să scape."

Marenko își impuse să zâmbească. Christoase, mare efort mai era, reflectă Fox. Parcă ar fi ridicat în cârcă o presă de o sută de kile.

— N-aș crede, doamnă Delahunty, spuse el. Avem o declarație din partea unei martore oculare a asasinatului. I-aș avertiza pe asociații domnului Capper că riscă să fie inculpați pentru sperjur.

Reveni spre Capper.

— Sper că ți-ai împachetat pijamaua.

— Dar e ridicol, izbucni Delahunty. Cazul nici măcar nu va ajunge în instanță.

Marenko se ridică în picioare. Când devenea atât de calm, răspândea în jur un aer amenințător. Fox se simțea mai în siguranță când șeful ei tuna și fulgera, aruncând care-ncotro cu obiecte.

— Interogatoriul s-a încheiat la orele 3,15 p.m.

Închise casetofonul și se întoarse spre Delahunty:

— De ce nu-ți tragi tu pe tine o minijupă de piele și nu ieși pe trotuar, ca să-ți câștigi decent existența?

Și ieși furtunos din cameră.

Delahunty o privi lung pe Fox, cu obrajii înroșiți de șoc și furie. Până și Fox era copleșită.

— Nu se cuvenea, spuse ea. Îmi prezint scuzele.

Se ridică, făcându-i semn cu capul comisarului de poliție

care aștepta lângă ușă:

— Du-l pe domnul Capper înapoi în celulă, te rog.

— Nu-ți prezenta scuzele în locul lui, îi spuse Delahunty, în timp ce pleca. Dacă începi, n-ai să te mai poți opri niciodată.

Capitolul 6

Fox o conduse pe Flora Ellis în camera de observație. Femeia mergea cu mișcări țepene, aproape rigide de spaimă, ținându-și lângă trup poșeta, cu degetele albite de atâta încleștare. „N-o să răzbească până la capăt", reflectă Fox.

„O să se răzgândească și-o să fugă de-aici. Și este o parte din mine care nu vrea s-o oprească."

— Unde e Miles, doamnă Ellis? întrebă ea.

— L-am lăsat în grija unei vecine, pentru o oră. Dar trebuie să mă întorc repede acasă. La șapte, vecina mea pleacă la serviciu.

— Vom termina până atunci, o asigură Fox, încercând să facă întregul proces să nu pară mai amenințător decât un control de rutină la dentist. „Dacă o să-l arate cu degetul pe Patrick Capper", își mai spuse ea, „șeful ar face bine să-i asigure protecția."

Intrară în camera de observație. Susan Delahunty se afla acolo, împreună cu un D. C. Dintr-o altă grupă, Jennings. Flora se opri în poziție de drepți, țeapănă, privind cu oroare spre geam.

— E-n regulă, o încredință Fox. Dumneavoastră îi vedeți, dar ei nu vă pot vedea. E o oglindă unidirecțională.

— De ce m-oi fi apropiat eu de fereastra aia împuțită? mormăi Flora Ellis.

Fox îi adresă un surâs încurajator și probă microfonul care făcea legătura cu camera de identificare.

Doisprezece bărbați stăteau în șir, cu fața spre fereastra de observație. Fiecare ținea câte un număr în dreptul pieptului. Capper avea numărul șapte; se uita spre oglindă cu un zâmbet strâmb și o expresie de dispreț asezonat. Ceilalți aveau cu toții părul roșcat, la fel ca al lui, și erau mai mult sau mai puțin de aceeași statură.

Fox puse ușor o mână pe brațul Florei:

— Dacă-l recunoașteți pe omul pe care l-ați văzut în noaptea aceea, nu trebuie decât să-i spuneți detectivului comisar de aici, iar de restul se va ocupa el. Dacă doriți ca oamenii să facă vreun lucru care v-ar ajuta la identificare, va da el instrucțiunile, prin sistemul de adresare.

— Dumneavoastră nu rămâneți aici cu mine? O întrebă Flora Ellis.

— Eu sunt implicată prea mult în acest caz, doamnă Ellis. Trebuie să aștept afară, ca să nu ni se poată reproșa nici o părtinire. Dar voi fi imediat după ușa aceea. Și acum, luați-o încet. Aveți vreo întrebare de pus?

Flora Ellis clătină din cap. Pe buza de sus îi strălucea o peliculă de sudoare.

Fox ieși, închizând ușa în urma ei. Marenko stătea rezemat de perete, rozându-și o unghie ruptă.

— O să iasă bine?

Fox ridică din umeri și-și încrucișă brațele pe piept. Nu le rămânea decât să aștepte.

Trei minute mai târziu, ușa se deschise. Delahunty ieși, cu fața ca o mască de nepătruns. Jennings o conduse pe Flora Ellis afară, ținând-o blând cu o mână de cot. Clătină din cap. Flora Ellis nu putuse realiza identificarea. Marenko se îndepărtă fără să-i adreseze nici o vorbă, palid de furie.

Era ora șase seara, iar în zona recepției domnea haosul. O femeie plângea, fiindcă i se furase mașina Volvo dintr-o parcare locală. Bătea cu mâna în comptoar, furioasă și înfricoșată în același timp.

— Ce-o să zică soțul meu?

O tânără era eliberată, după ce fusese arestată și acuzată de furt din magazine. Tatăl ei o conducea prin mulțime, cu buzele albite de mânie.

Bărbații de la parada de identificare plecau, mai bogați cu câteva lire sterline. Și cu o poveste pentru diseară, la cârciumă. Nu ți se întâmpla zilnic să participi la o paradă de identificare, lângă Pat Capper. Când ieșiră, ploua. Și nu era decât jumătatea lui septembrie. Se zisese cu vara pe anul acela.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, doamnă Ellis, spuse Fox.

Flora n-o putu privi în ochi.

— Iertați-mă. N-am putut. El era, într-adevăr, da' n-o putui face.

— Chem o mașină să vă ducă acasă.

— Nu vreau să vadă vecinii că mă aduce Moș Bill, refuză Flora. Iau autobuzul.

— Nu vă putem lăsa să faceți asta. Am să vă chem un taxi. Vă pot da un ordin de plată pentru șofer. N-o să vă coste nimic.

Telefonă după un taxi, de la recepție. Când reveni în hol, Flora privea în gol spre afișul cu persoane dispărute. Ieșiră pe ușă, oprindu-se la adăpost, în curtea din față. Flora Ellis nu spunea nimic, privind cum picura ploaia de pe streșini, cu fața cenușie precum cerul înserării. Străzile erau lucioase ca burta unui șarpe.

Vineri. Oamenii-s tineri: o tăiem devreme, mâine nu-s probleme. Acum, însă, nu. Cu o crimă nerezolvată pe cap, încă două săptămâni aveau să lucreze pe rupte.

— Sper că am făcut ce trebuie, spuse Flora.

— Cu siguranță, își impuse Fox să răspundă.

— Numai de Miles al meu îmi fac griji.

Ce i-ar fi putut spune? Dacă era în situația ei, ar fi avut curaj să meargă până la capăt?

Așteptau în tăcere, ascultând ploaia.

Peste câteva minute, în fața lor se opri un taxi negru, cu motorul diesel ticăind. Fox îi dădu bonul pentru taxi, o ajută să se așeze pe bancheta din spate și închise portiera.

În timp ce mașina pornea, privi peste drum și văzu un Mercedes 190E negru demarând de lângă bordură. Pe locurile din față se aflau doi oameni. Îl recunoscu pe cel de la volan. Avea păr oxigenat și geacă aviatică de piele, era același pe care-l văzuse dimineață cu fața lipită de peretele vilei lui Capper.

Omul de pe locul din dreapta era Patrick Capper. Zâmbi și-i făcu cu mâna.

Capitolul 7

— Maddy?

Fox își simți degetele încleștându-se pe telefon.

— Ginny.

Sora ei mai mare. Christoase, acum ce mai uitase? Ziua de naștere a mamei? Nu, era destul de sigură că avea să fie abia prin noiembrie. Poate a unuia dintre copiii lui Ginny? bâjbâi pe birou după Filofax, răsfoindu-l repede până la agenda anuală, unde erau notate toate zilele de naștere și aniversările de căsnicii, în gardă, căutând să pară relaxată.

— Ești liberă diseară, cum am vorbit?

— Diseară.

— Doar n-ai uitat?

Asta era. Septembrie. Cincisprezece. Ziua lui Ian. Îi era destul de greu să țină minte zilele de naștere ale propriilor rude de sânge, necum și pe ale cumnaților. Nu că ar fi fost egoistă; într-un an, uitase până și de propria aniversare, și chiar Ginny i-o amintise. Era efectul meseriei.

— Nu, n-am uitat.

Ce să uit?

— La șapte jumate.

— M-hmm.

— Deci, tot ai uitat.

— Ba nu. Dai o petrecere.

— Un dineu.

— La Ravanelli's.

— Ba acasă. Adu doar o sticlă de vin.

— Mhm. Perfect. Uite-o aici, în jurnalul meu.

Christoase. Se uită la ceas. Mai bine să se ducă în oraș și să-i cumpere ceva.

— I-am invitat pe George și Siobhan. Îi mai ții minte? george a fost cavalerul de onoare al lui Ian, la nuntă.

Aha, vag. Își amintea nunta ca prin ceață. Băuse prea multă șampanie pe stomacul gol și, imediat după ce tăiaseră tortul, se prăvălise într-un taxi.

— Și fost coleg de școală de-al lui Ian. Tocmai s-a mutat înapoi la Londra. O să-ți placă.

Ei, căcat. I se pregătea o șustă pe neve. Ginny, vacă mai ești.

— M-hmm.
— Să nu întârzii.
— Eu? Niciodată.
— Atunci, ne vedem la șapte jumate.

Fox închise telefonul. Familia. Imposibil să uiți că o aveai; parcă era un chewing gum lipit pe talpa pantofului. Iar ea se distanțase. Familiile te țin pe loc, te bat la cap cu ce se cade sau nu se cade să faci. Familiile sunt păzitorii secretelor de mult învechite.

Ochii i se abătură spre fotografiile de familie de pe biroul lui Marenko. Înveselește-te, Madeleine. Poate ar fi bine să te înarmezi cu câteva accente personale. La urma urmei, dacă până și Marenko are așa ceva. Îi era greu să și-l închipuie pe Barosan cu o familie. Se apropie de biroul lui, pentru a vedea mai bine.

Două fetițe zâmbeau dintr-un Kodachrome vechi. Acum, amândouă erau femei în toată firea, fără îndoială, doar cu puțin mai tinere decât ea. Dar iată-le sanctificate pe biroul lui Marenko, imortalizate pentru veșnicie cu aparate dentare și uniforme de școală, icoane dintr-o vreme când Marenko era căsătorit încă și mânca seara la masă, nu la birou, din pachete. Dacă existase vreodată o asemenea vreme; dacă o legendă putea fi crezută.

Își consultă ceasul. Ora unu, sâmbătă după-amiază, iar ea plimba hârtiile pe birou. După câte se părea, numai asasinii plătiți și traficanții de droguri puneau preț pe timpul liber. Își luă poșeta de piele cu curea pentru umăr, scoase cheile și împinse scaunul sub birou, cu un gest definitiv.

Ieși din cameră și porni pe coridor, trecând prin ușile rotative, spre parcare. Își găsi mașina Vauxhall Cavalier la locul ei. Ce mizerie. Aripa din spate și portiera din stânga erau îndoite. Era opera lui Marenko: parcase prea aproape de ea, într-o zi, și deschisese brusc portiera, grăbit ca de obicei. Se gândi dacă n-ar fi putut încerca s-o ducă la service, după-amiază. Să spele de găinați luneta. Eventual să arunce și câteva dintre cutiile cu pui la pachet de pe bancheta din spate.

Se prăbuși pe fotoliu, la volan. Introduse cheia în contact,

dar nu porni imediat motorul. Trebuia să sosească un moment, își spuse, când te întrebi ce faci cu viața ta. Iar acesta era un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Privi parbrizul, începețoșat de praf. Porni ștergătoarele și jeturile de apă. Nu reuși decât să-l murdărească și mai rău, întinzând jegul într-o arc opac peste plexiglas.

„La fel ca viața mea", își spuse. „Încerc să mi-o limpezesc și nu reușesc decât să înrăutățesc totul. Oare fiindcă sunt femeie mi-e atât de grea munca de polițist, sau e grea pentru oricine?" Majoritatea bărbaților din departament pe care-i cunoștea fuseseră însurați de mai multe ori. Fox nu se măritase niciodată, dar, la fel ca ei, nici ea nu avea o viață particulară adevărată. Munca în poliție era ca un drog. Nu o putea abandona și nu-și putea imagina viața fără ea. Era originea tuturor problemelor ei și sursa tuturor satisfacțiilor.

Valul ocazional de adrenalină la locul câte unei crime, o arestare, o condamnare; și mai era încă ceva, acea nevoie de a dovedi ceva cuiva, Dumnezeu știe ce sau cui.

Presupunea că, de fapt, credea cu adevărat în meseria ei. Dintotdeauna fusese așa, de pe vremea când lucra ca W. PC. La Shepherd's Bush și Leyton, cei trei ani ca D. C. La Southwark, încă doi ani la Vauxhall, apoi ca D. S. Cu Brigada de Jafuri, în Finchley. Își câștigase reputația cu Brigada Zburătoare, o unitate de elită cu baza la Scotland Yard care se ocupa de crima organizată.

Fusese detașată în Echipa Incidentelor Majore Zonale de pe Hendon Road în urmă cu doar șase luni. Era încă novice în domeniu. Îi plăcea activitatea, iubea munca de detectiv. N-o interesau banii și, în pofida propunerilor continue, se părea că nici sexul n-o interesa. Nu ținea decât la justiție și să-și aducă o contribuție cu adevărat importantă.

Justiție.

Absentă, deschise radioul. Știrile de la Radio începeau cu un reportaj despre Monștrii Macclesfield, cum îi poreclise presa, un soț și o soție arestați în acea dimineață pentru violarea, torturarea și asasinarea a patru adolescente care dispăruseră din Lancashire, în ultimele douăsprezece luni. Crainicul

spunea că, după părerea poliției, cei doi erau implicați și în dispariția a cel puțin alte trei fete.

N-aveau să mai revadă lumina zilei, își spuse Fox, cu o satisfacție sumbră. Cel puțin, mai existau unele crime suficient de hidoase pentru ca nici chiar cel mai bun avocat al apărării să nu poată negocia.

Din nou simțea că avea îndoieli cu privire la sistemul juridic pe care căuta să-l servească. De prea multe ori văzuse cazuri în care justiția fusese slujită rău de către avocați abili și, în cele din urmă, victimele rămăseseră uitate și nerăzbunate. Își amintea de tânărul în vârstă de nouăsprezece ani, pe care îl arestase după ce-i dăduse o lovitură fatală unui șofer de taxi, numai pentru ca avocatul său să obțină reducerea acuzației la vătămare din imprudență. Cum, necum, în nici nouă luni era din nou liber. Îi convinsese pe atâția ucigași să facă mărturisiri complete, fără a-i supune presiunilor, numai pentru ca avocatul din oficiu să-i determine să și le retracteze, iar într-o situație cazul fusese respins pe baza unui viciu de procedură cu privire la probe. Știa că omul era vinovat, avocatul lui o știa și el, o știa și judecătorul. Dar acuzatul a fost pus în libertate și, peste un an și trei luni, a împușcat un benzinar, în timpul unui jaf cu mână armată, lăsându-l imobilizat în fotoliul rulant până la sfârșitul zilelor lui.

Se săturase până peste cap de avocați a căror competență întrecea conștiința sau etica, de criticile din presă, de orele istovitoare cu prea puține rezultate sau recompense din partea societății exterioare propriei frății polițienești care chiar și pe ea însăși o izola în sânul său, fiindcă era femeie.

Dar, cum spusese tatăl ei, în ziua când îl anunțase că renunța la studiile de asistentă medicală pentru a se face polițistă: „Maddy, sper să nu-ți regreți niciodată alegerea. N-o să-ți fie ușor.”

Bătrânul ei. Dacă mai trăia, realitatea l-ar fi omorât.

Capitolul 8

Marenko își examina chipul reflectat în oglinda de deasupra scrinului. Iisuse, costumul acela de maimuțoi se micșorase și mai mult, de când îl îmbrăcase ultima oară. Își făcu de lucru

cu garoafa de la butonieră. „Arăt ca un caraghios, cu chestiile astea pe mine. Ca un cupletist în cluburile muncitorești din Bradford.”

Ochii i se îndreptară spre fotografia de pe scrin, un bărbat și o femeie cu două fetițe, undeva pe malul mării, pe fundalul bătut de vânt al acesteia. Probabil fusese făcută vara. Fetele erau încă mici, Jules nu avea mai mult de zece ani – ceea ce însemna că Donna să tot fi avut vreo șapte. Donna chicotea, iar Jules stătea serioasă și dreaptă ca un vătrai. Buclele blonde îi cădeau peste față. Bărbatul, fără cămașă pe el, era voinic, cu burta plată, iar părul nu-i ajungea până la guler și nu începuse să încărunțească.

„Uită-te la tine acum”, își spuse Marenko. „Suge burta, fiule, nu mai ești Mr. Univers. Vremurile alea erau mai bune. Păcat că n-au durat destul, asta e problema. Nu mă pot relaxa, niciodată n-am putut. Pariez că stăteam acolo, mă uitam la Susan, cum stătea în spatele aparatului și, în minte, enumeram probele din dosarul de la birou.”

Urmări cu degetul conturul celor două fetițe, drăgăstos. „Acum e prea târziu, prost nenorocit ce ești.”

*

Intră în Sala de Incidente, conștient că în încăpere se lăsase tăcerea și toți îl priveau. Își ținu capul în piept, încercând să nu întâlnească privirea nimănui.

De undeva, un fluierat. James și Honeywell erau la birourile lor, D. S. Terry James – T. J., cum i se spunea – în obișnuita sa ținută de o eleganță prețioasă, costum gri-închis la două rânduri, cravată de mătase Bordeaux și pantofi Oxford negri lustruiți ca oglinda, sub birou. În fața lui, Honeywell, arătând ca un sac de bălegar, nici măcar nu se pieptănase, jegosul. Probabil nu dormise toată noaptea, plimbând plodu'.

James vorbi primul:

— Acum rezolvăm cazurile din Belgravia, șefu'?

— Cică a dispărut un pinguin de la grădina zoologică, îi ținu isonul Honeywell, lucrează sub acoperire.

Marenko privi în jur, cu o expresie aspră, pregătindu-se să-l pună la punct pe următorul care deschidea gura. W. P. C.

Stacey se chinuia să rămână serioasă. Alți doi D. C. Găseau lucruri incredibil de interesante pe display-urile computerelor.

Îl auzi pe James spunându-i lui Honeywell:

— Ce-i cu el aici? Credeam că azi după-amiază se mărită fiică-sa.

— Probabil își ia mobilul cu el și-o să urmărească piste și de la masa de nuntă.

— Ce tot bodogăniți acolo? întrebă Marenko.

— Nimic, șefu'. Ne comparam și noi însemnările.

— Bine, când terminați cu asta, vreau să scrieți mandate de percheziție și confiscare pentru toate cârciumile și toate night-club-urile lui Capper. Iar după ce le-ați făcut, voi încerca să găsesc un magistrat care să le semneze.

— Da' n-aveați de mers la o nuntă în după-amiaza asta, șefu'?

— Am destul timp.

James și Honeywell se uitară unul la altul. Iisuse Christoase.

Capitolul 9

Donna și Martin hotărâseră să evite o nuntă formală la biserică; încercându-și norocul într-o vară engleză, preferaseră o ceremonie în grădină. Marenko străbătu North End Way, spre The Hill, și-și parcă mașina Sierra maro între un BMW decapotabil și un Saab turbo negru.

Din Saab coborî o tânără pereche. Bărbatul era îmbrăcat sportiv, în cămașă cu guler lat și jeanși. Dintr-o dată, Marenko se simți deplasat, în costumul său. Se trase de gulerul cămășii. „Iarăși sunt prea elegant îmbrăcat și prea prost plătit”, își spuse el, înverșunat. „Povestea vieții mele.”

Vremea fusese generoasă. Era o vară indiană caldă, cu apa din eleșteu ca mercurul lichid, în soarele după-amiezei târzii. O luă la trap, peste iarbă. Întârziase. Ceremonia începuse deja.

— Și aș dori să vă urez tuturor bun venit aici, azi, la nunta lui Martin și a Donnei. E o ocazie fericită, o zi în care cu toții putem sărbători însăși natura iubirii.

Christoase Atotputernice. Iarăși avea să fie o nuntă din-alea, Susan o organizase aproape pe toată, ar fi trebuit să se aștepte. Asta era problema cu comunitatea. Șase zile pe săptămână îți strângeau boașele cu ușa, trudind pe brânci ca

să scoată basma curată traficanți de droguri, violatori și ucigași, iar duminica se duceau la biserică, unde toate erau bune și frumoase.

De-asta nu avusese niciodată încredere în religie. Nu-i plăcea genul de oameni pe care îi atrăgea.

Oficianta ceremoniei era o femeie cu păr lung brunet, vârstat cu șuvițe cărunte. Îl purta ca o adolescentă, despletit, revărsat în jurul umerilor adunați. Își trântise pe ea un sarafan lung și diform, avea un șal pe umeri și un fel de cunună cu margarete pe cap. Stătea sub o arcadă de flori, citind dintr-o carte legată în piele roșie. „O hippie cam trecută", își spuse acru Marenko. „Dac-aș percheziționa-o acum la piele pe baba asta, garantez că i-aș găsi cel puțin două uncii de cannabis ascunse în cur."

— Înainte de a începe, spunea femeia, cred că ar fi o idee bună să ne punem cu toții în acord cu natura din jurul nostru, în acest decor minunat. Energia iubirii se găsește chiar și în flori și copaci, așa că haideți să închidem ochii și să ne simțim într-adevăr una cu natura și cu principiul dragostei.

Marenko simți că începeau să-l treacă nădușelile.

— Acum, aș dori să vă întoarceți spre persoana de alături și să vă îmbrățișați din toată inima.

Privi în dreapta lui. Unul dintre prietenii Donnei. Un tânăr împopoțonat, trăsnind a aftershave. În urechea stângă avea înfipt un diamant.

— Numai să te-atingi de mine-n mă-ta, îi șopti Marenko, și-ai să-ți mănânci felia de tort cu furtunul.

— Poate că, în această fază, cu toții ați dori să înaintați pentru a felicita mireasa și mirele.

Marenko rămase la urmă, în timp ce oaspeții forfoteau în jurul fiicei sale și al proaspătului ei soț. Cei mai mulți erau străini, deși recunoștea pe ici pe colo câteva rude de-ale lui Susan. Se părea că el era singurul reprezentant al clanului Marenko, sau cât mai rămăsese din el, după ce părinții se duseseră, iar fratele îi murise de apoplexie, la patruzeci și șapte de ani.

— Bună, Frank.

Ridică privirea. Susan.

— Bună, Susan.

„Haide, fă un efort”, își spuse el.

— Cred că-ți datorez niște scuze.

— Așa?

Când voia, vocea ei putea să taie gheața.

— Bancul cu minijupa de piele și celelalte. L-am spus în aprinderea momentului.

— Nu-i nimic, Frank, te iert.

„Minți”, răspunse el în gând. „Femeile sunt genetic incapabile să ierte. Își adună jignirile cum ascunde veverița alunele, păstrându-le pe toate până în ziua când îți prind coaiele în clește, iar atunci zâmbesc și ți le storcesc.” Susan se apropie și îl sărută ușurel pe obraz. Iarăși parfumul acela.

— Ei bine, cu asta, amândouă fetele noastre s-au măritat. Urmează să fim bunici.

— Mai scutește-mă.

— Cum ți s-a părut ceremonia?

— Diferită. Cred că tu ai organizat totul.

Fața ei rămase inexpresivă.

— Mă aflu aici numai ca să fac act de prezență.

— Să simțim energia florilor și a copacilor. Pentru numele înduratului Dumnezeu.

— Sunt tineri, se iubesc. Au să-nvețe.

— Mda, cum am învățat și noi.

„Oprește-te”, își spuse. „Încetează chiar în clipa asta. Nu e nici momentul, nici locul. Te ațâți singur. Las-o-n pace, măcar o dată. Fă un efort, fii și tu drăguț.” Când colo, însă, își auzi propriul glas spunând:

— Văd că l-ai scos pe Capper de la zdup. Și el e în comuniune cu natura?

— Nu azi, Frank. Suntem la o nuntă.

Un tânăr în costum gri veni spre ei, zâmbitor. „Tinerii ăștia sunt tot mai tineri cu fiecare an”, reflectă Marenko. La brațul său se afla o fată cu părul roșcat și o față pe cât de drăguță, pe atâta de provocatoare, având colorația irlandeză a mamei sale și pometii tatălui. „Jules. Jules a mea.”

— Salut, Tom. Jules. Ce faceți?

Tom îi strânse mâna:

— Bună ziua, domnule.

Domnule. Domnule, ca pentru: domnule tată al soției mele; sau domnule, ca pentru: domnule detectiv șef inspector. Tom urma școala de poliție. Și încă se mai mândrea cu asta.

Jules se aplecă înainte, pentru a-i aplica un sărut cam rece pe obraz.

— Tăticule.

— Bună, Jules. E ceva timp de când nu te-am mai văzut.

Fata îl ignoră, se întoarse spre mama ei și o îmbrățișă strâns; Apoi, cele două femei se îndepărtară. Marenko se întoarse spre Tom:

— Tot mai e supărată pe mine?

— Pe amândoi, domnule. Încă nu s-a obișnuit cu ideea de a avea încă un polițist în familie.

Reveni spre mulțimea care se rărea în jurul Donnei, privind oamenii cu un dram de nemulțumire. „Sunt tatăl ei", medita el. „Dar pur și simplu nu-mi mai găsesc locul în tagma asta. Trebuie să aștept un ginere, înainte de a fi tratat cât de cât cu respect."

— Ce părere v-a făcut nunta, domnule?

„Ar trebui să-l opresc să-mi tot spună „domnule„. Ei pe naiba, îmi place cum sună."

— Genială de futu-i mă-sa. Mai ales chestia aia că să fim una cu copacii. Zău c-am pus-o cu castanul ăla porcesc de-acolo. Imediat o să și dansăm.

— Asta-i Donna, domnule. Face și colecție de cristale. Adună de tot felul.

— Pe vremea mea, ne cununam la biserică. Ni se citea o predică, să nu luăm anticoncepționale, și pe urmă pe toți îi apuca paralizia în sala parohială. Ce s-a ales de religie?

— Dumnezeu știe.

— Exact.

— Martin pare un tip cumsecade.

— E avocat. Fată de copoi, și se mărită cu unul din tabăra dușmană. Putea la fel de bine să se-nhăiteze cu cineva din Triade sau din Krays.

Marenko observă o ocazie. Lumea din jurul tinerilor căsătoriți începuse în sfârșit să se risipească.

— Scuză-mă un minut, îi spuse el lui Tom și porni într-acolo. Donna îl văzu, făcu un pas spre el și-l cuprinse cu brațele pe după gât.

— Arăți superb, Donna.

— Mulțumesc, tată.

În timp ce Marenko se retrăgea, Martin îi înhăță mâna și începu să i-o pompeze.

— Asta-i cea mai fericită zi din viața mea, Frank.

Frank. Marenko își simți chipul înghețând într-o grimasă.

Apoi se apropie fotograful, grăbindu-i să plece. Marenko se răsuci. În apropiere, Tom îl privea.

— Hai să bem ceva, îi propuse Marenko.

Capitolul 10

Lui Marenko i se părea că Hampstead-ul era mai sus decât restul Londrei, cocoțat într-un echilibru precar pe vârful colinei, proprietate funciară de prima mână, cu nasul repezit spre cer. Un sat georgian, în propria buclă temporală. Recepția avea loc acasă la Susan, într-o vilă victoriană cu grădină îngustă și vedere peste pârloagă. La moartea tăticului, Susan, ca singură fiică, urma să moștenească proprietatea.

Marenko avea un apartament în Swiss Cottage.

Peluza grădinii din spate era tunsă proaspăt; arăta cam ca terenul de pe Wembley, în zi de finală a Cupei. În capătul gazonului fusese înălțată o mică marchiză, deschisă într-o parte, cu mese și scaune dispuse în formă de U. Furnizorii se agitau să aplice ultimele retușuri, în timp ce nuntașii stăteau în jurul cortului și pe iarbă, sorbind șampanie. „Și nu cine știe ce ieftinătură, își spuse Marenko. Franțuzească, Veuve Clicquot”.

Rămăsese izolat, privind-o pe Susan cum făcea onorurile casei – sau, în cazul de față, ale peluzei; casă, peluză, la toate se pricepea – și, cu coada ochiului, văzu o pereche apropiindu-se de el. Păr cărunt, lentile bifocale fumurii, costum bun. Tot ceea ce-l făcea să se simtă stânjenit și furios.

— Fermecătoare nuntă, comentă bărbatul.

— Într-adevăr.

— Nu-mi vine să cred că ne-am întâlnit, îi întinse el mâna. Mă numesc Michael, Michael Williams. Ea e soția mea, Sarah.

Sarah întinse o mână albă și moale. Îngrijită impecabil, cu rochie de mătase gri, broșa cu smaralde, ochi pe o față blândă, căutând încontinuu imperfecțiuni. Îl evaluau. „Oamenii ăștia”, își spuse el, „sunt obișnuiți să emită judecăți rapide pe scara socială.”

— Frank Marenko.

Jena lui Williams se văzu imediat.

— Aha. Deci, sunteți.

— Fostul ei soț, exact. Cred că-mi amintesc și numele dumneavoastră. Avocat la Stawell Pateman, nu?

Omul făcu o mutră prudentă.

— Unul dintre băieții mei mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— Așa?

— Avea un caz de viol. Ați chinuit așa de rău victima la bară, încât a vomat în prosop.

Michael Williams își linse buzele.

— Nu cred că e locul sau momentul potrivit.

— Nici ea nu credea.

— Ei bine, dacă eu eram victima, presupun că n-aș fi renunțat la acuzații – dacă erau adevărate.

— Dumneavoastră nu aveți șaisprezece ani și n-ați fost violat niciodată.

— Poate discutăm cu altă ocazie. Am venit aici ca să ne simțim bine.

— Aveți dreptate. Mda, hai să ne simțim bine. Auziți, să vă spun un banc. Care-i deosebirea între un avocat și o pisică-de-mare?

Williams își luă soția de braț, începând s-o ducă de-acolo, dar Marenko îl apucă de mânecă.

— Primul, e un rechin mic și urât, care se târăște pe la fund și suge zoaie. Iar pisica-de-mare nu-i decât o pisică-de-mare. Acum trebuie să mă duc. Cred că tocmai am fost chemat la bară.

Îi lăsă să plece. În capătul câtorva trepte, pe terasa cu dale

de piatră, se afla o masă pe capre acoperită cu pânză irlandeză. Servea un tânăr brunet, cu cămașă albă și papion. Ia te uită! Altul cu drăcii din-alea pe el.

— Vă simțiți bine, domnule? Îl întrebă tânărul.

— Sigur. La fel de bine ca la înmormântarea fratelui meu.

Îi întinse cupa goală de șampanie:

— Ascultă, m-am cam săturat să tot beau limonada asta. N-ai niște scotch?

Fox stătea în magazin, privind rafturile cu sticle de vin, ezitând fără a avea idee ce să aleagă. Băuturile franțuzești erau prea scumpe, iar Broaștele nu aveau nevoie de așa ceva. Etichetele vinurilor australiene arătau frumos, dar se tot gândea la Les Patterson, ceea ce-i tăia cheful. În plus, Australia avea o economie destul de sănătoasă. Cu asta, mai rămâneau Bulgaria sau Chile. Ambele erau în mare încurcătură și nu se îndoia că vreun podgorean din valea Maipo sau din Plovdiv avea să-i aprecieze favorabil alegerea. Un degustător ar fi putut să fie oripilat de metodele după care judeca ea calitatea vinurilor dar, ca băutoare înveterată de gin tonic, trebuia să-și formeze într-un fel o metodologie proprie.

Proprietarul indian stătea în spatele tejghelei, aparent într-un fel de comă, privind televizorul instalat pe perete, deasupra capului său. Se transmitea un buletin de știri, despre arestarea Monștrilor Macclesfield. Apărură obișnuitele cadre cu bărbați și femei pradă furiei, strigând din spatele cordonului poliției, apoi imagini cu un bărbat și o femeie imobilizați în cătușe și acoperindu-și fețele cu hainele, duși în grabă spre o dubă a poliției.

— Ce speră să rezolve? auzi Fox pe cineva comentând.

Privi într-acolo. Un bărbat înalt și blond stătea lângă tejghea, urmărind actualitățile. În fața lui se afla o sticlă de vin, iar omul tocmai își scotea portofelul din sacou.

Proprietarul nu răspunse, dar luă vinul și îl introduse într-o pungă de hârtie brună. Fox aduse specialitatea aleasă de ea – un Cabernet Sauvignon chilian – la casă.

— Își descarcă și ei furia, se pomeni ea spunând.

— Nu-s cu nimic mai buni decât o gloată pornită pe linșaj.

— Oamenii ăștia au omorât prin tortură patru fete. La ce vă așteptați?

— Iar asta înseamnă că suntem o societate civilizată, da?

„Nu-mi vine să cred”, medita Fox. „Nu provoc asemenea discuții în public.” Ridică din umeri, pregătită să se oprească la atât, când proprietarul găsi că avea și el ceva de spus.

— Cred că mai bună ar fi castrarea. Să-i taie naibii fuduliile.

— Și femeii ce să-i facă? Viol, urmat de spintecare?

Patronul îl privi pe bărbatul blond, într-ai cărui ochelari se reflecta ecranul televizorului.

— Păi, de ce nu?

— Nu pot să cred. Trăim în secolul douăzeci. Sau v-a scăpat detaliul?

— Dumneata n-ai fiice?

— Ba să știți că am, replică blondul. Numai că nu găsesc că uciderea oamenilor este o soluție. Dacă ei omoară pe cineva, înseamnă să-i omorâm și noi pe ei?

— Să-i taie dracu' scula și n-o să mai violeze pe nimeni, păi nu? Dacă era fiică-mea, eu așa aș fi făcut.

Ținea strâns sticla de vin, aproape sfidându-l pe blond să-și facă târguielile din altă parte.

— Foarte bine, atunci de ce nu ne-am întoarce tocmai în Evul Mediu?

„Încă un minut, și ăștia doi au să se ia la păruială”, își spuse Fox. „Nimic nu activează mai bine testosteronul ca înaltele principii morale.” Se hotărî să încerce rolul de conciliator.

— Cred că încearcă să spună, îi zise ea blondului, că e foarte ușor să te distanțezi de o problemă atunci când nu ești implicat direct.

Omul scoase un oftat adânc, dezamăgit.

— Ei, eu cred că mă duc să-mi savurez cina înainte ca domnia gloatei să devină lege și să fiu nevoit, în drum spre casă, să mă feresc de linșaje.

Trânti pe tejghea o hârtie de cinci lire sterline.

— Patru lire nouăzeci și nouă, cred. Păstrează restul. Luă vinul și ieși ca o furtună, trântind ușa cu geam în urma lui.

Proprietarul privi încruntat pe urmele sale.

— Cel puțin, noi în India știm cum să ne ocupăm de criminali, îi spuse el lui Fox. Îi lăsăm să putrezească în pușcărie, sau îi facem prim-miniștri. Da', ori așa, ori așa, scăpăm naibii strada de ei!

Capitolul 11

Ian și Ginny locuiau într-o casă semidetașată din Worcester Park, în stil Tudor imitație, cu fronton și felinare de trăsură pe verandă. Ian era contabil în capitală, iar Ginny lucrase ca soră medicală până la nașterea gemenilor. Aveau un Ford nou în garaj, își petreceau în fiecare an vacanțele în Franța, aveau un spălător de vase în bucătărie și mașină de rufe automată. Duceau o viață decentă, normală. Spre deosebire de sora mai mică a lui Ginny, își spunea Fox, care circula cu un Cavalier ciocnit și murdar, nu-și lua niciodată vacanță, lăsa vasele murdare să se adune în chiuvetă și-și spăla rufele la unitatea publică.

Fox o iubea pe Ginny și îl plăcea pe Ian, dar întotdeauna se simțise incomod în preajma lor. Erau oameni cumsecade, membri ai unui public pe care jurase să-l slujească și să-l protejeze, dar știa că îi neliniștea. N-o înțelegeau și nici ea nu îi înțelegea. Pentru început, Fox nu știa cum să converseze nimicuri. Ultima oară când îi văzuse, la Paști, petrecuse o după-amiază întreagă ajutând la recuperarea unei sinucigașe din Camden Lock. Când trăseseră cadavrul pe mal, brațul victimei se desprinsese de trup, Fox pomenindu-se în mâini cu un membru dezarticulat.

Cum să răspunzi, când un membru al familiei te întreabă ce-ai mai făcut în ultima vreme? O porcărie. Am dezmembrat involuntar un cadavru. Dar tu?

De fapt, tocmai așa se uitau la ea, ca și cum ar fi putut să scoată în orice moment din buzunar, absentă, cine știe ce obiect în descompunere. Of, fir-ar al dracului, chestia asta trebuia s-o las la birou. În familie nu mai existaseră niciodată polițiști, iar Ginny o trata cu deferența blândă, dar cam înfumurată pe care ar fi putut să i-o acorde cuiva de altă rasă, unui jamaican sau, Doamne ferește, scoțian.

Își parcă mașina la mică distanță pe stradă – incredibil, în

fața casei era un spațiu liber, dar nu-l luă în seamă. Ginny n-ar fi spus nimic, însă ar fi observat murdăria și îndoiturile și, peste o săptămână, când o vedea cu proxima ocazie pe mama lor, ar fi auzit cuvintele: „Ginny spune că nu-ți poți permite să-ți cumperi o mașină nouă."

Era o seară caldă de septembrie. Din depărtare se auzea zdrăngănitul unui tren intrând în gară; un 747 zbura pe deasupra, lăsând o dâră de vapori pe cer. Strângând în mâini sticla de vin și CD-ul în ambalaj festiv pe care-l cumpărase pentru Ian – Chris Rea nu jignea niciodată pe nimeni – trase adânc aer în piept și porni cu hotărâre pe trotuar.

Grădina era îngrijită, o peluză dreptunghiulară, câțiva boboci de trandafiri, o alee asfaltată. Prin ferestrele cu dantelărie strălucea aura caldă a veiozelor. Ian deschise ușa, strigând:

— Maddy!

Și o îmbrățișă ca și cum tocmai s-ar fi întors dintr-o misiune aeropurtată deasupra Irakului. Buna lui dispoziție era molipsitoare, dar și enervantă, depinde în ce stare te aflai. O duse în casă aproape pe sus. Fox auzi copiii zbenguindu-se la etaj, cu o hărmălaie care acoperea vechiul CD Dire Straits de la stereo. Mirosul cald de mâncare gătită plutea prin casă.

— La mulți ani, îi oferi ea cadoul și vinul.

Ian mulțumi, strigând de parcă darul ar fi fost absolut ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l primească de la ea – o reacție nu lipsită de justificare, poate, dacă se putea judeca după formă – apoi se apropie Ginny și o îmbrățișă. Frumoasa Ginny, cu părul brunet strâns într-o coadă de cal, fața ca de elf, o siluetă de să moară lumea – deși poate puțin mai trupeșă de când se născuseră gemenii, își spuse Fox cu pizmă de soră, pe care și-o reproșă imediat.

— Maddy, se repezi Ginny. Ce faci? E un veac de când nu te-am mai văzut.

— Bine, răspunse Fox. Perfect de bine.

— Ne temeam să nu uiți.

Apoi adăugă, într-o șoaptă impostată:

— Ian era sigur că o să uiți.

Ian zâmbi, clătinând din cap în modul său fermecător, care o înștiința cât de uluit era că-și amintise fie și doar adresa lor.

— Cum aș putea să uit ziua de naștere a cumnatului meu favorit? replică Fox, continuând jocul.

O masă lungă de stejar era întinsă pentru șase persoane, cu tacâmuri de argint masiv, șervete decorate cu sălcii, lumânări. Pe masă aștepta o sticlă de șampanie franțuzească, iar Ian turnă într-o cupă și i-o oferi. George și Siobhan veniseră deja, iar Fox se rugă să n-o lase singură cu ei în cameră. Siobhan era profesoară, iar George reprezentant comercial al unei companii de produse chimice. Nu avea absolut nimic în comun cu ei, iar la conversațiile mărunte era un antitalent. De fapt, uneori se întreba dacă nu cumva munca în poliție nu-i tocise toate aptitudinile mondene. Putea susține un interogatoriu ore în șir, dar după câteva minute de discuții la masă se simțea epuizată.

Sorbi din șampanie, privind în jur. Totul era atât de diferit de propriul apartament aflat lângă Bayswater Road; nu se vedeau chiloți împrăștiați pe jos, nici teancuri de ziare vechi așteptând să fie aruncate, sau chei de mașină ori declarații bancare risipite pe masa din hol. Lămpile scăldau livingul într-o văpaie difuză, rafturile erau pline cu romane de buzunar și volume legate în piele, pe pereți stăteau prinse plăci de colecție. Deci, așa trăiesc oamenii normali.

— Cina e aproape gata, anunță Ginny și dispăru înapoi în bucătărie.

— Mai vine cineva? întrebă George.

— Simon. Un fost coleg de-al meu de școală. Tocmai s-a mutat înapoi la Londra. De fapt, uite-l c-a venit.

Ian se duse la ușă. În momentul când aceasta se deschise, ultimul invitat apăru în prag. Purta un pulover negru cu col-roulé, pe sub o geacă de piele bej, și pantaloni ca pana corbului. Ochii îi erau de un surprinzător albastru ca al porțelanului. Era înalt, blond și, după cum avusese Fox deja prilejul să constate, preocupat acut de problema libertăților civile.

Ian îl îmbrățișă cu un entuziasm pe care părea să-l rezerve

exclusiv unui anumit sfert din populația lumii, aproape scăpând pe jos sticla de vin oferită.

— Scuzați-mă că am întârziat, spuse Simon. Mi-a fost greu să găsesc strada.

— Nici o problemă. Intră, să fac prezentările. El e Simon. Simon, ea e. Se întrerupse.

Ochii lui Fox se întâlniseră cu ai lui Simon. Ian le observă privirea.

— Da' ce, vă cunoașteți?

— Din magazinul de băuturi.

— Ce coincidență, comentă George.

Fox dădu din cap:

— Mhm. Viața e o nebunie, nu?

Ginny servi un gazpacho rece, apoi paste făinoase de casă cu creveți și ciuperci proaspete; la felul doi aveau medalioane de vițel cu cartofi noi. Ginny fusese dintotdeauna o bucătăreasă extraordinară; Fox era cea care întotdeauna scăpa ouăle pe jos și ardea friptura. „Dar, în fond, cu toții avem talentele noastre", își spuse ea. „Ginny poate frige la perfecție un pui. Eu pot întoarce cu fața în sus un cadavru vechi de trei zile fără să crape."

— Și cu ce te ocupi? îl întrebă George pe Simon.

— Sunt medic.

— Generalist? se interesă Siobhan.

— Nu, lucrez în departamentul de accidente și urgențe, la Royal Free, în Hampstead.

— Probabil vezi niște lucruri îngrozitoare, comentă Siobhan. Nu cred că eu aș fi în stare de așa ceva.

Fox zâmbi cu înțelegere, din partea opusă a mesei. Auzise destui oameni spunându-i și ei același lucru. Simon, însă, nu zâmbi. Reveni spre Siobhan:

— Ajungi să te obișnuiești, cu timpul. Altceva, ce-aș putea spune?

— Unde-i Sandy? întrebă Ian.

— Asta-i soția dumitale? vru să știe Siobhan, manifestând pentru comeseanul lor puțin mai mult interes decât i-ar fi convenit, probabil, soțului ei.

— E fiica mea, răspunse el, întorcându-se apoi spre Ian. Locuiește la o prietenă.

Se lăsă o lungă tăcere. „Ei, haideți odată”, spuse Fox în sinea ei, „cine are de gând s-o dea pe gură?” Dar n-o făcu nimeni. „Se pare că mie îmi revine sarcina.”

— Și soția ta unde e?

— A murit, răspunse Simon și toți găsiră imediat că era necesar să se concentreze la maximum asupra tăierii în bucăți mici a medalioanelor de vițel.

— Îmi pare rău, spuse Fox, stăpânindu-se să adauge: „Pentru greaua pierdere.” După o vreme, devenea un obicei. Îmi pare rău pentru greaua dumneavoastră pierdere. Puteți fi sigur că vom face tot posibilul să-l găsim pe vinovat. „Este ridicol”, reflectă ea. „Tot timpul mor oameni. Până și în municipalitatea Kingston. Dacă nu ne spune, am să-l întreb.”

— Și cum a murit?

Din cine știe ce motiv, Ian se simți dator să-și prezinte scuzele în locul ei:

— Maddy lucrează la Met. E C. I. D. Mereu pune asemenea întrebări.

Fox îl privi încruntată, iar Ian n-o luă în seamă. Simon ridică ochii. Cunoștea acea expresie. Însemna: Asta explică totul.

— Ești detectiv? aproape că strigă Siobhan.

Fox zâmbi. Detesta situațiile de acel gen, nu putea suferi să explice din ce își câștiga existența. Suna fie teribilist, fie sordid, în funcție de modul cum se exprima, iar în realitate nu era niciuna, nici alta. Era meseria ei și îi plăcea. Punct.

Dar dorea totuși să știe ce i se întâmplase soției lui Simon.

George, însă, spunea deja:

— Nu poate fi ușor. Vreau să zic, sunt multe femei detectivi în Met?

— Câteva.

— Ai vreo specialitate? Ca un medic, adică. Înțelegi. Violuri? Spargeri?

— Am baza în Hendon Road. Echipa de Incidente Majore Zonale. Pe moment, lucrăm la o investigație de omucidere.

— Mai vrea cineva vițel? se grăbi cam ostentativ Ginny să

întrebe.

„Aha, nici ea nu suportă mai mult ca mine să vorbesc despre serviciu. Se teme c-am să-i ruinez petrecerea. Nimeni nu va mai avea poftă de vițel, dacă încep să discut despre cadavre."

Ian înțelese mesajul soției sale și, îndatoritor, mai ceru o porție. Între timp, George și Siobhan îi contemplau pe ceilalți doi musafiri, cu dezgust sau cu admirație, nu era prea clar. Chirurgul de traumatisme și detectiva criminalistă. Fascinant. Doi anormali care-și petreceau fiecare zi de muncă adânciți în borș până la coate.

— Curios, că nu v-ați mai întâlnit, observă Siobhan.

Fox începea s-o simpatizeze. Era clar că avea o curiozitate neînfrântă și o imaginație splendidă. Se părea că și-o vizualizase deja pe Fox alergând pe lângă o targă plină de sânge și strigându-i lui Simon: Pe-ăsta l-am găsit într-un gang, da' nu te-atinge de artera aia – e ticsită de amprente.

— Da, spuse Simon și, pentru prima oară Fox îl văzu zâmbind, mă mir și eu că nu ni s-au mai încrucișat drumurile.

Surâsul lui îi provocă o senzație caldă și neliniștitoare în josul abdomenului.

— Pe care-i stric eu, îi păstrează ea.

Râseră cu toții, dar Fox nu era absolut sigură că Simon glumea.

Capitolul 12

— Și eu am vrut cândva să mă fac ofițer de poliție, spuse George.

Fox dădu din cap, fără să răspundă.

— Și cum faci ca să ajungi detectiv? se interesă Siobhan.

„Asta parc-ar fi un câine; când apucă ceva, nu-i mai dă drumul", constată Fox.

— Dai un test, cum ar fi Cluedo, sau așa ceva?

— Nu mă prea pricep la Cluedo, răspunse Fox.

Siobhan păru dezamăgită.

— Am început de la zero. Ca să devin detectiv, am dat niște examene. Îmi place să cred că am promovat pe merit, deși unii ar susține că asta-i o vorbă goală. Sunt inspector la Hendon Road doar de câteva luni.

— Eu nu cred c-aș suporta. Să mă uit la cadavre.

O simți pe Ginny adresându-i încă o privire prevenitoare. „Nu este vina mea”, își spuse. „Nu eu am început discuția asta.”

— Te obișnuiești destul de repede. Pentru mine, un trup neînsuflețit nu e decât o probă materială.

— Ce te-a determinat să alegi meseria de detectiv? O întrebă George, cu un zâmbet superior.

— Îmi place să-i pun cătușele unui bărbat și să-i ordon să-și desfacă picioarele, replică Fox.

O văzu pe Ginny roșind, cu obrajii îmbujorându-i-se de jos în sus, ca un termometru. Siobhan își mușcă buzele, în clipa următoare, Simon își trânti șervetul pe masă, azvârli capul pe spate și izbucni în râs. Cu hohote. Deci avea simțul umorului.

— Ei bine, pe mine mă poți aresta oricând, spuse el.

— Am nevoie de un motiv, răspunse Fox.

— Neplata amenzii pentru parcare?

— E nevoie de ceva mai serios.

— Ce-ai zice de exhibiționism? interveni Ian.

Fox înălță o sprânceană. Ian continuă:

— Când eram în școală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Simon.

— Când eram în școală, a fugit pe terenul de joc al fetelor fără să aibă pe el altceva decât o pereche de adidași.

— A fost un pariu, explică Simon. Oricum, nu era nimic de văzut. Aveam doar unsprezece ani și trăsnea de ger. Mi se scofâlcise ca o ghindă.

— Din ghinda mică se înalță stejarul mare, cită Fox, după care își mută privirea, dându-și seama ce spusese.

Ian zâmbi:

— Și câte inimi au scrijelit îndrăgostiții în scoarță, la vremea lui.

Fox fu ușurată să vadă că Simon avea bunul simț de a părea stânjenit de acest comentariu.

— E mult de-atunci, spuse el pe un ton nepăsător.

Ridică ochii. O privea, speculativ, pentru prima oară. Ei, era și simplu. Majoritatea bărbaților îi aruncau ocheade de cum o

vedeau. Era un tip arătos, nu încăpea nici o îndoială, deși Fox nu punea prea mare preț pe înfățișarea unui bărbat. Părul lung și blond și obrajii rumeni îl făceau să pară mai tânăr decât era, cu siguranță, din moment ce avea o fiică de paisprezece ani. De fapt, era puțin cam prea chipeș, din unele puncte de vedere, ca un model masculin. În alte împrejurări, l-ar fi putut considera prea delicat, dar când vorbea glasul îi devenea tăios și mișcările agresive, risipind această impresie.

— Mai scrijelește cineva în ultima vreme? îl întrebă Siobhan, cu o transparență care o șocă până și pe Fox. George studia ceva foarte interesant pe tavan. Ginny îl privi lung pe Ian. Dar ce să facă el, când nevasta unui prieten flirta cu celălalt prieten? Nu prea era vina lui.

— În prezent, sunt prea ocupat cu creșterea unei adolescente ca să-mi mai crească și acțiunile.

— Cred că e greu să faci față unei munci ca a ta când ai o fiică, spuse Fox, străduindu-se să distragă atenția lui Simon dinspre nerușinata Siobhan. „Ei, și oare de ce oi fi făcut asta?" se întrebă. „Pentru Ginny, sau sunt cumva, știi, puțin geloasă?"

— Sandy este o fată foarte independentă. Nu știu dacă e bine sau e rău. A avea un copil cu spiritul liber e la fel de obositor emoțional și fizic ca și cum ai fi singurul paznic al unui răzor de cartofi.

— De mult timp o crești singur?

— Vrei să întrebi când a murit soția mea? Reformulă el întrebarea; se vedea clar că, la fel ca lui Fox, nu-i plăcea să abordeze subiectele pe ocolite. De trei ani. Într-un accident de mașină.

Tăcu și, un timp, nu vorbi nimeni. Undeva, înapoia ochilor albaștri ca porțelanul, Simon se ocupa de tăierea și montajul amintirilor, poate căutând niște expresii potrivite, în cele din urmă, le elimină pe toate și trecu accelerat la relatarea unor întâmplări mai recente și mai puțin dureroase.

— Când s-a întâmplat, lucram într-un spital din Leicester. Dar, acum câteva luni, mi s-a ivit ocazia de a mă muta înapoi la Londra. Voiam să fiu mai aproape de bunicii lui Sandy.

— Ce trist, comentă Siobhan.

— Asta-i viața. Mereu mor oameni în condiții tragice. Nu este nevoie decât să te nimerești la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nu-i așa, Madeleine?

Ochii li se întâlniră.

— Așa e, răspunse ea.

Simți un nou freamăt cald și gelatinos în pântec. „Ce se întâmplă aici?" se întrebă ea. „Nu cumva am început seara asta urându-te de moarte?"

Mirele și mireasa plecaseră de o oră. N-au mai întârziat pe loc decât invitații beți, cei disperați și cei divorțați recent, observă Marenko. „Ceea ce, cred, explică de ce sunt eu aici; de ce mai stau aici și dansez sub stele cu fosta mea soție pe care, incidental, o detest. Ce romantic."

D. J.-ul pe care îl angajase Susan pusese un vechi cântec din repertoriul Smokey Robinson: The Tracks of My Tears.

— Ascultă, îi șopti Marenko lui Susan la ureche, cântă melodia noastră.

— Frank, trebuie să te întreb un lucru. Ești beat?

— Puțin.

— Sper c-ai fost cuminte în seara asta.

— M-am purtat ca un gentleman desăvârșit. Nu mi-a fost ușor.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Am observat că ai populat bine întrunirea. Toată după-amiaza, un pas n-am putut face fără să mă împiedic de câte un avocat. Dacă eram furnizor, mă căcam pe mine de frică. La cea mai mică durere de burtă, mă dădeau în judecată de rămâneam șomer.

— Te rog, Frank.

— Bine, schimbăm subiectul. Ești în relații cu cineva?

— Nu. Dar tu?

— Și să-i fiu infidel meseriei?

— Proasta de mine. Mai bine nu întrebam.

— Uită-te la toți oamenii ăștia. Nu cunosc aproape pe nimeni. Sunt un străin în propria familie.

— Nu ne poți acuza pe noi pentru asta.

— Nu, și nici n-o fac.

Muzica încetă. Se îndepărtară cu un pas, privindu-se stânjeniți.

— Mai ții minte când am făcut ultima oară asta?

— Când am dansat, vrei să spui? probabil la nunta noastră, în sălița aia oribilă de la Hornchurch.

Marenko dădu din cap:

— Crezi că Donna și Martin vor face același lucru peste douăzeci și cinci de ani?

— Ce? Să danseze? Sau să se întrebe unul pe altul cu cine mai umblă în ultima vreme?

— Ei, tu pe care o preferi?

— Prefer o rugăciune pentru ei.

— Atâția avocați în familie. Oricum, vor prinde bine la divorț.

Își privi ceasul.

— E timpul să plec.

— Îți chem un taxi.

— Pot să conduc.

— Voi, sticleții. Sunteți cei mai răi infractori, când e vorba de băut și condus mașina. Îți chem taxiul. Ți-l plătesc eu, dacă vrei.

— Căcat. Mai știi și-acum să mă atingi unde mă doare, este, Susan?

Femeia păru spășită. Nu voi să-l lovească, ceea ce înrăutățea și mai mult situația.

— Iartă-mă.

Marenko scoase din buzunar cheile mașinii.

— Și dacă te arestează?

— Am să mă pensionez și voi avea mai mult timp să stau cu familia. Asta ai vrut dintotdeauna. Nu?

Îl privi cum se îndepărta. Fir-ar să fie. Întotdeauna, când încercau să nu se clatine pe picioare, ieșea și mai rău. Whiskey-ul îi dizolva omului toată demnitatea. Dacă avea un accident și murea, dacă omora pe altcineva, Doamne ferește, avea să și-o ierte vreodată? Dar, în fond, nu se mai afla în situația de a-l opri să facă asemenea prostii. Lua-l-ar dracu'.

Lua-l-ar dracu' și mama lui. Îi zdrobise inima.

— Ați văzut că i-au prins pe cei doi care le-au omorât pe fetele alea patru? întrebă Ian.

Așteptase ca Ginny să se ducă în bucătărie după desert.

Mingea fusese pasată, iar George o interceptă.

— Ar trebui să reinstituim pedeapsa cu moartea.

Fox îl privi pe Simon. Na că-ncepe.

— Așa consideri? întrebă el, cu o blândețe înșelătoare în glas.

— Spânzurătoarea e prea ușoară pentru ei, răspunse Ian.

— Și ce propui, Ian? Să-i tragem pe roată mai întâi și să-i tăiem în bucăți? sau eventual să-i crucificăm în față la St. Paul's?

— Cred că trebuie să-și plătească faptele.

— Crezi că avem dreptul de a lua viața altui om?

— Lor cine le-a dat dreptul? ripostă Jan.

— Nu încape nici o îndoială că amândoi sunt bolnavi mintal, iar noi, marele public, trebuie să fim protejați de oameni ca ei. Dar să-i ucidem? Asta ar însemna că nu suntem cu nimic mai buni.

— Ba suntem, replică George, cu o expresie întunecată. Noi am face-o motivat.

Ian se întoarse spre Fox.

— Tu ce părere ai Maddy?

„Ce părere să am? Am părerea că ar fin mai bine să-mi păstrez opiniile pentru mine însămi.” Dar nu se putu stăpâni.

— Nu m-ai nimerit. Ce să știu eu? Nu fac decât să închid ucigașii, pentru ca nu știu ce judecător senil să-i condamne la cinci ani, iar comisia de eliberare condiționată să le dea drumul în societate violatorilor de copii după doi. Sunt de acord cu liberalii fandosiți ca Simon aici de față. Să fim de acord cu criminalii, ca să rămânem cu mâinile curate.

Liberali fandosiți? Hopa, asta-i scăpase fără voia ei.

Simon o privi încruntat, peste masă.

— Nu cred că a face apel la o umanitate elementară e totuna cu a fi un liberal fandosit.

— Probabil fiindcă habar n-ai despre ce e vorba.

Se lăsă o tăcere de gheață. Ian și George se rezemară de spătarele scaunelor; după ce-și aruncaseră mingea în teren, constatau dintr-o dată că miza era prea mare pentru posibilitățile lor. Siobhan se aplecă înainte, cu un interes critic. Era clar că, în școală, fusese una din acele fete care se înghesuiau în rândul întâi, când se luau băieții la bătaie.

— Faptul că ești membră a forței de poliție nu te transformă într-un arbitru al moralei publice, îi spuse Simon lui Fox. Nu-ți dă dreptul să judeci pe nimeni. Dimpotrivă. Ai putea fi acuzată în mod legitim de părtinire.

— Hmm. Interesant. Deci, chiar dacă stau șase ore într-o cameră de interogatoriu cu un criminal și-l aud turnând toate amănuntele din mintea lui strâmbă, până ajung să-l cunosc mai bine decât maică-sa, trebuie totuși să-mi țin gura. Asta vrei să spui?

Simon se aplecă peste masă, cu obrajii palizi înroșindu-i-se ca sfecla.

— Nu vreau deloc să spun asta. Dar nu cred că vreunul dintre noi are dreptul să joace rolul lui Dumnezeu.

— Depinde dacă mai crezi și în Dumnezeu, presupun. Alții ar putea susține că, dacă ai un câine turbat, îl împușți și gata. Sau, poate, ai vrea să înscrii și câinii turbați la terapie comportamentală?

— Există o deosebire între câini și oameni.

— Ba în parohia mea nu există niciuna. Văd oameni care-și fac unii altora niște lucruri pe care nici animalele nu le-ar face.

— Nu-mi veni cu predici! Nici eu nu duc o viață tocmai ocrotită, când lucrez la N. H. S.!

— Doctorul tipic! Tratezi două cazuri de agresiune și, deodată, ai devenit expert în scursorile Londrei. Dobitocule!

Brusc, se lăsă o liniște adâncă, prelungită. Fox privi în jur. Ginny apăruse în ușă, cu tortul. Curentul făcea lumânările să pâlpâie. Pe fața ei se așternuse o expresie de oroare curată.

— Suntem gata să cântăm mulți ani trăiască? întrebă ea.

PARTEA A DOUA.

Islington.

O dimineață de iarnă, înainte de crăpatul zorilor.

Capitolul 13

Morții n-ar trebui să fie frumoși, își spuse Fox.

Ochii căprui erau larg deschiși, iar fața încremenise încruntată într-o expresie de surprindere și nedumerire. O claie de păr lung și blond, cu dungi de noroi, se răsfirase peste față și în jurul umerilor, acoperind parțial vânătaia lividă de pe gât. Pleoapele ochilor albaștri, pe jumătate coborâte, nu mai clipeau. Picături mici de ploaie se prelingeau pe obraji, dând iluzia unor lacrimi. Ca o păpușă de cârpe, lăsată în ploaie de un copil neglijent.

Tumefacția din jurul ochilor și limba umflată confirmau felul cum murise: prin strangulare. Culoarea lividă de pe obrazul drept și tâmplă îi spuneau lui Fox altceva. Fetița nu murise acolo. Cineva adusese cadavrul și îl abandonase.

Avea șoldurile răsucite și genunchiul drept îndoit spre stângul. Degetele erau strânse căuș, dar înțepenite de rigiditatea cadaverică, în acea dimineață umedă de decembrie. Zăcea pe spate, cu brațele desfăcute, ca și cum ar fi chemat pe cineva dintre privitorii adunați să se aplece și s-o aline. În schimb, oamenii stăteau într-o tăcere tulburată, cu mâinile în buzunare, singuri cu gândurile lor sumbre și private.

— Ferească Dumnezeu, murmură Marenko.

„Și ne-ar feri, cu siguranță”, își spuse Fox, „dacă ne-ar vedea pe toți aici, cu respirația înghețând în aer, apa picurând de pe impermeabile și urmele dizolvându-se în ploaie. Atât despre luna bunăvoinței. Și tocmai în ziua a zecea dinainte de Crăciun, pe care inspectorul șef mi-o dăduse liberă.”

Auzi un fojgăit prin întuneric – un șobolan, poate. Fundătura duhnea a urină, a rahați de câine și a gunoi. Farurile mașinii de poliție aruncau umbre prelungi, cu trupul fetei moarte în centrul scenei, pe un fundal cu hornuri și lemnărie dărăpănată. Ca un tablou din Dickens.

Moarta purta un impermeabil verde peste un blezăr bordeaux de școală. Pe dedesubt avea o bluză albă și o cravată de uniformă, cu nodul copilăresc strâmb scos peste guler. Fusta gri îi era ridicată în talie și nu avea lenjerie de corp. Fox

își stăpâni impulsul de a o acoperi.

Auzi din nou glasul lui Marenko, de prima oară când se încadrase în departament. Un cadavru nu e o persoană. Un cadavru nu e decât cea mai valoroasă probă materială – și, uneori, singura. Nimic mai mult.

Zece ani, calculă ea. Cel mult unsprezece. Cum poate o fată de unsprezece ani să nu fie decât o probă materială?

În dimineața aceea rece și ploioasă nu se auzeau glume. Glasurile celorlalți detectivi răsunau în surdină; nu se rosteau replici de rutină, ca în cazul lui Elmore Crawford. Acum aveau în față o victimă adevărată. Până și James făcea eforturi să-și ascundă emoția de pe față. În fundal, un P. C. Stătea cu o mutră pământie și ploaia picurându-i de pe cozorocul chipiului.

— Iisuse Christoase, repetă Marenko.

Echipa criminalistică întindea folii de plastic pentru a feri locul de ploaie. Graveney, în salopetă impermeabilă și cizme Wellington verzi, se aplecă lângă fetiță, cu chipul nepătruns, în timp ce-i lega pungi de hârtie peste mâinile desfăcute. Dacă încercase să se lupte cu ucigașul, particulele recoltate de sub unghii puteau dezvălui sânge sau țesuturi omenești care să se compare cu grupa sanguină și ADN-ul.

Fox întoarse un moment capul, într-un mic gest de respect la adresa moartei. Graveney folosea un termometru intern ca să calibreze temperatura corpului, pentru a putea calcula ora morții pe baza formulei complicate a gradelor pierdute cu fiecare oră. De asemenea, examina rigiditatea primei etape.

Geanta de școală zăcea aruncată lângă cadavru. Cărți de la bibliotecă împrăștiate pe trotuar, lângă un penar ieftin. Graveney deschise geanta și citi numele:

— Kate Mercer. 17B, Tolway Court, Islington.” Iisuse, n-are decât unsprezece ani, adăugă el.

Fox își înghiți nodul arzător din gât. Copie adresa în carnet, pe când ploaia întindea cerneala, încercând să rămână detașată.

Graveney închise geanta și o lăsă unde se afla. Fulgeră un blitz, când fotograful de la Ministerul de Interne începu să

imortalizeze scena.

— A fost violată? îl întrebă Marenko pe Graveney.

— Știi bine că încă nu-ți pot spune nimic, răspunse Graveney, încet.

— A fost violată, repetă Marenko, convins de ceea ce avea să descopere Graveney.

Legistul clătină din cap:

— Biata gâgâlice.

— Trebuie să punem mâna pe ticălosul ăsta, spuse Marenko.

Kate Mercer întindea brațele, larg desfăcute, chemând în ajutor.

Doi asistenți în uniforme verzi ridicară fetița pe o targă. Fu acoperită cu un cearșaf verde și dusă spre furgonul mortuar care o aștepta.

Un sergent în uniformă veni dinspre o mașină a poliției, oprindu-se lângă Marenko. Vorbea cu glas plat și monoton, citind din carnet datele pe care le adusese de la camera de control din Tolpuddle Street.

— Katherine Rachel Mercer, dată dispărută aseară, declarația primită la orele 7:38 p.m. Mama ei personal a depus declarația." Christoase, domnule, avem zeci de cazuri din astea. În jumătate din ele, copilul rămâne acasă la câte un prieten și uită să-i spună mămichii.

Fox se cutremură, în impermeabilul ud de ploaie. Se lăsase tăcerea, cu excepția răpăitului slab al stropilor.

— Parc-ar fi un tablou din infern, murmură ea.

— Și încă n-ai văzut nimic, replică Marenko.

Pe neașteptate, o cuprinse greața. Știu imediat ce voia Marenko de la ea.

Capitolul 14

Zorii se anunțau prin prelingerea umbrelor dintr-o lume monocromă în tonuri cenușii, Londra prinsă în ghearele înghețate ale unei ierni nordice. Towlay Court era un grup de case ale primăriei de culoare kaki-brună, la opt sute de metri distanță de Angel. Pe Upper Street, zgomotul traficului începea deja să crească. În curtea din față, un copac scheletic era scăldat în lumina galbenă bolnăvicioasă a unei lămpi cu

sodiu, ca mâna întinsă către cer a unui cadavru pe jumătate îngropat.

Vântul înghețat sufla ca printr-o pâlnie pe treptele de beton. Honeywell și Fox se opriră în fața unei uși vopsite în verde, la etajul trei, iar Fox trase adânc aer în piept, cu mâna ezitând la câțiva centimetri de ușă. Își scoase insigna și rămase cu ea în cealaltă mână.

Honeywell își foi picioarele în loc, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele trenciului. Marenko îl alesese ca ofițer de legătură cu familia. Știa să asculte, avea o expresie umilă firească și o piele ca de rinocer. De cele mai multe ori părea să reușească.

Fox bătu în ușă cu nodurile degetelor. I se deschise peste câteva momente. Îi așteptaseră, își dădu ea seama; toată noaptea stătuseră treji, așteptând acea bătaie în ușă. „Și la ce te-ai fi așteptat?" se întrebă ea. „Fiica lor lipsește de aseară. Cum să se fi dus la culcare?"

Un bărbat înalt, chel, cu fizic de docher, îi privi cu durerea și tensiunea întipărite pe față. Purta jeanși de culoare închisă și un pulover gros de lână.

Fox ridică legitimația și văzu apărând pe chipul lui o expresie de deznădejde totală. Sperase să-și vadă fiica. Acum știa.

— Brian Mercer?

Omul își împreună mâinile, într-o atitudine de rugăciune.

— Vă rog, îi spuse el lui Fox, ca și cum detectiva ar fi avut putere asupra vieții și a morții, ca și cum ar fi putut răsturna cele întâmplate.

Își simți gâtlejul contractându-se. „Trebuie s-o faci", își reaminti ea. „Ai mai făcut-o și altă dată, știi că nu există nimic care să le ușureze situația."

— Sunt detectiv inspector Madeleine Fox. Dumnealui este detectiv comisar William Honeywell.

În spatele lui Mercer apăru o femeie, scundă și brunetă, cu fața albită de groază precum creta. Fox își dădu seama, cu un șoc, că în fizionomia ei o recunoștea pe Kate Mercer. În antreu apărură și alte chipuri, frații și surorile lui Kate.

— S-a prăpădit, așa-i? întrebă femeia.

Fox ridică privirea spre Honeywell. Dar acesta n-avea de gând să-i dea nici o mână de ajutor.

— S-a prăpădit? repetă mama lui Kate.

Dintr-o dată, Fox nu mai avu încredere în propria voce. Dădu din cap.

Bărbatul se rezemă greoi de perete, exclamând cu gura deschisă, ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Vorbea, dar niciunul dintre cuvintele lui nu avea sens, pentru că plângea și se ruga în același timp, continuând să-și țină mâinile împreunate în față.

Soția sa făcu un pas înainte și îl îmbrățișă, cuprinzându-l pe acel gigant cu brațele ei de făptură măruntă, ca o pasăre. Îl conduse înapoi în apartament, lăsând ușa deschisă. Detectivii îi urmară în casă, Honeywell închizând încet ușa în urma lui.

Apartamentul era aglomerat, plin de reziduurile unei familii numeroase, teme pentru acasă întinse pe o masă de bucătărie, jucării împrăștiate pe canapea, masa joasă plină cu cești de cafea. Dar era curat. Nu se vedeau sticle goale de bere pe mese, nici scrumiere dând pe dinafară, nici cutii cu mâncare la pachet îngrămădite pe jos. Într-un fel, această curățenie făcea totul și mai neplăcut.

Fox îl auzi pe tatăl lui Kate urlând din dormitor. Lovea cu pumnii în pereți.

„Te rog, Doamne, fă să se termine cât mai repede”, spuse ea în gând. „Dă-mi un omor drăguț pentru droguri, un haidamac de-al lui Capper împroșcat pe perete într-o cârciumă, un boschetar omorât în bătaie cu-o sticlă de bere în King's Cross Station. Dar nu așa ceva. Nu durerea asta crudă. Nu mă deranjează cu nimic sângele, eviscerările. Dar de așa ceva scutește-mă.”

Pe frigider erau fixate cu magneți picturile unui copil: imaginea unui bloc de apartamente, de la ale cărui ferestre făceau cu mâna mama, tata, frații și surorile. Chiar și o grădină, pentru numele lui Dumnezeu. Un salt al imaginației copilărești, de la copacul pipernicit din curtea betonată. Pe bibliotecă se vedeau fotografii înrămate. Fox le privi, luă

absentă una și o studie mai de aproape, fără s-o vadă, cu gândurile concentrate asupra tatălui lui Kate, asupra sunetelor înecate de durere din camera alăturată. Părea să-și dea sufletul.

— E o fetiță frumoasă, nu-i așa?

Se întoarse. Mama lui Kate stătea în ușă.

Îi trecu prin minte că doamna Mercer îi aștepta răspunsul. Reveni cu atenția la fotografia din mâna ei. Cu un șoc, își dădu seama că o reprezenta pe Kate. Era o fotografie de la confirmare. Fetița purta o rochie albă și zâmbea rușinată spre aparat.

— Da, a fost. E foarte frumoasă, spuse ea.

— Pe soțul meu vă rog să-l scuzați, continuă doamna Mercer, ca și cum tatăl lui Kate ar fi comis o încălcare de neiertat a etichetei.

Honeywell și Fox așteptau, cu privirile în podea.

— Cum. Cum a.?

— Credem că a fost răpită, doamnă Mercer. Am găsit-o acum circa două ore, într-o fundătură din spatele străzii MacNaghten Row.

Își drese vocea, făcând un efort să continue.

— Fusese strangulată.

Doamna Mercer dădu din cap, cu mărul lui Adam tresăltându-i în gât, pe când își înfrunta emoțiile.

— A. Suferit.?

Honeywell îi veni în ajutor:

— Nu, n-aș crede.

Era o minciună, căci încă nu aveau cum știi. Se lăsă o lungă tăcere.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Doresc să știți că vom face tot posibilul să prindem persoana responsabilă pentru cele întâmplate.

Se opri. Își terminase discursul familiar și începu să improvizeze.

— Ascultați, doamnă Mercer, știu că este un moment greu pentru dumneavoastră, dar trebuie să stăm de vorbă, să aflăm ce anume s-a întâmplat cu fiica dumneavoastră. De asemenea,

este necesar ca dumneavoastră sau soțul să veniți cu noi. Pentru identificare. Sunt dezolat că v-o cer chiar acum, dar.

— Desigur.

Doamna Mercer trecu în dormitor. Din altă cameră apărură fețele fraților și ale surorilor lui Kate, privind cu ochi mari. Lui Fox, expresiile lor i se păreau aproape acuzatoare, ca și cum ea ar fi fost vinovată pentru ceea ce i se întâmplase lui Kate. Cel mai mare copil avea cam șapte, opt ani, iar cel mai mic era încă în scutece.

Doamna Mercer reveni, cu mantoul.

— L-am sunat pe fratele meu. Locuiește pe strada de alături. Va avea grijă de copii și.

Privi spre ușa închisă, dincolo de care se părea că uriașul Brian Mercer distrugea dormitorul cărămidă cu cărămidă.

Așteptară în tăcere, un răstimp ce păru cât o sută de ani. În sfârșit, o bătaie în ușă. Doamna Mercer se grăbi să deschidă. Dar nu era fratele ei, ci unul dintre vecini, deranjat de zgomot.

În sfârșit, fratele sosi. Se sfătui în șoaptă cu mama lui Kate, lângă ușă. Întoarse o dată capul, alb la față, spre cei doi detectivi. Apoi, doamna Mercer făcu un semn afirmativ, indicând că era gata să plece. Fox ieși grăbită. Nu-i puteau veni în minte nici un fel de vorbe consolatoare pentru nimeni, nu voia decât să iasă din casă. În timp ce închideau ușa, îl auziră pe tatăl lui Kate tânguindu-se din nou, iar Fox se simți ca însăși umbra morții.

Aveau deja un suspect. Se numea Henry Lincoln Wexxler și era proprietarul magazinului de dulciuri de la colțul cu MacNaghten Row. Wexxler găsise cadavrul, iar telefonul său la secția de poliție din Islington fusese înregistrat la orele 05:06 a.m.

Marenko îl și interogase. Wexxler spunea că se sculase devreme și coborâse să ducă gunoiul, când zărise lângă gardul său din spate ceva asemănător, la prima vedere, cu un animal mort. Se apropiase să afle despre ce era vorba, luând cu el și o lanternă. Și astfel, susținea el, făcuse îngrozitoarea descoperire.

Marenko nu putea găsi nici o discrepanță vizibilă între relatarea lui și faptele confirmate până în prezent, dar după părerea sa personală era ceva putred în varianta lui Henry Wexxler.

Ofițerii criminaliști, în salopete albe, continuau să lucreze în fundătura de lângă MacNaghten Row, căutând haine aruncate, urme de pneuri, dâre de sânge, orice probă materială care putea fi asociată cu fata moartă. Marenko îi privea, cu părul cărunt lipit de craniu, în ploaie. Fox știa ce-și spunea. Era cea mai neplăcută posibil scenă a unei crime. Dacă găseai pe cineva omorât într-o casă, puteai stabili anumite fapte, pentru că ucigașul trebuia să intre, fie cu forța, fie invitat de bună voie. Aflai pe loc ceva: sângele asasinului rămânea pe un geam spart, se puteau găsi amprente pe rama ferestrei, fibre textile în covor. Dacă nu se forțase intrarea, trăgeai concluzia cea mai firească: acești oameni se cunoșteau.

În interiorul unei clădiri, un glonț putea rămâne înfipt într-un perete, puteai găsi o amprentă însângerată pe tăblia unei mese. Puteau aspira particulele dintr-o locuință cu trei dormitoare, iar experții din Lambeth descriau efectiv garderoba tuturor persoanelor care puseseră vreodată piciorul în casă. Și mai aflai și altele.

Dar viața nu rămânea la fel de limpede atunci când scena crimei se afla într-o fundătură deja plină cu seringi folosite, paturi vechi și pungi negre cu gunoi în descompunere. Glonțul pe care-l căutai putea fi într-un zid de fabrică, la două sute de metri distanță, urmele de pași și de cauciucuri puteau fi șterse de ploaie, privitorii curioși îți călcau în picioare tot locul faptei. Și nu se putea stabili nici o relație între victimă și ucigaș. Aflai incomparabil mai puțin.

Marenko vârî mâna în buzunar, după mobil. Formă un număr și aștaptă.

— Fox? Unde ești? În regulă, rămâi acolo. Ne vedem cam peste un sfert de oră. Am să-ți vorbesc.

Puse telefonul la loc în buzunar, cu un zâmbet amar. Autopsia urma să înceapă cam peste o oră, dar, ce mama dracului, măcar s-o lase pe afurisita aia să-și ia micul dejun în

liniște.

Capitolul 15

Fox își alungă gustul de fiere din gât. Damful gazelor de putrefacție, combinat cu mirosul de dezinfectant, o făcu imediat să regrete sandvișul cu șuncă prăjită pe care îl înfulecase la snack-barul de vizavi. Desigur, o făcuse înainte ca Marenko să-i spună că urma să-l însoțească la morgă, pentru autopsie.

În sala de disecție se aflau două cadavre despicate. Fox privi foile de observație prinse la capetele brancardelor. Un vagabond și un broker de acțiuni, unul lângă altul în moarte, cu hotarul care-i despărțise în viață redus acum la insignifianță. Vagabondul fusese găsit lângă King's Cross Station, cu craniul zdrobit; brokerul ieșise în calea unui taxi, pe Euston Road. Acum, amândoi zăceau goi pe mesele argintii, spintecați și desfăcuți. Îl puteai recunoaște pe băutorul de spirtoase după țepii bărbii și nuanța diferită a ficatului, dar în rest nu păreau prea diferiți între ei.

La fiecare capăt al meselor, sângele se scurgea în găleți. Un asistent cosea grăbit pieptul brokerului. În oricare altă zi, își spuse Fox, Marenko ar fi făcut un banc: Ăstuia i-au căzut acțiunile. Dar nu și în acea dimineață.

Graveney îi salută cu o înclinare tăcută a capului. Ochelarii săi în formă de semilună reflectau tuburile fluorescente. L-ai fi putut lua drept agent bancar. Stătea la chiuveta de metal, cu o arteră arborescentă pe care o scosese dintr-un cadavru de pe mese. Halatul verde și mănușile până la coate îi erau mânjite cu roșu închis.

— Îl vezi, Frank? Uite ce efect are fumatul de-o viață. Crăpă vasul sangvin roșu intens și îl strânse.

— Aia ce-i?

— Grăsime acumulată pe pereții aortei.

— Eu m-am lăsat de câteva luni.

— Bravo ție, spuse vesel Graveney și duse aorta înapoi spre cavitatea pectorală căscată a celui de pe masă.

Marenko stătea cu mâinile în buzunarele impermeabilului, având pe deasupra un șorț verde din plastic, de unică

folosință.

Fox privi chipurile celor două cadavre. Indiferent în ce stare își găseau victimele pe stradă, de cele mai multe ori puteau fi recunoscute ca persoane. Acest loc, însă, avea umanitatea unui abator. Aici, morții rămâneau la fel de aproape de oameni ca hamburgerii de vacă. Dar necropsia era un proces al investigațiilor de omucidere la fel de necesar ca scanarea după amprente.

— Să începem, propuse Graveney, scoțându-și halatul pătat, pentru a-l înlocui cu altul, curat.

Un asistent împinse în sală o brancardă pe rotile, din oțel inoxidabil. Adidașii fetei ieșeau de sub cearșaful verde. Acesta fu înlăturat, iar trupul ajunse pe masa de autopsie.

Graveney studie fata moartă prin lentilele sale ca două semiluni. La picioarele mesei de inox era instalat un aparat foto pe trepied, iar fotograful se apucă de treabă, sfârâitul servomotorului său electric fiind, o vreme, singurul sunet din sală. Fruntea legistului se încreți.

— O adevărată tragedie, îi spuse el lui Marenko, de parcă i-ar fi ținut o lecție unui student.

Luă o mapă de pe un comptoar metalic din colțul sălii și parcurse foile bătute la mașină.

— La examenul de azi-dimineață, orele 6:15 a.m., a avut o temperatură rectală de 93,5 grade Fahrenheit, iar rigor mortisul începuse în mușchii mici. Dacă trupul s-a răcit cu aproximativ unul sau două grade pe oră, înseamnă că putea fi moartă de două, trei ore. Aș plasa ora decesului între trei și patru dimineața. Totuși, a fost o noapte friguroasă. Asta putea întârzia rigorul. E foarte posibil să se fi întâmplat nu mai târziu de două.

Marenko dădu din cap.

Fox aruncă o ultimă privire spre victima mică și palidă. Kate Mercer arăta atât de măruntă în lumea aceea de oțel și faianță, cu pielea așa de palidă și vânătăile hidoase din jurul gâtului contrastând livid cu albul marmorat al pielii. Dar, din acel moment, devenea doar o probă materială printre altele. „Asta înseamnă să fii profesionist”, medita ea. „Nimic mai

simplu, decât să-ți anulezi umanitatea față de vagabonzii, toxicomanii și traficanții împușcați în mașinile lor Corvette roșii. Dacă te ține stomacul, lumea aia bizară și străină îți poate apărea exact așa – ca o altă lume. Acum, însă, este cam greu să-ți păstrezi răceala profesională."

— Începem? întrebă Graveney, lăsându-și însemnările deoparte.

Deasupra era suspendat un microfon, iar Graveney vorbi spre el, declarând data, ora și numele complet al lui Kate Mercer, după care continuă cu glas scăzut și monoton. Toate concluziile erau rostite cu voce tare, pentru transcrierea ulterioară, a cărei copie urma să ajungă în dosarul cazului de pe biroul lui Marenko și, spera Fox, într-un tribunal, unde avea să se afle și autorul faptei.

Graveney începu cu un examen extern al cadavrului. Circula încet în jurul mesei, observând vânătăile și contuziile, toate semnele vizibile de vătămare. Kate Mercer era încă îmbrăcată în uniforma ei de școală, ca în momentul când fusese găsită. Avea mâinile introduse în pungile de hârtie, iar Graveney le examină pe acestea mai întâi, tăindu-i unghiile și punând tăieturile în pliculețe de celofan sigilate, pentru a fi examinate mai târziu în laboratorul criminalistic din Lambeth. Dacă fata se opusese agresorului, urmele materiale cum ar fi fost firele de păr, sângele sau pielea le puteau oferi câteva date despre asasin.

— Unghia degetului mijlociu de la mâna stângă este ruptă împrejur, iar dedesubt a intrat o substanță închisă la culoare. S-ar putea să fie doar noroi din fundătură.

Fox vedea și că în palmele lui Kate erau urme de unghii. Marenko îi observă privirea și nu spuse nimic. Știau amândoi ce însemna acel lucru.

În mintea ei, Fox auzi din nou vocea doamnei Mercer: „A suferit?"

Trase adânc aer în piept. Asistase la mai multe autopsii; niciuna nu promisese să fie atât de dură ca asta. „Sper să rezist", își spuse.

Graveney examină hainele lui Kate, în căutare de sânge sau

fibre textile. Erau pline cu murdărie din fundătură. Dar legistul lucra meticulos și, culegând câteva particule infime, le puse în plicurile de plastic, etichetându-le. Nu se grăbea. Procedeul avea loc numai o singură dată și trebuia să se desfășoare corect. Marenko se foi în loc, nerăbdător. Fox înțelese că aștepta la fel de tare ca ea să scape o dată.

Când încheie examinarea hainelor, Graveney începu să le scoată de pe trupul fetei moarte. „Ce frig e aici", își spuse Fox, „cel mai antipatic loc posibil." Avu un impuls ancestral de a acoperi cu o pătură fetița goală, ca și cum ar mai fi putut simți frigul din morgă. De parcă acum ar mai fi putut s-o apere cineva.

Graveney examină tot trupul, în căutare de leziuni, contuzii, semne neexplicate. Observă urmele de legături din jurul încheieturilor mâinilor, vânătăile din jurul gâtului și al zonei genitale, lividitatea din partea stângă.

Se îndreptă, întinzându-și un moment mușchii spatelui.

— Moarte cauzată prin asfixiere. Strangulare realizată cu un material fibros, ca o frânghie sau o coardă de plastic. Excoriații ale membrelor și zonelor genitale, efectuate ante-mortem.

Recoltă probe bucale și vaginale, în căutare de spermă.

— O mică ruptură vaginală, aici, arătă el. Nu prezintă urme de fluid seminal.

— Deci n-a violat-o? îl întrebă Fox pe Marenko.

Acesta clătină din cap:

— Nu înseamnă nici da, nici nu. Uneori, indivizii ăștia nu pot ejacula. Pot ucide, dar nu pot avea orgasm.

Fox ridică o privire tăioasă, dar văzu după expresia lui că nu glumea.

Graveney se pregătea să preleveze o mostră anală. Se opri.

— A rupt-o, spuse el, abandonând un moment monotonia detașată necesară pentru comentariile de necropsie.

În primul moment, Fox nu înțelese la ce se referea. Apoi, când legistul ridică picioarele cadavrului, își înăbuși un țipăt. Anusul fetiței prezenta o ruptură de cinci centimetri.

Examenul extern luând sfârșit, Graveney luă un scalpel și

practică o incizie în formă de Y pe piept, după care, cu ajutorul unui fierăstrău electric, tăie coastele și desprinse sternul. Cârja aortică, inima, plămânii și ficatul fură ridicate împreună și duse spre chiuveta de inox din fundul sălii, unde Graveney le studie în căutare de hematoame sau anomalii. Fox întoarse capul, concentrându-și privirea asupra dalelor de polistiren alb de pe tavan.

Un țârâit sonor o făcu să coboare ochii. Știa ce urma, detesta etapa aceea, dar se simțea atrasă ca de o fascinație cumplită. Graveney folosea fierăstrăul electric pentru a tăia craniul împrejur, desprinzând calota cu o pârghie de oțel. Se desfăcu cu un pocnet puternic. Apoi, pielea fu îndoită peste față; procedeul se numea dezmănușare. Când fața dispăru sub scalp, Fox se gândi la măștile monstruoase de cauciuc ale nepotului ei, cum stăteau pliate în cutia cu jucării.

Clipi din ochi. „Mă cac în ea de meserie", își spuse, „încă o părticică din mine s-a dus." Se întrebase dacă era în stare să reziste; răspunsul era afirmativ. Dar o costase, la fel cum fiecare zi de muncă o costa încă o parte din ea însăși, ultimele vestigii de inocență pe care le mai păstrase după ani de zile în care investigase violuri, agresiuni și omoruri. Moartea victimelor foarte tinere avea ceva care o frapa chiar și acum ca o obscenitate. Îi reveni în minte o imagine, neștearsă din copilărie. Era o frescă din școala de duminică de la Repulse Bay, Iisus înconjurat de toți copiii mici din lume. Greu îți era să mai crezi într-un Dumnezeu binefăcător, după ce petreceai o oră în sala de autopsie, cu profesorul Aloysius Graveney și tot ceea ce mai rămăsese din Kate Mercer.

Creierul fu scos, cântărit și examinat separat. Graveney extrase, cu titlu de rutină, câteva fiole de sânge din inimă, bilă din intestin și urină din vezică. Apoi, conținutul stomacului și al intestinelor fu sustras pentru examenul de laborator. Prezența alimentelor în intestin putea stabili nu numai ceea ce mâncase fetița ultima oară, ci și, după stadiul digestiei, ora aproximativă a morții.

Într-un târziu, termină. Își scoase mănușile și halatul, îndepărtându-se. Autopsierul asistent puse aorta la loc în piept

și creierul în cutia craniană. Potrivi scalpul în poziția normală și începu să sutureze inciziile.

Graveney termină de etichetat eșantioanele de sânge, mostrele prelevate, tăieturile de unghii și i le dădu în primire lui Marenko, în conformitate cu succesiunea de custodie.

— Succes, îi ură el și plecă spre cabinetul său.

Fox ieși pe culoar, unde se rezemă de perete. Tânjea după aer curat, o cafea, oameni, lumini, trafic. Marenko privea ostil inscripțiile FUMATUL INTERZIS de deasupra ușilor. Fox știa la ce se gândea. Ce mai moment alesese ca să se lase de fumat!

— Nu știu cum e în stare să facă o asemenea meserie, spuse ea.

— Trebuie cineva s-o facă și pe asta, fu singurul răspuns al lui Marenko.

Duseră mostrele la Lambeth, apoi se înapoiară pentru informarea cu A. M. I. T, în Hendon Road. Nu vorbeau prea mult. Niciunul dintre ei nu avea chef.

Capitolul 16

Există o știință a investigațiilor de omucidere, îi spusese Marenko; dar aceasta presupune atât artă, cât și organizare, iar un detectiv are nevoie de talent pentru a o face corect, în același mod în care talentul e esențial pentru un medic, fizician sau astronom competent. Talentul este o calitate care nu face decât să se adauge unor cunoștințe tehnice solide și unei experiențe practice bogate.

Mai întâi, spunea el, înveți știința de la baza meseriei – și o înveți bine, dacă vrei ca în cele din urmă să-și arate roadele. Desigur, există loc și pentru intuiție, dar numai ca un accesoriu al tuturor celorlalte facultăți. Nu poate ține niciodată locul unei munci polițienești meticuloase, solide, adeseori istovitoare.

Înveți elementele de bază, îi spusese el. Apoi, vom vedea dacă ai calitățile necesare pentru a conduce o echipă de omucideri. Toate celelalte sunt secundare.

Deci asta era. Evanghelia după Frank.

Într-o anchetă de crimă, spusese el, începi întotdeauna, prin definiție, cu un martor mai puțin decât ai de obicei. În

asemenea împrejurări, victima nu își poate pleda cauza, nu-l poate descrie pe făptuitorul care i-a jefuit magazinul și a luat toți banii din casă; omul nu poate asista la o paradă de identificare, pentru a-l indica pe individul care l-a snopit în bătaie cu un ciocan de cricket când s-au certat pentru o femeie; nu poate refuta alibiul conform căruia suspectul juca poker cu Mickey când chipul lui Sean a fost remodelat cu o sticlă spartă; victima nu ți-l poate descrie pe tânărul care a invitat-o la un păhărel, după care a bătut-o și a violat-o brutal pe bancheta din spate a mașinii. Într-o investigație de crimă, victima nu zace pe un pat de spital sau pe o brancardă, la urgențe. Nu face decât să stea într-o baltă de sânge pe mocheta din dormitor sau într-un gang, cum se întâmplase cu Kate Mercer, ori într-o groapă puțin adâncă dintr-un parc public, mărturie mută a celui mai grav dintre păcatele omenești.

Și ce faci când ajungi la locul acestei cumplite crime? O întrebase Marenko.

Nu faci decât să stai. Stai și te uiți. Privești scena ca și cum ar fi un rebus tridimensional; treci cu vederea peste imaginea vizibilă și o cauți pe cealaltă, cea care se limpezește numai dacă te uiți destul de atent și destul de mult. Și-ți pui întrebări.

De ce se află cadavrul tocmai în acest loc?

Crima s-a comis aici, sau în altă parte?

Există o dâră de sânge, sau o pată, iar dacă da, ce-ți spune ea despre modul cum a murit victima?

Când vezi tot ceea ce e de văzut, cauți singura probă pe care fotograful Ministerului de Interne, medicul legist și experții criminaliști nu au putut, prin definiție, s-o găsească – ce anume ar trebui să fie aici și nu este?

Și, de asemenea, întrucât primele ore de după comiterea unei omucideri sunt de o importanță critică, nu aștepți ca Graveney să-ți spună că mâna stângă a victimei prezintă răni de autoapărare, sau că partea dreaptă are o culoare lividă, când victima de fapt zace pe spate. Te uiți singur. Afli dacă portofelul și bijuteriile victimei au dispărut sau nu. Te uiți în

jur după un cuțit, sau după tuburi de cartușe.

Și, după ce ai făcut toate aceste lucruri, îți scoți carnețelul și schițezi tot ce-ai văzut, cu o mică siluetă a victimei în centrul scenei. Iar apoi, când ai făcut-o și pe asta, indicând pozițiile pieselor de mobilier, ale lăzilor de gunoi, ale copacilor și ale tuturor probelor materiale critice găsite, chiar și după ce imaginea a fost fotografiată și filmată pe video din toate unghiurile posibile, de către fotograful și operatorul Ministerului de Interne, continui să mai privești fix scena un timp, până când ți se întipărește în memorie.

În timp ce faci acest lucru, criminaliștii trec prin sită încăperea, strada sau parcul, în căutare de urme ale ciocnirii, despre care manualele spun că rămân pe loc după orice crimă – fire de păr, sânge, spermă, fibre textile din haine – și le pun în plicuri de plastic, pentru a le trimite la laboratorul de analiză criminalistică din Lambeth. Prelevează amprente de pe uși și clanțe, de pe mobilă și tacâmuri, scot gloanțe din pereți și culeg de pe jos cartușe trase sau cuțite însângerate. Măsoară distanțele decisive și unghiurile-cheie ale traiectoriilor.

Pe când criminaliștii lucrează, tu te uiți după toate obiectele care par nelalocul lor – o cutie de bere, o față de pernă scoasă, o pereche de foarfeci – și le trimiți și pe acestea la laborator. Și numai când ești sigur că deții toate probele materiale care se pot obține de la fața locului și că experții criminaliști nu au omis nimic din ce ți-ar putea fi necesar mai târziu, atunci și numai atunci îi întorci cadavrului spatele și pornești în căutarea celui de-al doilea duh din Sfânta Treime a lui Frank Marenko: martorii.

Mai întâi vorbești cu mulțimea de spectatori, pentru că banderola albastră a împrejmuirii atrage curioșii ca muștele mierea, iar uneori asasinul poate fi chiar printre ei, privind și distrându-se. Dacă ai noroc, agenții în uniformă care au ajuns primii la fața locului au reținut pe cineva care a văzut totul, iar acum martorul stă așezat într-o mașină, așteptând să-ți prezinte un portret-robot sau chiar, Doamne ajută, un nume. Dacă nu, cineva care seamănă aidoma cu un detectiv comisar va trebui să umble din ușă-n ușă, căutând martori, fără a-și

permite să se lase obosit de succesiunea chipurilor inexpresive care îl privesc din intrări întunecoase, afirmându-și dezinteresul și totala necunoaștere.

Iar pe urmă, îți aduni suspecții. Cel mai insistent discuți cu cel care a găsit cadavrul, căci adesea acești oameni sunt primii și cei mai promițători suspecți. Apoi, îi interoghezi pe toți cunoscuții victimei: rudele, vecinii de cameră, colegii, prietenii și prietenele, soțiile, soții și amanții. Ajungi să-ți cunoști victima și modul în care și-a trăit zilele scurtate, la fel de bine ca pe cineva din propria familie. Și chiar mai bine. În timp ce stai de vorbă, pândești mici minciuni și jumătăți de adevăr și te agăți de ele ca de firele fugite ale unui tricotaj. Uneori, urzeala se destramă, alteori, nu. Iar când ai făcut toate astea, te întorci la Lambeth și pui la încercare știința criminalisticii moderne.

Repetată lună de lună, spunea Marenko, această muncă este istovitoare și frustrantă. Seamănă cu anchetarea unei spargeri sau a unui furt de mașină, din vremea când erai C. I. D. Numai că, în cazul unei omucideri, măcar ai șanse mai mari să găsești vinovatul, fiindcă oamenilor continuă totuși să le pese mai mult de lichidarea semenilor lor, decât de videourile și mașinile șterpelite, și pentru că Poliția Metropolitană îți alocă mult mai multe resurse și timp în acest scop. Și, de asemenea, pentru că măcar în acest moment din timp, asasinatele sunt mai puțin numeroase decât furturile de televizoare.

Până acum. Dar atenție mai departe.

După cum ai descoperit deja din anii de muncă la C. I. D., nu au loc urmăriri cu mașinile, nici lupte cu pumnii, cum vezi la televizor. Potolirea încăierărilor din cârciumi, sâmbăta noaptea, și capturarea vitezomanilor sau a boschetarilor bătăuși sunt apanaje ale polițiștilor în uniformă. Ca detectiv, trebuie să înveți să-ți folosești creierul, nu mușchii, îi spusese Marenko, privind cu dispreț statura înaltă a lui Fox. Ca să ți se aducă suspectul, dacă ai găsit unul, chemi un sergent în uniformă, înalt de un metru optzeci.

Arma ta nu este bastonul sau, Doamne ferește, revolverul; te înarmezi cu cei doi S, știința și subtilitatea.

Astfel învățase Madeleine Fox rolul pe care-l juca la interogatorii, împreună cu Marenko sau James; vorbea blând, înțelegea, încerca să ajute, în timp ce colegii ei își formulau întrebările cu expresii reci, amenințătoare. Nu mărturisirile ne interesează, spunea Marenko – mai apar și astea, dar nu atât de des cum ar vrea filmele cu polițiști să-i facă pe toți să creadă și, cu siguranță, mult mai rar acum, când legile P. A. C. E. Au restrâns abordările mai imaginative pe care le-am învățat la vremea mea – cu martorii.

Nu aștepți să auzi O. K.-eu-am-făcut-o-uri, precizează Marenko. Toată piesa asta nu-ți poate aduce decât O. K.-el-a-făcut-o-uri. Fiindcă, la sfârșit, când cazul ajunge în instanță, jurații sunt impresionați de martorii vii, însuflețiți, credibili, nu de fibre textile, grupe sanguine și confirmări de ADN al unui fir de păr.

Dacă știința nu poate repera întotdeauna un suspect, spunea Marenko, ea ar trebui să te ajute măcar să-ți identifici victima. Nu poți trece la întrebarea „cine a făcut-o", înainte de a fi sigur „cui i-a făcut-o". Experții pot stabili și momentul când i-a sunat ceasul, pe care trebuie să-l cunoști neapărat. O fată cuviincioasă ca tine nu are nevoie să știe cum procedează, dar, dacă tot mă-ntrebi, am să-ți spun. Rigiditatea cadaverică se instalează într-un interval cuprins între două și patru ore de la momentul morții. Începe să dispară după douăsprezece ore, când mușchii își recapătă consistența flască. Restul calculelor se fac cu ajutorul termometrului în rectul victimei.

Dacă a trecut mai mult timp de la producerea decesului, există alte moduri de a calcula ora. De exemplu, viermii au nevoie de douăzeci și patru de ore ca să eclozeze. Descompunerea începe după patruzeci de ore. În funcție de vreme.

Când locul unde ai găsit cadavrul nu este același cu cel al comiterii crimei, laboranții în halate albe te pot ajuta să descoperi unde și-a cunoscut victima tragicul sfârșit, ceea ce poate să te îndrepte spre suspect, dar nu și să ajute la condamnarea acestuia.

Nu uita că, atunci când crima este proaspătă, criminalistica

nu este niciodată de partea ta. Poate fi necesar să aștepți rezultatele zile sau săptămâni în șir. În cea mai mare parte, criminalistica este o cacealma. Știm că sângele de pe pantoful dumitale e al victimei. Ei bine, o vom putea dovedi la Crăciun, când primim raportul. Între timp, îi spuneți suspectului adevărul pe care îl presupuneți, iar uneori suspectul cedează. Sau își cheamă avocatul și începe să-și negocieze imediat situația, iar tu trimiți dosarul la C. P. S. Și eliberezi Sala de Incidente pentru următorul caz, ducându-te la King's Head să sărbătorești.

Crimele se rezolvă, îi spusese Marenko, datorită eforturilor tale – și, uneori, în ciuda lor. Majoritatea omorurilor au loc într-un moment de înfierbântare, iar majoritatea ucigașilor sunt, de obicei, proști. Lasă în urma lor martori, se laudă față de prieteni sau se despovărează în fața familiei și împrăștie peste tot probe irefutabile. Cei mai mulți oameni, de cele mai multe ori, nici nu vor să-și omoare victima. Abia atunci când o fac cu intenție începi să ai probleme.

Cel mai greu de prins sunt profesioniștii și entuziaștii. Cazurile adevăraților profesioniști rămân adesea nerezolvate, pentru că nu au nici o relație personală cu victima și dispun de timp ca să planifice asasinatul, de obicei în amănunt, astfel încât rareori lasă în urma lor martori sau chiar urme materiale. Și, în plus, nici un șef mafiot nu completează cecuri în alb pentru ore suplimentare nelimitate, când e vorba de câte un traficant de droguri sau personaj al lumii interlope. Victimele execuțiilor profesioniste sunt de obicei „cunoscuți ai poliției", cum se spune la informările de presă, iar la înmormântarea unui asemenea decedat nu apare decât maică-sa și câte o târfă cu părul oxigenat și rochie neagră decoltată.

Cei care pun la grea încercare puterea detectivilor sunt entuziaștii, afirma Marenko. Monștri ca Spintecătorul din Yorkshire sau Frederick West. Sunt abili, acționează cu sânge rece și își aleg victimele cu mare grijă. Asemenea profesioniștilor, comit crimele cu premeditare, așa că adeseori nu se găsesc decât foarte puține probe materiale. Dar, spre deosebire de profesioniști, victimele lor sunt nevinovate de

oricare altă faptă decât aceea de a se fi aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Mulți oameni mor și multe cariere se distrug, înainte ca aceste cazuri să fie închise.

Nu există deznodăminte ca în Agatha Christie. Nu face altceva decât să cauți motivația, o prevenea Marenko, în măsura în care te-ar putea conduce la un suspect și pentru că îi va satisface pe C. P. S. Și jurați. Știa din experiență că oamenii comit tot timpul fapte crude și iraționale, fără să afli vreodată de ce. Dar jurații, înainte de a condamna un acuzat de crimă, vor să primească totul legat cu fundă, să înțeleagă motivul de la originea crimei. Caută un comportament rațional, la niște oameni ai căror creieri sunt fripți de amfetamine și care, chiar și în cele mai lucide momente, privesc legile țării în care trăiesc doar ca pe niște obstacole în calea vieții lor cotidiene.

În general, oamenii nu cedează și mărturisesc când sunt confruntați cu manipulările lor, așa cum se întâmplă în ultimele cinci minute ale orei de film polițist. Când se simt încolțiți, nu fac altceva decât să urle după avocat. Iar în acel moment ai nevoie de probe materiale sau de un martor, preferabil și una și alta, altfel te trezești cu toată gloata de partizani ai libertăților civile pe cap.

„Și cam asta e meseria", încheiase Marenko, în acea primă zi când sosise la Hendon Road. „Iar opinia mea personală și profesională e că nu ai calitățile necesare ca să ți-o faci satisfăcător.

Cred că de tine depinde să-mi dovedești că mă înșel."

În sala de incidente erau înghesuiți aproape treizeci și cinci de oameni. Spre dezgustul lui Marenko, fumul de tutun plutea prin aer ca o ceață. Poate o fi fost o conspirație. Toți știau că încerca să se lase.

În capătul sălii se afla un avizier mare. Pe el erau etalate fotografii ale lui Kate Mercer; în centru o imagine color imortalizată recent de un fotograf de la școală, în uniformă, surprinsă la jumătatea drumului între copilărie și o feminitate pe care n-avea s-o mai atingă. Celelalte fotografii erau instantaneele întunecate, opt pe treisprezece, realizate de

echipa S. O. C. O., Kate zăcând răsucită pe spate în fundătură, cu limba umflată și fusta ridicată în talie. Urmele de legături de pe încheieturile mâinilor și vânătăile de la gât erau indicate cu săgeți roșii și verzi.

Exista pericolul, își spuse Fox, ca dacă priveau în fiecare zi acele fotografii, să se familiarizeze prea mult cu ele. Se numea desensibilizare, un eufemism pentru pierderea celei mai elementare umanități. Sau mai exista și punctul de vedere al lui Marenko, așa cum i-l declarase de atâtea ori. Indiferent ce vezi, toate nu sunt decât probe. Îi auzi pe James și Rankin râzând în fundul sălii. Se răsuci spre ei, privindu-i cu severitate.

Nu-ți poți ajuta cu nimic victima dacă plângi, o învățase tot Marenko. Tot ce poți face mai mult pentru ea e să-ți îndeplinești datoria.

Dar Fox voia cu adevărat să plângă pentru Kate Mercer. Poate din cauză că era femeie. Mai era și motivul pentru care se străduia cel mai tare să-și ascundă remușcările. Orice manifestare de emoție, în meseria ei, ar fi însemnat că era slabă. Dacă o făceau bărbații, era aproape un semn de mândrie. Până și detectivii înrăiți au vărsat o lacrimă, scriau uneori ziarele.

Dar dacă o detectivă înrăită vărsa o lacrimă, nu o făcea în ciuda faptului că era înrăită; ci pentru că era femeie.

Restul avizierului era încărcat cu celelalte materiale adunate de anchetă: diagrame ale locului crimei, hărți ale zonei.

Așa cum prezisese Marenko, lucrurile se încurcaseră îngrozitor. La trei ore după ce Frank Marenko și Madeleine Fox fuseseră treziți din somn, cu noaptea-n cap, în acea dimineață de decembrie, pentru a fi chemați în fundătura înghețată din Islington, comisarul Poliției îi telefonase lui Marenko pentru a se interesa dacă aveau deja un suspect, în aceeași după-amiază, Marenko urma să participe la o conferință de presă organizată la Scotland Yard, pentru a răspunde la întrebările principalelor ziare și posturi de radio și de televiziune din oraș. Kate Mercer făcea senzație. Se răspândise vestea. Toate permisiile în weekend erau

contramandate. Comisarul dorea rezolvarea cât mai rapidă a cazului.

La apariția lui Marenko, în sală se lăsase tăcerea. Se așeză pe birou, cu mâinile sale mari încleștate pe marginile lui, atât de strâns încât i se albiseră degetele.

— Iată ce știm, începu el. Kate Mercer a plecat de la școală ieri după-amiază la ora trei și patruzeci. Victima a fost declarată dispărută de părinții ei, la Tolpuddle Street, seara, când nu a ajuns acasă. În mod normal, merge pe jos și sosește în jurul orei patru și un sfert. Uneori, se oprește acasă la o prietenă, ceea ce au presupus – au sperat – părinții ei că se întâmplase și cu această ocazie. Totuși, în jurul orei șase, după ce au telefonat la toate prietenele ei, au început să se îngrijoreze. Au pornit ei înșiși cu mașina pe străzi, căutând-o timp de o oră și ceva, înainte de a o reclama ca persoană dispărută. Au fost trimiși doi ofițeri de poliție să chestioneze familia, dar până în această dimineață nu s-a programat începerea nici unei căutări pe scară largă.

Făcu o pauză, bătându-se peste buzunarul sacoului, în căutarea țigărilor, înainte de a-și aminti că nu le mai purta asupra lui.

— Recent, începuse să vină spre casă de la școală împreună cu o prietenă, Sarah Eastman. Ieri, Sarah a fost reținută în școală, ca pedeapsă, astfel încât Kate a plecat singură acasă. Credem că mergea întotdeauna pe același drum și am stabilit că a fost văzută pentru ultima oară în viață pe Caledonian Road, în jurul orei trei și cincizeci. Trupul ei a fost găsit în fundătura de lângă MacNaghten Row, la cinci și cinci, în dimineața următoare, de către proprietarul magazinului de dulciuri de la colțul străzii. Moartea s-a produs prin strangulare, cu ajutorul unei frânghii sau corzi. Raportul medico-legal declară că s-au găsit urme de legături și pe încheieturile mâinilor, indicând că fusese imobilizată. Avea lacerații și contuzii extensive pe vagin și anus, ceea ce arată că a fost molestată sexual, dar testele de spermă ale probelor bucale, vaginale și anale sunt negative.

Fox era dezgustată de dezamăgirea pe care o încerca. Însă

era vorba de un indiciu ADN critic, de care trebuia să se lipsească.

Marenko se oprise. Cineva tuși, în fundul sălii, și se auziră multe foieli de picioare.

James ridică privirea de la birou:

— Graveney a găsit ceva în eșantionul bucal?

Marenko dădu din cap:

— Și ăsta a avut rezultatele de spermă negative. Câteva fibre textile, pentru analize. Se pare că asasinul a folosit un căluș.

Fox încercă să se disocieze de judecata ei logică, alungându-și din imaginație datele sordide ale cazului.

— Care a fost ora morții? întrebă Rankin.

— Raportul o plasează în jurul orei trei dimineața, dar este posibil să fi fost și cu o oră mai devreme. Ceea ce înseamnă că agresorul a sechestrat-o undeva timp de circa zece ore, înainte de a o asasina. Întrebare este: unde?

— Putea fi oriunde, răspunse James. Zece ore. Asta plasează locul peste tot pe. Cât? O rază de cinci ore în jurul Londrei.

Marenko clătină din cap:

— Dacă a dus-o cu mașina din locul de unde o luase, n-avea să vină înapoi atâta drum numai ca să se debaraseze de ea.

— Nu cumva credeți că a fost implicată și o mașină? îl întrebă Fox.

— Criminaliștii caută în fundătură urme de cauciucuri. Dar ploaia a făcut ca șansele unui rezultat să fie improbabile.

— Trebuie s-o fi cunoscut, spuse Honeywell.

— La fel cred și eu, confirmă Marenko.

— De ce? vru să știe Fox.

— Nimeni nu răpește o fată de pe o stradă circulată fără să-l observe cineva. Trebuie să se fi dus cu el de bună voie. Dacă avea loc o luptă, ar fi atras atenția. După ce a luat-o din stradă, și-a putut face de cap cu ea în voie.

— În după-amiaza aceea ploua, aminti James. Poate s-a oferit s-o ducă acasă cu mașina.

— Părinții ei au spus că o preveniseră de nenumărate ori în legătură cu necunoscuții, răspunse Marenko. Nici nu și-o pot imagina urcându-se în mașina unui străin.

Fox ridică din umeri. Știa din experiență că ceea ce le spuneau părinții copiilor să facă și ce făceau aceștia de fapt erau întotdeauna două lucruri diferite.

— Indiferent dacă o cunoștea sau nu, spuse ea, ca s-o țină ascunsă timp de aproape douăsprezece ore, trebuia să aibă vreo ascunzătoare pe undeva.

— Și eu mă gândesc la asta.

James, însă, nu era convins de teoria lui Marenko.

— Poate că a luat-o cu o mașină și a dus-o undeva, în vreo pădure din afara orașului.

— Dacă a comis fapta în altă parte, n-ar fi adus-o înapoi ca s-o abandoneze. Nu, a făcut totul în apropiere, undeva între școală și casă. Nimeni nu circulă toată noaptea cu un copil mort în mașină, nici chiar în lăbăreala asta de oraș. Scuză-mi franțuzeasca, Foxy. Vă spun eu, amicul nostru locuiește la maximum două sute de iarzi distanță de locul unde am găsit-o.

Nimeni nu răspunse, unii dintre detectivi luând notițe, alții stând cu brațele încrucișate, fără să facă altceva decât să asculte. Fox considera că era prea devreme pentru asemenea supoziții, dar nu spuse nimic.

— Cadavrul a fost declarat azi-dimineață la ora cinci, de către un anumit domn Henry Wexxler, continuă Marenko, proprietarul unui magazin de dulciuri al cărui spate dă direct în fundătura unde a fost găsită fata. I-am cercetat antecedentele.

Pe biroul său se afla o imprimată de computer. O luă și citi:

— Privațiune de libertate și cunoaștere carnală, 1973. Condamnat la șapte ani de închisoare la Colchester Assizes, eliberat condiționat după trei. Molestare infantilă, 1982. Sentință de trei ani cu suspendare. De asemenea, achitat după o acuzație de viol, în 1980. Presupusa victimă avea șaisprezece ani.

— Ce știm despre el?

— Locuiește singur într-un apartament cu un singur dormitor, deasupra magazinului de dulciuri. Honeywell a discutat cu familia. Kate intra uneori în magazin să-și ia

ciocolată, în drum spre casă de la școală. Ar fi putut-o răpi când se afla în magazin. A abandonat-o a doua zi dimineață, înainte de crăpatul zorilor, apoi a telefonat la poliție pentru a încerca să abată atenția dinspre el însuși. Se întâmplă destul de des. Nu poate să nu fie suspect.

— Îl aducem aici? întrebă James.

Marenko clătină din cap:

— L-am și interogat, azi-dimineață, la el acasă. Omul e sucit rău. Cât am stat acolo, am aruncat o privire rapidă prin jur, dar vreau să obțin un mandat de percheziție și confiscare cât se poate de curând. Până una alta, data viitoare când mai stau de vorbă cu el, trebuie să fiu pregătit. Fox a întocmit un plan de sarcini pentru azi. Câțiva dintre voi veți pune întrebări din ușă în ușă. Vreau să vorbiți cu toți locatarii caselor prin spatele cărora trece fundătura aia și din blocul de peste drum. Cineva trebuie să fi văzut sau auzit ceva, în noaptea trecută. Dacă au copii, întrebați-i dacă în ultima vreme au avut unele probleme. Vreau să știu dacă numele domnului Wexxler apare în vreo conversație. Fox, tu și W. P. C. Stacey vă duceți la școală, vorbiți cu colegii ei, cu profesorii. Să aflu imediat dacă a menționat că în ultima vreme o deranja ceva sau cineva.

Se strâmbă, ca și cum ar fi avut aciditate la stomac.

— Avem de-a face cu o fetiță care a fost strangulată și agresată sexual, probabil sodomizată. Trebuie să ajungem la un rezultat. Ne vor ajuta agenții din Islington, care vor face investigații pe traseul dintre școala ei și MacNaghten Row, pentru a afla dacă ieri după-amiază a văzut-o cineva. Trebuie să stabilim unde și când a fost văzută ultima oară.

Privi prin încăpere.

— Nu mai e nevoie să vă spun, doamnelor și domnilor, că puteți lăsa baltă orice planuri de week-end, ba chiar și de dormit. Cazul ăsta trebuie să se rezolve. E clar?

Capitolul 17

Primele douăsprezece ore de după comiterea unei crime erau critice pentru succesul investigației. În acea perioadă, hainele pătate de sânge erau aruncate într-o groapă de gunoi sau un crematoriu, pistoalele și cuțitele dispăreau în râuri sau canale,

mașinile furate erau incendiate. Era perioada de cizelare a alibiurilor și perfecționare a minciunilor. Douăsprezece ore pentru a-l aresta pe primul suspect, trei zile pentru a finaliza cazul. Acesta era principiul acceptat printre veterani. Dacă după trei zile nu aveai pe nimeni în arest, te aștepta un drum lung.

Mama lui Kate Mercer fusese chestionată în amănunt de Honeywell, deși Brian Mercer, aflat sub efectul sedativelor, încă nu putea vorbi cu ei. Era improbabil să aibă de spus ceva ce nu aflaseră deja de la soția lui. Fox petrecu aproape toată ziua la școala fetiței, discutând cu profesorii, colegii și părinții acestora, de la care luase declarații. Majoritatea prietenelor lui Kate erau prea șocate pentru a vorbi coerent și se chemase o echipă de psihologi pentru a vorbi cu fiecare dintre elevii din clasa ei.

La începutul după-amiezei, când Fox reveni în fundătură, cordonul poliției era încă întins, o echipă de televiziune filma și un grup de localnici continuau să stea de veghe la colțul străzii. Fox îi arătă legitimația agentului de serviciu și trecu pe sub cordon. Un câine polițist era folosit la cercetarea fundăturii și a curților dosnice învecinate, adulmecând prin pungile de plastic și hârtie cu gunoi și printre sticlele și cutiile aruncate. Glasul stăpânului său răsuna hipnotic:

— Caută-urma. Caută-urma.

Fox privi în jur; o pungă de cartofi prăjiți agățată pe un gard de sârmă, colaci de excremente de câine, o cutie de Coca-Cola ruginită, o foaie de ziar. Ochii ei străbătură șirul de case cu terase, revenind apoi spre fundătură. Cineva desenase un om de zăpadă pe geamul mansardei, cu spray. Se apropia Crăciunul.

Îl văzu pe James apropiindu-se și dădu din cap:

— Ceva nou?

Polițistul negă:

— Nimic, doamnă. Șapte seringi, un Reebok mărimea unsprezece, unșpe cutii de bere de diverse vechimi și optâșpe prezervative. Folosite. Trebuie să fie ale îndrăgostiților locali.

— Mă duc să arunc o privire.

James dădu din cap:

— Succes.

Nici o glumă, nici o împunsătură, nu în ziua aceea. Asasinarea lui Kate Mercer îi contaminase pe toți.

Fox ieși din fundătură, oprindu-se la colțul cu MacNaghten Row, ridicându-și gulerul în vântul amarnic. Un vârtej de gunoi și frunze suflate de vânt îi înghiți pe spectatorii din capătul fundăturii, pornind ca un strigoi spre vacarmul îndepărtat de pe Upper Street. Ploaia se oprise, dar cerul continua să fie de un plumburiu uniform.

O asalta mirosul de usturoi și grăsime de la un snack-bar turcesc. În situația aia, le mai ardea de kebab.

Privi prin vitrinele magazinului de dulciuri. Geamurile erau aproape mate de murdărie. În ferestre erau lipite câteva postere vechi, făcând reclamă la ciocolata Mars și fulgii de cereale Golden Wonder.

Pe cealaltă parte a străzii se afla o agenție de presă. Văzu în față un panou al ziarului Evening Standard: ELEVĂ ASASINATĂ ÎN ISLINGTON. Mai bine să afle ce scria în ziare. Traversă grăbită intersecția. Când deschise ușa, sună un clopoțel. Văzu un suport cu ilustrate ieftine și cărți în ediții de buzunar, un rastel cu reviste sportive și de benzi desenate, câteva periodice sexy ascunse într-un colț.

Luă un exemplar din Evening Standard și întinse monedele. Femeia de la tejghea avea cincizeci și ceva de ani, din Indiile de Vest poate. Avea păr cărunt, coafat permanent, și o pereche de ochelari cu rame negre groase, care străluceau în lumină.

— Mata ești polițistă, spuse ea, cu un accent vestic apăsat.

— Exact.

— În legătură cu fetița aia. Bărbatu-meu a zis c-ați trecut pe la noi să puneți întrebări.

Fox dădu din cap. Instinctiv, întrebă:

— O cunoșteați?

Femeia încuviință.

— Sărăcuța mititică. Venea uneori aicea să cumpere reviste. Dolly, din-astea.

Țistui din limbă.

— În ziaru' de colo scrie c-a fost violată.
— Într-adevăr.
— Ce fel de om îi face așa ceva la o fetiță?
— Asta vrem să aflăm și noi.
— Eu, una, știu ce i-aș face, să pun mâna pe el.
— Poliția v-a chestionat azi-dimineață, doamnă?
— Nu încă. A trebuit s-o vizitez pe soru-mea la spital. Sunt sigură că bărbatu-meu v-a spus tot ce voiați să știți.
— Ați auzit sau ați văzut ceva ieșit din comun azi noapte?
— Nu, drăguță. Eu dorm buștean, zău că da. Nu vă pot ajuta, teamă mi-e.
— Ați spus că o cunoșteați pe Katherine Mercer?
— Păi, trecea prin magazin uneori, cum spuneam. N-o prea cunoșteam. Numai după față, dacă-nțelegeți ce vreau să zic.
— Obișnuia să vină pe-aici la întoarcerea de la școală?
— Câteodată. Da-ntotdeauna dup-amiaza. Dimineața, niciodată.
— Ați văzut-o vreodată cu altcineva?
— Când și când, venea cu câte-o puștoaică de la școală. Nu le prea băgăm în seamă.
Fox continuă, urmându-și instinctele. Femeia aceea avea ceva, o anumită nuanță în felul de a fi, care o făcea să suspecteze că-i ascundea ceva.
— Aveți copii? O întrebă.
Vânzătoarea clătină din cap:
— Ai mei au crescut mari toți. Acuma nu mai stăm aici decât eu și bărbatu-meu.
— Aveți vreo problemă cu cineva din vecini? Vă neliniștește cineva?
Femeia ezită. Fox aștepta. Deci avusese dreptate.
— Atâta doar că. N-ar trebui să zic asta, nu-s decât bârfe.
— Ar putea fi important.
Vânzătoarea arătă cu capul, prin fereastră, spre magazinul de vizavi.
— Proprietarul prăvăliei de dulciuri de colo. Vine aici uneori.
Coborî vocea:

— Și azi-dimineață a fost.
— Și?
— Se poartă ciudat. Nu știu.
— Azi-dimineață. Părea nervos?
— Băuse. I se simțea în răsuflare. La opt ceasuri dimineața!

Fox căzu pe gânduri. Tocmai descoperise cadavrul unei eleve, în fundătura din spatele magazinului său. Poate avea nevoie de alcool ca să-și calmeze nervii.

— Câteodată, trece pe-aici, să se uite la ăle reviste. Le știți care, arătă ea spre Hustler-ele și Penthouse-urile de la capătul raftului, lângă publicațiile pentru motocicliști și camionagii. Nu le cumpără niciodată, dacă nu vi-i cu supărare. Se uită numai. Mă ia cu fiori.

Fox așteptă. Uneori, tăcerea era cea mai bună întrebare.

— Ascultați, nu vreau să-l bag în vreun bucluc. Da', nu știu. E ceva ciudat cu el. Mă rog, m-ați întrebat ce cred.

— Ați văzut-o vreodată pe Kate Mercer intrând în magazinul lui?

— Tot timpu'.

— A intrat și ieri după-amiază?

— Ieri n-am văzut. Eram ocupați.

— În regulă. Vă mulțumesc. Mi-ați fost de mare folos.

— Sper să-l prindeți pe cel ce-a făcut-o. Ar trebui s-aducă înapoi spânzurătoarea, să știți.

Fox ieși, privind prin intersecție, spre magazinul de dulciuri. Poate că Marenko avea dreptate. Dar numai zvonurile și aluziile nu făceau dintr-un om un monstru. De dovezi aveau nevoie.

Capitolul 18

Marenko privea mohorât zațul mocirlos al cafelei, pe fundul cești de polistiren.

— Am nevoie de-o țigară.

— Cancer pulmonar. Atac de cord. Emfizem.

— Mda, bine, bine, își frecă el fruntea cu mâna.

Avea biroul plin cu declarații de interogatoriu și fotografii criminalistice, pe care le studia cu mare caznă, una câte una. Restul spațiului disponibil era ocupat cu probe în pungi

sigilate; hainele rupte și murdărite ale lui Kate, pantofii, tot ceea ce mai rămăsese din viața ei de fetiță. Încă mai așteptau rezultatele expertizei asupra probelor recoltate de Graveney de sub unghiile victimei, care ar fi putut conține sânge și țesuturi pentru analiza ADN, precum și rezultatele amprentelor latente de pe geantă și cărți. Graveney mai găsise pe hainele ei și fibre textile, care puteau fi relevante sau puteau să nu dezvăluie nimic. De exemplu, cele două fire de păr ridicate de pe uniforma școlară puteau proveni de la experții S. O. C., de la un asistent din morgă sau de la Marenko însuși. Dacă găseau totuși un fir de păr al făptuitorului, laboratorul din Lambeth avea nevoie de acesta cu rădăcina intactă, pentru a-i analiza codul ADN. În orice caz, toate rămâneau irelevante, dacă nu aveau un suspect principal cu care să le confrunte.

Era trecut de opt, dar detectivii continuau să stea cocoșați în jurul keyboard-urilor de computer, introducând informații într-unul din cele patru terminale ale HOLMES – Home Office Large/Major Enquiry System5 – sau cerând antecedentele penale ale tuturor bărbaților, femeilor și minorilor din zona cu rază de două sute de metri pe care Marenko o declarase în jurul locului crimei. Rezultatul era un memento crud al realităților vieții urbane moderne; printre cei șapte sute optzeci și trei de oameni de pe lista întocmită, descoperiseră până acum o sută patruzeci și trei cu condamnări anterioare, pentru delicte de la tulburarea liniștii publice până la agresiuni violente, uneori cu vătămări corporale grave.

Echipa interogase deja opt sute cincizeci de oameni, iar W. P. C. Stacey și patru dactilografe lucrau câte douăsprezece ore pe zi, pentru a nu rămâne în urmă cu hârtiile.

Vânzătoarea de ziare nu fusese prima care arătase cu degetul în direcția lui Henry Wexxler. Alte două familii de pe aceeași stradă le spuseseră clar copiilor lor să nu intre în magazin, fiindcă îl considerau pe proprietar „dubios” – cuvântul folosit de o mamă – și „un libidinos”, cum spusese o altă femeie.

El era cel care găsise cadavrul și anunțase poliția; n-ar fi fost prima oară când un ucigaș proceda astfel pentru a-și ascunde

urmele. Se părea că Marenko avea dreptate. Omul pe care-l căutau se afla chiar sub nasul lor.

Fox prinse pe avizier o listă cu detectivii repartizați cazului, având alături de numele lor sarcinile care li se atribuiseră pentru a doua zi.

James ridică privirea de la birou.

— Avem de-a face cu un bulangiu diabolic rău, comentă el.

— Wexxler trebuie să fie, răspunse Honeywell.

Fox clătină din cap, încă neconvinsă.

— Tocmai am verificat declarațiile. Numărul douăzeci și patru are impresia că a văzut un break negru plecând de pe alee, în primele ore ale dimineții.

— Abia venise acasă de la un night-club, preciza James. Era mangă.

— Crezi că i s-a părut?

James ridică din umeri:

— Cum zice șefu', n-are nici un sens. Deci aduce cadavrul de nu știu unde în portbagajul mașinii, umblă prin toată Londra și pe urmă, ce-și zice, ia s-o arunc eu în fundătura aia de-acolo. Din stradă nu se vede.

În acel moment, Marenko ieși din cabinetul lui, luându-și pe el sacoul:

— O. K., să mergem.

— Unde? îl întrebă Fox.

— Cred că avem destule probe. Mergem să vorbim cu el.

— Cu cine? se interesă James.

— Cu cine crezi? i-o întoarse Marenko, după care rosti cele trei cuvinte care în următoarele cincisprezece luni aveau să devină o litanie și un blestem: Omul de Zahăr.

Capitolul 19

Marenko îi făcu lui Fox un semn cu capul. Detectiva bătu cu pumnul în ușă. Nici un răspuns. Mai bătu de două ori.

— Domnule Wexxler! strigă Marenko. Suntem de la poliție. Deschideți ușa!

O privi pe Fox. Ar fi vrut să intre cu forța, dar încă nu aveau mandat. În clipa următoare, însă, ușa se deschise, iar Monstrul din MacNaghten Row privi afară.

Wexxler purta un halat ros până la urzeală, încins larg cu cordonul, lăsând să se vadă o pereche de chiloți albi-cenușii cu o pată gălbuie între picioare. Părul cărunt și rar îi era ciufulit de somn, iar ochii roșii și căzuți, ca ai unui câine bătrân. Duhnea a sudoare și a pileală.

Fox ridică legitimația:

— Henry Wexxler? numele meu este detectiv inspector Madeleine Fox, iar dumnealor sunt detectivul șef inspector Frank Marenko, detectivul sergent Terry James și detectivul comisar William Honeywell. Ați putea să vă îmbrăcați și să ne însoțiți, vă rog, domnule? am dori să veniți la secția de poliție Islington pentru a ne ajuta la anchetarea asasinării lui Katherine Mercer.

În timp ce Fox vorbea, Marenko, Honeywell și James intrară pe lângă Wexxler, în cameră. Nu aveau mandat de percheziție, dar puteau declara pe bună dreptate că Wexxler le lăsase intrarea liberă.

Omul clipi din ochi, surprins:

— Ce oră e?

— Vă puteți îmbrăca, domnule, vă rog?

Henry Wexxler își trecu o mână peste față, privindu-i pe detectivii care circulau deja prin apartamentul lui cu un singur dormitor, aprinzând toate luminile.

— Ce oră e? Repetă el.

— Este ora zece. Puteți să vă îmbrăcați, vă rog?

„E o greșeală”, își spuse Fox. „Individul ăsta nu mi se pare că arată ca un ucigaș de copii. Dar, ce știu eu? Cum arată un ucigaș de copii?”

— M-am culcat la nouă jumate, mormăi Wexxler.

— Vă îmbrăcați, vă rog? insistă Fox.

— Aveți mandat de percheziție?

— Nu e necesar nici un mandat, domnule. Ne-ați permis să intrăm, iar detectivii nu fac decât să vă aștepte până vă îmbrăcați. Am dori să ne însoțiți până la secție, pentru a răspunde la câteva întrebări. Nu va dura mult.

— Ce oră e? nu se lăsă Henry Wexxler.

— E zece, repetă Fox. Puteți vă rog să vă îmbrăcați?

„Ce-s eu, ceasul vorbitor? De câte ori trebuie să mai repet povestea asta?”

— V-am spus tot ce știu, bombăni Wexxler. Lui i-am spus, arătă el spre Marenko, tot ce știu.

— Trebuie să clarificăm unele lucruri.

În sfârșit, Wexxler se întoarse și intră în apartament, mergând spre dormitor. Fox îl urmă înăuntru. Puțea.

— Ce Dumnezeu este mirosul ăsta? îl întrebă James pe Honeywell.

— Pisici, șefulețule.

Avea dreptate. Peste tot se vedeau pisici, ca și urme de pisici. În colțul camerei, covorul era îmbibat de urină, iar tăvița cu nisip din spatele fotoliului părea să stea acolo de ani de zile. Fox îi însoți pe James și Marenko în bucătărie. Pe tăblia de uscat se aflau cutii goale de mâncare pentru pisici, iar câteva pisici se luptau miorlăind pentru resturile care mai rămăseseră în chiuvetă. Ducându-și o mână la gură și nas, Fox reveni în living.

Honeywell ieși din dormitor. Era palid la față.

— Ce cocină.

Marenko îl privi întrebător, dar Honeywell clătină din cap:

— Nimic în dormitor, domnule.

Îl văzu pe James îngenuncheat pe podea.

— Iisuse, T. J., ridică-te de-acolo. Ai să te-mbolnăvești.

— E ultima oară când mai fac o percheziție la prima vedere cu dumneata, șefu', spuse James.

— Ce s-a-ntâmplat? În familia ta n-ați avut niciodată animale?

Henry Wexxler ieși din dormitor. Luase pe el o pereche de pantaloni maro, cu șlițul descheiat și căscat, și un cardigan roșu de lână, ros la coate și la manșete.

— Christoase, uită-te la el, șopti Fox. Ăsta se destramă din mers. Până ajungem la secție, nu mai rămâne nimic din el.

— Ce oră e? întrebă Henry Wexxler.

În camera de interogatoriu, pe Henry Wexxler îl înconjura o miasmă de duhoare. Marenko îl lăsase singur în Camera 4B timp de aproape două ore, iar acum individul îi privea pe cei

doi detectivi, cu ochii goi și gura căzută, scărpinându-și o ciupitură de vărsat, în timp ce încerca să le înțeleagă expresiile serioase și ostile.

Fox trase unul dintre scaunele tari de lemn și se așeză.

— Henry, sunt detectivul inspector Madeleine Fox, dumnealui este detectivul șef inspector Frank Marenko, iar cel de lângă ușă e comisarul de poliție Wells. Nu vrem decât să-ți punem câteva întrebări, Henry, deci probabil nu vei avea nevoie de avocat, sau așa ceva. Sunt doar probleme de rutină.

Henry Wexxler clipi din ochi ca o bufniță surprinsă de farurile unei mașini.

— Unde ai fost între orele trei treizeci p.M. Ale zilei de douăzeci și șapte și patru a.M. Ale zilei de douăzeci și opt?

— Ce oră e? replică Henry Wexxler.

— Ce tot ai cu timpul? interveni Marenko. Ai o întâlnire undeva? Îți deranjez cumva programul prea încărcat?

— De ce strigi? întrebă Henry Wexxler.

— Unde ai fost între trei și jumătate după-amiaza, în douăzeci și șapte, și patru dimineața, în douăzeci și opt? repetă mai rar Marenko.

— Când a fost asta?

— A fost alaltăieri, Henry, răspunse cu blândețe Fox.

— Nu știu.

— Nu știi? repetă Marenko. Era ziua când ai găsit trupul unei fetițe în fundătura din spatele magazinului tău. Nu mai ții minte? Tu ești cel care ne-a chemat, ai uitat?

— V-am spus tot ce știu în legătură cu asta.

— Ei bine, mai spune-ne o dată. Ce-ai făcut în după-amiaza dinainte de a o fi găsit pe fetiță?

— Am fost în magazin. Întotdeauna stau în magazin, după-amiaza.

— Katherine Mercer a intrat vreodată în magazinul tău?

O ușoară înclinare a capului:

— Uneori.

— A venit în magazin și în acea marți după-amiază?

Wexxler clătină din cap.

— Ești sigur?

— În ziua aia n-am văzut-o.
— La ce oră ai închis magazinul?
— La cinci jumate. Întotdeauna închid magazinul la cinci jumate. Fix.
— Și pe urmă ce faci?
— Pe urmă mă uit la televizor. Iau cina la șapte jumate.
— Fix? rânji Marenko.
Henry Wexxler încuviință, neluându-i în seamă ironia.
— Și pe urmă?
— Și pe urmă, iar mă uit la televizor. Până la nouă jumate. Atunci, mă culc.
— Și ce-ai făcut între orele trei și jumătate ale după-amiezei de douăzeci și șapte și patru ale dimineții de douăzeci și opt?
— Nu mai țiu minte.
— Iisuse.
— Acum pot să mă duc acasă?
Fox se aplecă înainte, vorbind cu blândețe:
— Domnule Wexxler, îți mai amintești cum ai găsit-o pe fetiță?
Henry Wexxler dădu din cap.
— Ce făcuseși în noaptea aceea?
— M-am uitat la televizor, cred. Până la nouă jumate.
— Și pe urmă, te-ai dus la culcare, încheie Marenko în locul lui.
— Deci, vrei să spui că te-ai uitat la televizor toată seara?
— Nu mai țiu minte.
Mâinile lui Marenko strângeau un pix Bic de plastic, având degetele albite. Un mușchi al fălcii îi palpita. Trase adânc aer în piept.
— O. K., domnule Wexxler. Să discutăm despre altceva. În 1973, ai fost acuzat de privarea de libertate a unei fete de paisprezece ani și relații carnale cu ea. Ești bun să ne vorbești despre asta?
Se părea că Henry Wexxler își amintea destul de bine incidentul.
— Ea m-a sedus, spuse, vârându-și mâna prin prohabul căscat al pantalonilor reiați maro, ca să se scarpine. Am fost

nevinovat.

— Ea te-a sedus? repetă Marenko, fără să facă nici o încercare de a-și ascunde incredulitatea din glas.

Henry Wexxler își mirosi degetele, înainte de a le băga din nou în buzunarele pantalonilor.

— Mhm.

— O mie nouă sute optzeci. Ai fost inculpat pentru viol.

— Ce oră e?

Pixul dintre degetele lui Marenko se rupse, dar glasul detectivului șef rămase calm.

— Povestește-mi despre acuzația de viol, domnule Wexxler.

— Nu mai țiu minte.

— Fata avea șaisprezece ani. Pe vremea aceea, locuiai în Colchester. Se numea Sandra Jane Morrison. Acum îți amintești?

— Am fost nevinovat, spuse Henry Wexxler.

Marenko o privi pe Fox.

Detectiva ridică din umeri. La fel se pronunțase și juriul.

— O mie nouă sute optzeci și doi. Molestarea unei fetițe. Nu ești deloc un băiat cuminte, domnule Wexxler.

Henry Wexxler se șterse la gură cu mâneca.

— Acum pot să mă duc acasă?

— Îți plac copiii mici, domnule Wexxler?

— N-am molestat-o. A fost o minciună. O minciună nerușinată!

Pentru prima oară, Henry Wexxler se însufleți. Bătu cu pumnul în tăblia mesei.

— Acuzația acelei fetițe te-a înfuriat, Henry?

— Mhm, m-a înfuriat.

— De ce te-a înfuriat?

— N-am făcut nimic!

— Conform dosarelor noastre, victima avea doar unsprezece ani. Ce s-a întâmplat, Henry? Și ea te-a sedus?

Henry Wexxler îl privi fix pe Marenko, cu ochii șterși și incapabili de înțelegere:

— Ce oră e?

Marenko și Fox stăteau pe coridorul de la subsol, privindu-și

principalul suspect prin geam. Omul își examina conținutul nasului, folosindu-și unghia degetului mare.

— Am văzut eu ceva jigodii la viața mea, mârâi Marenko, dar boul ăsta e cu totul altceva.

— E cea mai jalnică parodie de ființă omenească pe care am văzut-o vreodată, răspunse Fox, dar nu cred că e băiatul căutat de noi.

Marenko clătină din cap, privind-o pe Fox cu dispreț profund.

— Ce știi tu, Fox? Cu ce te-ai ocupat înainte de a veni aici?

— Am fost în Brigada Zburătoare.

— Brigada Zburătoare, o îngână Marenko, cu un rânjet care o anunța că, după părerea lui, toți cei din Brigada Zburătoare nu erau decât masoni și poponari. Și deodată, știi totul despre ucigașii de copii. Corect?

Fox nu era pregătită pentru această bruscă ieșire veninoasă din partea superiorului ei. Marenko era la fel de volatil și imprevizibil ca gelignitul lichid.

— Nu e decât o intuiție, bătu ea în retragere.

— Femeile nu au intuiții, au emoții, pronunță el în batjocură cuvântul, ca și cum ar fi fost un vers dintr-un cântec al lui Motown. Făcu un pas spre ea, astfel încât Fox îi simți în respirație mirosul de oțet de la peștele cu cartofi prăjiți pe care-l mâncase la birou, în aceeași seară.

— Mai ai multe de învățat, Fox.

— Ei bine, încerc să procedez în stilul dumneavoastră, răspunse ea, susținându-i privirea. Mi-ați spus că numai două lucruri contează: martorii și probele materiale. Și nu avem nici unele, nici altele. Atunci, ce caută Henry Wexxler aici?

Când Marenko nu-i răspunse, Fox continuă:

— Se pare că nu sunt singura de pe-aici căreia îi place să-și urmeze instinctele. Sau o fi vorba de emoții?

O privi lung.

— Sper că, în privința ta, instinctul meu se înșală, replică el și se îndepărtă.

Capitolul 20

Fox stătea la birou, golind conținutul unei cești de cafea.

Cafeaua îi lăsa în gură un gust amar. Și cofeina era un drog, la fel ca oricare altul; nu-ți plăceau efectele sale asupra organismului, dar aveai nevoie de ceea ce-ți oferea, în cazul de față, pe Fox o ținea trează și lucidă încă vreo câteva ore.

În cele patru zile trecute de la moartea lui Kate Mercer, Fox dormise probabil cincisprezece ore, maximum. Investigația își găsise un punct focal. Marenko avea un suspect și un casus belli. Numele acestuia era Henry Wexxler.

Reconstituiseră drumul fetei de la școală spre domiciliu, iar echipa verificase fiecare casă, fiecare bloc de apartamente și fiecare magazin de pe traseu, arătând copii ale aceleiași fotografii care acum surâdea atât de înduioșător de pe avizierul Sălii de Incidente, repetând la nesfârșit una și aceeași întrebare: Ați văzut-o pe această fetiță luni după-amiază?

Găsiseră patru oameni care credeau că văzuseră în ziua aceea o fată în uniformă de școală, corespunzând semnalmentelor lui Katie. Dar toate relatările erau vagi și niciuna dintre ele nu o putea plasa cât de cât cu certitudine într-un anumit moment al traseului.

Și nimeni nu o văzuse intrând în magazinul de dulciuri.

Găsiseră cinci elevi și trei adulți care trecuseră prin magazin după ora patru a acelei după-amieze. Niciunul nu declara că ar fi văzut ceva ieșit din comun. Din câte-și dădeau seama, Henry Wexxler nu închisese magazinul mai devreme și nu-și întrerupsese în nici un fel programul obișnuit de lucru.

Nici un martor.

Munții de hârtii de pe biroul lui Marenko continuau să crească, declarații ale martorilor îngrămădindu-se lângă imprimatele cazierelor tuturor sufletelor vii de pe o rază de două sute de metri în jurul străzii MacNaghten Row, corelate în ordinea adreselor: cei judecați pentru delicte sexuale fuseseră încercuiți cu roșu. În afară de Henry Wexxler, nu mai erau decât doi, un bărbat de treizeci și trei de ani, tată a patru copii, cu un viol în 1983, și un muncitor șomer de patruzeci și șapte de ani, cu trei acuzații de agresiune indecentă, datând din 1976. Dar toate aceste cazuri implicaseră femei, nu minore, iar Marenko le eliminase din rândul suspecților

veritabili.

— Violul i se poate întâmpla oricărui dobitoc, dacă bea peste măsură, spusese el. Păianjenii de pietre sunt cu totul altceva.

La auzul acestor cuvinte, Fox ridicase privirea, dar Marenko se mulțumise să-i zâmbească, înălțând din umeri:

— Regret dacă nu e corect politicește, Foxy. Dar este adevărat.

Încă nu aveau un loc al crimei; laboratorul criminalistic găsise așchii de cărămidă pe blezăr și un soi de mucegai. Pornind de aici, se trăsese concluzia că fusese ținută un timp într-o cameră închisă, probabil la subsol. O pivniță, șuierase Marenko.

Criminaliștii acordaseră prioritate crimei, după un telefon de la comisar. Dar nu obținuseră nici un rezultat; pe obiectele victimei nu existau amprente digitale latente, nici sânge, păr sau țesuturi care ar fi putut să-l excludă pe Wexxler de pe lista suspecților sau să-l confirme ca suspect principal.

Dacă le lipseau dovezile materiale, în schimb erau covârșiți de bănuieli și insinuări. Se părea că oamenii din MacNaghten Row vorbiseră după crimă și, cu siguranță, ajunseseră la un consens între ei. Telefonul din Sala de Incidente începuse să sune, pe măsură ce vecinii se hotărâseră să-și împărtășească suspiciunile poliției; Wexxler era un singuratic; anumiți copii se temeau de el; unii spuneau că încercase să-i convingă să meargă în camera lui din spate, ca să vadă casete video. Nimeni nu depusese plângere oficială la poliție în momentele respective, dar acum, după asasinarea lui Kate Mercer, povestirile despre necuviințele lui deveniseră nenumărate.

Fox și Honeywell îi vizitaseră din nou pe părinții lui Kate, intraseră în camera fetiței, îi citiseră jurnalul. Fusese o experiență profund deprimantă și, până la urmă, nu descoperiseră nimic.

— Și-atunci, cum a făcut-o, șefu'?

Marenko bătea cu un pix în marginea biroului, rozându-și buza. Ridică din umeri, fără o vorbă.

— Fata intră în magazinul de dulciuri, continuă Fox. El, cumva, o înhață. Trebuie să se fi întâmplat cam pe la patru

fără un sfert, fără zece. Nu închide magazinul până la ora obișnuită. Din câte știm, ultimul client a ieșit de-acolo cam pe la cinci și douăzeci și cinci. La ora aia, Wexxler ținea fetița captivă de aproape o oră și jumătate. N-are nici un sens.

— Uite cum văd eu lucrurile, Fox. Ea intră în magazin, singură. El o prinde. Îi acoperă gura cu o mână, o leagă, o aruncă undeva în fundul prăvăliei. Cât durează? Vreo două minute. E un risc, dacă intră cineva în magazin chiar atunci, ar putea să-l vadă. Dar scapă cu bine. Știe că, dacă închide magazinul, e ca și cum ar pune în vitrină un anunț: „Tocmai am făcut o trăsnaie." Așa că își păstrează calmul și închide la ora obișnuită. După care, îi rămân următoarele unsprezece ore ca să-și facă de cap.

— Vecinii ar fi auzit ceva.

Marenko ridică din umeri, neimpresionat:

— I-a pus un căluș. Poate are o pivniță, așa ceva. O dată ce a dus-o în spatele magazinului, nu mai are nici un motiv de îngrijorare.

— Dar cum s-a debarasat de cadavru? Trebuie s-o fi cărat pe aleea din spatele magazinului și să fi trecut gardul, târând trupul sau ducându-l în brațe. Cu siguranță, ar fi trebuit să lase urme de pași, o dâră de sânge, ceva. Criminaliștii n-au găsit nimic.

Telefonul de pe biroul ei sună. Fox întrerupse discuția, fără tragere de inimă, și smulse receptorul din furcă:

— Fox.

— Madeleine?

— Cine-i la telefon? se răsti ea.

— Simon sunt. Simon Andrews. Ne-am cunoscut acum două luni, acasă la sora ta.

În minte i se lăsă o ceață densă. Casa surorii sale. Părea să se trezească dintr-un vis, incapabilă să facă deosebirea între noaptea vie și dimineața cenușie, între o lume de coșmar cu copii morți și fundături ude de ploaie și o lume îndepărtată și vagă a vilelor suburbane, a dineurilor și a conversațiilor care nu se centrau în jurul unui caz de moarte violentă.

Clipi din ochi, încercând să se concentreze asupra acestei

vieți diferite. Dar uluirea și nedumerirea ei fură confundate cu o altă emoție, mai puțin binevoitoare.

— Cred că ai dreptul să fii supărată pe mine, spuse glasul de la celălalt capăt al firului. Nu te condamn.

— Scuzați, cine spuneați că sunteți?

O tăcere lungă. A, acel Simon. Mintea ei reacționa în sfârșit, reconstituind imaginea unui bărbat blond și chipeș, din arhivele cețoase ale unui week-end de demult. Din urmă cu o viață de om. Viața lui Kate Mercer.

— Te-am sunat de câteva ori. Ți-am lăsat mesaje.

— Suntem destul de ocupați aici.

— Desigur. Ascultă, m-am gândit mult la seara aceea. Recunosc că m-am purtat urât. Nu sunt de acord cu ceea ce ai spus, dar. Nici eu n-am avut dreptate. Voiam să-ți prezint scuzele mele.

— Aha. Bine. Se acceptă.

Ce făcuse? Dar ea, ea ce făcuse? Ceva la fel de rău ca violarea și asasinarea unei fetițe de unsprezece ani? Și dacă nu – atunci de ce-și pierdeau vremea cu discuții?

Se lăsă o nouă tăcere.

— Mă rog. Poate ne mai vedem.

— O. K.

— La revedere. Și, din nou, îmi pare rău.

Închise. Marenko privi spre ea.

— Ei, fie ți-a plecat din țară martorul principal, fie tocmai te-a părăsit iubitul.

Fox nu-l luă în seamă. Se ridică și porni pe coridor, spre vestiarul femeilor, spunându-și că era cât pe ce să izbucnească în plâns pentru soarta lui Kate Mercer. Dar n-o făcu. Se opri doar privind în oglindă, cu fața ca de piatră, iar când reveni în Sala de Incidente nu-i mai rămăsese decât oboseala, pătrunzând-o până în măduva oaselor.

Biserica era construită din cărămizi în culoarea ciocolatei, în jur se aflau câteva morminte vechi, năpădite de buruieni, și un elește ornamental cu apă uleioasă și un cărucior de cumpărături de la Sainsbury's răsturnat în el. Se găsea la doar patru sute de metri distanță de locul unde găsiseră cadavrul

lui Kate Mercer, în umbra unei fabrici de biscuiți veche de o sută de ani.

Înăuntru domnea un frig amarnic. Bărbații se foiau, în costume negre sobre, iar femeile plângeau pe față. Fox îl urmă pe Marenko prin verandă și se așezară în partea din spate. Micul sicriu stătea pe un catafalc, în fața altarului. Fox închise ochii și rosti o scurtă rugăciune către un Dumnezeu în care nu credea.

Întrezări o femeie în rochie neagră diformă, cu umerii căzuți, lângă un bărbat masiv și chel, cu costum închis nepotrivit pentru măsurile lui. Chipul omului era încremenit, cu ochii tulburi, sticloși. În ziua aceea, se părea că rolurile se inversaseră. Brian Mercer era din nou stăpân pe situație.

Fox nu se putea concentra asupra slujbei, cu gândurile revenindu-i spre detaliile anchetei. Trecuseră două săptămâni de când găsiseră cadavrul. Numărul din acea dimineață al ziarului Daily Mirror publicase în pagina cinci o fotografie a micuței Kate, zâmbind. Titlul articolului declara: PISTE NECLARE ÎN ASASINAREA LUI KATE MERCER – POLIȚIA FACE APEL LA MARTORI.

Marenko întinsese din nou plasa, trimițându-i pe membrii echipei printr-o zonă tot mai întinsă, înarmați numai cu deznădejdea și cu o fotografie a Katherinei Mercer. Până acum, Fox dedicase cazului peste o sută de ore din săptămâna respectivă, la fel ca majoritatea detectivilor din echipă. O reconstituire televizată, folosind o fetiță care semăna cu eleva moartă, fusese transmisă de două ori în timpul săptămânii, la ore de maximă audiență, cu solicitarea ca oricine văzuse o fată asemănătoare cu Kate în după-amiaza dispariției să ia legătura cu Sala de Incidente. Timp de câteva zile, telefoanele sunaseră din plin. Dar, la sfârșitul celor două săptămâni, Marenko încă nu se apropiase nici cu un pas de obținerea unui mandat de arestare pentru Omul de Zahăr.

Raportul criminalistic despre conținutul stomacului pusese din nou în mișcare acul barometrului, care indica mereu, ca o busolă, aceeași direcție. Tubul intestinal al lui Kate Mercer conținea un amestec complet digerat de pâine, alune, făină și

stafide. Mama ei confirmase că, în ziua crimei, Kate avusese la școală un pachet cu sandvișuri cu unt de arahide și prăjitură de fructe.

Dar ultima ei masă, scria în raport, constase din ciocolată și caramele. Ultimul lucru pe care-l mâncase fusese un calup de ciocolată, de un fel sau altul. „Nu", îi spusese doamna Mercer lui Fox la telefon, „nu-i dădeam niciodată dulciuri pentru gustarea de la școală. Îi spuneam că fac rău la dinți. Poate și-a cumpărat cu banii de buzunar, în drum spre casă."

Dar acest fapt, în sine, nu dovedea nimic; în ultimele două zile, membrii echipei A. M. I. T. începuseră să se răstească unii la alții, epuizați și temându-se să recunoască, fie și doar între ei, că începea să se răspândească un sentiment de deznădejde. Henry Lincoln Wexxler, proprietarul magazinului de dulciuri învecinat cu fundătura, la nici douăzeci de metri de locul unde fusese găsită Kate, continua să fie principalul lor suspect.

Însă nu exista nici o dovadă concludentă împotriva lui. Cu excepția afirmațiilor lui D. C. I. Marenko, cum că el era ucigașul. Și, după cum ar fi fost gata să declare toți veteranii din departament, Frank Marenko nu se înșela niciodată.

*

Slujba funerară pentru Kate Mercer era pe sfârșite. Primarul îi urmă preotului parohiei în amvon, pentru a exprima indignarea consiliului față de uciderea unei fetițe de unsprezece ani în circumscripția respectivă. Apoi, se ridică să ia cuvântul Brian Mercer.

Brian Mercer se rezemă de pupitru, privind peste capetele rudelor, ale prietenilor și vecinilor, precum și ale celor o duzină de ofițeri cu grade diferite din Forța de Poliție Metropolitană, oameni de la ziare, posturi de radio și televiziune, femei și bărbați pe care nu-i mai văzuse și nu avea să-i mai vadă niciodată în viața lui. Când începu să vorbească, mâinile îi tremurau.

— Kate a mea, spuse el, în microfon.

Un moment, Fox crezu că avea să-și piardă controlul, dar Mercer se stăpâni.

— Era doar un copil. Ce pot spune? Învăța bine la școală. Era deșteaptă și, de cele mai multe ori, destul de fericită. Ca oricare alt copil. Avea talent la desen și ne gândeam că poate într-o bună zi urma să studieze la colegiu, ca să-și facă un rost în viață. Ar fi devenit o fată foarte drăguță, nu peste mult. Avea să-și găsească o slujbă bună, prieteni și toate celelalte. Mă rugam pentru ea, ca orice tată. Voiam să ducă o viață fericită. Dar, asta e, acum s-a dus. Ce să mai spun? Poate că tot ce pot spune este că, atunci când trăim într-o lume unde nu mai putem avea grijă de copiii noștri, e ceva în neregulă.

Făcu o pauză. În biserică nu se mai auzeau decât suspinele înfundate ale doamnei Mercer, din prima strană.

Iisus privea de pe Cruce, unde-și suferea propriul calvar. Doamne, ai milă de mine, ai milă de ea.

— Țin minte că aici a stat, când a primit împărtășania.

Amintirea îl copleși, iar glasul i se frânse, nefiind capabil să mai continue. Doi dintre frații săi îl ajutară să coboare din amvon. Preotul dădu tonul unui imn. Și astfel se termină totul.

„Și tot nu cunoaștem locul crimei”, își spuse Fox. „Și nimeni nu poate spune categoric că a văzut-o, după ce a ieșit pe poarta școlii, la orele trei și jumătate ale acelei după-amieze. Parcă ar fi dispărut de pe fața pământului, absorbită în camera de tortură a diavolului, pentru a pieri de o moarte oribilă, fiind apoi scuipată îndărăt din eter, într-o fundătură din nordul Londrei.

În timp ce ieșeau din biserică, Fox zări furgonul de supraveghere, parcat pe cealaltă parte a străzii. Înăuntru, unul dintre tehnicieni filma mulțimea, sperând ca ucigașul să-și facă apariția, din remușcare sau din cine știe ce sentiment anormal de triumf. Aveau să examineze banda video mai târziu, cu nădejde la marele pas pentru care se rugau cu toții.

Fox și Marenko se îndreptară spre mașină, în tăcere. Marenko se așeză la volan și porniră înapoi spre Hendon Road.

— Știi pentru cine lucrăm? întrebă Marenko, risipind liniștea.

— Ce joc e ăsta, șefu', Mastermind?

— Ascultă, Fox, superiorul tău ți-a pus o întrebare. Pentru cine lucrăm?

— Lucrăm pentru Poliția Metropolitană.

— Ba nu, Fox, răspuns greșit. De-asta mai ai caș la gură. Nu lucrezi pentru Poliția Metropolitană. Pentru Dumnezeu lucrezi.

— Vreți să-mi mai spuneți o dată, șefu'?

— Cine o va răzbuna pe fetița asta. Fox? Noi. Noi vorbim în numele morților. Asta nu-i o slujbă, e o vocație, o misiune sacră. Suntem singurii care stăm între public și diavol. Noi.

— Da, șefu'.

— Ai să vezi, Fox. Vei vedea lumina, sau vei reveni la anchetele de spargeri, în cel mult un an.

Bătu cu degetele în volan.

— Christoase, ce-aș mai vrea o țigară.

Capitolul 21

Fusese o zi foarte asemănătoare cu cea de azi. Prima ei zi la noua școală și, după atmosfera din Hong Kong, cerul plumburiu al Angliei și umezeala rece o făceau să se simtă mai singură decât oricând în viața ei. Lângă ea, pe banca din curtea școlii, stătea o fată slabă și cu părul blond-cenușiu, care îi oferi un sandviș cu unt de arahide. Ceea ce-și amintea cel mai bine nu era fața, ci mâna cu care îi întindea felia de pâine: avea unghiile roase până în carne și degetele mânjite de cerneală.

De atunci, rămăseseră prietene nedespărțite.

Mama ei era fană Hollies și o botezase după o melodie la mare popularitate în perioada nașterii ei: Carrie Anne. Carrie Anne Kennedy. De multă vreme, glumeau între ele pe tema: cum ar fi chemat-o dacă se năștea mai devreme sau mai târziu?

— Stația de Autobuz Kennedy, sugerase Fox.

— Jennifer Eccles, replicase Carrie și se prăpădiseră de râs, în camera ei. Aveau treisprezece ani.

Trecuseră de atunci aproape douăzeci de ani, nu toți fericiți.

Acum, Carrie avea treizeci și doi de ani, dar ar fi putut trece drept mai bătrână cu zece. Întotdeauna fusese colțuroasă, numai clavicule și genunchi, cu articulații osoase la capetele unor brațe ce păreau prea lungi pentru ea. Hainele Oxfam vechi și cearcănele de sub ochi nu făceau decât să accentueze efectul. Avea pe umăr pete de lapte covăsit, bebelușul agățându-se de ea ca un parazit ce se fixase pe ea, pentru a suge fără milă. Arăta mai mult ca o refugiată de pe coperta revistei Time, decât prietena ei mai vârstnică și cea mai bună mamă nemăritată, într-un apartament anonim din Chingford.

Dimineața era rece ca moartea și o burniță fină începuse să cadă peste nordul Londrei ca un gaz toxic. Mica locuință era friguroasă, singura sursă de căldură fiind un radiator electric cu un singur element, din livingul minuscul. Pe covor erau împrăștiate jucării, chiuveta era plină cu vase nespălate, iar pe podea zăcea un scutec aruncat. Dezordinea maternității în singurătate.

Carrie Anne se despărțise recent de tatăl copilului, Sean. Un om erudit și fermecător când era treaz, la beție urla insulte și o pălmuia. Fox îi spusese de nenumărate ori să-l dea afară din casă. Picătura care umpluse paharul fusese o vânătaie găsită de Carrie pe brațul copilului, după ce-l lăsase o oră în grija lui Sean. N-o deranjau palmele pe care le primea, dar, când era vorba de copil, nu le admitea.

În bucătărie, Carrie turna apă fiartă peste două pliculețe de ceai P. G. Tips.

— Tot vine să dea târcoale. Uneori, stă doar în mașină, pândind locuința. Mă ia cu fiori.

— Putem vorbi cu el, să te lase în pace, spuse Fox.

— Puteți? Din partea poliției, adică?

— Pot să-i arăt insigna și să fiu câteva minute polițistă dacă asta vrei.

Carrie clătină din cap.

— Te-a bătut?

— Nu. I-am spus. Cum m-ai învățat tu. I-am spus că nu mai înghit nimic de la el.

Carrie avusese o serie întreagă de relații care nu duceau nicăieri, cu bărbați care o maltratau, o loveau, o înșelau, beau prea mult. O fi fost posibil să fie chiar atât de ghinionistă, se întreba Fox, sau era altceva la mijloc, vreo trăsătură a ei masochistă, care iubea ceea ce o lovea cel mai dureros? deși nici Fox n-ar fi putut ține predici nimănui în legătură cu bărbații și relațiile.

— Curios, spuse Carrie. Încă mai mi-e dor de el.

— După tot ce ți-a făcut?

— N-a fost chiar atât de rău.

Turnă lapte în ceștile cu ceai și-i oferi una lui Fox.

— Era extraordinar, să știi, când nu bea. Tot promitea că avea să se lase. Știam că nu putea.

Fox nu spuse nimic. „Știe ce părere am despre Sean."

— E îngrozitor să mă trezesc dimineața singură în pat. Dumnezeu mi-e martor că nu simt lipsa sexului. Dar detest să mă întorc pe partea cealaltă și să nu găsesc pe nimeni lângă care să mă pot ghemui mai bine. Tu nu simți niciodată asta?

Ridică din umeri. Dar răspunsul era: „O, cum să nu?"

— Nu te înțeleg, Maddy.

— Ce?

— Uită-te la tine. Ai fi putut ajunge model. Era de așteptat să se țină toți tipii după tine. Vreau să zic, eu nu m-aleg decât cu resturile de la masa altora.

— Orice tip ar fi fericit să aibă o femeie ca tine, Carrie.

— Mhm. Precis. Se ridică să aducă niște biscuiți.

— Ai văzut știrea aia la actualități despre fetița care a fost asasinată? Scoase ea capul de după ușă. Este unul din cazurile tale?

Fox confirmă.

— Nu știu cum ești în stare. Sper să-l prindeți pe ticălosul ăla.

Căutând prin dulap, găsi un pachet pe jumătate consumat. Când reveni în living, o văzu pe Fox privind în gol, pe fereastră.

— Maddy? Te simți bine?

„Nu prea", îi veni să răspundă. „Viața mea personală este

goală. Pe plan profesional, cred că mă ajunge stresul. Muncesc prea mult, nu mă distrez destul, mor de singurătate și nu cred că pot rezista la cerințele meseriei. Nu, nu mă simt bine deloc.”

— Da, spuse Fox, zâmbind. Mă simt perfect.

Cârciuma „King's Head” de pe Station Road fusese cândva civilizată. Avea un bar de stejar masiv, lung cât tot salonul, scaune vechi cu spătar înalt, lambriuri închise pe pereți, până și butoaie de bere în mijloc, unde te puteai rezema cu halbele de Carling sau London, Pride sau Caffrey's Irish Ale.

Dar, cândva prin anii 1980, un nou cârciumar instalase pe perete un C. D. Player, iar acum Simply the Best al Tinei Turner se lua la întrecere cu zornăitul unui pinball Baywatch, țăcănelile unui poker mecanic Monopoly luminat țipător și televizorul așezat pe o consolă deasupra tejghelei.

Dar ofițerii în uniformă și C. I. D.-ii din Hendon Road continuau să-l considere localul lor favorit și, în pofida micilor nemulțumiri, îi rămăseseră fideli.

Marenko își ocupase postul din colț, cu o bere Guinness în pumnul stâng și degetele îngălbenite de nicotină ale mâinii drepte bătând un tam-tam nervos pe barul de stejar lustruit. Lângă el, cu o halbă de Young's, stătea un tânăr în geacă de piele neagră, cămașă descheiată la gât și blugi.

Arăta bine, cu păr brunet scurt și un zâmbet strălucitor. Fox se pomeni aranjându-și involuntar părul și căutând o suprafață lucioasă în care să-și studieze imaginea reflectată.

— Auzi, Fox, spuse Marenko, fă cunoștință cu Tom. Tom, ea e detectiva mea inspector, Madeleine Fox. Cunoscută printre băieți ca Foxy, după cum poți vedea cu ochii tăi. El e Tom, cel mai recent câștig al elitei metropolitane.

Îl cuprinse pe tânăr cu un braț. Avea o pată pe cămașă. Nu se îmbătase, dar era pe drum și băga viteză.

— Tom tocmai s-a înrolat în rândurile comisariatului din Kentish Town. Îi sărbătorim avansarea din civilie în distinsele grade ale forței de poliție din orașul ăsta. A terminat primul din clasă. Întâmplător, e și ginere-meu. Nu numai un viitor comandant de poliție în devenire, ci și un băiat destul de

destupat la cap ca să se însoare cu o fată din neamul Marenko.

Tom întinse mâna, iar Fox i-o strânse. „Ginerele lui Marenko”, își spuse, zâmbindu-i tânărului. „I-auzi.” Acesta îi răspunse cu un surâs destul de condescendent, cu toată înfățișarea sa chipeșă. „Douăzeci și trei, maximum douăzeci și patru”, aprecie Fox. „Mă rog, oricum e puțin cam prea tânăr pentru mine.”

— Bun venit printre Băieții Buni, îi ură ea.

— Ce bei, Fox? O întrebă Marenko.

— Ca de obicei.

„Obiceiul meu: o cină la microunde și un pat de-o persoană.”

— Frank mi-a vorbit multe despre dumneata, spuse Tom.

Fox îl privi pieziș pe Marenko, surprinsă.

— Serios?

Cu o hârtie de zece lire sterline în pumn, Marenko atrase atenția barmanului.

— I-am spus că ești cea mai bună femeie detectiv inspector cu care am lucrat vreodată.

— Sunt singura femeie detectiv inspector cu care ați lucrat vreodată.

— Și încă mai lucrez, continuă Marenko.

— Cred că nu sunt multe femei cu grad atât de înalt, în C. I. D.

— Ia-o așa: dacă mi se termină tampoanele, n-am de la cine să împrumut, în Hendon Road. Și nici nu primesc mulți pretendenți la petrecerile mele cu Tupperware.

Marenko îi dădu un gin tonic, vărsând o treime din pahar pe mochetă.

— Scuză-mă, eu mă duc să dau un e-mail, spuse el, pornind clătinat spre toaletă.

Tom zâmbi, jenat. Se lăsă o tăcere stânjenită.

— Deci lucrezi cu Frank, spuse el, în cele din urmă. Nu te invidiez.

— Tu ești rudă cu el. Eu nu te invidiez.

— Măcar eu am avut de ales.

„Drăguț băiat”, își spuse Fox, simpatizându-l tot mai mult. „Fermecător, arătos, cu un zâmbet timid. Și căsătorit.” Își

aminti vechea zicală despre polițiști și conchise că la fel de bine li se aplica și bărbaților căsătoriți. Și aceștia întinereau mereu.

— De când ești polițist? Îl întrebă.

— De șase luni. Încă nu m-am obișnuit să vorbesc cu umărul stâng.

Comisarii în misiune aveau emițătoare radio prinse pe reverul stâng al hainei, pentru a comunica mai ușor.

— Acasă o fac tot timpul, ca să exersez, de crede nevastă-mea c-am înnebunit.

— Să știi că-ți va fi din ce în ce mai greu. Eu încep fiecare conversație cu: „Aveți dreptul să rămâneți tăcut."

Tom râse, ceea ce Fox găsi că era foarte drăguț din partea lui.

— Și ce te-a făcut să te înrolezi?

— Eram reprezentant la o companie de produse farmaceutice. Cred că îmi doream ceva mai captivant.

— Frank te-a convins?

— A avut și el o influență, sigur.

O privea peste marginea paharului. Frumoși ochi. De mult nu se mai uitase în adâncul unor ochi bărbătești care să nu fie ficși, dilatați și inerți în fața luminii.

— Cum te înțelegi cu Frank? O întrebă el.

— Bine.

Tom dădu din cap, părând să-i înțeleagă subtextul zâmbetului.

— Este o legendă vie în departament. Dar probabil că pe-asta ți-a spus-o și el.

— Sunt gata oricând să ascult încă o poveste. Poveștile despre Frank Marenko erau fără număr. În pofida necontenitelor sale litanii de teorie polițienească ortodoxă – martori, probe materiale – Fox auzise nenumărate anecdote de la alți membri ai A. M. I. T., despre metodele lui neortodoxe, presimțirile oarbe și refuzurile îndărătnice de a-și recunoaște greșelile după ce stabilea o anumită teorie cu privire la un caz.

— Unul dintre detectivii sergenți își amintește că a lucrat sub

comanda lui Frank la o anchetă privind împușcarea unui traficant de droguri, când erau amândoi detașați în Rotherhithe. Partenerul victimei dispăruse, iar Frank nu se îndoia că el era ucigașul, că îl omorâse în timpul unui conflict pe teme bănești și apoi fugise din țară, cu pașaport fals. Dar, întâmplător, comandantul lor primise informații de la nivel înalt că, de fapt, amândoi traficanții fuseseră asasinați de un rival, iar cadavrele fuseseră aruncate în Tamisa, lângă Southwark. Scafandrii poliției au căutat pe fundul apei și, după o oră, au găsit cadavrul, care a fost ridicat la suprafață cu o plasă. Când l-au tras la bord, încă se mai țineau de el patru raci de mâl. Comandantul s-a întors spre Frank, întrebându-l: „Ei, inspectore, acum ce mai ai de spus?" Frank a ridicat doar din umeri și a răspuns: „Luați dumneavoastră doi raci, iau și eu doi, și suntem chit."

Lui Tom îi plăcu mult.

— Totuși, e o glumă, nu?

— Am înflorit puțin adevărul, recunosc.

— Să-ți povestesc prima mea experiență cu Frank, începu el, și să știi că e adevărată, jur pe Dumnezeu. Eram în relații cu Jules de vreo trei luni, când m-a invitat la el acasă, să-l cunosc. Frank m-a privit în ochi, mi-a strâns mâna, ca într-un clește, și a spus: „Dacă studiezi dreptul, va trebui să te omor în clipa asta."

Fox râse, spunându-și: „A avut nevoie de trei luni ca să-l cunoască pe Frank. Interesant." Știa, desigur, că șeful ei era divorțat, dar nu-și dăduse seama că ajunsese practic să se înstrăineze de familie. Frank nu vorbea despre viața lui particulară. I-ar fi plăcut să-l descoasă pe Tom, pentru a afla mai multe amănunte, dar între timp Marenko se întorsese, îl cuprinse pe Tom de umeri, spunând:

— Mi-e ca un fiu, băiatul ăsta. Ți-am spus că a terminat primul din clasă?

— Da, i-ai spus, răspunse Tom, vizibil jenat, desprinzându-se de sub brațul uriașului.

În următoarea jumătate de oră, Marenko prezida ședința, delectându-i cu propriile experiențe de polițist al străzii, în

anii 1970. Spuse povestirea lui favorită, cum îl arestase odată pe John Lennon, pentru exces de viteză. Fox își termină ginul tonic și se uită la ceas. Avea senzația că stătea în pantă, din cauza efectelor combinate ale oboselii și alcoolului. Când apucase ultima oară opt ore de somn?

— Trebuie să mă duc acasă, spuse. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Tom. Ne vedem dimineață, șefu'.

În timp ce pleca, Marenko mai spuse:

— Punem noi mâna pe el, Fox.

Fox dădu din cap, știind la cine se referea.

— Pe bune, replică ea, deși nu se mai simțea la fel de sigură.

La telefon răspunsese James. Un șofer de la o companie de răcoritoare urmărise reconstituirea la actualități, iar acum i se părea că văzuse o elevă ca aceea de la televizor intrând într-un magazin de dulciuri, la colțul străzii MacNaghten Row. Bănuia că se întâmplase între orele patru fără un sfert și patru după-amiază.

O oră mai târziu, intră în secție și dădu o declarație scrisă. Și-o amintea clar, spunea el, pentru că semăna mult cu fiica lui și o privise atent.

— De asta aveam nevoie, îi spuse Marenko lui Fox. Mă duc să obțin un mandat de percheziție.

Capitolul 22

Lui Fox îi era frig, frig până-n măduva oaselor. Umezeala rece părea să emane în valuri din zidurile de cărămidă închisă, pe când urcau scara din spate a locuinței Omului de Zahăr de deasupra magazinului de dulciuri. Bătu în ușă cu latul palmei. Când Henry Wexxler deschise, Marenko îi înfipse în față o copie a mandatului de percheziție.

— Dă-te la o parte.

Henry Lincoln Wexxler avea pe el un tricou pătat și chiloți – aceiași pe care-i avusese cu două săptămâni în urmă, după cum arătau. De astă dată, însă, nu mai era atât de buimac, își spuse Fox, și nici la fel de beat.

— Nu puteți intra aici, spuse el, pe un ton agresiv.

Marenko scoase din buzunarul hainei hârtia mandatului de percheziție și confiscare și i-o împinse în mâini:

— Ba pot. Citește aici.

Fox, Marenko și James intrară pe lângă Wexxler, în apartament.

În următoarea jumătate de oră, apartamentul le prilejui multe descoperiri dezgustătoare, niciuna asociată cu cazul: o cutie veche cu mâncare pentru pisici, goală dar nu și curată, care se rostogolise cumva sub pat; cocoloașe negre pestilențiale care se uscaseră pe linoleum, presupuse de Marenko ca fiind fecale, probabil de origine animală. Un cearșaf cu o pată mare stacojie, găsit într-un colț al dormitorului, stârni o oarecare agitație, până când unul dintre criminaliști îl mirosi și declară că pata era aproape cu siguranță de vin de Xeres. Luară totuși o mostră.

În timp ce lucrau, Omul de Zahăr își îndreptă atenția spre televizor, prăvălit într-un fotoliu, cu o scrumieră pusă în echilibru alături pe brațul acestuia și copia mandatului de percheziție în poală, necitită. Se uita la o reluare cu The Bill.

— Aici nu e nimic, anunță într-un târziu Marenko. Ce-ar fi să aruncăm o privire și în magazin?

Fox dădu din cap:

— Îi spun să aducă cheile.

— Și, Fox.

— Șefu'?

— Dacă întreabă ce oră este, jur pe toți sfinții că-l bat de se cacă pe el.

Magazinul de dulciuri. Ultimul loc unde Kate Mercer fusese văzută în viață.

Cei trei detectivi coborâră scara în șir indian, convinși că magazinul avea să le divulge secretul morții fetiței. Fox se opri înăuntru, încremenită, ca într-un fel de sanctuar ocult. Rafturile cu bomboane și ciocolată arătau trist și sinistru în fâșiile de lumină pâlpâitoare, cu firișoare de praf. Își amintea din copilărie poveștile cu vrăjitoarea din căsuța de turtă dulce. În minte i se formă imaginea fetiței atrase în camera din dos, cu promisiunea unei mari tratații, pentru a fi apoi bătută până la leșin, legată fedeleș și scoasă din casă. Dar mecanismul răpirii continua s-o râcâie. Cum o strecurase afară Henry

Wexxler? Și unde o dusese? Nu avea mașină. Deci cum procedase?

Omul de Zahăr stătea lângă ușă, în halat, bombănind proteste neinteligibile, în timp ce percheziția continua.

— Asta ce futu-i mama mă-sii e? scoase Marenko capul de după perdeaua despărțitoare dintre magazin și micul birou din spate.

— Ați terminat? întrebă Henry Wexxler.

— Nu, n-am terminat. Mai am mult până să termin cu tine. Vreau să știu ce futu-i mă-sa e asta.

Fox îl apucă de braț pe Omul de Zahăr și îl trase în biroul luminat de un tub de neon. În podea era practicată o trapă, de unde pornea o scară spre o hrubă întunecoasă și fetidă. Ceilalți detectivi se adunară în jur.

Marenko se aplecă mai aproape de Omul de Zahăr, astfel încât chipul său îi ocupă tot câmpul vizual. Pe buza de sus, broboanele de sudoare îi sclipeau ca roua.

— Ei?

— E pivnița.

— Ce nevoie ai de o pivniță, domnule Wexxler? îl întrebă Fox.

— Pivnița a fost aici dintotdeauna.

— Nu cobori niciodată înăuntru?

Omul de Zahăr părea speriat. Fox simți un fior în stomac și îl văzu pe Marenko rânjind ca un lup.

Acum te-am prins.

James îi dădu o lanternă lui Marenko. Acesta își strecură făptura mătăhăloasă prin trapă și coborî scara, în bezna de jos. Raza lanternei găsi un șnur care atârna din tavan. Marenko trase de el, iar pivnița fu luminată de razele gălbui murdare ale unui bec de patruzeci de wați.

— De ce nu ne-ai spus că e o lumină aici, domnule Wexxler? se interesă Fox.

— Nu m-ați întrebat.

Îl auzi pe Marenko înjurând.

— Ați găsit ceva?

— Nu știu.

Fox îl împinse pe Omul de Zahăr pe scară, în fața ei. Pivnița era rece ca un mormânt și plină până în tavan cu cutii de carton. Marenko deschise una: fasole fiartă. Deschise alta: suluri de hârtie igienică.

— Ce naiba e porcăria asta? întrebă Marenko.

Henry Wexxler părea jenat.

— Adăpostul meu antiatomic.

— Ce-ai zis că e?

— Am început să-mi depozitez materiale aici acu' câțiva ani, când a început Războiul din Golf. Credeam c-avea să fie război nuclear.

Marenko clătină din cap, cu mirare.

— Uite viitorul omenirii, îi spuse el lui Fox. O mutație prenucleară.

Se îndreptă de spate, privind prin cameră.

— Cred că e destul de bine izolată fonic, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume.

— Și eu cred, fu Henry Wexxler de acord.

Marenko se întoarse spre Fox:

— Cheamă imediat echipa aici. Vreau să caute amprente, să aspire toți atomii de pe podea, după sânge și fire de păr. Domnule Wexxler, ce-ar fi să ne ducem noi la secție, să bem un ceai și să stăm puțin de vorbă?

Capitolul 23

— Ascultă aici, spuse Marenko, aplecându-se înainte. Omul de Zahăr ridică privirea.

— Tu ai făcut-o, nu-i așa, Henry?

Omul de Zahăr tăcu. Marenko se întinse peste birou:

— Tu ai omorât-o, Henry. Spune. Ai să te simți mai ușurat.

— Ce oră e?

Fox crezu că Marenko avea să explodeze. Din față îi fugise toată culoarea. Scoase un pachet de Benson & Hedges, pe care îl puse pe masă, între ei. Rupse cu un gest firesc celofanul și luă în gură o țigară. O aprinse, inhalând adânc fumul. Omul de Zahăr privea pofticios pachetul. Marenko îl lăsă pe masă, între ei, ca un simbol al faptului că era stăpân pe situație. Scutură nepăsător scrumul în scrumieră.

— Data trecută când te-am interogat, ai spus că, în după-amiaza dispariției, Katherine Mercer nu intrase în magazinul tău.

Henry Wexxler îl privea cu ochi mari. Mărul lui Adam îi tresălta în gât, ca un dop pe o mare furtunoasă.

— Avem acum un martor care e dispus să ateste că a văzut-o intrând în magazinul tău, între orele patru fără un sfert și patru.

— Nu mai țiu minte.

— O cunoști foarte bine, nu-i așa, Henry? Obișnuia să treacă des prin magazinul tău. Micuța Kate. Poți te rog să-i rostești numele? Pentru înregistrare.

— K-Kate.

— Ți-e cam greu să i-l pronunți, nu-i așa, Henry? Te bâlbâi. E o amintire dureroasă, așa-i? Ia mai zi o dată.

— Kate.

— Kate. Ce i-ai făcut micuței Kate?

— Nu i-am făcut nimic.

Marenko suflă un fuior lung de fum.

— Te cunosc, Henry, spuse el. Știu cum gândești. Știu ce faci când ești singur. Am avut de-a face cu mulți ca tine, pe-aici. Păianjeni de pietre.

Fox privi chipul Omului de Zahăr, așteptându-l să se trădeze. Wexxler, însă, nu avea nici o expresie.

— Pe mine nu mă minte nimeni, Henry. Mai încearcă ei. Mai încep cu jumătăți de adevăr și înșelătorii, dar până la urmă îmi spun totul. Și știi de ce, Henry? Fiindcă mie nu-mi poți ascunde nimic. Nu am nevoie de detectorul de minciuni, le simt mirosul. Fac de mult meseria asta. Nu ratez niciodată, Henry. Știu că tu ai omorât-o.

— Vreau un avocat, ceru Omul de Zahăr.

Fox ridică din umeri. Era gata să se ridice, dar Marenko îi puse o mână pe braț. Deschise un dosar din fața lui și scoase o fotografie a lui Kate Mercer, o imagine color lucioasă, douăzeci și cinci pe șaptesprezece, făcută cu un an în urmă, de către un fotograf portretist de pe High Street. Cu ocazia împărtășaniei.

— Uită-te la ea, Henry. Uită-te la ceea ce-ai făcut.

Piatra se urnise. Privind dedesubt. Fox putu vedea o altă imagine. Un moment, Omul de Zahăr se dăduse la o parte, lăsând să se vadă ochii portocalii ai unei fiare de pradă.

— Vreau un avocat, repetă el.

Marenko deschise din nou dosarul și, ca un jucător de poker care decartează, împinse pe masă fotografiile color de la locul crimei și le întoarse cu fața în sus. Le înșiră înaintea lui Henry Wexxler, fără a-și lua un moment ochii de la chipul lui. Apoi, scoase fotografiile de la autopsie.

— Șefu', spuse Fox.

O privire aspră. Tacă-ți gura. Marenko se întoarse iarăși spre Omul de Zahăr.

— Uită-te la ea, Henry. Privește ce-ai făcut.

Omul de Zahăr privi. Clătină din cap.

— Ce e, Henry? Vrei să-mi spui ceva?

— A cerut un avocat, șefu'.

— Gura, Fox.

Se aplecă și mai mult peste masă.

— Ce vrei să-mi spui, Henry?

Un moment, lui Fox i se păru că vedea un mușchi tresărind pe obrazul celuilalt, așteptă ca o emoție adânc înrădăcinată să iasă bolborosind la suprafață, ca stăvilarul să se spargă. Dar, în clipa următoare, impresia trecu și Henry Wexxler își regăsi controlul.

— Acum pot să mă duc acasă? O întrebă el pe Fox.

Marenko îi spuse sergentului de custodie să trimită după un avocat, apoi îi ordonă lui Honeywell ca, la sosirea acestuia, să-l rețină jos, în hol. Așa se și întâmplă.

Marenko punea la nesfârșit aceleași întrebări. Ieșea din cameră, revenea, pleca iarăși, lucrând în tandem cu Fox, apoi îl trimise pe James, încercând mereu tactici diferite. Era modul lui de a aborda orice investigație. O dată ce ajungea la concluzia că un anume individ era suspect, devenea neînduplecat, hărțuind prada ca o pisică jucându-se cu șoarecele. Și, uneori, reușea, uneori continua în același stil monoton, la nesfârșit, ocupându-se de micile imperfecțiuni și

nepotriviri, pentru ca ore întregi mai târziu să obțină o mărturisire scrisă.

Dar aceasta nu era una dintre acele ocazii. Henry Wexxler tot insista asupra dreptului său la reprezentare legală, fără a arăta nici o urmă de frică sau tulburare. Stătea ca un bolovan. Nu oferea nici un alibi, nu recunoștea nimic.

Când sergentul de custodie îl chemă pe Marenko afară și-i spuse că, la parter, un avocat numit din oficiu făcea ca toți dracii, Marenko îi răspunse să-l trimită la plimbare, căci interogatoriul luase sfârșit. Folosiseră toate mijloacele, cele mai eficiente, iar Omul de Zahăr rezistase neclintit. Și nu câștigaseră nimic, nu aveau nici o probă concludentă care să-l asocieze cu Kate Mercer.

De-acum, totul depindea de expertiza criminalistică. Trebuie să se fi găsit ceva în pivnița aia. Trebuie.

PARTEA A TREIA.

Nordul Londrei.

O după-amiază târzie, în toiul iernii.

Capitolul 24

Frank Marenko intră în „King's Head” sperând să-l găsească pe James sau Honeywell ori pe vreunul dintre colegii săi D. C. I., dar nu erau decât doi sergenți în uniformă – acum îmbrăcați civil, cu scurte de piele și blugi. Unul dintre ei se rezema de aparatul de pinball, cu paharul de bere pe geamul acestuia, apăsând plictisit pe butoanele flipperelor. Marenko se încruntă. Nefastă fusese ziua când se aprobase ca în cârciumile britanice să existe aparate de pinball, jocuri video și, ferească Sfântul, instalații karaoke.

O femeie căruntă, în uniforma Armatei Salvării, circula prin salon, zăngănindu-și cutia de colectă.

Marenko se săltă pe un taburet. În spatele barului, Henry luă o halbă și începu s-o umple cu bere Guinness.

— Cum a mers pe ziua de azi, Frank? întrebă el, așezându-se la tejghea, în dreptul lui.

— Nu mă-ntreba.

Barmanul dădu din cap, simțind că omul cel masiv din fața lui nu avea chef nici măcar să se descarce. Se îndepărtă.

Marenko ridică halba la buze și o goli pe jumătate dintr-o singură sorbitură.

Știa că, la ora aceea, ar fi trebuit să-și ia cina, în fața televizorului, cu picioarele pe un taburet. Dar, în acele zile, cea de-a doua locuință a lui era aici, conversând familiar probleme profesionale cu ceilalți detectivi din Hendon Road, peste zornăitul soneriilor de la pinball. Aici, cel puțin, nu se simțea niciodată singur, avea un loc al lui printre ceilalți membri ai Poliției Metropolitane. Își putea descărca amarul în legătură cu Kate Mercer, fiind sigur că se găsea o ureche înțelegătoare, iar durerea din suflet se potolea pentru un timp, sub efectele anestezice ale berii și colegialității.

Își termină halba de Guinness. Henry mai puse una pe tejghea, în fața lui, și se retrase din nou, fără o vorbă.

Kate Mercer murise de peste două luni, iar cazul încă mai era deschis. Pivnița de sub magazinul Omului de Zahăr nu dezvăluise nimic. Criminaliștii nu identificaseră nici măcar un strop de sânge, nici un fir de păr omenesc sau fibră textilă care să poată fi pusă în legătură cu fetița. Mai mult, particulele de cărămidă pe care experții le prelevaseră de pe blezăr nu corespundeau cu eșantioanele recoltate din pivnița lui Wexxler. Atunci de unde proveneau?

Cazul se împotmolise, iar eșecul îl rodea încontinuu. Ancheta mergea mai încet, deși dosarul rămăsese deschis. Acum, însă, în cele mai multe momente i se părea că numai Frank Marenko mai ținea aprinsă făclia pentru fetița care murise oribil, singură, în acea fundătură din Islington.

Kate Mercer stătea ca un semn negru pe fața lui, a Poliției Metropolitane, a oricărei legi a naturii.

Biroul său din Hendon Road era înconjurat cu trei cutii mari de carton și, în unele zile, avea senzația că le ducea pe toate trei pe umeri; două cutii erau afectate declarațiilor sutelor de persoane care fuseseră chestionate în săptămâna de după găsirea trupului fetiței; cealaltă cutie era plină cu fotografii ale locului crimei, rapoarte de laborator, transcrierea examenului post-mortem al lui Graveney.

Iar un dosar gros de manila, greu cât o cărămidă, îi era

dedicat Omului de Zahăr.

În spatele biroului lui Marenko se afla un avizier pe care erau prinse diagrame ale locului crimei și hărți ale zonei MacNaghten Row, pe care le luase din Sala de Incidente pentru a-i aminti de acele zile îmbătătoare când cazul era încă viabil și toți cei ce lucrau la anchetă erau convinși că avea să se închidă curând. În mijlocul avizierului se afla fotografia pe care Marenko și-o amintea din dimineața când se duseseră acasă la Kate să anunțe familia; o fetiță pe care niciodată n-o cunoscuse în viață, îmbrăcată în uniformă de școală, zâmbind sfioasă și nevinovată în obiectiv.

Nu durerea îl deranja, căci n-o cunoscuse niciodată pe Katherine Mercer. Nu simțise nici un regret, privindu-i rănile în acea dimineață, în fundătură; nu erau decât simple probe, urme pe drumul despre care credea că avea să-l ducă la ucigaș. Era șocat de brutalitatea morții ei, desigur, dar simțise aceeași oroare detașată de nenumărate ori. Moartea din cauze nenaturale nu-i era străină.

Și totuși, cazul ei devenise o obsesie personală. În ultimele două luni, lucrase câte șaisprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Începuse să tușească, iar accesele de tuse durau uneori minute în șir, timp în care obrajii i se învinețeau, iar Honeywell îl bătea pe spate și-i spunea că ar fi trebuit să se lase de fumat cu ani în urmă. James râsese, spunându-i că dacă simțea ceva rotund și păros în gât trebuia să înghită cu putere, pentru că însemna că era pe punctul să-și scuipe propriul cur pe gură.

În acele două luni se mai lăsase de fumat încă de două ori. Acum era la a treia încercare.

Oboseala nu-l cruța o clipă. Se dusese la doctor, convins că în sfârșit luase și el cancerul. Iar medicul îi făcuse toate analizele care-i puteau trece prin minte și, peste câteva zile, când Marenko revenise să-l consulte, pregătit pentru vestea cea proastă, îi spusese că nu găsea nimic în neregulă pe plan fizic, întrebându-l însă dacă nu cumva trecea printr-o perioadă foarte tensionată.

Nu mai mult decât de obicei, răspunsese Marenko.

Frank Marenko știa ce se întâmpla cu el. Nu avea nici o legătură cu plămânii – ci cu justiția. Dacă cine știe ce mârlan se trotila și-și ciopârțea muierea, sau vreun toxicoman lua o supradoză în spatele stației King's Cross, ei bine, îl durea-n cot. Dacă un portar de cârciumă rămânea într-o baltă de sânge și vomă pe trotuar, sâmbătă noaptea, ghinionul lui. Se mai întâmplă.

Dar când nimeni nu răzbuna copiii torturați și femeile violate și asasinate, atunci plângeau și pietrele, iar Frank Marenko plângea o dată cu ele. Diavolul câștigase. Mai mult decât atât, însemna că el însuși era un ratat, de nici un folos pentru zeii care urmăreau acea mică și căcăcioasă piesă moralistă în care îl distribuiseră ca protagonist.

Se mai simțise astfel și înainte, dar câinele negru nu-l ținuse în gheare atât de mult timp. Începuse cu cazul Capper. Nu că-l durea prea mult de viața lui Elmore Crawford – că nici ăla nu-și prea plătea impozitele – dar Capper scăpase liber pentru că martora crimei lui se temuse de sistemul său justițiar mai mult decât se temea de al lui Marenko. Iar acum, recunoștea cazul Capper drept ceea ce era: singurul caz care l-ar fi putut face să treacă pragul, de la oboseală la extenuare.

De aceea îi trimisese pe James și Rankin înapoi în Kentish Town Road, să discute încă o dată cu Flora Ellis. Încă mai spera că femeia putea să se răzgândească. Atâta timp cât dosarul asupra lui Elmore Crawford rămânea deschis, ea continua să reprezinte cea mai mare șansă a lor de a-l închide în sfârșit pe Pat Capper.

Cineva se așeză pe scaunul din stânga lui. Ridică privirea cu speranță, apoi văzu că era Fox. O ignoră, continuând să bea.

— Tot la crima aia dublă vă gândiți, șefu'?

— Care crimă dublă, Fox?

— Kate Mercer.

— N-a fost decât o singură crimă.

— Mie mi se pare că și pe dumneavoastră vă omoară.

— Hai că mănânci căcat.

— Mai vreți un Guinness?

— Mie femeile nu-mi fac cinste.

Fox îl privi lung, cu fața ca o mască a frustrării.

— Ce-aveți cu mine, șefu'?

— Pe lângă faptul că ești femeie, adică?

— Pe lângă asta.

Henry mai umplu o halbă cu Guinness și o puse pe barul lustruit, în fața lui Marenko. Fox împinse banii pe tejghea, o hârtie de cinci lire sterline. Marenko o rupse în două și i-o dădu înapoi.

— Probabil considerați că femeile n-ar trebui să aibă nici drept de vot?

— Știu, sunt un dinozaur. Și tristă va fi ziua când am să mă duc.

Fox își goli paharul și îl puse la loc pe bar. Îi făcu semn lui Henry să-i mai aducă unul.

— Hai, te rog, spuse Marenko. Și ăsta-i tot teatru?

— Ce teatru?

— Prima oară când te-am văzut, am știut că te dai în spectacol. Nu numai fiindcă ești femeie, deși contează și asta. Te afli aici pentru glorie, Fox; încerci să dovedești ceva. Meseria noastră e cu totul altă poveste.

— Ce poveste?

— Dacă nu știi, n-am cum să-ți explic.

— N-o să mă dați dumneavoastră afară, șefu'.

— Mai vedem noi.

Fox luă jumătățile bancnotei de cinci lire ruptă și i le băgă în halba cu Guinness.

— O să-mi beți banii, vreți, nu vreți.

Și ieși. Comisarul de la aparatul de pinball îi zâmbea lui Marenko. Acesta se încruntă, mutându-și privirea.

Capitolul 25

Două ambulanțe staționau la intrarea de urgență a spitalului Royal Free, descărcând victimele unei coliziuni frontale pe West Heath Road. Doi asistenți în uniforme verzi trecură pe lângă ea, transportându-și pacientul pe o brancardă, cu masca de oxigen aplicată pe față. În secția de urgență, rănitul fu mutat pe o targă cu rotile, iar medicii și surorile începură să aducă perfuzii, monitoare cardiace și manșoane pentru

tensiune.

Fox stătea în mijlocul agitației de la urgențe, uitată de toată lumea, pierdută. Aștepta pe coridorul supraîncălzit, asaltată de aromele spitalului, mirosul de dezinfectant și cel vag metalic al sângelui, din cealaltă parte a ușilor secției de urgențe.

Doi bărbați fuseseră înjunghiați într-o încăierare, în Gospel Qau. Unul dintre ei era deja mort la sosirea infirmierilor. Celălalt fusese adus cu ambulanța, iar Fox spera să poată vorbi cu el.

Văzu o siluetă familiară apropiindu-se. Era un om înalt, cu păr blond ciufulit și un pas bătăios caracteristic. În cămașă, cu stetoscopul agățat la gât, tocmai își descheia șorțul din plastic de unică folosință.

Ridică privirea și ochii li se întâlniră. Expresia i se preschimbă din uimire în plăcere.

— Madeleine, exclamă el. Ce cauți aici?

— Alerg după ambulanțe, teamă mi-e. Îl căutam pe un anume Muhammad Obasanjo. A fost adus cam acum o jumătate de oră.

— E încă la radiologie. Dar are o stare stabilă. Nu i-au fost vătămate organele vitale, nici vasele principale de sânge. A avut noroc.

— Deci o să-și revină?

— Dacă vrei să-ți dea o declarație, nu-s sigur. Am pompat în el morfină, deci s-ar putea ca un timp să nu poată vorbi prea coerent.

Colțurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

— Ce i s-a întâmplat? N-a vrut să plătească amenda pentru parcare ilegală?

— Știi cum e, răspunse ea fără expresie. Ajunge să o facă un singur om, și toți cred că le merge și lor. Trebuie să dau un exemplu.

Medicul își scoase mănușile de latex, aruncându-le într-un container pentru reziduuri, din nou serios.

— Cunoști mulți oameni simpatici, în domeniul tău de activitate, nu-i așa?

— Amicul lui a murit. Ținem neapărat să-i prindem pe smintiții care au făcut chestia asta.

Privi haosul aparent organizat din jurul ei.

— Te reții?

— Aștept următoarea ambulanță. Au anunțat un caz spinal, suspect de pneumotorace. Ajunge aici în trei minute.

Fox îl urmă prin secția de urgențe. Simon își puse un șorț nou și o altă pereche de mănuși din latex.

Pe o masă din apropiere, medicii incubaseră victima coliziunii, dar omul făcuse stop cardiac. Una dintre surori recomandase masaj al inimii, iar doctorul ținea în mâini polii defibrilatorului, așteptându-l să se încarce, cu privirea spre ecranul verde cu negru.

— Două sute de jouli. La o parte toată lumea.

Încă un client pentru Gropar, își spuse Fox.

— Ce-ai mai făcut? O întrebă Simon.

Își impuse să-și mute privirea dinspre drama care se desfășura la câțiva pași distanță.

— Păi, am avut o mică răceală la cap, toată săptămâna, dar nu mi se pare că e locul potrivit ca să cerșesc compasiunea.

— Arăți excelent.

— Mulțumesc.

— Îmi pare foarte rău pentru cearta aia. La Ian.

— Ți-ai prezentat deja scuzele. Sunt luni de zile de atunci și, oricum, a fost și din vina mea, nu numai dintr-a ta.

— Mă rog, de fapt a fost numai din vina ta. Eu încercam doar să fiu politicos, surâse el din nou.

Fox zâmbi și ea. Bănuia că Simon avea un soi de farmec. Se înfiripa ceva? Firip-firip?

— Știu că nu e nici locul, nici momentul. Dar n-ai dori să iei cina cu mine vineri seară?

— Sarcină trei-șaizeci, strigă medicul, înainte de a aplica polii defibrilatorului. Trupul de pe masă zvâcni spasmodic. Doctorul privi cu speranță la ecranul verde al electrocardiografului.

— Ce romantic, comentă Fox.

— Nu-i așa?

— De ce tocmai acum? De ce nu mi-ai dat telefon ca să mă inviți până acum?

— Păi, ultima dată când am vorbit la telefon, am avut impresia că abia dacă-ți mai aminteai numele meu. Și trebuie să recunoști, n-am avut un început prea promițător.

Din nou zâmbetul acela băiețesc.

— Dar acum iată-ne aici, iar eu arăt atât de. Sexy. Cu stetoscopul ăsta la gât, emanând numai șarm și încredere, cât m-am gândit că n-ai să-mi poți rezista.

Fox zâmbi:

— Ai perfectă dreptate. De ce nu?

Simon luă un pix de la oficiul surorilor și-și scrise adresa pe versoul unei foi de internare. I-o întinse:

— La șapte jumate?

— O. K.

Auziră sunetul unei sirene, o altă ambulanță intrând în curtea spitalului.

— Mai bine să nu te rețin de la pacientul tău cu hemoragie pectorală, spuse ea.

— Omul tău ar trebui să iasă imediat de la radiologie. Ia-o pe coridorul de-acolo, prima pe dreapta, și întreabă de Max. El e radiologul. Îți va spune unde îl internează.

— Mulțumesc.

— Ne vedem vineri.

— Perfect.

— Nu te deranjează dacă o aduc și pe fiică-mea, nu-i așa? Mai întrebă el, îndepărtându-se.

Era un apartament securizat din Wimbledon. Fox sună la interfon și luă ascensorul până la etajul doi. Apartamentul nu avea hol locuibil, ci salon, cu jaluzele din lemn de cedru în loc de draperii și mobilier din crom și piele. Un sistem de sunet suedez negru stătea într-o vitrină cu geamuri fumurii.

Poate din cauză că îi observase expresia de pe față, Simon spuse, pe un ton aproape de scuză:

— Numai cardiologii au stampe Hockney și vederi spre Tamisa.

Purta un halat bleumarin și avea părul umed. Se uită la ceas.

— Ai ajuns mai devreme.
— Credeam că ai spus la șapte.
— Eu credeam că la șapte și jumătate.
— Iubitule! Prima noastră ceartă!
Chipul lui se încreți într-un zâmbet familiar.
— Scuză-mă. Ai dreptate. Am fost grosolan.
— Într-adevăr. Dar încep să mă obișnuiesc.
În ușa scării apăru o fată. Avea vreo treisprezece sau paisprezece ani, presupuse Fox, păr scurt, șaten deschis, și o expresie de mare curiozitate pe față. Purta un pulover lung și diform și blugi roși. Își lăcuise cu grijă toate unghiile în culori diferite și pe toate degetele ambelor mâini, inclusiv pe cele mari, avea inele de argint.
— Nu arăți a polițistă, spuse ea.
Simon păru jenat.
— Madeleine, ea e fiica mea, Sandra.
— Sandy, îl corectă fata.
— Iar ea.
Părea nesigur cum s-o prezinte.
— Ea este Madeleine.
Sandy îi întinse mâna:
— Ura.
— Ura ești tu, replică Fox. Se lăsă o tăcere dramatică.
— Bei ceva? O întrebă Simon. Vin alb? Vodcă? Gin?
— Doar o bere.
Trecură în bucătărie, unde Sandy privi fascinată cum Madeleine lua cutia de bere Lager franțuzească de la tatăl ei, fără să se atingă de pahar, pentru a bea direct.
— Mai bine merg să termin cu îmbrăcatul, spuse Simon.
Înainte de a ieși să se schimbe, Fox îl auzi șuierând spre fiica sa:
— Poartă-te frumos!
— Deci, spuse Sandy. Tu ești detectiva.
— Deci, i-o întoarse Fox. Tu ești fiica.
— Ai pistol?
Madeleine clătină din cap, spre dezamăgirea fetei.
— Și ce-o să se-ntâmple dacă în seara asta, la restaurant,

recunoști pe unul dintr-un afiș Wanted?

— Va trebui să mă ascund sub masă, la fel ca toți ceilalți.

Sandy analiză cu grijă răspunsul. Înclină capul într-o parte, ca un cocker spaniol întrebător, apoi se repezi drept la țintă:

— De ce nu ești măritată?

Madeleine mai trase o dușcă de bere, gândindu-se care ar fi fost cel mai potrivit răspuns.

— Vreau să zic, cred că ești destul de bătrână, insistă Sandy.

— Nici tatăl tău nu e însurat.

— Mama a murit. A murit și soțul tău?

— N-am avut niciodată un soț.

— De ce?

— Ăsta parc-ar fi un interogatoriu oficial. Să-mi chem avocatul?

Aruncă o privire în susul scării. Apartamentul făcea parte dintr-un bloc al anilor 1980, cu mezanin și grinzi sub tavan. Îl văzu pe Simon ieșind din baia de la etaj, pentru a intra în dormitor, numai cu un prosop pe el. Sandy îi observă direcția privirii și ochii li se întâlniră.

— Mișto tipu', mm? Comentă ea.

Fox zări umbra unui zâmbet pe buzele fetei. „Mi-au făcut-o”, își spuse ea. „Ăsta-i un fel de test. Tânăra fiică o cunoaște pe noua prietenă a tatălui și o supune la probe, ca să vadă dacă merge.”

— La ce caz lucrezi acum?

— O fetiță. Asasinată de noua prietenă a tatălui ei, pentru că i-a pus prea multe întrebări personale. O tragedie. N-a găsit-o nimeni săptămâni de-a rândul.

Dacă înțelesese gluma, Sandy nu se trăda. Fox aruncă o privire nervoasă spre etaj, sperând ca Simon să coboare cât mai curând.

Fata își încrucișă brațele pe piept, iar Madeleine simți că era evaluată cu atenție.

— Tata a zis că faci crime.

— Nu le fac, o corectă cu blândețe Fox, ar fi împotriva legii. Am anchetat câteva, în cadrul unei unități numite Echipa de Incidente Majore pe Zonă.

— Cred că e marfă.

— Ba nu-i marfă deloc. Nu e nici o marfă că oamenii sunt omorâți. Iar munca este, de cele mai multe ori, istovitoare. Pierzi o grămadă de timp doar punându-le întrebări oamenilor.

Mai luă o sorbitură de bere.

— Crezi că eu m-aș pricepe?

— Categoric. Te-ai pricepe de minune.

— De câte clase ai nevoie ca să fii detectiv criminalist?

— Poți să-ți scrii numele și să mesteci gumă în același timp?

Sandy înțelese că era luată în râs.

— Mhm.

— Atunci ești ca și intrată.

— O. K. Fiindcă Simon vrea să studiez chimia și fizica, iar eu i-am spus că e o pierdere de timp.

În acel moment, respectivul tată coborî scara, îmbrăcat sportiv, în jeanși și pulover negru supraelastic. Fox simți o senzație ciudată, uleioasă, în josul abdomenului. Nu arăta deloc rău.

— Madeleine și cu mine discutam despre viitoarea mea carieră, îi spuse Sandy, când intră în bucătărie. Nici ea nu e de părere să fac fizica și chimia.

— Serios? replică Simon, privind-o lung, cu o sprânceană arcuită.

„Aoleo”, își spuse Fox. „Fata asta o să mă bage în belea.”

Dar nici prin minte nu-i trecea cât anume putea însemna beleaua aceea. Ceea ce, probabil, era cu atât mai bine.

Capitolul 26

La colțul cu High Street se afla un restaurant italian numit „Café Dorigo”. Era un local pe care Fox îl categorisea ca italian fals autentic, cu dale de marmură albe și negre, măsuțe de lemn, lista de bucate mâzgălită pe o tablă neagră. Se înghesuiră la o masă din colț, lângă fereastră. După frigul amarnic al nopții de februarie, înăuntru era cald, iar ferestrele se aburiseră.

Localul era plin. Un tânăr cu șorț alb și expresie hărțuită se apropie grăbit și turui specialitățile serii, într-o cuvântare

repetată dinainte și atât de rapidă încât abia dacă înțeleseră o vorbă. După plecarea lui, Sandy își privi tatăl:

— Ce-a zis?

— A spus că specialitățile s-au terminat, să citim doar lista.

— Nu-i adevărat. A zis ceva despre ravioli alla pesto. Mor după ravioli alla pesto.

— Ei, atunci e simplu. Ce vrei să bei?

— Frascati.

— Ai abia treisprezece ani.

— La anu' împlinesc cinșpe.

— În douăzeci și una de luni vei avea cincisprezece. Asta înseamnă că tot numai treisprezece ai, oricum o iei. Ravioli alla pesto și cola. O combinație perfectă între bucătăria italiană și cea americană. O. K.?

Sandy își încrucișă brațele pe piept, îmbufnată. Simon se uită în meniu, stânjenit.

— A sunat Sara mai devreme, reluă Sandy. Mâine seară dă o petrecere. M-a invitat și pe mine.

— Părinții ei vor fi acasă?

Tăcerea fetei păru să-i confirme suspiciunile.

— Vine toată lumea.

— Și Salman Rushdie? Și Benjamin Netanyahu? Și primul ministru al Norvegiei?

— Sara nu-l cunoaște pe primul ministru al Norvegiei.

— Deci, nu vine toată lumea.

— Nu pot să pierd petrecerea asta, tată.

Fox își mușcă buzele. Recunoștea trecerea tactică de la agresivitate la lingușeală, de la „Simon” la „tată”. Următoarea mișcare avea să constea în lacrimi și „tăticuțule”. Apoi, amenințări și o criză. Știa prea bine, fiindcă și ea procedase la fel cu tatăl ei.

— Ai treisprezece ani. Nu te duci la nici o petrecere în Fulham, fără supravegherea părinților.

— Vorbește de parcă Fulham ar fi. Bosnia.

— Pentru o fată de treisprezece ani nesupravegheată poate fi foarte bine și Bosnia.

Sandy o privi pe Fox, implorând-o să-i vină în ajutor. Dintr-

odată, Fox se simți fascinată de gama antipastilor oferite pe tabla cu meniul.

— Fac pariu că și tu te duceai la petreceri când aveai treișpe ani, îi spuse Sandy.

Fox clătină din cap:

— La prima am fost abia anul trecut.

Acest răspuns nu o descurajă pe Sandy. Ridică din umeri, cu nepăsare:

— În anii 1980, lucrurile stăteau altfel. Ceea ce nu înțelege Simon e că fetele din ziua de azi se maturizează mai repede. Dacă ai fi mama mea, și ți-aș promite că ajung acasă la miezul nopții cel mai târziu, și plătesc eu taxiul, nu m-ai lăsa să mă duc?

„Ce ironie", reflectă Fox. „O fată doar cu puțin mai mare decât Kate Mercer mă întreabă dacă după părerea mea e O. K. Să-și asume asemenea riscuri." Înainte de a apuca să răspundă, Simon interveni:

— Madeleine nu e mama ta și nu e cinstit s-o pui în situația asta.

— Niciodată nu mă lași să fac nimic.

— Te las să respiri. Te las să mănânci tot ce avem în frigider. Te las să locuiești în casa mea.

Sandy bătu cu pumnul în masă, făcând tacâmurile să zăngăne. Câteva capete se întoarseră în direcția lor. Era în pragul lacrimilor.

— Când termin școala, am să mă fac prostituată! Șuieră ea și se ridică, plecând ca o furtună, pe lângă o ușă unde scria TOALETĂ. Ceilalți meseni se uitau după ea. Simon trase adânc aer în piept, concentrându-se asupra listei de vinuri. Îi tremurau mâinile.

— E ultima oară când o mai iau cu mine. Profită de toate ocaziile posibile ca să mă facă de râs. Acasă, n-ar îndrăzni să se comporte așa.

Fox era ușurată că Sandy plecase de la masă. Își simți mușchii fălcilor relaxându-se, iar pe față i se ivi un zâmbet.

— Nu e deloc amuzant, spuse Simon. Când ajungem acasă, o consemnez pentru o lună.

— Te are la mână.

Simon arcui o sprânceană:

— Cum adică?

— Ești un tată necăsătorit. Dacă o refuzi, există înțelegerea nerostită că, dacă avea mamă, ar fi putut să-și rezolve problema cu ea. De-asta mi-a cerut părerea. Nu e decât o altă versiune a aceleiași tactici. Iar dacă cedezi presiunilor, deși știi că nu e bine, ajungi oricum să te simți mizerabil. Oricum o iei, tot pierzi. Nu?

Simon dădu din cap:

— Mi-am petrecut întreaga viață cu sentimente de teamă sau vinovăție. Nu are mamă, iar tatăl ei lucrează după un program ridicol de lung. Mă simt destul de prost din cauza asta. Ceea ce mă face vulnerabil în fața șantajelor juvenile, îmi dau seama. Dar dacă-i acord mai multă libertate, mă tem să nu dea de vreun necaz. Nu vreau decât să mi-o ia cineva de pe cap și să mi-o dea înapoi, în bună stare, când va avea douăzeci de ani.

— Și atunci?

— Și atunci, vreau să se logodească imediat cu un instructor de karate înalt de șase picioare și șase6, care s-o însoțească absolut peste tot și să aibă permanent un certificat de prim ajutor.

Expiră prelung, rezemându-se de spătar, și îi zâmbi:

— Acum înțelegi de ce tind să intru în discuții prostești când sunt invitat la cină? Între rolul de tată și departamentul de urgențe, nu am nici un moment pe zi în care să mă pot destinde.

Sandy reveni de la toaletă. Se prăvăli pe scaun și rămase cu brațele încrucișate, bosumflată. Simon o privi pe Fox, care ridică din umeri, cu un zâmbet de încurajare. Era un truc pe care copiii îl învățau încă de pe culoarele super-market-urilor, când abia știau să umble pe picioare.

Nu îndrăznesc să mă atingă în public.

Fox își termină porția de penne alla arabiata și împinse farfuria la o parte, sătulă. Luând o înghițitură de Bortioli, îi zâmbi lui Simon. De mult timp nu mai fusese invitată la o

masă și un vin bun. Uitase cum era să iasă în lume cu un bărbat. Cel puțin, cu un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Cafelele băute în Sala de Incidente, cu Marenko, Honeywell și T. J. Nu se puneau la socoteală.

Se gândea la ceea ce-i spusese W. P. C. Stacey: Elliot Ness. Din Incoruptibilii.

Poate că în seara aceea avea să devină mai accesibilă. Urma să aștepte, să vadă cum evoluau lucrurile. Pe moment, savura atmosfera, în pofida adolescentei încruntate din colț și a tânărului nesuferit de la masa vecină, care bea prea mult și vorbea prea tare.

Era îmbrăcat elegant, într-un costum de lână bleumarin, și aproape tot timpul striga într-un telefon mobil. Își lărgise cravata bordeaux, aproape ca pentru a-și face reclamă: ia uitați-vă la mine, m-am îmbătat! comerciant de uz casnic, îl categorisi Fox. Prea bogat, dedat exceselor. Își făcea de cap ca să-și impresioneze partenera, o blondă cu un inel în sprânceană și corsajul prea decoltat chiar și pentru un local deochiat din Wardour Street, necum un restaurant de înaltă clasă din Wimbledon.

Cei doi își începuseră a treia sticlă de vin. Bărbatul vârî mâna în buzunar, scoase un pachet de Marlboro și-și aprinse o țigară.

— Credeam că aici e salonul de nefumători, comentă Simon.

Fox ridică din umeri. Lasă-l în pace.

Dar Simon era încordat ca un arc. Probabil din cauza conflictului cu fiica sa sau dintr-a aortei desprinse care-l reținuse în acea după-amiază la urgență ori fiindcă prima sa întâlnire după luni de zile nu mergea conform planului. Se întinse spre cel de la masa alăturată, spunându-i:

— Scuzați-mă. Cred că partea asta din restaurant e pentru nefumători.

— Mă doare-n cur ce crezi, replică individul și-i întoarse spatele.

Simon nu se lăsă:

— V-ar deranja să stingeți țigara?

— Mhm, m-ar deranja.

Și îi rânji prietenei sale, care râse chițăitor. Privind-o pe Fox, Simon se încruntă și clătină din cap. Cel puțin, diversiunea o smulsese pe Sandy din introspecțiile ei mohorâte. Îi dădu lui Fox un ghiont în braț.

— Arestează-l, șopti ea.

Fox n-o băgă în seamă.

— Fumează într-o zonă destinată nefumătorilor, insistă Sandy. Putem face toți cancer la plămâni.

— Sunt în afara programului.

Sandy se uită urât spre fumător, lansând din ochi raze ucigătoare.

Ospătarii și ceilalți meseni aruncau priviri îngrijorate către Nea Marlboro, dar acesta părea hotărât să le dovedească tuturor că era cel mai tare mascul din Wimbledon. „Ferească Dumnezeu să nu intre tocmai acum Vinnie Jones", își spuse Fox. „Tot usturoiul ar fi înecat sub mirosul de testosteron."

Distrându-se tot mai copios, omul trase din țigară, întoarse oblic capul și, cu ochii tot spre sosia Pamelei Anderson de la masa lui, suflă fumul în direcția lui Simon.

„Întrece măsura", reflectă Fox. „Trebuie să-l opresc imediat."

— Cred că ați băut cam mult, domnule, spuse ea.

Simon clătină din cap. După ce declanșase o scenă pe care n-o putea duce până la capăt, prefera să se dea bătut. Dar era prea târziu. Individul se răsuci în scaun.

— Ai zis ceva? întrebă, profitând de ocazie ca un pescar căruia peștele îi mușcă prima momeală a zilei.

— V-ați îmbătat și vă faceți de râs. Ce-ar fi să luați sticla de vin, să chemați un taxi și să vă duceți acasă, până nu se întâmplă ceva?

Omul avea ochii tulburi și buzele umede.

— Și ce-ar fi să te duci tu-n pizda mă-tii, blondino?

La mesele din jur se lăsă tăcerea. Unul dintre chelneri plecă grăbit în căutarea patronului; altul ezita cu mâna pe telefon, gata să cheme poliția.

— Arestează-l! stărui Sandy.

„Of, căca-m-aș", își spuse Fox. „Eu și gura mea desferecată."

— Mai bine plecați în liniște. Deranjați lumea.

— Am o idee mai bună, propuse Simon. De ce n-am pleca noi?

Dar Nea Marlboro se ridicase greoi în picioare, stând acum între ei și ușă. Se aplecă înainte, cu ambele mâini rezemate pe masa lor. Respirația sa duhnea a usturoi, alcool și tutun.

— Mhm. De ce nu te-ai duce-n mă-ta cu tot cu fătălăul tău?

— Să mergem, spuse Simon și, luând-o pe Sandy de mână, o ridică în picioare. Fox își stăpânea cu greu furia. Auzi glasul tatălui ei: Madeleine, într-o bună zi, ai să dai de dracu' cu temperamentul ăsta al tău. Își termină vinul roșu și se ridică încet în picioare. Luându-și poșeta de pe spătarul scaunului, îl urmă pe Simon spre casieria de lângă ușă.

Și ar fi fost dispusă să încheie totul aici, împotriva instinctelor ei primare, dacă Nea Marlboro nu i-ar fi vârât mâna sub rochie când trecu pe lângă el. Aproape fără să judece, Fox se răsuci, trântindu-i un șut cu dreptul între picioare. Individul se îndoi de mijloc, icnind, iar ea îi mai dădu o lovitură, cu degetele îndoite ale mâinii, repezindu-se de la șold, într-o mișcare fulgerătoare.

Din tot restaurantul se înălță un freamăt, urmat de o tăcere adâncă. În timp ce bețivul se prăbușea la podea, Fox se dădu cu un pas înapoi, puțin cam uimită de propria violență. Omul se zvârcolea printre scaune, ținându-se de testicule și de față. Amica lui se porni pe zbierete. Simon o împinse pe Fox deoparte.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el.

Îngenunche lângă rănit. Nea Marlboro își strânsese genunchii la piept, ținându-și o mână între picioare. Se chinuia să respire, iar din gură și nas îi curgea sânge.

Simon îl întoarse pe o parte. Ridică privirea spre Fox, aruncându-i cheile:

— Du-o pe Sandy acasă. Imediat.

Fox era furioasă pe omul cu costum albastru, pe Simon, pe ea însăși. „L-aș fi putut omorî”, își spuse. „Sunt nebună.” Apucând-o pe Sandy de mână, ieși grăbită din restaurant. „Chestia asta n-o să dea deloc bine în dosarul meu.”

Capitolul 27

— A fost de-a dreptul trăsnet, comentă Sandy, în timp ce traversau grăbite strada, îmbrăcându-se din mers.

— A fost o prostie. Violența nu e o soluție.

— Depinde de problemă, replică fata. Dacă problema e: ce faci cu un bețiv care are chef de bătaie în restaurant, ți-aș da nota A-minus.

— Puteam să-l omor.

— Vai, și ce pagubă pentru viitorul omenirii, aruncă Sandy, grăbindu-se să țină pasul cu ea; fremăta de emoție. Unde-ai învățat figura asta? Nici n-am văzut când l-ai lovit.

— Mă antrenez la arte marțiale încă din copilărie. Am crescut în Hong Kong. Nu e nici un motiv de mândrie. Mai inteligent e să nu te lupți. Nu-mi place să folosesc forța, decât dacă n-am nici o posibilitate s-o evit.

— Eu, să pot face asta, aș folosi forța ori de câte ori am ocazia. O clipă de liniște n-aș mai avea. Îmi trec prin minte sute de oameni pe care tare mi-ar mai plăcea să-i bat măr.

— Asta voiam și eu să spun, sublinie Fox.

În bucătărie, își făcu o cafea. Sandy o privea, sorbind o cola luată din frigider. Se auzi soneria, iar Sandy deschise. Simon intră, cu o expresie împietrită.

Se opri în mijlocul bucătăriei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Am plăcerea să te anunț că nu va depune plângere.

— Puțin îmi pasă dacă depune, replică Fox, deși îi venea să strige de ușurare.

— Cred că s-a simțit destul de umilit. Nu prea se putea duce la poliție, să reclame că l-a bătut o femeie.

— Ăsta-i misoginism, interveni Sandy, dar Simon o ignoră.

— Restaurantul nu a suferit nici o stricăciune, așa că Marco a fost bucuros să lase totul așa cum e.

— Marco?

— Patronul. Mi-e prieten. Mă rog, a fost. Nu cred că arde de nerăbdare să-i mai vizitez localul.

— Mă rog, la colț e un McDonald's, își luă Fox poșeta de piele. E timpul să plec. Poate mai repetăm figura și altă dată.

— Ce figură? Să luăm la bătaie necunoscuții?

— Nu mă las umilită de bețivi, e clar? Sunt destul de îngăduitoare, dar, când mă agresează fizic, trag linie.

— Cum te-a agresat? Te-a lovit, a încercat să te sugrume?

— Mi-a băgat mâna sub rochie.

— Și ce, din asta puteai să mori?

— A, deci e-n regulă, nu? Fiindcă era beat? Gata, nici o problemă, tragem o pipăială scurtă, facem femeia de râs în văzul tuturor. Ce voiai să fac? Să strig: „Hai, băiețaș, poți să mă și mamelești, dacă ai chef.”

Simon roși, aruncând o privire spre fiica sa, care zâmbea cu gura până la urechi, distrându-se de minune.

— Violența nu rezolvă niciodată nimic, spuse el.

— Sandy și cu mine tocmai discutam același lucru. În mod destul de curios, e și părerea mea. Dar mă tem că, în momentul ăla, mi-am pierdut calmul.

— Atunci, bucură-te să afli că i-ai spart nasul.

— Nici nu mă bucur, nici nu-mi pare rău, mulțumesc foarte mult.

— Numai Dumnezeu știe ce vătămări i-ai cauzat. În altă parte. Un șut ca ăla poate provoca hemoragii grave. Așa-ți interoghezi și suspecții?

Fox se înroși la față.

— Apropo de lovituri sub centură, replică ea, trecând pe lângă Simon. Dar, cu puțin noroc, i-am întrerupt pentru un timp circulația testosteronului.

Aruncă o privire spre Sandy:

— Noapte bună.

— Felicitări, Madeleine.

— Tatăl tău are dreptate. Ce-am făcut e de neiertat.

— De iertat, de neiertat, a fost marfă.

— Du-te la culcare, Sandy, o expedie Simon.

Se întoarse, iar fata, la spatele lui, făcu o mutră.

— Mă descurc singură, încheie Fox, pornind spre ușă, dar apoi se înapoie în bucătărie. Că tot veni vorba, ca să se rețină, nu eu am început. Aș fi suportat fumul, ca să avem liniște.

— Intenționam să discut rațional cu el. Dar nu cred în tacticile omului cavernelor. Se pare că ăsta e sectorul tău.

— Ale persoanei cavernelor. Ți-aș fi recunoscătoare dacă respecți corectitudinea politică.

„Iisuse”, își spuse ea. „De trei luni n-am avut nici o întâlnire, și-n prima seară când ies să mă distrez, iese cu bătaie. Avea dreptate tata. Mai bine mă nășteam băiat.” Își îndreptă umerii.

— Ai o fată fermecătoare. Încă mai prefer să cred că, dacă pe ea o apuca de fund, i-ai fi spart nasul tu în locul meu. Noapte bună, Simon.

Și ieși.

Lângă intrarea blocului fuseseră îngrămădite pungi negre de plastic cu gunoi, iar un șoarece o zbughi în întuneric la apropierea ei. Descuie ușa de sticlă și dădu din cap spre portarul chinez, în timp ce mergea spre micul ascensor. Toți îl numeau Charlie. Nimeni nu-i știa adevăratul nume.

Era chinez din Hong Kong și, ori de câte ori îl vedea, la venire și la plecare, de două ori pe zi, își amintea de acea perioadă. Fusese cea mai fericită din viața ei. Mai simțea și acum mirosul de frangipani din grădină, aromele exotice de usturoi și anason plutind din bucătărie, parfumurile magice ale colacilor de tămâie din templul Tin Hau, unde marea blană de tigru încă mai era agățată pe perete.

La fel ca mulți dintre ceilalți gwailos, locuiseră în satul Stanley, o lume privilegiată de amahs, școli particulare și vederi spre golf, prin grădini.

Tatăl ei își ținea iahtul amarat în Causeway Bay și navigau cu el până în Tung Lung Chau sau în jurul Insulei Lamma. Mama ei și Ginny aveau amândouă rău de mare, așa că Madeleine era singura membră feminină a familiei Fox primită la bord. Mai ținea minte și acum apele de un albastru viu și verdeața profundă a insulelor, precum și marile cargoboturi transoceanice care treceau pe lângă ei prin canalele marine.

Fusese o perioadă magică, înainte de a-și da seama că tatăl ei n-o iubea în același fel în care își iubea fiii. Dacă ar fi semănat mai mult cu Ginny, n-ar fi contat, căci sora ei nu încerca niciodată să se ia la întrecere cu frații săi, așa cum făcea Madeleine. Ea, însă, fusese talentată la matematică și la

sporturi și suferea crunt că tatăl ei nu se bucura niciodată de realizările sale la fel de mult ca de ale băieților.

Dar aceasta era o altă lume, departe de străzile ploioase de lângă Bayswater Road. În seara aceea, vremea urâtă alungase matracucile de pe trotuare, iar ușa de la „Boots the Chemist" era ocupată de o cerșetoare singuratică, dormind ghemuită sub câteva cartoane. Mare minune dacă nu murea înghețată. Dar cui îi păsa?

Fox se înfioră, așteptând ca focul cu gaze să alunge frigul din cameră, cu fruntea lipită de geam. Deci nu Simon era cel sortit. Nici nu se prea mira. Dar, în fond, ce-și dorea? își spuse că voia un bărbat care să combine inteligența și sensibilitatea, însă când găsea asemenea rarități, o dezamăgeau întotdeauna.

— Ceea ce vrei tu, murmură de una singură, aproape stingherită de mărturisire, e un tip dur.

Un tip dur. Un prinț negru. Un om cu zâmbet blând și ochi cruzi, cu degete de pianist și palme bătătorite. Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care nu se măritase cu David. Poate că din acest motiv era încă singură.

Capitolul 28

Satan se întorsese, cu ghetele sale negre și canadiana, îl zări în mulțime; de astă dată, o avea cu el și pe iubita lui, o fată robustă cu păr țepos și urechile doldora de cercei. Ofițerii în uniformă îi țineau pe Satan și ceilalți spectatori la o distanță respectabilă.

Prin tot blocul ardeau lumini. Nimic nu reușea mai bine ca o crimă să scoale oamenii din paturi. Locatarii începeau să se obișnuiască; devenise un eveniment regulat în zorii zilei. Fără îndoială, aveau să-i ducă dorul, când ploaia de cadavre înceta. Reveniseră și nelipsiții Rastas, râzând și strigând unii la alții peste cordonul poliției. Aceeași atmosferă de carnaval ca data trecută. Festivalul Omuciderilor Camden Town.

Fordul Sierra al lui Marenko era parcat pe stradă între două mașini de poliție. O ambulanță staționa lângă bordură, cu girofarurile în funcțiune și portierele din spate deschise. Furgonul de la morgă încă nu sosise.

Cu legitimația în mână, Fox trecu de cordon. Un P. C. Tânăr

o conduse în casă. Își amintea vizita anterioară.

Dacă zic ceva, o să-mi facă de petrecanie careva. Nu că mi-ar păsa de mine, da' ce-o să se-ntâmple cu Miles?

Marenko stătea pe trotuar, fumând o țigară. Era a treia cădere în tot atâtea luni. Ochii li se întâlniră, dar niciunul dintre ei nu vorbi. Șeful îi cunoștea gândurile. Trecu pe lângă ea, aruncându-și în întuneric țigara aprinsă.

— Gata, Fox?

Dădu din cap. Intrară, luară pe ei două salopete albe și papuci albi peste pantofi și urcară scara spre dormitoare. Fox ezită, pregătindu-se să fie tare, știind ce îi aștepta în cameră. Marenko o privi nerăbdător. Îl urmă înăuntru.

Graveney vorbea într-un reportofon.

— Zace lângă patul dublu, aproape de fereastră, în partea opusă ușii. E acoperită pe jumătate cu o plapumă de bumbac. Fereastra e închisă. Un cearșaf îi acoperă parțial capul. Zace cu fața în jos și cu un braț răsucit sub ea. Poartă o cămașă de noapte, din poliester.

Se apropiară, atenți unde călcau. Fox văzu că așternutul și plapuma fuseseră târâte peste marginea patului. Pe saltea erau niște pete de culoare închisă.

Fulgeră un blitz. Un criminalist în salopetă albă stătea în patru labe lângă pat, punând cu grijă firele de păr de pe cearșafuri în plicurile pentru probe.

Șifonierul vechi avea o oglindă crăpată. Fox văzu reflectată frânt imaginea Florei Ellis, o masă de păr încleiat cu sânge, fața învinețită, mandibula întinsă într-un unghi nefiresc. În jurul capului ei se coagulase o băltoacă de sânge purpuriu.

Graveney continua să înregistreze:

— Are două plăgi împușcate la cap și încă două în spate. Părul îi e plin de sânge închegat. Temperatura din cameră e scăzută, în jur de zece grade Fahrenheit. Perdelele sunt trase, ferestrele sunt blocate pe dinăuntru, nu se vede nici un semn de intrare cu forța în dormitor.

Se lăsă pe vine lângă cadavru și-i palpă brațele și picioarele.

— Trupul nu a fost cuprins de rigor.

Fox îl văzu ridicând cămașa de noapte a Florei Ellis pentru a

o examina într-un loc nevăzut din direcția ei.

— Temperatura rectală de profunzime este de treizeci și cinci de grade cu opt, e ora trei și treizeci și cinci a.m.

În timp ce Graveney rostogolea cadavrul pe o parte, oameni în alb veniră să examineze mocheta în locul unde zăcuse Flora Ellis.

Fox se apropie. Rănile de intrare din spate erau mici, regulate și sângeraseră foarte puțin. În jurul orificiilor se vedea funingine, indicând că se trăsese de la mică distanță, partea dinapoi a craniului se dezintegrase. Probabil erau gloanțe cu vârf crestat, își spuse ea.

Peste tot se împrăștiaseră sânge și materie cerebrală, mare mizerie.

— Lumina era aprinsă sau stinsă, când a fost găsită? întrebă Marenko.

— Aprinsă.

Fox își imagină scena: ucigașul intră în cameră, aprinde lumina. Flora Ellis se saltă în capul oaselor, are un moment de groază, privindu-și asasinul în lumina neașteptată. Poate mai are timp să țipe, începe să se ridice. Cel mai probabil, primul glonț e tras în cap. Cade într-o parte, jos din pat, deja moartă. Dar criminalul se apropie și mai trage trei focuri, unul în cap, două în trup. Un atentat profesionist.

După ce-și făcu datoria, Fox o privi pentru ultima oară pe Flora Ellis femeia, nu Flora Ellis cadavrul. Pupilele negre, dilatate, erau ascunse sub pleoapele pe jumătate coborâte, dar expresia de pe față nu putea fi confundată. Tu mi-ai făcut asta, șoptea Flora. Ți-am spus că nu văzui nimica, da' tu te-ai ținut de capul meu, m-ai făcut să-ți spun ce știam. Îmi pusei viața în joc pentru un gangster din Yardie care oricum nu conta, și uite ce mi s-a întâmplat.

Fox se ridică.

Dacă zic ceva o să-mi facă de petrecanie careva. Nu că mi-ar păsa de mine, da' ce-o să se-ntâmple cu Miles?

— Ora morții? îl întrebă Marenko pe Graveney.

— Între miezul nopții și unu, în faza asta. Voi ști mai multe după necropsie. Din câte-mi pot da seama, nu există nici o

indicație că ar fi fost molestată sexual antemortem.

Marenko clătină din cap.

— Știu de ce au omorât-o, mormăi el.

— Sacul, îi ceru Graveney unui asistent, care aștepta lângă ușă. S-o scoatem de aici și la morgă cu ea. Cu cât mă apuc mai repede de treabă, cu atât veți primi mai curând rezultatele.

Marenko și Fox își scoaseră salopetele și coborâră la parter.

Living room-ul fusese devastat. Toate sertarele erau scoase din scrin, zăcând acum cu susul în jos pe mochetă, pentru a da impresia că intrusul căutase bunuri de valoare. Cică. Trecură în bucătărie. Geanta Florei fusese aruncată pe linoleum, iar poșeta, pe masă, era goală.

— Pare un jaf, spuse un sergent în uniformă.

Marenko îl privi cu dezgust, dar nu răspunse nimic.

Asasinul intrase prin bucătărie. Rama de lemn din jurul ferestrei era crăpată. O forțase cu o rangă. Fox îi privi pe criminaliști cum lucrau, presărând pudră pentru amprente pe pervaz și pe toate suprafețele netede, astfel încât totul se acoperea cu un strat cenușiu, sclipitor. N-aveau să găsească nimic, își spuse ea. Făptașul purtase mănuși. Nu era un amator, era un profesionist care încerca să treacă drept amator, o crimă la comandă, deghizată în jaf.

Privi pe perete.

Te rugăm, O, Doamne, binecuvântează această casă, zi și noapte s-o ai în pază.

— Cine a găsit-o? întrebă.

— Are un copil mic, răspunse sergentul. Un vecin l-a auzit zbierând. A ținut-o așa vreo două ore, până i-a dat cuiva prin minte să ne cheme. Credea că-l omora maică-sa, așa a spus.

— Cât timp cred ăștia că trebuie ca să omori un copil? mormăi Marenko.

— Mașina de patrulare a ajuns aici pe la două jumate, continuă sergentul. Au găsit fereastra din spate deschisă și au intrat. Copilul era în dormitor.

— A văzut-o pe maică-sa în halul ăla?

— De-asta urla. Probabil s-a dat jos din pătuț.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Unde e?

— Cu o femeie de pe stradă, stă cu el în mașina noastră. E singura care se descurcă. Îl îngrijește din când în când, a spus. Am chemat Asistența Socială. Vine încoace cineva de-acolo.

Fox privi prin bucătărioara mohorâtă. Dintr-o dată, o cuprinse deprimarea.

— A vorbit cineva cu vecinii, șefu'?

Marenko ridică din umeri:

— Li s-a părut c-au auzit un urlet cam pe la miezul nopții, da' pe urmă n-au mai auzit nimic altceva, așa că s-au culcat la loc. Nici o împușcătură. Omul nostru folosea amortizor.

— Un spărgător care intră în casă, fură câteva lire din poșeta unei mame șomere și necăsătorite, apoi trage în ea patru gloanțe, dintr-un pistol cu surdină. Vi se pare că are sens?

— Dacă ești Patrick Capper, are.

— Nu el a făcut-o.

— Nu, de data asta nu el. Pariez toată Londra pe-o para chioară că, în momentul crimei, era în mijlocul Stadionului Wembley, cântând Chopsticks la un pian alb cu coadă în fața unei mulțimi care cumpărase toate biletele.

Unitatea S. O. C. Instalase reflectoare în spatele casei, concentrându-le luminile asupra cărării unde trei oameni în salopete albe, ghemuiți, căutau urme de pași.

Marenko se înapoie la mașină. Nu mai avea ce face acolo.

— Dimineață, adunăm toată echipa.

Doi experți aduceau din casă câteva plicuri cu probe. În urma lor, doi dintre oamenii lui Graveney împingeau spre furgonul mortuar o targă cu tot ceea ce mai rămăsese din Flora Ellis.

Lumina stroboscopică albastră a unei mașini de poliție fulgera peste chipul lui Marenko.

— Eu sunt de vină, spuse el.

— Dumneavoastră, șefu'? De ce sunteți de vină?

— Acum o săptămână, i-am trimis din nou aici pe T. J. Și Rankin ca să discute cu ea.

Îl privi mirată.

— De ce?

— Am crezut că poate reușesc s-o fac să se răzgândească în

legătură cu Capper. Poate că i-a văzut cineva și s-a alarmat.

Fox închise ochii.

— Nu-i puteați asigura protecția?

— Numai dacă accepta să fie martoră.

— Christoase Atotputernice!

Unul dintre comisarii de lângă cordon urmărea acest schimb de replici cu mult interes. Marenko îi adresă lui Fox o privire prevenitoare.

— A fost un omor comandat, spuse ea, mai încet. Capper rămâne neimplicat. Iar noi tocmai am creat un orfan.

Ca la un semnal, auziră dintr-o mașină de poliție plânsetul unui copil. O femeie în capot stătea pe fotoliul din față, cu copilul pe genunchi. Miles se zbătea, plângând. Avea o păpușă prinsă cu un ac de siguranță pe treningul albastru.

Marenko îi evită ochii:

— Știu ce-am făcut, Fox. Nu e nevoie să-mi amintești. Tu vezi-ți acolo de treabă și eu îmi văd de a mea.

Se urcă în mașină și trecu încet de cordon, cu luminile de frână aprinzându-se când se opri la Kentish Town Road. Fox auzi scrâșnetul de pneuri, în timp ce Marenko dădea colțul, accelerând prea tare. Tinerii Rastas îl ovaționară cu ironie.

Fox se rezemă de mașina poliției.

— Arată-mi puțină justiție, murmură ea, fără să se adreseze cuiva anume. Arată-mi lumina zilei și calea de a îndrepta toate astea.

Începuse o ploaie slabă. Era primăvară, dar până la cerul senin și soarele cald mai aveau mult de așteptat.

Capitolul 29

L-au găsit pe Patrick Capper bând în barul „The Pieman”, un local tematic al său de pe Upper Street, în Islington. Era îmbrăcat elegant pentru o dimineață de duminică: vestă în talie, din mătase violetă, cu o broșă de aur, și costum de comandă. Părul lung și blond îi era pieptănat în coadă de cal. Pe degete avea câteva ghiuluri de aur, iar printre firele de păr de pe piept i se odihnea un lanț tot din aur. Citea ziarul News of the World.

„Iisuse”, își spuse Fox. „Unele din personajele astea sunt

niște parodii ale lor înșile. Parcă dă probă pentru propriul rol.”

Dacă localul avea o temă, Fox n-o observa. Vedea geamurile plumbuite ale vitrinelor, stele albastre pe un tavan portocaliu brunat, banchete de lemn, podele din lemn de brad baltic. Prețurile cocktail-urilor erau scrise cu cretă pe o tablă neagră, născocite chiar de barman, după cum arătau: Țoi de Paradis, Curu' Fecioarei. Televizorul mergea, dar îl acoperea muzica de fond.

Capper își adunase consiliul într-un colț. Lângă ușă, lumina era mai bună pentru citit, dar când te numeai Patrick Capper nu stăteai niciodată prea aproape de vreo fereastră și erai atent să ai un perete în spate.

Îl recunoscu pe unul dintre haidamaci. Cel înalt, cu păr oxigenat, fusese în casa din Waltham Abbey în dimineața când îl arestaseră pe Capper pentru împușcarea lui Crawford. Azi, purta o geacă din piele neagră cu fermoar și o cămașă de bumbac cu guler lat. Se postase între Capper și bar. De cealaltă parte a mesei, un alt bărbat, mai bătrân și mai puțin dichisit decât colegul său, cu resturile de păr de pe capul pleșuv rase până la piele, se juca absent cu scrumiera. Dacă pe fruntea sa de om de Cro-Magnon se citea ceva, reflectă Fox, era încercarea de a-i descoperi modul de folosire.

O negresă în rochie de piele, cu părul oxigenat, stătea pe genunchii lui Capper, jucându-se cu firele de păr care-i ieșeau pe sub gulerul descheiat. N-o lua în seamă. Altă femeie, o roșcovană, mesteca gumă și-și învârtea cuburile de gheață în pahar.

Când intrară pe ușă, Capper ridică privirea. Zâmbi și-și aprinse o țigară. Apoi, ochii i se îndreptară spre Fox. Buzele i se retraseră de pe dinți, într-un rânjet.

— Ți-ai adus și-o gagicuță, Frank?

— E detectiv inspector Fox.

— Mișto țâțe.

Mâna lui Marenko se apropie rapid de haină, ceea ce provocă o tresărire vizibilă din partea gorilelor. Marenko scoase un pachet de Benson and Hedges și își aprinse o țigară,

pe îndelete. Aruncă bățul de chibrit ars pe podea. Capper îl privi cum îl strivea cu călcâiul pe scândurile lăcuite, dar nu spuse nimic.

— Aș vrea să pot spune același lucru despre prietena ta, Patrick. Îți plac femeile-șnur, așa-i?

Fata îi aruncă lui Marenko o privire care ar fi putut îndoi oțelul. Se lăsă o tăcere de moarte. Fox spera că Marenko știa ce făcea. Cineva tocmai dăduse drumul sistemului de încălzire centrală.

Capper se rezemă de spătar, zâmbind. Haidamacii prinseră semnalul, părând să se relaxeze.

— Ai dreptate, Frank. Am uitat de buna cuviință.

O privi pe Fox.

— Nu se cuvenea. Hai să-ți ofer un pahar.

Se ridică și o conduse spre bar, cu o mână pe cotul ei. Foarte distins, își spuse Fox.

— Ce preferi, scumpo? Îmi faci impresia unei iubitoare de vodcă.

— Nu beau în timpul programului.

— A, ai venit cu treburi oficiale, da? Credeam că e doar o vizită de curtoazie. Dar tu, Frank? Un Guinness și două whiskey-uri ca să te dregi, dacă țin bine minte?

Îl atinsese la punctul sensibil.

— Poți să-mi spui unde ai fost azi-noapte între orele unsprezece și unu? îl întrebă Marenko.

Capper le privi pe cele două femei din colț.

— Întâmplător, știu unde eram și am două martore care pot confirma sub prestare de jurământ. Îți pot spune exact unde mă băgasem, deși nu cred că ar fi dispuse să-ți și arate.

Se aplecă înainte, adăugând într-o șoaptă impostată:

— Decât dacă ai o lanternă.

Aha, un număr de înaltă clasă. Nici nu era de mirare.

— Boarfele astea două ar accepta să presteze depoziție în instanță, zici? întrebă Marenko.

Zâmbetul lui Capper se șterse.

— Vezi cum vorbești, Frank. Ești pe terenul meu.

— Și ce-ai să faci, Pat? Îți asmuți dulăii pe mine?

Apoi adăugă, mai încet:

— Ce s-a întâmplat cu Flora Ellis? Ți-ai trimis un malac să-ți spele rufele murdare?

— Cu cine?

— Dumnezeu mi-e martor că pisica asta moartă drept la tine-n curte o arunc. N-ai să mai scapi cu una cu două.

— Nu știu despre ce vorbești, Frank.

Marenko continua să-și țină mâinile în buzunare. Gorilele stăteau în spatele lui Capper, cu brațele încrucișate pe piept și niște expresii dure. Pe Marenko părea să-l doară-n cot, dar Fox își simțea inima lovindu-se de coaste. O. K., deși se îndoia că ar fi atacat un polițist în propria cârciumă a lui Capper. Dar, totuși. Aveau de-a face cu niște smintiți de prima mână.

Marenko se rezemă de bar, cu un picior pe bara de alamă.

— Curios, Pat. Cred că lumina este de vină. Nu observasem.

— Ce să observi?

— Te-ai făcut portocaliu prematur.

Îl atinsese. Punctul său slab, vanitatea lui. Capper își duse o mână, jenat, la coada-de-cal. Marenko avea dreptate, observă Fox. Culoarea părului lui Capper era chimică.

— Cu aceeași vopsea îți zugrăvești și crâșmele?

Ei, căcat! Parc-ar fi zădărât un urs cu un băț. Întrucât Marenko nu manifestase nici o emoție în dormitorul Florei Ellis, Fox făcuse greșeala de a crede că nu-i păsa. Dar iată-l acum provocându-l pe unul dintre cei mai notorii demenți din Londra, pe terenul propriu. Șucărit mai trebuia să fie șeful ei.

— Mai bine cară-te de-aici cât mai poți merge pe picioare, îl preveni Capper.

— Ai lichidat-o pe Flora Ellis și-am să ți-o plătesc.

— Ai să te caci în sus, curcane. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, anunță-mă și-am să vin cu avocata oricând ai chef. Altfel, înseamnă că mă hărțuiești și te ard cu-o reclamație de nu știi ce-i aia. N-ar fi bine să-ți pierzi pensia, Frank.

Marenko se îndepărtă de bar, dând din cap spre Fox:

— Mergem.

Slavă Domnului.

— Ne mai întoarcem noi, Pat, adăugă el.

— Auzi, strigă Capper în urma lui.

În ușă, Marenko se întoarse.

— Avocata mea. A fost nevastă-ta, nu?

Marenko îl privi lung.

— Te mai strânge și-acum de coaie, este?

Porniră înapoi spre Hendon Road. Nu mai schimbară o vorbă.

Capitolul 30

Fox traversă strada până la King's Head, unde îl găsi pe Marenko cocoțat pe taburetul său favorit, în capătul barului, cu o halbă de Guinness în mână. Stătea îngândurat, cu spumă pe mustața căruntă și o expresie care spunea „nu vă puneți cu mine". Avea chef de scandal, voia să intre pe ușă oarece punkiști în haine de piele și blugi rupți, și să-l enerveze. Dorea o direcție în care să-și descarce frustrările. Iar motivul acestei proaste dispoziții era Patrick Capper, Cazul Suprem de Scăfârlie, cum denumise James asasinarea lui Elmore Crawford, și corolarul său, Buleala Absolută, Cazul Unde D. C. I.-ul se Acuză Singur pentru Uciderea Martorei Principale.

La ora aceea, în bar nu erau decât vreo duzină de clienți, majoritatea privind apatici transmisiunea de la ora trei din Cheltenham, la televizorul instalat pe perete. Nu încăpea nici o îndoială că Marenko înregistrase vestea: întâlnit informator la King's Head, cinste cu material lichid. Fox trânti banii pe tejghea și îi făcu un semn din cap tânărului barman cu cămașă albă scrobită. Era ziua liberă a lui Henry.

— Două halbe de Guinness, ceru ea.

— Guinness e băutură de bărbați, replică Marenko.

— Atunci să ne prefacem.

— Ce să ne prefacem?

— Să ne prefacem că am jos o chestie din-aia urâtă și fleșcăită cu care de-alde voi sunteți așa de mândri. Să ne închipuim că pielea mea mai fină și curul mai drăgălaș nu pun o barieră între noi.

Marenko își turnă Guinness-ul pe gât și întinse mâna spre halba comandată de Fox.

— N-am spus că ai un cur mai drăgălaș.

Fox îl privi în ochi.

— Tot mai credeți că nu-s capabilă de meseria asta?

— Juriul e retras pentru deliberare. După părerea mea nu e o muncă pentru femei. Dar dovedești totuși anumite aptitudini.

Rostise ultimul cuvânt rar, cu oarecare dificultate.

— Aptitudini.

— Nu știu dacă îți vor fi de ajuns, Fox. Ăsta-i un club de bărbați. La fel ca preoția. Când intră o femeie, devine comic.

— La fel se spunea și despre doctorițe. Știu că pot fi un bun detectiv.

— Sigur că poți. Te pricepi mai bine decât orice bărbat, nu?

Marenko își bău restul de Guinness. „Christoase", își spuse Fox, „unde o toarnă pe toată? Cred că are o bășică mare cât un balon meteorologic." Făcu un efort să-și termine berea și mai ceru un rând.

— Fac eu cinste, spuse.

— De ce?

— Fiindcă ați avut o zi proastă.

— Ziceam că jucăm teatru, este, Fox? Ne prefacem că amândoi suntem bărbați. Înseamnă că e rândul meu. Așa că bagă-ți banii la loc, încheie Marenko, împingând bancnota înapoi pe tejghea.

Tânărul barman mai turnă două beri și le puse pe rondele.

— Pentru justiție, toastă Marenko și goli pe jumătate halba dintr-o suflare, cu spuma lucitoare rămânându-i pe mustață; o supse cu buza de jos, savurând-o. Dulcele gust al înfrângerii, adăugă el. Nimic nu se compară cu el. Nu-i așa, Fox?

Fox se studia în oglindă. O geacă neagră de motociclist bătută în ținte, Levișii albaștri murdari – nu-i spălase nici o dată – cizme de cowboy cu tocuri înalte. În măsuța de toaletă avea un sertar special și îl deschise, scoțând trusa de cosmetice pe care o ținea pentru creația ei botezată Janie. Ruj roșu precum cireașa, fard de ochi violet. Pe măsură ce se machia gros, Janie ieșea treptat din oglindă. Un fel de catharsis, poate, pentru acea Madeleine Fox care rareori folosea cosmeticale, prefera rozul în locul oricărei alte culori și nici moartă n-ar fi apărut în negru. O plăcere privată,

travestită în necesitate profesională. Târfa, puicuța de pe motocicletă, fantasma.

Era echipată electronic, conform procedurii. Își fixase reportofonul pe centura lată de piele, la spate, ascuns sub geaca de piele.

Când termină, se uită în oglindă, satisfăcută. Nu se spălase pe cap de două zile, iar părul îi atârna drept și lățos în jurul umerilor. Vârî în gură o lamă de Wrigley's și adoptă atitudinea la fel de ușor pe cât îmbrăcase geaca. Își exagera rolul, fără îndoială.

Dar, ce mama dracu'. În viață, oamenii jucau exagerat tot timpul. Patrick Capper, de exemplu. Iar prietenii lui îl luau în serios.

Ieși din apartament, pornind spre stația de metrou Lancaster Gate. Îl zări pe Charlie rânjindu-i prin ferestruica micii sale gherete. Știa ce-și spunea, că era o boarfă, zece sterline pentru un masaj calmant în cine știe ce cocină de la etaj, pe Bayswater Road. Numai să nu-și aducă aici mușteriii, parcă-l și auzi ea comentându-i bibliotecarului de la etajul doi, numai să-și plătească la timp chiria, către asesorul de asigurări pensionar din apartamentul 1 A. În rest, nu mă interesează ce face.

Într-un fel, îi plăcea această notorietate. Faptul de a fi privită ca un soi de deviantă, trăind la hotarul lumii subterane a sexului era mult mai interesant decât meseria de detectiv, deși nu se deosebea, poate, prea mult.

Încă nu se făcuse amiază, iar în cafenea nu erau decât vreo câțiva clienți timpurii, un amestec de mese și scaune Formica și crom, unde oamenii puteau sta privind traficul de pe King's Cross Road. Troiene de zăpadă, înnegrite de murdărie și fum, se îngrămădeau lângă bordură.

Un bărbat transpirat, cu chelie și ten mediteranean lucra la rotisoarele din spatele tejghelei, sub o tablă neagră pe care se ofereau chifle prăjite, samosas și crochete cu carne de rac. Fox își mai amintea când anume o specialitate de pește cu cartofi prăjiți însemna scoici, când egrefin și când calcan. Ce repede se învârtește lumea. Se simțea un miros de untură copleșitor,

iar, când tramvaiul 24 spre Hampstead se opri în stația din față, huruitul său acoperi toate conversațiile.

Deși nici clienții din barul cu pește și cartofi prăjiți nu discutau despre Proust și teoria monetară internațională. Un bătrân cu favoriți cărunți sorbea zgomotos ceai dintr-o cană de porțelan, în timp ce doi tineri negri, în inevitabilii adidași și hanorace cu glugă, stăteau în colț, contrazicându-se cu un accent cockney lătăreț pe tema recentei ieșiri din formă a echipei Arsenal.

Un contribuabil în trecere i-ar fi putut arunca o privire scurtă uriașului slăbănog, cu geacă de doc murdară, cocoșat la o masă din colț lângă o femeie de treizeci și ceva de ani, cu înfățișare decăzută și scurtă de motociclist, din piele neagră. Toxicomani, și-ar fi putut spune același contribuabil, înainte de a-și vedea de drum.

Fox își privea invitatul devorând codul cu cartofi. Secretul ei cel mai bine păzit, cârtița, ciripitorul ei; avea neverosimilul nume de Michael Joseph Angel, mai cunoscut pe străzi ca Dihorul. O prăjină de om, înalt de un metru nouăzeci și subțire ca o scândură, cu încheieturi ale mâinilor enorme și osoase și un măr al lui Adam care i se zbătea în gât ca o lighioană mică închisă într-un sac. Avea dinții sparți și cafenii, într-o gură plină cu kilometri întregi de gingii, și arătau ca niște pietre funerare.

— Arăți bine, Michael, comentă ea.

— Așa crezi?

Păru încântat. O ploaie măruntă de cod parțial mestecat se risipi pe masă. Oriunde mergea, pe Michael îl înconjura o miasmă de secreții și fluide corporale. În zilele mai greoaie, Fox încerca să-și calculeze riscurile de a contracta un virus de hepatită numai stând de vorbă cu el.

— Mi-am reluat programul, spuse Michael, ca și cum ar fi vorbit despre o realizare echivalentă cu selecționarea în echipa olimpică de fond, și mai vârî o furculiță de cartofi în gură. Fox pierduse numărul ocaziilor când Michael se înscrisese la programul pentru dezintoxicarea cu metadonă. Abandona năravul pentru trei săptămâni, uneori șase. Apoi,

într-o zi, ceda și iarăși ieșea pe stradă, să mai pompeze o doză de heroină. Dar nu-și lăsa niciodată dependența să-l împingă dincolo de limita unde și-ar fi pierdut controlul asupra vieții sale extraordinare. Era o echilibristică pe care o stăpânea perfect – până acum.

— Zău că-ți prinde foarte bine.

— De data asta, am să mă țin. Vorbesc serios.

Devoră ultimii cartofi prăjiți, apoi se rezemă de spătar, aprinzându-și o țigară. Degetele nu-i tremurau atât de pronunțat ca ultima oară când se întâlniseră. În unele zile, nu putea nici măcar să țină în mână o ceașcă de cafea.

— Femeia mea e iarăși în spital.

— Supradoză?

— Are o infecție. Știi tu, căcaturi d-ale femeilor.

— Exact.

— Crede că de la mine a luat-o, da' nu-i adevărat.

În spatele tejghelei, patronul se certa cu o femeie brunetă, scundă și voluminoasă cât un frigider. Ea susținea că-i dăduse o hârtie de zece lire sterline, el, că fusese de cinci.

— Nu peste mult, am s-o tund, spuse Michael. M-am săturat de tot căcatul din orașul ăsta. Mă trage-n jos. Înțelegi ce vreau să zic?

— Da, înțeleg ce vrei să zici.

Era un refren interminabil. Într-o bună zi, avea să-și refacă viața. Într-o zi. La începuturile relației lor, Fox încercase chiar să-l ajute în acest sens. Unii oameni încercau să reformeze prostituatele, unii polițiști se atașau emoțional de informatorii lor. Fox descoperise destul de curând că pe Michael nu-l mai putea ajuta nimeni, iar acum era prea prețios pentru a-l reforma, chiar dacă ar fi fost posibil. Cum reușise să parcurgă lungul drum din Guildford până în East End, nu știa. Tatăl lui era consultant de computere, fratele său mai mare lucra ca reprezentant comercial al unei companii de publicitate. Michael coborâse rapid de la nivelul confortabil al clasei mijlocii până în infern, în doar câțiva ani de când luase numai calificative de A la matematici și științele aplicate.

Acum, trăia la frontierele comunității criminale,

prostituându-și geniul în computere pentru cine oferea mai mult. Fox nu aflase niciodată dacă dependențele sale îl duseseră la acest stil de viață sau dacă viața lui avea nevoie de dependențe și i le întreținea, fiind vorba în primul rând de heroină și alcool. Dar informațiile aduceau cu regularitate bani, iar banii îl țineau pe dihor docil în lesa ei.

Îi spunea ce știa, ce nu știa putea să afle, iar ce nu putea afla inventa, ceea ce făcea din relațiile cu Dihor o aventură atât de plăcută și periculoasă. Sarcina lui Fox consta în a alege rubinele dintre sticlele colorate.

Amestecă zahărul într-o ceașcă de cafea călâie pe care nu avea intenția să o bea.

— Acum două nopți a fost omorâtă o femeie, în Camden Town, Michael.

— Am auzit.

Degetele lui pătate de nicotină băteau un tam-tam pe masă.

— Fusese martora unei crime, acum câteva luni. Un Yardie numit Elmore Crawford a fost împușcat la volanul mașinii, în fața casei ei. La început, l-a identificat pe asasin ca fiind Pat Capper, apoi și-a retras declarația, peste câteva ore.

Ochii lui Michael se îndreptară spre un colț al salonului.

— Chiar așa?

Fox se aplecă peste masă. Avea în mâna dreaptă un plic maro simplu, recompensa pentru condamnarea cu succes a doi oameni care încercaseră să jefuiască furgonul Secuicor, în Holborn, cu șase luni în urmă.

— Cine-a făcut-o?

Plicul trecu lin în geaca de doc a lui Michael.

— Am auzit că Mac a fost în oraș.

— Când?

— În noaptea aia. Se vorbea că-l chemase Capper pen-o treabă.

Mac. Fox îi mai auzise numele menționat o dată. Un profesionist. Marenko trebuia să-i cunoască adevăratul nume. Avea să-i studieze fișierele pe computer.

— Asta-i tot? întrebă ea.

Dihorul ridică din umeri. Ce mai voia de la el?

— Nu știu dacă ai să mă mai vezi, spuse. Mă gândesc să mă duc în nord. Asta-i ultima oară.

Michael spunea de fiecare dată același lucru. Ca toți informatorii, trăia cu teama continuă de a nu-l turna și pe el cineva. Dar Fox știa că n-avea să plece din Londra și, dacă nu pleca, urma să aibă iarăși nevoie de bani.

— O. K. Nu te repezi. Dacă ai nevoie de ceva, îmi știi numărul.

Ieși. Prin fața ei trecu un BMW, printr-ale cărui ferestre vuia muzică. Cerul era cenușiu, domnea un frig amarnic. Soarele încerca să răzbată printre nori, dar nu-și prea dădea silința, iar Fox n-ar fi putut spune că era foarte surprinsă.

Capitolul 31

Oglinda o asigură că transformarea era completă. Căuta vestigiile alter ego-ului ei în stilul temător al unui Jekyll uitându-se după urmele lui Mr. Hyde. Dar era satisfăcută. „Întoarcerea Crăiesei Zăpezii”, murmură ea.

Se schimbase într-o bluză victoriană de mătase roz, cu guler înalt, și o fustă neagră lungă până sub genunchi. Părul îi era aranjat impecabil. Își aplică o tușă de atractiv trandafiriu pal pe buze și apoi, pradă unui impuls, se șterse. Luă un blezăr gri și îl îmbrăcă. Gata. Era pregătită pentru întâlnirea cu inamicul.

Marenko era la cantină, mâncând de prânz: cârnați, șuncă, fasole, cartofi prăjiți și două ochiuri.

— Ați revenit la regimul dietetic, șefu'? întrebă ea așezându-se.

Fără să ia în seamă împunsătura, Marenko se șterse la gură cu un șervețel de hârtie.

— Am primit un telefon de la criminalistică. Proiectilele erau gloanțe dum-dum de calibru nouă milimetri, probabil trase dintr-un Glock model 19. Cel pe care l-au scos din tăblia patului s-a conservat destul de bine. Băieții cred că-l pot compara, dacă găsim arma.

Toate bune și frumoase, dar știau cu toții că așa ceva n-avea să se întâmple. Marenko trase spre el o farfurie cu un cremșnit.

— Altceva?

— Au o urmă de picior de lângă casă. Poartă la pantof măsura zece și jumătate.

— Asta restrânge puțin domeniul. Putem merge prin Londra cu un pantof mărimea zece jumate în mână; primul căruia i se potrivește e omul nostru. Ca-n „Cenușăreasa”.

Marenko îi aruncă o privire acră.

— Mersi.

— Am tras și eu niște sfori.

— Ia uite, superagenta, replică el intrigat.

Știa că Fox avea un informator, dar singurul C. I. D. Care-i cunoștea identitatea era comandantul șef.

— Și? întrebă.

— Evident, în noaptea crimei, Mac era în oraș.

Marenko își trecu o mână peste față. Parcă i-ar fi privit pe toți de la început. O crimă cu premeditare, comisă profesionist, genul de caz cel mai greu de închis.

Mac: pe adevăratul său nume Stuart Anthony Grayden, treizeci și nouă de ani, veteran S. A. S., decorat în Războiul din Golf, actualmente patronul unei mici companii de construcții în Leeds. Un trup de înaltă clasă. Forța operativă a Scotland Yard-ului contra crimei organizate îl avea la dosar, înainte de a se fi înrolat în armată, avusese două antecedente de vătămare corporală gravă. După lăsarea la vatră, cu instrucția expertă și ucigătoare pe care o primise în armată, era presupus ca fiind autorul a patru asasinate în Londra și Midlands, în ultimii doi ani, precum și a numeroase agresiuni. Încă nu fusese inculpat oficial în niciunul dintre aceste cazuri.

Nu era un profesionist în sensul strict al cuvântului, căci în Marea Britanie nu existau asasini cu normă întreagă. Tariful pentru o omucidere era de zece mii de lire sterline, deși uneori câte o țintă bine protejată putea atrage creșterea sumei până la dublu. Contra unei taxe, „băgau în sperieți victima”, fracturând un braț sau o rotulă, pentru a o convinge să achite câte o datorie fabuloasă. Era o ocupație colaterală plăcută, dar majoritatea ucigașilor plătiți își câștigau existența din alte activități. Era clar că Mac avea de lucru, mai construind o

casă, mai omorând un om, ambele afaceri fiind înfloritoare în Marea Britanie.

Oamenii ca Mac erau prudenți, cu experiență și, uneori, chiar foarte bine antrenați – instrucția din S. A. S. A lui Mac fiind un exemplu concludent – ceea ce făcea foarte dificilă întrunirea a suficiente dovezi pentru a duce un caz în instanță.

— Am făcut un control de rutină la Gestapo, spuse Fox, folosind expresia argotică de uz intern pentru poliția de la circulație. A fost oprit pentru exces de viteză pe M25, în apropiere de Waltham Abbey, în după-amiaza crimei.

— Waltham Abbey, repetă Marenko, de parcă ar fi avut indigestie. N-ajungem nicăieri, așa-i?

— Numai dacă experții găsesc niște mostre de ADN care să-l plaseze la locul faptei, răspunse ea, privind în cana cu ceai.

Marenko își masă tâmplele cu nodurile degetelor. În cele din urmă, oftând, se rezemă de spătarul din plastic al scaunului.

— Du-te și vorbește cu el, Fox, îi spuse el. Ia-l și pe T. J. Cu tine.

Capitolul 32

Stuart Grayden locuia într-o casă detașată dintr-un cartier confortabil, la opt kilometri distanță de centrul orașului Leeds. Locuința lui nu avea nimic care să sugereze o stare stridentă sau sinistră: o grădină bine întreținută, un Ford gri-albăstrui pe alee, model practic, nu luxos ca mașina Corvette roșie a lui Elmore Crawford sau Roller-ul bleu-ciel al lui Capper.

Living-ul unde stăteau acum Fox și James era la fel de discret; conținea o canapea de culoare albastră pastelată, trei rațe de porțelan în zbor, pe tapetul Laura Ashley, și câteva suveniruri ieftine din Spania, un afiș de corrida și o sticlă goală de sangria. Prin perdeaua de plasă, Fox vedea bălțile din depărtare contopindu-se cu cerul de un plumburiu uniform.

Porniseră pe șoseaua M1 de dimineață, înainte de crăpatul zorilor. Stuart Grayden le deschisese ușa îmbrăcat cu un halat de mătase și nebărbierit. Desigur, nu se arătase deosebit de încântat la vederea poliției în pragul casei lui încă înainte de a fi luat măcar micul dejun, dar nici ostil nu fusese. Cu o politețe ursuză, îi poftise înăuntru, iar soția lui le pregătise un

ceainic plin.

Grayden era un om înalt, de aproape un metru optzeci și opt, iar acum stătea cu gambele goale rezemate de măsuță și o cană cu cafea călâie pe genunchi, așteptându-i răbdător să înceapă. Cunoștea formalitățile. Mai avusese de-a face cu Moș Bill de nenumărate ori.

Ochii lui Fox se îndreptară spre valizele din antreu.

— Plecați în vacanță, domnule Grayden?

— Mda. În Spania, azi dup-amiază. Mi-am luat câteva săptămâni libere. Sper să nu mă rețineți mult.

— Dați-mi voie să ghicesc. La Marbella.

— La Ibiza.

— Vă refaceți bronzul.

Grayden zâmbi din gură, dar ochii îi rămaseră duri.

— Mda. Așa e. Mă bronzez.

— Am nevoie să știu unde ați fost în dimineața de douăzeci și șapte, continuă Fox.

— Ale cărei luni?

— Acum două zile, răspunse ea, fără să muște momeala.

— De ce? Mă acuzați de ceva?

— Nu, domnule Grayden, nu facem decât să purtăm o convorbire preliminară.

— Doar că, poate, ar fi mai bine să-mi chem avocatul.

— Vă puteți chema avocatul, desigur, și putem continua discuția la secția locală de poliție, dacă găsiți de cuviință. Dar așa s-ar putea să ne pierdem vremea cu toții.

Soția lui Grayden reveni din bucătărie. Purta un capot colorat și avea fața și părul aranjate perfect. Fox simți un miros de parfum scump, aplicat cam din abundență. „Încă de la ora asta”, își spuse ea, simțindu-se cam șleampătă în taiorul ei gri simplu, cu pata de cafea pe fustă, de când cotise de pe o bandă a șoselei pe alta.

— Ai auzit, iubito? își întrebă Grayden soția. Au venit tocma' de la Londra pentru un interogatoriu de rutină. Da' tot n-am nevoie de avocat, zic ei.

— Domnule Grayden, unde ați fost în dimineața zilei de douăzeci și șapte martie?

— În pat. Am avut gripă.
— N-ați fost la Londra?
— V-am mai spus. Zăceam la pat.
— O poate confirma cineva sub prestare de jurământ?
Grayden își bătu soția pe fund, în timp ce aceasta lăsa încă o cafea pe brațul canapelei.
— Spune-i acestei cumsecade doamne unde am fost, iubito.
— A stat în pat. Bolnav de gripă.
Fox își consultă carnetul.
— A circulat cineva cu mașina dumneavoastră în ziua aceea?
Ochii cei duri și cenușii licăriră. Știa despre ce era vorba.
— Poate.
Fox înălță o sprânceană.
— I-am împrumutat-o unui coleg.
— I-aș putea afla numele?
Rânjind, Grayden se aplecă înainte:
— Cred că e cazul să-mi chem avocatul.
— Dacă așa preferați.
— A, mda, făcu Grayden. Așa prefer.
Conform așteptărilor lui Fox, fusese o totală pierdere de timp. Grayden îi telefonase avocatului și continuaseră interogatoriul la secția locală de poliție, unde îl cunoscuseră pe jurist, un om îmbrăcat impecabil, spre cincizeci de ani, cu ochelari ce străluceau deconcertant în lumina tuburilor de neon din camera de interogatoriu.
Din nou, Fox îl întrebase pe Grayden unde își petrecuse noaptea de douăzeci și șapte martie. De astă dată, însă, Grayden spusese că la Londra, în interes de afaceri. Da, avea numele unui asociat care putea să confirme întâlnirea, declarând că la miezul nopții de douăzeci și șapte martie se aflaseră într-un night-club de lângă Piccadilly.
— Mai devreme mi-ați spus că zăcuserăți la pat, cu gripă, îi aminti Fox.
— A confundat datele, răspunse avocatul lui Grayden.
Nu era răspunsul dorit de ea. În după-amiaza de douăzeci și șapte, o mașină a poliției îl oprise pe Grayden pentru exces de viteză, pe șoseaua M25. Acest lucru dovedea că Grayden

fusese la Londra cu câteva ore înainte de asasinarea Florei Ellis, dar nimic mai mult. Acum, nici măcar nu mai încerca s-o nege, iar în arma ei nu mai rămăsese nici un glonț.

Auzi glasul lui Marenko. Probe materiale. Martori.

Convorbirea se încheie brusc, după zece minute. Nu aveau nici un motiv plauzibil pentru a-l reține pe Stuart Grayden, iar avocatul le aminti acest lucru. Clientul lui era un cetățean cu respect față de lege, declară el, fără nici cea mai mică urmă de ironie. Nu cunoscuse niciodată vreo persoană numită Flora Ellis și nu avea cum să-i mai ajute. Domnul Grayden trebuia să prindă avionul.

Fox fu nevoită să-l lase să plece.

La întoarcerea spre Londra, ziua nu se dezminți, când fură imobilizați într-un ambuteiaj. Un accident, poate, sau niște lucrări la carosabil. Se târau cu viteza a doua, James jucându-se cu aparatul de radio.

— Nu-mi vine să cred că Jimmy Young mai trăiește, spuse Fox.

— Nici nu mai trăiește.

Îl găsi pe Billy Ray Cyrus.

— Christoase, murmură ea, închizând radioul.

James se rezemă în scaun, vârându-și mâinile în buzunare, cu privirea spre peisajul rural englez: piloni de înaltă tensiune îndepărtându-se la nesfârșit peste câmpiile cu petece de zăpadă, cărămizile și țiglele suburbiilor întinse de-a lungul văilor.

— Se zice că în Anglia nu poți sta nicăieri pe o colină fără să vezi sau o autostradă, sau o centrală nucleară, spuse el.

— Vesel mai ești.

— Despre ce vreți să vorbim, doamnă? despre cât de bine a mers treaba cu Stuart Grayden?

— Nu-mi zice doamnă. Mă faci să mă simt de o sută de ani.

Bătu cu unghia în volan.

— Ce părere ți-a făcut?

— Tragem la nimereală.

Fox dădu din cap. Aveau nevoie de niște date care să-l plaseze la locul faptei. Ce puteau face? Să-l întrebe cât purta

la pantofi? Hainele pe care le avusese în noaptea aceea ajunseseră la crematoriu după câteva ore de la comiterea crimei, iar pistolul folosit zăcea într-un canal sau pe fundul unui râu.

— Nu avem motive legitime pentru a obține un mandat de percheziție și confiscare și, chiar dacă le-am avea, tot n-am obține nimic, spuse James, reproducându-i propriile gânduri.

— Dar Michael a avut dreptate, îi aminti ea. A fost la Londra.

— La fel ca încă un milion de alți oameni.

James își supse măselele, nervos. Încetiniseră până la viteza întâi. Mașinile abia se mai târau, șerpuind peste dealul din fața lor, fără a da semne de a accelera din nou. Mai bine ar fi rămas pe M1.

James fluiera atonal, pianotând cu degetele pe coapse.

— Cum merge? întrebă el, după un timp.

— Ce să meargă?

— Apa, în general.

Fox îi aruncă o privire, ridicând din umeri.

— Am auzit că umbli cu un medic.

— N-a ieșit nimic.

— Știi ceva? Noi doi cred că ne-am înțelege bine.

Fox râse scurt, sacadat, mai tare decât ar fi vrut. James, însă, nu păru jignit.

— Pe sub exteriorul ăsta scorțos, se ascunde un miez moale ca halvița.

— Dacă vorbești despre capul tău, nu pot decât să-ți dau dreptate.

— Știi care e problema ta? Îți lipsește cineva care să aibă grijă de tine.

Un moment, Fox fu prea uluită ca să răspundă.

— Când ai ieșit ultima dată să te distrezi? continuă James.

— În noaptea când i-am arestat pe acei Yardies în casa de cocaină din Ashfield Street, și unul dintre ei s-a întors și ți-a dat un șut între picioare. M-am distrat pe bune.

— Vorbesc serios.

— De ce crezi că eu glumesc?

— Ce figură mai ești.

— Și tu, T. J. Și știi ceva? M-am răzgândit. Cred că aș prefera ca de-acum încolo să mă numești doamnă.

James ridică din umeri:

— Am înțeles, doamnă.

Apoi întinse mâna și deschise radioul. Kylie Minogue. Fox îl fulgeră cu o privire. James zâmbi, începând să bată din picioare în ritmul melodiei.

Capitolul 33

O zi scânteietoare, rece ca gheața, în Holland Park, cu daliile ca un iureș galben, dar copacii goliși, fără nici un mugur sau frunză. Veverițele se zbenguiau, repezindu-se peste iarbă, spre a se refugia în stejari și castani la apropierea cuiva.

Fox stătea așezată pe o bancă, privind un bărbat care juca fotbal cu un băiețel. În apropiere, o femeie legăna un copil mic în cărucior. Dintr-o dată, pe Fox o asaltă un val de singurătate și de dor.

La treizeci și doi de ani, era timpul să se hotărască în legătură cu anumite lucruri. Ceasul biologic despre care o auzise pe sora ei vorbind devenise o bombă care-i ticăia în cap. Curând, trebuia să aleagă între o viață pe care o iubea și una de care avea nevoie. Pe amândouă nu putea să le aibă.

Cum trecuse vremea atât de repede? La douăzeci și trei de ani, avea timp cât cuprinde; la douăzeci și patru, îl cunoscuse pe David și începuseră să trăiască împreună. Fusese încă prea devreme, pentru amândoi. El nu-și dorea copii, iar asta îi convenea perfect, fiindcă și ea căuta să-și clădească o carieră. Cu trecerea anilor, decizia fusese amânată pentru că nici unuia dintre ei nu i se simplificaseră dilemele. Iar apoi, într-o bună zi, împlinise treizeci de ani și toate regulile se schimbaseră. Își dăduse seama că era muritoare. Până atunci, crezuse că avea tot timpul la picioarele ei.

La trei săptămâni după ziua ei de naștere, David o părăsise pentru o femeie mai tânără, sau cel puțin așa spuneau unii, dar greșeau, căci de fapt nu era decât o puștoaică. Avea doar nouăsprezece ani și lucra cu normă parțială ca recepționeră și model de lenjerie. Iar Madeleine, confruntată cu șocul

trădării, își examinase propria viață și-și dăduse seama că, dintr-o dată, kilometrajul arăta prea mult.

La plecare, David încercase să insinueze că ea era de vină. „Ești măritată cu meseria!" strigase el. „Nu mai apuc să te văd." Putea fi și asta o parte din adevăr, dar ceea ce nu spunea era că și el avea treizeci de ani, iar Peter Pan-ul din el nu voia să-și lase tinerețea în urmă. Se agăța cu ghearele de o priză în torentul vieții, iar piatra pe care o apucaseră degetele lui avea doar nouăsprezece ani. La urma urmei, lucra în publicitate, o industrie ale cărei zeițe erau tinerețea și frumusețea, laolaltă cu banii. La ce să se fi așteptat?

Ei bine, pe de o parte, în copilărie nu se așteptase să-și trăiască viața la bucătărie, ca mama ei. Dar nici nu prevăzuse, în visele ei grandioase, să ajungă la vârsta de treizeci și doi de ani și să se așeze într-o după-amiază rece pe o bancă din Holland Park, privind alte femei cu soți și copii mici și simțind o asemenea furie și durere. Nu se așteptase să ajungă la o asemenea vârstă simțind în continuare că, într-un fel sau altul, cu toate succesele din cariera pe care și-o alesese, viața trecuse pe lângă ea.

Și care era viața ei? Un apartament cu un singur dormitor în Bayswater, cu o colecție de C. D.-uri, Mahler și John Lee Hooker. Cum se întâmplase? își croise drum prin mulțime până în acea lume a bărbaților și se dovedise la fel de abilă, dură și inteligentă. Care-i fusese răsplata?

Era singură. Era singură fiindcă avea păr pe piept, cum spusese odată fratele ei mai mare. Punea la punct bețivii în restaurante, își petrecea viața în morgi și ganguri, privind cadavre și forme ale petelor de sânge. Cum îi spusese cândva David? „Munca asta te face să-ți crească boașe, Maddy. Mâine, poimâine, am să mă satur și-atunci, s-a zis!"

Și așa se întâmplase, după numai un an.

Printre turiștii și mulțimile de spectatori care înaintea reprezentației forfoteau prin Chinatown, unde restaurantele din Canton și Skiuan stăteau alături de plafaruri și localuri deochiate la subsol, nu se vedeau decât puțini chinezi. Era duminică seară, iar restaurantul din Gerrard Street era ticsit.

Chelnerii cu vestoane albe se repezeau pe ușa bucătăriei ca niște luptători, strigând avertismente și instrucțiuni, salonul enorm fiind plin de aromele pătrunzătoare ale usturoiului și rației fripte.

Marenko privea banchetul întins pe masa rotundă, porcul crocant, rozetele, perișoarele la abur și puiul cu ardei iute, găsind mai cuminte să nu menționeze că nu-i plăcea mâncarea chinezească. În fond, veniseră să sărbătorească ziua de naștere a fiicei sale mai mari.

Privi fețele din jurul mesei: Susan, matriarhală și conducătoare a clanului, acum când patriarhul își pierduse rata de popularitate și credibilitatea; cel mai recent bărbat al lui Susan, un comerciant de antichități din Richmond; Donna și proaspătul ei soț, Martin; Tom și Jules.

Sosise cu întârziere, iar Susan făcuse o glumă slabă, în sensul că plasa inamicii într-o parte – adică pe el și pe Tom – și pe eroii pozitivi în cealaltă. Toți râseseră conștiincioși, deși lui Marenko nu i se părea deosebit de amuzant.

În cele din urmă, Tom primi locul cuvenit, între Jules și Donna, iar lui nu-i mai rămase decât să oscileze între Martin și negustorul de antichități. Acesta, care se numea Graham, încercă să lege fără chef o conversație:

— Colecționezi antichități?

— Am fost însurat cu una, răspunse Marenko, privind spre Susan.

Apoi, Graham încercă să vorbească despre rugby, dar pe Marenko sportul îl interesa și mai puțin decât antichitățile. Graham menționă ultima montare de la Globe. Cea mai recentă producție pe care o văzuse Marenko fusese Arma mortală II, pe Movie Channel.

Marenko mușcă puternic dintr-un ardei iute și, printre lacrimi, privi peste masă spre Susan, întrebându-se ce-or fi găsit vreodată unul la celălalt. Pe vremuri, fusese o împerechere ca în Frumoasa și Bestia. Ea era funcționar legal la C. P. S., de aceeași parte cu el. Când începuse s-o curteze, prietenii nu-i dăduseră nici o șansă. Era stângaci, nesofisticat și nu tocmai un Adonis. Ea arăta ca Audrey Hepburn.

Dar o cucerise, cu insistențe și, conform afirmațiilor ei disprețuitoare și retrospective de mai târziu, cu un fel de farmec brutal. Căsnicia mersese bine o vreme, până când Donna și Jules începuseră școala, iar Susan se hotărâse să reia universitatea, studiind Dreptul. Marenko era un tradiționalist, iar manevra ei îl luase pe nepregătite. În adâncul inimii, Susan era o liberală și-și prelua filosofia de viață de la Gloria Steinem și Germaine Greer.

Când în sfârșit se despărțiseră, după zece ani de ranchiună, înstrăinarea fusese pusă pe seama orelor lungi de program ale lui Marenko, dar cauza era mult mai profundă. În lumea lui Marenko, polițiștii veneau acasă târziu, pentru a găsi cina arsă, iar soțiile lor înțelegeau că asta făcea parte din meserie. Marenko venea acasă și nu găsea nici o cină, doar o nevastă care devora în continuu tomuri de drept.

— Cum o mai duci, Frank?

Se smulse din amintirile neplăcute, întorcând capul spre stânga. Nu atât de mult încât să reia fleacurile discutate cu Graham; cel care îl interpelase acum era Martin. Noul soț al Donnei nu era deloc pe placul lui. Toate, la el, îl iritau; ochelarii de la casa de mode, costumele Christian Dior, aftershave-ul scump, ghetele de piele fină. Avea un aer înfumurat, care lui Marenko îi dădea dureri de dinți, ceva atât tăios, cât și moale, în același pachet pe care acum avea plăcerea să-l considere integrat în familia lui.

— Cum o duc? O duc bine, Martin.

— Tot ocupat, tot ocupat?

— Mă rog, n-o să prisosim nimănui, asta-i sigur.

— Nu peste mult voi face parte din echipa de apărători ai unuia dintre cazurile tale. Prima mea apariție în Old Bailey.

Marenko zâmbi, mușcându-și buza. Christoase.

— Michael Charlton.

— Turbo.

— Poftim?

— Turbo. Porecla lui pe stradă. Fiindcă mereu pocnește de coca și amfetamine. Și-a băgat un plasator la morgă, când ăla l-a tras pe sfoară la o vânzare de cocaină cristalizată.

— Intenționăm să pledăm legitimă apărare.
— Deci pe cartea asta jucați?
— Nu aveți nici o dovadă că a făcut-o premeditat.
— Nu-i era tocmai amenințată viața. Doi ortaci de-ai lui îl țineau pe celălalt la pământ, în timp ce el îl cotonogea. I-a rupt mandibula în cinci locuri diferite.
— Nu există nici o dovadă că victima a fost imobilizată în timpul încăierării.
„Nu-mi vine să cred ce se întâmplă", reflectă Marenko. „E destul de rău că Susan s-a întors împotriva mea. Acum mai am și un ginere în breaslă." Dar bănuia că era și vina fostei sale soții. Martin o cunoscuse pe Donna prin intermediul ei. Susan nu se zgârcea cu munca prin cabinetele sale de la Lincoln's Inn.
— A existat o martoră, îi aminti Marenko.
— Și-a retractat declarația.
— Mă așteptam.
— Va atesta că i-a fost smulsă sub presiuni.
— Mda, m-am gândit eu că ideea de a-i strânge degetele în menghină era cam proastă. L-am și prevenit pe D. S.-ul meu, atunci, da' n-a vrut să m-asculte.
Martin nu zâmbi. Asta era principala lui problemă. Nu avea simțul umorului.
— Deci acum avem doi în familie, continuă Marenko.
— Doi ce?
„Căcănari", îi veni să spună, dar era ziua lui Jules.
— Avocați.
— Trebuie să-ți fie greu, cred. Să ai și soția și ginerele de cealaltă parte a baricadei, ca să zic așa.
— Nu, fac față. Îți place profesia, nu, Martin?
— Merită timpul pe care i-l acord, declară el, ca și cum ar fi avut un tarif pe oră egal cu al lui Dumnezeu. Îmi aduce împliniri. Trebuie să-mi folosesc fiecare dram de talent pe care îl am. În fiecare zi, văd oameni neștiutori și needucați și-mi dau seama că cei care apar în tribunalele noastre, cât e anul de lung, nu sunt altceva decât un produs al mediului. Au nevoie – ba nu, merită ajutorul și înțelegerea noastră.

„Aoleo”, își spuse Marenko. „Cred că puiul cu ardei o să-și facă iar apariția.”

— Vreau să zic, dacă ai rapoarte.

— Rapoarte?

Martin trecu peste el:

— Cu unii dintre acești așa-ziși criminali înrăiți, după un timp, descoperi că și ei sunt niște victime, în egală măsură cu victimele crimelor pe care le-au comis. S-ar zice că statul e reclamantul, dar societatea noastră e foarte adesea vinovată, iar cei acuzați de crime sunt victimele.

Marenko întoarse capul. Era prea năucit ca să mai vorbească.

Chiar atunci, ospătarii aduseră tortul pe care Susan îl predase în ajun la bucătărie, și cu toții cântară For she's a jolly good fellow, ceea ce-l surprinse pe Marenko, căci suna incorect politicește. Apoi, mai stătură un timp de vorbă, iar Susan anunță avansarea lui Martin în muncă, deși Marenko observă că schimbarea de carieră a lui Tom nu era învrednicită cu nici o menționare. După aceea, Jules dădu de veste că era însărcinată și se dezlănțui vacarmul, toți ridicându-se și îmbrățișându-se cu toată lumea. Marenko profită de ocazie ca să-l felicite pe Tom pentru apropiatul rol de tată și, în agitația dezlănțuită, reuși să facă schimb de locuri cu comerciantul de antichități.

Mai comandă două beri, sperând că avea să se termine curând.

— De când e cu boul ăsta de Graham? îl întrebă el pe Tom.

Tânărul ridică din umeri:

— Nu știu. De vreo două luni, cred.

— Iisuse.

— E cam ciudat, după părerea lui Maddy.

Sosiră berile, iar Marenko ridică paharul, într-un toast:

— Când se va naște copilul?

— În septembrie.

— Pentru viață, închină el.

— Da, încuviință Tom. Pentru viață.

Capitolul 34

Era ora trei dimineața, iar Fox dormea adânc, fără visuri.

Țârâitul ascuțit al telefonului de lângă pat o făcu să tresară. Bâjbâi după lumină, răsturnând receptorul din furcă, pe podea. Îl căută pe dibuite.

— Fox.

— T. J. La telefon, doamnă. Mă scuzați că vă deranjez. S-a comis o spargere pe Kentish Town Road. Un comisar e la fața locului. Pornesc și eu într-acolo.

— Ce treabă avem noi cu asta?

— Se pare că agentul nu va face față.

— Bine, răspunse Fox. Am plecat.

Coborî din pat, îmbrăcându-se. Era încă pe jumătate adormită, când răsuci cheia în contactul Cavalier-ului și acceleră, schimbând vitezele, pe Bayswater Road.

Auzise sirenele tânguindu-se prin oraș încă de când se afla pe Camden Hign Street. Pe Kentish Town Road, girofarurile păreau să se rotească pe toată lungimea străzii. Ajunsă la fața locului, se aplecă pe fereastra mașinii, prezentându-și legitimația, iar un comisar îi făcu semn să treacă de cordon.

Cioburile geamului de la vitrina unui magazin electric mare zăceau pe trotuar. Alarma continua să sune și nimeni încă nu reușise s-o închidă. Pe asfalt se vedeau urme de cauciucuri. Un raid în forță, își spuse Fox.

La ora aceea a dimineții, circulația nu era prea densă, un taxi și un furgon roșu de la Royal Mail încetinind pentru ca șoferii să arunce o privire. O lună plină strălucea suspendată peste King's Cross.

Pe cealaltă parte a drumului, Fox văzu un comisar de poliție așezat pe locul din dreapta al mașinii sale de patrulare, cu antebrațul drept susținut într-o eșarfă. Alt agent în uniformă stătea pe vine, vorbindu-i, dar omul nu părea să-l asculte.

Erau prezenți doi ofițeri superiori C. I. D. Din Hendon Road, dar niciunul dintre ei nu-l văzuse pe James. Arătară în lungul drumului, spre una dintre străzile laterale.

Auzi pârâitul unei stații radio. Locul celei de-a doua crime fusese marcat cu panglici ale poliției, pe o alee de la intersecția dintre Crossland Walk și Anderson Way. Se adunase obișnuita mulțime de gură-cască.

Fox văzu dungile roșii și albastre ale unei mașini de comisariat, lângă care stătea sprijinit James, cu capul rezemat pe capotă.

— T. J.?

James înălță capul, dar n-o privi. Își împinse o mână prin păr. Chipul îi era luminat spectral de razele stroboscopice ale girofarurilor de la ambulanțe. Arăta îngrozitor.

— Ce porcărie.

— Ce s-a întâmplat?

— L-au dus la Whittington.

Fox rămase pe loc, simțind primul fior de teamă. Ce era cu el? De acord, un polițist fusese grav rănit. Nu le rămânea decât să se apuce de treabă și să rezolve cazul.

— Ce naiba ai?

James clătină din cap.

— Christoase Atotputernice, murmură el. Ce-o să-i spunem lui Frank?

Capitolul 35

Când Fox intră în Sala de Incidente, o întâmpină o tăcere mormântală.

Detectivii stăteau adunați în grupuri, bând cafele și așteptând. Nimeni nu glumea. Marenko se afla încă la spital, primind câteva ore libere. Lui Fox i se atribuise provizoriu răspunderea pentru investigație, până când putea fi adus un nou D. C. I. La comanda echipei.

Comandantul Poliției, Radford, nu era deloc mulțumit; ar fi preferat să repartizeze cazul uneia dintre celelalte brigăzi. Inițial, pe James îl anunțase despre incident un vechi prieten, care era de gardă noaptea în Kentish Town. Acum, deși se implicase și unitatea lor A. M. I. T., niciuna dintre celelalte trei grupe nu stătea tocmai cu mâinile-n sân, așa că Radford lăsa lucrurile să se desfășoare de la sine.

Se uită prin cameră, spre chipurile întunecate și furioase.

— Ați auzit cu toții ce s-a întâmplat azi-noapte, începu ea să-i informeze despre datele cazului. Incidentul inițial a avut loc la magazinul Brightwell's, de pe Kentish Town Road. Unitatea are un sistem de alarmă cuplat cu secția de poliție din Holmes

Road. O'Neill și Davis au răspuns la semnalul de alarmă la ora 2:38 a.m. Când au ajuns, raidul în forță era încă în curs de desfășurare. Au chemat întăriri și au alergat spre intrarea în magazin. Escortul s-a retras rapid în marșarier, cu portierele deschise, iar una dintre ele l-a lovit pe Davis în braț, trântindu-l la pământ. Între timp, ceilalți doi infractori au încercat să scape cu fuga, iar P. C. O'Neill a pornit pe urmele lor. Asta-i tot ce știm. Davis l-a văzut pe P. C. O'Neill urmărindu-i pe Crossland Walk. Peste cinci minute, l-a găsit zăcând fără cunoștință la intersecția dintre Crownland Walk și Anderson Way, chiar în spatele farmaciei.

Trase aer în piept.

— Are răni grave și extinse la cap, continuă ea. A fost lovit cu propriul baston și cu picioarele, repetat, chiar și după ce leșinase.

Un moment, nimeni nu vorbi.

— Magazinul avea camere video de supraveghere, urmă Fox. Din păcate, hoții purtau eșarfe pe față, așa că nu avem nici o șansă de a-i identifica. Camera a filmat doi infractori. Al treilea se afla la volanul mașinii. Banda video confirmă că autovehiculul era un furgon Ford Escort.

— Îi avem numărul? întrebă Rankin.

Fox dădu din cap.

— Deci cu ceva tot ne-am ales, mormăi cineva din fundul sălii.

— Mașina a fost găsită abandonată în Forest Road, Hackney, azi-dimineață la ora șase, reluă Fox. A fost declarată furată seara, din Hainault Road, Leytonstone. În prezent, criminaliștii caută amprente în autovehicul.

— Și mărfurile furate?

Fox clătină din cap.

— Cum se simte P. C. O'Neill, doamnă? întrebă cineva.

— A fost transferat la Royal London Hospital. Are răni grave la cap și e încă în stare critică. Mai mult nu știu.

— Rău l-au mai aranjat, mârâi James.

— Deci cum procedăm, doamnă? se interesă Rankin.

— Am afișat la avizier o listă de sarcini. Unii dintre voi vă

veți întoarce în Kentish Town. Cineva trebuie să fi văzut ceva. Sunau semnale de alarmă, sirene ale poliției, într-un vacarm ca ăsta nu poți dormi mai departe, chiar și în nordul Londrei. Atacatorii lui P. C. O'Neill au fugit pe jos. Încotro? Unde s-au dus? Au luat un taxi, au făcut autostopul? Toate posturile de televiziune și actualități transmit un reportaj în buletinele lor de știri, făcând apel la martori. Trebuie să fi văzut cineva acel Escort albastru. Există un interval de circa trei ore între incident și momentul când a fost găsit, iar șoferul trebuie să fi descărcat undeva echipamentele. Sperăm să primim un răspuns pozitiv din partea publicului. De asemenea, am aici o listă cu toate cuiburile de hoți din cartier. Unii dintre voi le veți vizita azi. Derbedeii care au făcut treaba asta tremură de frică și, probabil, vor încerca să-și plaseze rapid prada. Aproape cu siguranță, sunt amatori. Dați-le de înțeles tuturor celor care le-ar putea tăinui lucrurile furate că nu lucrăm cu mănuși. Aveți grijă să știe că e o pradă prea fierbinte ca să se atingă de ea.

— Despre ce anume e vorba, doamnă?

Fox ridică o coală A4, bătută la mașină.

— Aici e lista completă a bunurilor furate: mărcile, mărimile, seriile. Televizoare și videouri în valoare de circa trei mii de lire sterline.

Câțiva dintre detectivi clătinară din capete. Merita să ți se sfărâme țeasta pentru atâta lucru?

— Frank ce face, doamnă? O întrebă Honeywell.

— Încă n-am vorbit cu el.

— O să suporte greu, comentă James.

— Ajunge să ne facem doar datoria, răspunse Fox. Mai mult nu putem pentru el, în momentul de față.

Prinse lista bunurilor furate pe avizier, lângă tabelul de sarcini, și cu asta întrunirea luă sfârșit. În timp ce detectivii se strângeau în jurul avizierului, simți pe cineva atingând-o ușor pe braț. Era James.

— O să punem noi mâna pe ei, doamnă, șopti el, cu un zâmbet încurajator.

Fox îi surâse și ea. Toate conflictele minore încetaseră. În

situația existentă, erau uniți cu toții laolaltă.

*

Aleea unde fusese bătut Tom O'Neill era încă înconjurată cu panglici albe cu albastru. Fox și James se înghesuiră printre spectatori și inevitabilele echipe de filmare.

Fox privi în jur. Scena arăta cu totul altfel la lumina zilei, nu atât de izolată, nici la fel de singuratică. Auzea zgomotul traficului de pe Kentish Town Road. Într-o latură a aleii se aflau dosurile unor magazine, un păienjeniș de scări de incendiu și alarme antifurt, iar pe cealaltă, gardurile de lemn șubrede ale curților din Cambridge Street, cu anunțuri PARCAREA INTERZISĂ pe porți. Din locul unde stătea, putea să numere mai mult de douăzeci de ferestre, firma din spate a unui salon de manichiură, reclama unei agenții imobiliare. Dacă totul se întâmpla la lumina zilei, ar fi avut cu siguranță cel puțin zece martori. Dar nu se întâmplase la lumina zilei. Se întâmplase noaptea, în nord-vestul Londrei. Deprimată, privi în lungul aleii. O cabină telefonică roșie, cu un geam spart și receptorul atârnând ca un braț rupt, inert. Alături, un tomberon de gunoi al primăriei Camden, desfigurat de mâzgălituri. Un oraș în descompunere.

Peste noapte, vremea se înrăutățise. Cerul era acoperit și începuse o burniță ușoară. Ofițerii S. O. C. Continuau să lucreze, unii dintre ei în patru labe. În locul unde zăcuse O'Neill se vedea o pată de culoare închisă. Fox întoarse capul, îngrețoșată de imaginea din propria-i imaginație. Tabloul îi amintea în mod sinistru de o altă alee, unde zăcea pe spate, cu membrele desfăcute, trupul moale ca o păpușă de cârpe al lui Kate Mercer.

— Ce naiba a ieșit prost aici? se întrebă ea, cu voce tare.

Probabil că și James se gândea la același lucru. O privi, clătinând din cap, cu resemnare obosită.

Spre seară, Fox își parcă mașina pe Whitechapel Road, în fața spitalului Royal London. Rezultatele inițiale ale anchetei din casă în casă nu fuseseră deloc încurajatoare. Dintre cele douăzeci de case prin spatele cărora trecea aleea, în cel puțin unsprezece locatarii recunoșteau că auziseră strigăte și

zgomote de luptă, în noaptea trecută. Unii dintre ei văzuseră agitație pe alee, dar cu toții insistau că fusese prea întuneric ca să distingă ce se întâmpla. Niciunul din ei nu se aventurase afară, de teamă să nu pățească ceva.

Câțiva oameni văzuseră doi indivizi fugind de la locul faptei, dar la ora aceea nu putuseră deslușI decât doi bărbați negri, unul înalt, celălalt foarte scund. Ulterior, aceiași fuseseră văzuți urcându-se într-un taxi, pe Brecknock Road. Acum era căutat șoferul de taxi.

Pe Crossland Walk, cordonul poliției fusese ridicat, unitatea S. O. C. O. Terminase, spectatorii plecaseră acasă, echipele de televiziune își strânseseră echipamentele. Ca întotdeauna, Fox avea senzația că toate evoluau prea repede pentru ea. Dacă nu obțineai un rezultat rapid, adeseori nu mai ajungeai la nici un fel de rezultat.

Îl găsi pe Marenko așezat, de unul singur, pe un coridor de lângă secția de terapie intensivă, cu capul rezemat în mâini. Presupuse că restul familiei se afla în sala de așteptare, mai încolo pe același culoar. Se așeză lângă el, pe un scaun de plastic ergonomic. Marenko nici măcar nu ridică privirea.

— Cum e, șefu'?

— Doctorii nu-i dau șanse de supraviețuire.

— Îmi pare rău.

Ce altceva ar mai fi fost de spus?

— Hematom subdural masiv, după părerea lor. Modul medical de a spune că i-au făcut creierii chisăliță. Cinci ore a stat pe masa de operație.

Fox își privi mâinile.

— Mi-a fost ca un fiu.

— Îi vom prinde, îi promise ea. Punem noi mâna pe cei care-au făcut asta.

Marenko își coborî palmele de pe față. Expresia lui o șocă.

— În clipa asta, mă doare-n cur ce faceți, spuse el. Dar îți mulțumesc că ai venit.

Fox dădu din cap. Marenko își acoperi iarăși fața. După încă un moment de așteptare, negăsind nimic nou de spus, Fox se ridică și ieși.

*

Când ajunse la mașină, îi sună telefonul mobil. Era W. P. C. Stacey, din Sala de Incidente de la Hendon Road. Într-o secție de poliție din Leyton tocmai intrase un bărbat, răspunzând la apelul transmis în buletinul de știri al postului Radio 4 de la orele unsprezece. Văzuse furgonul Escort albastru în curtea unei case învecinate, dimineața la ora patru.

Fox ambală motorul Cavalier-ului, pornind cu toată viteza, înapoi spre Hendon Road. Simțea un fior de nerăbdare. Kate Mercer era încă nerăzbunată, duhul Florei Ellis o urmărea pretutindeni, dar cel puțin acest din urmă caz nu avea să rămână deschis. Balanța norocului era sortită să se încline în cealaltă parte.

— Mereu ne face probleme. Pune muzica prea tare, la or'ce oră din noapte. V-am mai zis eu. Da-nainte, nu v-a-nteresat niciodată.

Arnold Simpson arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat. Avea peste șaptezeci de ani și nu-și pieptănase de o bună bucată de timp părul cărunt și rar, poate de pe vremea când se bărbierise ultima oară. Respirația lui o făcea să icnească de scârbă. Avea pe bărbie gălbenuș de ou uscat de la micul dejun, iar în firele de păr din urechi i s-ar fi putut prinde muștele. Glasul îi suna atât de iritant, încât Fox ar fi preferat ca în schimb să audă pe cineva zgâriind o tablă neagră cu unghiile.

Însă în acel moment Arnold Simpson era omul ei favorit din întreaga lume.

— Ei bine, acum ne interesează cu siguranță, domnule Simpson, auzi ea propria voce spunând.

— Ăștia-i și mai răi decât ultima tagmă care-a locuit acolo. Cre' că ia droguri.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte, domnule Simpson?

— Io' dormeam. Am auzit o mașină oprind în vecini. Și ce mi-am zis, na că iar-îi rost de-un bairam. Mereu face așa. Dă petreceri în toiu' nopții.

— Cam ce oră era, domnule Simpson?

— Nu-ș'. F'o patru, crez.

— N-ați putea spune puțin mai precis? Știți ce oră era sau

presupuneți?

— Nu, nu-ș' ce oră erea, se răsti la ea Arnold Simpson. Or'cum, m-am sculat și m-am uitat pe geam. În vecini, erea parcată o dubă. Avea botu' cujbit rău și un far nu-i ardea. I-am auzit că deschidea garaju', și pe urmă a intrat d-a-ndărătelea și i-am auzit când a-nceput să descarce nește chestii în spate.

— N-ați văzut ce descărcau?

— Cum să văz? se strâmbă el. V-am zis. A băgat mașina cu spatele. Ce-s io', Superman?

Honeywell o privi pe Fox, sugându-și cu putere măselele, ca să nu izbucnească în râs.

— Or'cum, știam că nu era treabă curată la mijloc.

— De unde știați, domnule Simpson?

— Păi ce, ăia are mașină? De un' s-aibe ei bani de mașină? Musai s-o fi șutit de undeva.

— Pe cine ați văzut descărcând furgonul, domnule Simpson?

— Nu pe ăla micu', pe ălălantu'. Ăla cu gură mare și numa' dinți. Cioroii dreacu'. Dac-ar fi p-a mea, i-aș trimete-napoi de unde-a venitără.

— Și ce s-a mai întâmplat după ce au descărcat furgonul?

— S-a cărat, gonind ca toți dreacii. Nici nu-ș' cum de n-a trezit naibii pe toată lumea de pe stradă.

— Sunteți sigur că era un Escort albastru?

— Sigur că-s sigur, ce mama dreacu'. Oi fi eu boșorog, da' orb nu-s.

Se scotoci în cotloanele obscure ale cardiganului și scoase un plic boțit:

— Na, am scris acilea număru'. Vă e de v'un folos?

Capitolul 36

Era o casă dărăpănată din Leytonstone. În fața ei, pe stradă, staționa o rulotă cafenie ruginită, o mașină de spălat stricată zăcea răsturnată în curte, iar la ferestre erau prinse cearșafuri de pat în loc de perdele. Grădina din față era năpădită de buruieni. O ladă de gunoi, căzută pe-o parte, purta un abțibild al primăriei, cu inscripția: CONSILIUL WALTHAM – ÎMPREUNĂ PUTEM PĂSTRA CURĂȚENIA ORAȘULUI. Mai exista un garaj încuiat cu lacăt, lipit de fațada cu pietre zidite

în tencuială, de pe ale cărui uși de lemn se cojea vopseaua maro-roșiatică.

„Acolo e prada”, conchise Fox.

Stătea la volanul mașinii, cu James alături, urmați de Honeywell și Rankin în mașina din spate și încă două mașini de poliție, cu patru agenți. Fox coborî și porni pe cărare, spre ușa din față. Se întoarse spre sergentul de la comanda agenților în uniformă.

— Noi o luăm prin față. Voi înconjurați casa, în caz că amicul nu are chef de musafiri.

Văzu perdelele mai multor ferestre de pe stradă tresărind. Se obișnuise să distreze localnicii.

Sonerie nu exista. Fox bătu în ușă cu pumnul.

Aproape imediat, auzi din spatele casei strigăte.

— Stai aici, îi ordonă ea lui Rankin și o luă la fugă pe poteca îngustă de lângă casă.

Vincent Barnes zăcea la pământ, cu sergentul și un comisar în uniformă așezați peste el, imobilizându-i mâinile cu cătușele la spate. În mod previzibil, încercase să fugă pe ușa din spate. Răcnea obscenități, în timp ce sergentul încerca să-i citească drepturile.

— N-aveți dreptu' să-mi faceți porcăria asta! N-am făcut nimica-n pizdele mă-sii!

— Caută-n casă, îi spuse Fox lui Honeywell.

— Aveți un căcat de mandat de percheziție?

Fox se lăsă pe vine lângă individul care se zbătea, punându-i în față o hârtie.

— Poftim, domnule Barnes, avem mandat. Știi bine despre ce e vorba, așa că să nu ne mai prefacem. Ai cheile garajului, te rog?

— Are lacăt în mă-sa, vacă tâmpită! Cheile-s la proprietar. Nouă nu ne trebe!

Fox îi înfipse degetele în mușchii trapezoidali ai gâtului. Strânse cu putere, iar Vincent Barnes țipă, zvârcolindu-se ca un copil.

— Ascultă-mă, continuă ea, aplecându-se la urechea lui. Azi-noapte, un polițist a fost foarte grav rănit. Nu glumim,

Vincent. Așa că să nu mă faci vacă tâmpită. Și-acum, cere-ți iertare, îl strânse ea și mai puternic.

— Iertare! icni Vincent.

— Iertare, doamnă.

— Iertare, doamnă!

Strânsoarea slăbi.

— Asta-i brutalitate a poliției în mă-sa!

— Nici nu te-a atins, replică sergentul.

Fox se ridică. James o privea lung, dar nu-i putu descifra expresia din ochi. O fi fost respect sau dispreț?

Rankin continua să aștepte în față. Honeywell atacase lacătul garajului, cu o rangă. Se deschise, trosnind. În momentul când ușile se deschiseră, Fox privi înăuntru. Văzu mai multe cutii de carton, stivuite în șiruri unele peste altele, cu siglele fabricanților înscrise pe ele: Baird, Sanyo și Ferguson. Deschise una. Televizorul color dinăuntru era încă împachetat în celofanul protector.

— Căcăciosu'. Îl auzi Fox pe James murmurând din ușă.

— Să-l ducem la secție, ordonă ea.

Fox se rezemă cu coatele pe masă, privindu-l lung. Avea douăzeci de ani. Fără ocupație. Antecedente penale: furt din magazine, spargere și conducere fără permis. Categoric, nu era un contribuabil.

Vincent Barnes își ținea ochii ațintiți asupra adidașilor Nike Air.

— Uită-te la mine, Vincent, îi ordonă ea. Am spus să te uiți la mine.

Tânărul ridică privirea, pe sub pleoapele căzute, ca o șopârlă pândind de sub un bolovan.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Vincent.

— N-am făcut nimica.

— Televizoarele și videorecorderele pe care le-ai furat azi-noapte de la Brightwell au fost găsite în garajul tău. N-ai procedat prea deștept, nu-i așa, Vincent? Ar fi trebuit să te debarasezi de ele. N-ai nici un tăinuitor, Vincent?

Vincent Barnes reveni cu privirea spre pantofi.

— A venit unu' și a-ntrebat dacă poa' să-și ție niște chestii la

noi în garaj. Nici n-am știut în mă-sa ce băga acolo-șa.

Lui Fox îi venea să râdă în hohote. Dacă Tom O'Neill n-ar fi pățit ceea ce pățise, o asemenea dobitocie ar fi fost de-a dreptul comică. În schimb, era grețoasă.

— Cum îl chema, Vincent?

— Pe cine?

— Pe omul care a vrut să depoziteze bunurile furate în garajul vostru.

— Nu știu.

— Vă folosește garajul ca să ascundă lucruri furate și nici măcar nu-i cunoașteți numele?

Vincent ridică iarăși ochii, cu acea privire rapidă și holbată a unui animal încolțit.

— Da' nici nu știam că erau de furat, nu?

Fox se uită spre James. O. K., avea să-i mai facă un timp jocurile prostești.

— Numele.

— Shankie.

— Shankie. Shankie și mai cum?

— Așa-i zice lumea, păi nu? Nu-i știu numele de-adevăratelea.

— Și când a lăsat lucrurile astea în garajul vostru?

— Nu mai știu.

— Ieri?

— Mhm. Ieri.

— Unde locuiește?

— Nu știu. E prieten cu Tiny.

— Te referi la Paul Thompson, vecinul tău de apartament, corect?

Ochii tânărului coborâră din nou spre podea.

— Este corect, Vincent? Pentru înregistrare.

— Mhm.

— Unde este Paul Thompson?

— Nu știu.

— A fost cu tine azi-noapte, când ați comis raidul în forță la Brightwell's, nu-i așa?

— Raid în forță? Nu știu nimica de nici un raid.

— O. K. Să vedem dacă am înțeles bine. Televizoarele și videorecorderele pe care le-am găsit în garajul vostru aparțin unui om numit Shankie, pe care nu-l cunoști. Shankie a depus la voi în garaj aceste bunuri furate ieri.

Un moment, Vincent nu avu nici o expresie. Apoi spuse:

— Mhm, așa e.

Fox își stăpâni un căscat.

— Cu toate că, în momentul arestării, ai declarat că garajul era încuiat cu lacătul și voi nu aveți cheia.

Vincent își trase nasul. Rămase cu gura căscată, prins cu minciuna.

— Shankie a pus acele lucruri în garajul vostru încuiat cu lacătul, la care nu aveați acces, cu douăsprezece ore înainte de a fi furate din magazinul de produse electrice Brightwell's, de pe Kentish Town Road. Asta încerci să mă convingi?

Tânărul înghiți în sec, cu mărul lui Adam tresărindu-i în gât, ca un șarpe încercând să înfulece un mamifer mărunt.

Fox o luă de la început, încet, încercând să-l facă pe Vincent să înțeleagă cât de prost era.

— Shankie a adus două duzini de televizoare și șaptesprezece videorecordere, care în acel moment se aflau în salonul magazinului Brightwell's, și le-a băgat în garajul vostru, pe care i l-ați descuiat cu o cheie pe care nu o aveați? Asta vrei să cred, sau mă înșel?

Vincent își lăsă capul în mâini, încercând să alunge acel coșmar. Fox bănui că i se păruse foarte ușor, la cârciumă, când îi explicaseră: Tu nu trebui' decât să conduci, dom'le. Noi încărcăm marfa, iar tu-îi tragi niște lovele ușoare. O. K.?

— Vincent?

— Nu știu nimica de toată treaba asta.

— Mă tem că nu te pot crede, Vincent.

— V-am zis. Shankie e prieten cu Tiny.

— Hai să nu mai jucăm teatru. Unul dintre vecinii voștri v-a văzut descărcând cutiile, azi-noapte, dintr-un furgon Ford Escort albastru pe care l-ați furat în Leytonstone. Am găsit cheia lacătului de la garaj în bucătăria voastră. Și vă vom găsi peste tot amprentele, nu?

Ochii lui Vincent coborâră spre podea.

— Uită-te la mine. Uită-te la mine! se ridică Fox în picioare, ajunsă la capătul răbdării; se aplecă peste birou. Știai că un comisar de poliție a fost bătut foarte grav azi-noapte, Vincent? Atât de rău, încât s-ar putea să nu mai umble niciodată pe picioarele lui, să vorbească sau să se îmbrace? Atât de rău, încât nici măcar să nu-și mai recunoască propria soție și familia?

— N-am făcut nimi.

— Gura! Te-am arestat pentru jaf. Ți-am găsit amprentele peste tot, în mașină, pe lacăt și pe cutii. Dacă ne ajuți, s-ar putea ca judecătorul să țină seama de cooperarea ta când te va condamna. Așa că spune-ne, Vincent. Cine-a mai fost cu tine? Mai erau încă doi, nu? paul Thompson era unul dintre ei?

Pe tot chipul lui Vincent erupseră broboane de sudoare. „Nu", își spuse Fox, „nu el l-a lovit pe Tom O'Neill. Vincent Barnes nu e atât de dur."

— Îți dau cinci minute de gândire, Vincent. Acuzațiile de jaf sunt formulate clar. Polițistul acela ar putea foarte ușor să moară. Iar asta înseamnă că, dacă nu-ți amintești numele celor doi complici ai tăi până mă întorc eu aici, devii și complice la crimă. Am vorbit destul de clar?

— Știți bine că nu eu i-am făcut-o împuțitului ăluia de sticlete!

— Atunci, cine?

Vincent lăsă iarăși privirea în jos.

— Te las cinci minute să te gândești. Fă bine și obișnuiește-te să stai singur în celulă, Vincent. Dacă nu-ți dai drumul la gură repejor, acolo îți vei petrece o mare parte din viață, de-acum încolo. Interogatoriu întrerupt la trei și douăzeci și cinci p.m.

Fox ieși din cameră, gâfâind. Îl privi pe James. Acesta îi zâmbi:

— E-n regulă, doamnă. Vă descurcați excelent.

Reveni și apăsă pe butonul RECORD al reportofonului.

— Interogatoriu reluat la trei și treizeci și unu, p.m. Prezenți, D. I. Fox, D. S. James.

Își rezemă coatele de masă:

— O. K., Vincent. Numele.

Chipul lui Vincent era imobil, posomorât.

Fox bătu cu creionul în masă. Se lăsă o lungă tăcere, timp de aproape un minut. Într-un târziu, spuse, cu vocea blândă ca a unei mame:

— Vincent, am să-ți spun ce voi face.

Tânărul se aplecă ușor înainte, așteptând să prindă ocazia.

— Te voi acuza pentru jaf. Când ajungi în instanță, judecătorul va lua în considerare faptul că ai încercat să obstrucționezi investigația. Dacă polițistul acela moare, ai putea deveni complice. Te așteaptă o hazna plină de rahat, ca să ți-o spun pe-a dreaptă. Cred că ai nevoie de reprezentare legală, Vincent. Vrei să-ți chemăm un apărător din oficiu sau ai propriul avocat?

Vincent o privi fix.

— Ce?

Fox apăsă butonul PAUSE al aparatului.

— Te afli într-un necaz grav de tot, Vincent. Știi ce se întâmplă când e rănit un polițist. Cât de hotărâți devin oamenii. Ai auzit povestindu-se, așa-i?

Îl privi lung, pătrunzător, calculând. Aha. Înapoia ochilor lui Vincent se aprinsese o luminiță.

— Am găsit bunurile furate în posesia ta. De asemenea, cât am lipsit din cameră, am telefonat la departamentul criminalistic. Au găsit în casa voastră un pantof cu sânge pe talpă. Sângele corespunde cu al comisarului care a fost bătut.

Era un bluff. Încă nu primise nici o veste de la criminalistică. Se prea putea să nu fi găsit nimic.

Dar Vincent nu avea de unde știi. Vincent auzise povestiri despre ceea ce le făceau copoii negrilor. Ochii i se holbaseră cât două farfurii de supă. Detectiva vorbea un limbaj pe înțelesul lui.

Fox se aplecă peste birou.

— Neoficial, Vincent, îți spun că mi s-a ordonat insistent să rezolv cazul ăsta. De sus de tot. Mă urmărești? Înțelegi, puțin îmi pasă dacă îl prind sau nu pe adevăratul vinovat. Nu mă interesează decât să înfund pe cineva. În ceea ce mă privește

pe mine, în ce-i privește pe toți cei de aici, pantoful a fost găsit în dormitorul tău. S-ar putea ca Tiny să fi plecat cu furgonul, iar pe tine să te fi luat mai târziu.

Ochii lui Vincent se deschiseră larg.

— Nu-i pantofu' meu! Nici nu m-am apropiat de sticletele ăla!

Fox dădu din cap:

— Drept să-ți zic, pot să ți-o pun în cârcă sau ție, sau lui Paul, puțin îmi pasă. Okay, Vincent?

Se rezemă de spătar și puse iarăși banda în funcțiune, privindu-l cum i se învârteau rotițele în creier. Nu avea nici pe departe suficiente date despre agresiunea asupra lui O'Neill, pentru a i le duce comandantului. Dar Vincent nu știa asta.

— Îți putem aduce un avocat din oficiu. Cred că ar trebui să fie prezent aici, înainte de a discuta mai departe. Ce zici?

Pradă unui impuls, se întinse și îl bătu pe dosul mâinii.

Poate din cauza amenințării sugerate sau pentru că o polițistă îl bătea pe mână și-i spunea că avea să-i obțină un apărător. De ce să-ți ofere un copoi un avocat, dacă nu e perfect convins că va câștiga? Și auzise povestirile, citise ziarele, știa cum le plăcea sticleților să-i aranjeze pe negri, pentru cel mai mic fleac.

Indiferent din ce motiv, Vincent James Barnes, speriat, singur, departe de lumea lui, își lăsă capul în mâini și începu să plângă. Iar când termină de plâns, îi denunță pe Michael DeBruin și Paul „Tiny” Thompson.

Capitolul 37

— N-a fost Tiny, spuse James. Îl cunosc. L-am arestat acum doi ani, pentru pătrundere prin efracție, când lucram la Islington. E o jăvruță nesuferită, dar violent nu este.

— Înseamnă că ne mai rămâne Michael DeBruin, răspunse Fox.

Honeywell îi dădu imprimata. DeBruin intrase și ieșise din casa de corecție încontinuu, de la vârsta de treisprezece ani. Acum, în vârstă de douăzeci și cinci, ispășise deja o condamnare de doi ani pentru trafic de cocaină și mai avea două acuzații de violență, pentru care fusese închis șase luni

în total.

Fox clătină din cap. Guvernul cheltuia în fiecare an o avere ca să convingă oamenii să nu conducă sub influența alcoolului, iar pe cei ca el îi lăsa să umble liberi pe străzi. Care era riscul cel mai mare pentru sănătate? îi dădu imprimata lui James.

— Vreo veste despre Tom O'Neill? întrebă Honeywell.

— Încă nimic.

James aruncă imprimata pe birou.

— Deci asta e? continuă Honeywell.

— Thompson și DeBruin se vor acuza reciproc, spuse James. Avem nevoie de ceva concret de la criminalistică, pentru a cimenta cazul.

— Mai întâi, trebuie să-i prindem pe nenorociții ăștia. Vincent ne-a dat o adresă a lui DeBruin. Chiar acum a ajuns acolo o mașină, să-l ridice. Dar DeBruin susține că nu știe unde e Tiny. Consideră că în noaptea aia nici nu s-a întors acasă.

— Știa că aveam să-l așteptăm.

— Și-atunci, unde s-a dus, șefule? întrebă Honeywell.

James clătină din cap:

— Nu-l cunosc. L-am arestat doar o singură dată. Poate că scrie ceva la dosar. Trebuie să aibă niște prieteni. Cred că familia lui a venit din Manchester.

W. P. C. Stacey închise telefonul:

— Doamnă?

Fox ridică privirea.

— Tocmai ne-a sunat un anumit domn Terry Richardson. Locuiește în Anderson Way. Crede că are pentru noi niște informații despre atacul asupra lui P. C. O'Neill.

Fox îi privi pe Honeywell și James. Nnț. Nu puteau avea un asemenea noroc. Luă de la Stacey fișa cu adresa și ieși grăbită pe ușă, urmată de James.

Terry Richardson avea păr lung, rărit în creștet, pentru a dezvălui un oval de scalp trandafiriu. Purta o geacă de piele peste un tricou alb. Ușor trecut de patruzeci de ani, bănui Fox. Fiica lui, Dianna, era o fată de treisprezece ani, înaltă și

dezarmonioasă, cu păr lățos și acnee. Stătea pe canapea lângă el, într-un pulover larg și amorf, cu capul în piept, suspinând.

Se aflau în livingul lui Richardson. Era mic, având pereții acoperiți cu amintiri de la Tottenham Hotspur – eșarfe, afișe și fotografii – iar din bucătărie plutea un miros de cârnați.

— Noaptea trecută, am dormit ne-ntors, spuse Richardson. Trăsesem câteva borcane la cârciumă, și mie atâta mi-e de ajuns. Prima oară am auzit de tărăboiu' ăsta ieri-dimineață când m-am uitat pe fereastră și-am văzut mașinile de la televiziune și toate cele.

— Așa, spuse Fox, întrebându-se ce urma.

— Am auzit la radio că polițaiu' nu arăta prea bine.

— Aveți informații care credeți că ne-ar putea ajuta?

Richardson se aplecă înainte:

— Ascultați, să v-o zic de la-nceput. Nu-s un bandit, pe bune. Și nici înger nu-s, recunosc. Am pățit-o acu' câțiva ani pentru posesie, e bine? Da' nu-nghit violența.

Își împinse părul la o parte din ochi.

— Se zicea că polițaiu' ăsta e însurat.

— Soția lui e însărcinată în luna a treia, răspunse Fox.

— Ai auzit? își înghionti Terry fiica. Cucoana lui o să aibe un bebeluș.

Fata plânse și mai tare:

— Fiică-mea, aci de față. Ea a văzut. A văzut totu'.

Fox își îndreptă atenția spre Dianna.

— Ai văzut ce s-a întâmplat, Dianna? De ce n-ai spus nimic până acum?

Fata continuă să-și golească sinusurile într-un Kleenex.

Fox reveni către Terry Richardson:

— Cred că D. C. Rankin a vorbit ieri-dimineață cu soția dumneavoastră.

— Mda, așa e. Eu tot mereu îi zic să nu stea la discuții cu Moș Bill. Năravuri vechi, chestii d-astea.

— A spus că nimeni nu văzuse nimic.

— Așa-i. Nu știam, înțelegeți?

Îi dădu un nou ghiont fiică-sii:

— Zi-le, fato.

Dar Dianna nu făcu decât să-și sufle nasul, plângând mai departe. Avea ochii umflați și roșii. Lui Fox îi părea rău pentru ea, dar era și cam iritată. „Vino-ți în fire”, îi venea să-i spună.

— Zice că-i e frică, urmă Terry. Mie nu mi-a spus decât ieri dup-amiază, când am venit acasă de la servici'. Eu am pus-o. Păi, viu acasă și aflu că n-a fost la școală. Toată ziua zăcuse-n pat, smiorcăindu-se. Maică Precistă, că rău am mai intrat la griji. Să nu-mi fi făcut vreo rușine, mai știi? Și atunci, mi-a zis totu'.

Fox se concentră din nou asupra fetei. Avea nevoie să audă povestea cu cuvintele ei, nu cu ale lui Terry.

— Dianna, spuse ea, cu blândețe. Îmi poți povesti ce ai văzut, te rog?

Povestea se depănă chinuitor de încet și, când Dianna termină, avea în jurul picioarelor, pe covor, o grămadă de șervețele ghemotocite. Se trezise în toiul nopții, spunea ea. Avea niște probleme la școală și nu putea dormi prea bine. Neputând adormi la loc, aprinsese lumina și începuse să citească dintr-o revistă de televiziune, ascultând și radioul, cu volumul redus, ca să nu audă maică-sa. La un moment dat, auzise strigăte din stradă.

Casa familiei Richardson se afla la colțul dintre Crossland Walk și Anderson Way, iar fereastra dormitorului ei dădea drept spre aleea unde avusese loc incidentul. În colț era un felinar și, de la fereastră, Dianna văzuse doi oameni alergând pe Crossland Walk, dinspre Kentish Town Road, pentru a coti pe alee, prin spatele magazinelor. Peste câteva momente, apăruse un polițist în uniformă, fugind pe alee după ei. Apoi, auzise strigăte și zgomote de bătaie.

Unul dintre oameni apăruse din nou. Acum, văzuse că avea o eșarfă peste față, cu tăieturi pentru ochi și gură. Nu peste mult – după cât timp? O întrebă Fox; treizeci de secunde, răspunse ea, un minut poate – celălalt om ieșise în fugă, iar ea îi distinsese clar fața în lumina felinarului. Părea să ezite, după care primul, cel cu eșarfa, răcnise ceva la el. Al doilea revenise în alee.

Auzise un urlet, apoi alte zgomote. Suna ca și cum cineva ar

fi trântit o vază de perete, spuse ea. În sfârșit, omul cu chipul descoperit apăruse din nou, ținând ceva în mâna stângă. Nu putuse să vadă ce anume era.

— L-ai recunoaște pe omul ăsta, dacă l-ai vedea din nou? O întrebă Fox, abia îndrăznind să respire.

— Îl cheamă Tuffy.

— Îl cunoști?

— V-am spus. Tuffy a fost, repetă ea.

— Tuffy.

— E porecla lui, interveni Terry. Toată lumea îi zice așa. De fapt, se numește Michael DeBruin. Se zice că-i un bătăuș în toată regula.

Michael DeBruin. Lui Fox îi venea să sară în sus, dând un pumn în aer. În schimb, întrebă:

— De unde-l cunoști, Dianna?

— Frati-miu mai mare îl cunoaște. S-au bătut, odată.

— Înțeleg. Și când acest. Tuffy. A ieșit a doua oară din alee. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Au fugit pe stradă. Tipul cu eșarfă și Tuffy.

— Ești sigură că Tuffy e cel care s-a întors pe alee?

— V-am zis. S-a oprit sub felinar. El era, nu încape vorbă.

Fox își imagină evenimentele din noaptea aceea. Cel care revenise pe alee era autorul agresiunii. Altfel nu se putea.

— De ce nu ne-ai spus azi-dimineață? O întrebă James pe Dianna, încercând să-și stăpânească frustrarea din glas.

— Mi-a fost frică.

— N-ai de ce să-ți fie frică de el, îi spuse Terry. Al dracu' de cioroi sifilitic! Să se-apropie numai de noi, că-l pun eu la punct, în mă-sa.

O privi pe Fox.

— Nu c-acum o să mai umble el liber multă vreme, este? Ce face polițaiu' pe care l-a bătut?

— S-ar putea să moară, domnule Richardson.

— Maică Precistă, exclamă Terry și iarăși își înghionti fiica. Ai auzit? Și-acuma, lasă smiorcăiala. În familia asta, nu ni-i frică de negrotei, e clar?

Fox își înghiți un val de dezgust. Cioroi sifilitici. Negrotei. Se

întrebă dacă nu cumva altruismul domnului Richardson avea motivații rasiste. Nu se îndoia că fata spunea adevărul, căci nu făcuse decât să confirme ceea ce știau deja, sau deduseseră. Dar dacă tatăl ei era adus la bara martorilor în instanță, aveau să fie sfâșiați în bucăți.

— Vă mulțumesc că v-ați prezentat, domnule Richardson, spuse ea. Dumneavoastră și Dianna ne-ați fost de cel mai mare folos.

— Mi-am făcut datoria, atâta.

— S-ar putea să fie nevoie să mai vorbim, Dianna. Și te-aș ruga, dacă poți, ca până atunci să nu discuți cu nimeni despre aceste lucruri.

— O vorbă n-o să scoată, o asigură Richardson, ridicând un deget la buze.

Fox oftă. A doua zi dimineață, avea să știe toată Londra.

*

Când l-au adus secția din Tolpuddle Street, Fox se afla acolo. Era un bărbat înalt și mlădios, de vreun metru optzeci și cinci, optzeci și opt, musculos, purtând un trening și o mulțime de lanțuri din imitație de aur și era ras în cap. Avea mâinile prinse cu cătușe la spate și urla tot timpul obscenități rasiste și sexuale.

Remarcabil. Era întocmai așa cum și-l imaginase.

Capitolul 38

Un grup de nefericire adunată la un loc, lângă oficiul surorilor: Susan, Jules, Donna și Martin. Julia stătea în centrul acestei configurații a durerii, adusă de umeri, cu un șervețel zdrențuit în pumn. Când sosi, ceilalți ridicară privirile. Iisuse. Tom murise.

Avea drum lung de făcut de la lift, un drum lung, cu inima în dinți și măruntaiele târându-se după el, pe jos.

— Jules? întrebă, cu glasul părând să-i răsune de foarte departe.

Susan își ținea fiica pe după umeri, cu un braț. Schimbă o privire cu Donna, apoi se ridică în picioare și porni spre el.

— S-a dus? vru să știe Marenko, cu gândul la toate acele momente când, în casele altora, sau în pavilioane de spital ca

acesta, repetase litania: „Îmi pare rău pentru pierderea suferită”, fără a înțelege măcar ce însemna o pierdere. Și așa și trebuia să fie, dacă voia să-și facă bine meseria, numai că acum viața îi jucase aceeași farsă crudă și îl făcuse să-și înghită propriile pastile amare.

— Se crede că va scăpa.

Marenko dădu din cap, amorțit, fără să înțeleagă.

— S-ar putea să nu fie o veste prea bună.

O privi pe Jules, schimbând brutal vitezele minții încețoșate de magnitudinea tragediei.

— Medicii presupun că a suferit vătămări permanente, Frank. Încă nu știu cât de grave sunt.

„Ho. Stai. Lasă-mă s-o înghit și pe asta.”

— Cum?

Îi căută un răspuns pe față.

— Poate vorbi?

— Au comparat situația cu un atac masiv de apoplexie.

Marenko se așeză greoi pe unul dintre scaunele de plastic.

— Iisuse.

De asta se temuse cel mai mult. Acea umbră neagră anume îi pândise în minte, dar nu voise să se confrunte cu ea. Legumă. Tom avea să fie unul dintre oamenii aceia înceți, spastici, cei care stăteau în scaune pe tușă la meciurile de fotbal, cei la care ți-era greu să te uiți, care erau greu de acceptat în universul lui Frank Marenko. Își trecu o mână peste față. O, sfinte Iisuse Dumnezeule.

— Dar tot mai e o șansă, nu?

Simți mâna lui Susan pe umăr. O atingere ușoară ca o pană, un semnal de departe, aflat la o lume distanță de orice absolvire sau măcar mângâiere.

— Mai sunt speranțe, răspunse ea, deși în voce nu i se simțea nici un entuziasm. Medicii ne-au recomandat să ne rugăm pentru o minune.

— Așa.

Când doctorii vorbeau despre minuni, știai prea bine ce voiau să spună.

Marenko se ridică, nesigur pe picioare, cu genunchii moi, ca

și cum ar fi băut prea multe halbe de Guinness la King's Head. Jules îl privi, cu ochii roșii, umflați și plini cu o ură ucigașă care-l zgudui până-n adâncul sufletului.

— Tu ai făcut asta, spuse ea.

— Jules.

— Nu voiam să fie polițist. M-am măritat cu el fiindcă avea o slujbă frumoasă și sigură, cu program de lucru regulat. Tu ai vrut să se facă polițist. Era băiețelul tău cu părul numai bun de ciufulit, nu? Fiul pe care nu l-ai avut niciodată!

Donna o strânse mai tare în brațe.

— Lasă, Jules, șopti ea.

Martin părea încurcat.

— Te idolatriza!

O acuzație de moarte. „Doamne ferește să mă idolatrizeze cineva în propria familie." Te idolatriza, l-ai făcut să semene cu tine, să te respecte și să te admire, ceea ce înseamnă că tu ești vinovat pentru ce-a pățit!

— Nu s-ar fi înrolat în poliție dacă nu erai tu!

Sora din oficiu privi spre ei, îngrijorată, gândindu-se la isterie, fără îndoială, la sedative. Susan îngenunche lângă fiica ei, cuprinzând-o cu un braț consolator.

— Nu acum, Julia, nu acum.

Nu: greșești, Julia. Și el suferă, Julia. Doar atât: nu acum.

Marenko se ghemui, coborându-și fața la același nivel cu a ei. Voia s-o atingă, s-o țină în brațe și să-i spună că totul avea să fie O. K., așa cum făcuse când era mică, dar n-o putea atinge fără ca Julia să urle și, oricum, nimic n-avea să mai fie în regulă vreodată, nu?

— Îi vom prinde pe ticăloșii care au făcut asta, spuse el.

Dacă o ajută cât de cât, fu prin faptul că îi oferi un punct concret asupra căruia să-și concentreze toată deznădejdea și revolta. Se oprise din plâns, deși continua să aibă fața umflată și roșie.

— Nu pricepi nimic, așa-i?

— Jules.

— Puțin îmi pasă dacă „prindeți" pe cineva. N-o să-mi folosească la nimic, nu va schimba nimic.

Marenko își mută privirea.

— Dacă l-a adus cineva în halul în care este acum, tu ești acela!

Donna și Susan o cuprinseră și mai strâns, ca și cum astfel i-ar fi putut alunga suferința.

— Pleacă, atâta-ți cer, îi șopti Susan.

Dar Marenko nu voia să plece, tocmai fiindcă Jules avea dreptate. Într-un fel, era responsabil și, dacă nu reușea să obțină iertarea, cel puțin își putea primi pedeapsa. La urma urmei, nu în asta credea? Cine săvârșește ispășește.

— Mereu am pierdut în fața ta, continuă Julia.

O nouă învinuire, alta pe care s-o adauge listei de acuzații. Era un refren mai familiar, un șir de delicte pe care de-acum îl știa pe dinafară.

— Nu erai niciodată acasă. Întotdeauna, poliția era mai importantă decât noi, nu-i așa, tată? Eu pierdeam mereu, în concurența cu polițiștii. Iar acum, iarăși mi-ai făcut-o. Acum mi l-ai luat pe Tom, și dus o să rămână pentru totdeauna!

Și în clipa următoare scoase un țipăt, îndreptat spre tavanul cu dale albe și dincolo de acesta, către cerul cenușiu și nepăsător care se lăsase ca un lințoliu peste oraș. Un urlet de o intensitate primară, durerea izbucnind ca un gaz toxic, pentru a exploda la suprafață. Ca un zbieret din camerele de tortură ori din oubliette, înainte ca temnicerul să trântească trapa pentru totdeauna.

— Of, Jules, murmură Marenko.

Ochii femeii se închiseseră strâns în calea durerii, așa cum stătea legănată în brațele familiei sale, ale unei familii din care tatăl nu mai făcea parte. „Credeam că sunt de partea îngerilor”, își spuse Marenko. „Dar îngerii nu sunt de partea mea.”

Se ridică încet, simțind cum îi trosneau genunchii, în timp ce vârsta și oboseala îi apăsau sufletul ca un pumn de fier. Privi spre oficiu, la sora care îi privea cu fața încreștită, încruntată de îngrijorare profesională. Dorise să-l vadă pe Tom, plănuise să intre și să se așeze lângă trupul său zdrobit, pentru a-și exprima toată suferința și vinovăția. Acum, însă, n-o mai

putea face.

Martin se ridicase și el în picioare. Arăta atât neputincios, cât și stânjenit. Nepriceput la acel proces al suferinței. Deschise gura, dar nu ieși nici o vorbă. Toată treaba asta cu jelitul era, la urma urmei, pentru femei.

Datoria unui bărbat era răzbunarea.

Capitolul 39

Marenko privea prin vizeta celulei din arest, cu pumnii strânși de furie reprimată. Pe tăblia de lângă ușă fusese scris cu cretă numele DEBRUIN. Doar douăzeci și cinci de ani avea, și deja fusese închis de două ori, îi spusese James. Traficant de droguri și bătăuș.

Experții criminaliști forfoteau chiar în acele momente prin maghernița răpănoasă de lângă King's Cross unde locuia bălegarul ăla. Deocamdată, găsiseră o pungă mică de plastic cu șase tablete de amfetamină, podele lipsă, o chiuvetă înfundată și grămezi de gunoi, cutii de pizza, farfurii de plastic și cutii de pui la pachet, din care se hrănea un contingent întreg de libărci.

Pe DeBruin îl durea în cot. Stătea culcat pe prici, cu mâinile sub cap, privind în tavan printre pleoapele întredeschise somnoros.

— Ce faceți aici, șefu'? întrebă James.

Marenko nu-i răspunse la întrebare.

— El e autorul, T. J.?

— Încă nu știm. L-a turnat șoferul mașinii. Pe celălalt încă-l mai căutăm.

Ezită.

— N-ar trebui să fiți aici, șefu'.

— Nu mă-nvăța tu ce să fac, T. J. E clar?

Telefonul mobil al lui James sună. Îl scoase din buzunar și se întoarse cu spatele, ca să răspundă. Marenko îl chemă pe sergentul de gardă.

— Cu tipul ăsta e ceva în neregulă, George.

Sergentul plecă de la postul său, pentru a se uita prin vizetă.

— Nu văd nimic anormal.

— Se zbătea. Cred că a făcut o criză, sau ceva. Mai bine

deschide.

Omul păru nedumerit. Îl cunoștea pe Marenko, dar nu știa ce legătură avea cu acel caz, sau poate nutrea anumite bănuieli. Dar acela era un detectiv șef inspector din Hendon Road și îi cerea să descuie ușa. Scoase cheile.

De cum se deschise ușa, Marenko se repezi în celulă. DeBruin se ridică în capul oaselor, luat pe nepregătite și, da, o clipă doar, arătând puțin cam speriat. „Și ăsta nu-i decât începutul”, își spuse Marenko.

Îl apucă de gât și-l trânti la perete. Genunchiul său îl lovi între picioare și, pe când se cocoșa, un pumn i se înfipse în trup, chiar deasupra inimii. DeBruin ar fi căzut, dar Marenko îl ținea în picioare cu laba sa cărnoasă și îi mai dădu doi pumni în coaste.

Sergentul îl înhăță de umeri, încercând să-l tragă înapoi. Apoi, James intră în fugă și îl târâră amândoi pe Marenko afară din celulă.

— Ce naiba v-a apucat, șefu'?! strigă James la el.

— Va trebui să raportez, adăugă și sergentul. Asta-i agresiune.

— Ia nu mai fi bou, îl dojeni James. Nenorocitul ăla l-a băgat pe ginere-său în spital!

Aproape că auzi schimbarea de viteze din capul sergentului.

— Dar trebuie să raportez!

— Fă tu asta, șuieră James, și poți foarte bine să-ți cauți altă slujbă.

— O să-i spună avocatului!

— Iar tu ai să negi, în mă-ta!

James îl măsură cu privirea. Sergentul de gardă se uită la Marenko, care stătea cu spatele rezemat de perete, lăsându-se ținut astfel de James. Gâfâia greu.

— Are douăzeci și șapte de ani la activ. Doar n-o să-i faci praf pensia, nu?

— Putea să-l omoare!

— Dar nu l-a omorât, așa-i?

Sergentul se gândi puțin, apoi intră în celulă. James îl auzi strigând la DeBruin, care cerea un medic. Dormeai și ai căzut

din pat. N-ai nici pe dracu'.

Apoi ieși, încuind ușa celulei. Îl privi lung pe James.

— Dacă l-a rănit.

— Abia l-a atins!

— Du-l de-aici!

James îl împinse pe Marenko în lungul coridorului.

Marenko stătea așezat în biroul său, privind pe fereastră orizontul londonez. Norii se risipeau, iar soarele strălucea pe cer în spatele unui voal cețos de cirrus portocalii și violeți. Nimic nu se compara cu poluanții și toxinele pentru a crea un spectacol de culori. Un porumbel mergea țanțoș pe pervaz, privindu-l cu ochi mici și mirați.

Ușa se deschise și intră Fox, smulgându-l din reverie.

— Șefu'. Ce faceți aici?

— Mă gândeam.

Fox se așeză. Marenko o privea fix.

— Ei? întrebă el.

— Avem o martoră.

— Ascult.

— O fată de treisprezece ani se uita pe fereastra dormitorului. L-a văzut pe Tom O'Neill urmărind doi oameni pe aleea de lângă Crossl și Walk. Îl poate identifica fără ezitare pe unul dintre ei ca fiind Michael DeBruin.

— Dar atacul, l-a văzut?

Fox clătină din cap.

— Analiza sângelui de pe pantoful lui DeBruin a ieșit pozitivă.

Marenko clătină din cap, obosit.

— Cum s-a întâmplat nenorocirea asta, Fox?

— Numai Tom ne poate spune.

— Nu te baza pe el ca martor. Se pare că nu va fi în stare să-ți spună nimic.

De asta se temuse și ea. Un moment, niciunul dintre ei nu vorbi, apoi Fox spuse:

— După cum văd eu lucrurile, l-a ajuns din urmă pe DeBruin și a încercat să-l aresteze. Cătușele lui au fost găsite la câțiva pași de trup. S-ar putea ca individul celălalt, Thompson,

dându-și seama că era o fundătură, s-o fi luat la fugă înapoi. DeBruin l-a chemat în ajutor. Doi contra unul, se iau la bătaie, Tom cade. Sau, poate, a fost invers. DeBruin s-o fi întors să-l ajute pe Thompson. În fine. În timpul încăierării, Tom a smuls legătura de pe fața lui DeBruin.

— Pe-asta de unde-o știi?

— Fata l-a văzut pe DeBruin în lumina felinarului. S-a întors pe alee, de unde a revenit cu ceva în mână. Eșarfa trebuie să fi fost. Pe banda video de la magazin, amândoi aveau fețele acoperite.

— DeBruin s-a întors?

— După câte spune fata, a stat acolo cam un minut și s-au auzit. Zgomote.

Marenko se albi la față.

— A luat eșarfa, l-a văzut pe Tom zăcând pe jos și și-a zis că era o țintă prea tentantă. Așa că a început să dea cu picioarele-n el.

Șeful ei se răsuci înapoi spre fereastră. Fox se întrebă la ce se gândea. James o prevenise deja că Tom risca să rămână cu vătămări cerebrale permanente. Medicii nu credeau că primise doar un șut, două. O'Neill fusese călcat în picioare, cu putere, apoi i se zdrobise capul de peretele din cărămizi.

Marenko o privi din nou, cu ochi cenușii, reci.

— James ți-a spus ce s-a întâmplat?

Fox preferă să mintă.

— Când?

— Azi după-amiază. În arestul din Islington.

Ce simplă era minciuna. De aceea mergeau greu interogatoriile.

— Nu, nu mi-a spus.

Marenko se ridică.

— Mai bine mă duc acasă. Sau, poate, fac un popas pe la King's Head. Preiei tu comanda, până mă întorc. Vezi să n-o încurci.

În ușă, se opri.

— Dobitocul celălalt unde e? Cum îl cheamă?

— Thompson. Paul Thompson.

— L-ați prins?

— Încă nu.

— Fă bine și găsește-l, Fox. Îți spun eu, nimic nu-ți poate da mai multă bătaie de cap decât un om invizibil.

Capitolul 40

— Futu-i mama mă-sii, am fost atacat! Răcni DeBruin, de cum se puse reportofonul în funcțiune și începu interogatoriul. Un împuțit de copoi, un malac cu păru' cărunt! M-a molestat, futu-i muma-n cur!

Își ridică poala cămășii pentru ca Fox și James să-i vadă vânătăile de pe coaste.

— Și mi-a dat un genunchi în coaie!

— Pe-alea nu vrem să le vedem, mulțumesc, replică James.

— A fost și-asta acolo, în morții mă-sii! strigă DeBruin, arătându-l pe James cu degetul. A văzut totu', futu-l în cur pă mă-sa!

James clătină din cap:

— I-am văzut pe sergentul de gardă Thorpe și detectivul șef inspector Marenko încercând să te imobilizeze. Erai extrem de agresiv. Sergentul de gardă Thorpe mi-a spus că te zbăteai prin celulă.

— Asta-i o minciună-mpuțită! Ce futu-vă neamu' vostru credeați? Toți sunteți vorbiți, băga-v-aș în pizdele mamii voastre de căcănari!

Fox așteptă să termine.

— Dacă dorești să depui o plângere, voi trimite pe cineva de la investigațiile interne să-ți ia declarația. Până atunci, aș dori să continuăm interogatoriul. Ești conștient de gravitatea acuzațiilor care ți se pot aduce?

DeBruin se rezemă de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate pe piept și picioarele rășchirate.

— Ai vrea să ne spui ce s-a întâmplat în noaptea raidului de la Brightwell's? îi ceru James.

DeBruin îl privi pe sub pleoapele coborâte:

— N-am nici un căcat să vă spun.

— O. K., răspunse Fox. Atunci, mergem înainte și te inculpăm.

— Cu ce?

— Cu agresarea comisarului de Poliție O'Neill care încă mai are timp să devină acuzație de crimă.

— N-aveți cum să-mi puneți în cârcă căcănăria asta.

— Avem un martor, Michael. Avem un martor care te cunoaște, care te-a văzut urmărit de P. C. O'Neill, la scurt timp după spargere și care e dispus să depună mărturie la proces. Știi ce i s-a întâmplat acelui ofițer de poliție, Michael?

— Mă doare-n cur de toți căcații de curcani.

Fox strânse pumnii, sub masă.

— Agresorul l-a lovit repetat cu picioarele în cap, mult timp după ce-și pierduse cunoștința. L-a izbit de atâtea ori, încât a rămas cu vătămări cerebrale permanente.

— N-are cine să știe chestia asta.

Un moment lung, rece. Fox îl auzi pe comisarul în uniformă de lângă ușă trăgându-și respirația printre dinți. Lui James îi tremurau mușchii fălcilor.

— Deci, nu-mi mai rămâne decât să te pun sub acuzare, Michael.

— Pe dracu', n-am fost eu.

Se uită la Fox, apoi la James. În ochi îi apăru un licăr viclean peste disprețul și agresivitatea dinainte.

— Martoru' vostru zice că m-a văzut când am făcut-o?

Fox nu răspunse. Gura lui DeBruin se lăți într-un rânjet.

Între dinții din față avea o strungăreață lată. Ar fi trebuit să fie o trăsătură dezarmantă.

— N-aveți nici o ceapă degerată.

— Michael Joel DeBruin, te acuz de împotrivire la arestare și ultraj asupra unui ofițer de poliție, cauzând vătămări corporale grave. Trebuie să te previn.

— Paul Thompson a fost.

— Declari că Paul Thompson e vinovat de molestarea comisarului de Poliție O'Neill?

— Mdea, așa am zis, în mă-sa.

— Ești dispus să prestezi depoziție în instanță?

— Poate.

— Mai bine ne-ai da o declarație scrisă, îi propuse James.

— Mai întâi vreau un avocat.

— Dacă Thompson l-a atacat pe P. C. O'Neill, tu de ce te-ai mai întors pe alee?

— Am zis că vreau un împuțit de-avocat.

Fox se ridică în picioare. Se aplecă spre DeBruin, cu pumnii sprijiniți pe masă. Prin minte i se infiltrau alte amenințări, alte fapte, imagini ale răzbunării pe care ar fi vrut s-o săvârșească din partea lui Frank Marenko, din partea tânărului care respira prin tubul de oxigen, în Royal London Hospital.

DeBruin îi susținu privirea.

— Interogatoriu suspendat la șase patruzeci și trei p.m. Adu-i avocatul, îi spuse ea lui James și ieși din cameră.

PARTEA A PATRA.

Hendon Road.

O seară umedă, la sfârșitul verii.

Capitolul 41

Trecuseră opt luni, și nimic. Nimic în legătură cu Kate Mercer.

Cazul rămăsese deschis, dar nu aveau ce face și nici o direcție în care să se îndrepte. Fotografiile care acoperiseră avizierele din Sala de Incidente cu atâta urgență, în decembrie trecut, fuseseră îndosariate, împreună cu declarațiile martorilor și rapoartele medico-legale. Morga eliberase cadavrul în martie, înmormântarea având loc în cadrul unei ceremonii private, de familie. Trupul contorsionat și torturat al fetiței devenise o dată statistică, o amintire împinsă acum în lături de detectivii care lucrau la rezolvarea cazului.

În acea seară umedă și lipicioasă de vară, cu ploaia care deforma luminile orașului dincolo de ferestre, transformând geamul într-un caleidoscop de culori refractate, Fox stătea singură la birou, sub bâzâitul tuburilor de neon, privind paginile mânjite de apă ale carnetului, însemnările mâzgălite și diagrama de la locul faptei, pe care o desenase în acea noapte rece și ploioasă.

Încă de la bun început, medita ea, fusese un caz supraîncărcat. Era convinsă că, undeva în haosul de informații pe care le obținuseră, se ascundea un fapt pe care toți îl

trecuseră cu vederea, acea singură dovadă, corelația vitală, care avea să clarifice tot cazul.

Femeia de serviciu intră, goli în tăcere coșurile de gunoi și plecă mai departe.

Fox sorbea dintr-un pahar de polistiren cafea, amară și rece, rea la gust. Înapoia ochilor simțea o durere surdă. Fără nici un efort, reuși să-și readucă în minte imaginile imortalizate amănunțit în noaptea aceea de către fotograful Ministerului de Interne; o fundătură întunecoasă, un copil, zăcând pe jos ca o păpușă abandonată, cu ochii privind pe sub pleoape, cu o nedumerire opacă, spre blitzul aparatului, încercă să-și regăsească același sentiment de mânie care aproape o copleșise în acea noapte, bâjbâind după emoții prin ungherele cele mai întunecate ale propriei ființe, ca un om într-un aeroport străin, căutându-și prin haină pașaportul pierdut, sau un copil întorcându-și pe dos toată camera după jucăria favorită. Dar acea stare ultragiată dispăruse, iar Fox simțea că pierderea ei o împuțina oarecum. Chiar și Kate Mercer era un lucru față de care se imunizase, fără să mai rămână altceva decât o profesionistă de carieră confruntată cu un eșec personal și totuși incapabilă să-l accepte.

Poate că până și această așteptare avea să vină, cu timpul.

Marenko spusese clar:

— Nu-ți folosește la nimic să te fâțâi de colo-colo ca și cum ai avea hemoroizi. Asta vrei? Despre asta crezi că este vorba?

— Avea doar unsprezece ani, șefu'.

— N-ai făcut-o tu, Fox. Nu ești pe lista suspecților. Și nici ca să plângi pentru asta nu te afli aici. Dacă-mi vii cu chestii muierești, poți să te cari de-aici în clipa asta.

Și avea dreptate. Ruptura anală a lui Kate Mercer era o probă materială. Urmele de legături pe încheieturile mâinilor unei fetițe de unsprezece ani tot probe erau. Date ale meseriei. Nu erai nici preot, nici filosof, cum nu erai, Doamne ferește, nici judecător sau jurat. În ultimă instanță, totul se reducea la ceea ce spusese Marenko: Dacă-mi vii cu chestii muierești, poți să te cari de-aici în clipa asta.

Își amintea că, la vârsta de șaisprezece ani, tatăl ei îi dăruise

de Crăciun un cub al lui Rubik. Petrecuse toată ziua de Crăciun și Ziua Cadourilor cu drăcovenia în mâini, moșmondind în continuare mult timp după ce încetase să-i mai distreze pe frații și surorile ei. Când în sfârșit rezolvase rebusul, aruncase imediat jucăria la gunoi. Aceeași îndârjire rece o simțea și acum, aborda misterul lui Kate Mercer cu aceeași concentrare feroce și veninoasă. Avea să rezolve enigma, să găsească singurul detaliu revelator care le scăpase, să deschidă din nou cazul, să reușească acolo unde Marenko eșuase. Voia s-o facă pentru Kate Mercer. Dar era și o chestiune de mândrie profesională. Să-l găsească pe monstrul care săvârșise acea faptă și în sfârșit urma să fie acceptată printre colegi. N-avea să mai fie o femeie într-un post pentru bărbați, ci egala lui Marenko.

Așa că iarăși începuse să frământe cazul, ca un câine cu un iepure mort, adulmecându-l la nesfârșit, întorcându-l pe-o parte și pe alta, dorind să se trezească din nou la viață ca s-o ia la goană iarăși după el.

Într-o zi, îl găsise pe James la cantină.

— Ascultă, T. J., spusese ea, în legătură cu asasinarea lui Kate Mercer. Mai ții minte când ai vorbit cu tipul căruia i se păruse că văzuse un break negru ieșind din fundătură, pe la ora trei dimineața?

James o privise lung, cu expresia obosită a veteranului, a ciniculului, deși în realitate Fox avea o vechime în serviciu cu douăsprezece luni mai mare decât el. Rămăsese cu gura căscată, lăsând să se vadă cârnatul cu cartofi prăjiți bine mestecați.

— Futu-i mama mă-sii, răspunsese el, nu ți-s mințile acasă, cucoană?

Acasă. Care casă? În ultima vreme, nu se mai ducea acasă decât ca să doarmă. Nu avea întâlniri, nici prieteni, nici amanți. Abonamentul la clubul de gimnastică îi expirase. Până și pisica ei fugise de-acasă. O fi călcat-o vreo mașină; cel mai probabil, găsise un vecin cu program mai regulat, care era mai mărinimos cu mâncarea și laptele.

Slăbea. Trăia cu o dietă de mâncăruri la pachet, hamburgeri

din care curgea zeama murăturilor, pătând declarațiile de martori, lăsa urme de pui fript pe colțurile fotografiilor alb-negru de la locul crimei și cercuri de cafea pe coperțile dosarelor de manila. Era Planul de Treizeci de Zile al Madeleinei Fox, program patentat. Și tu poți să slăbești cu trei kile și să arăți ca Muma Pădurii.

Ce le scăpase în cazul Mercer? Ce?

— Nu ne-a scăpat nimic, în mă-sa, îi răspunsese Marenko. Știm cine-a făcut-o și n-o putem dovedi. Bun venit în lumea investigațiilor penale.

Vorbiseră cu rudele Omului de Zahăr, cu cele două foste soții ale lui. Are o problemă cu femeile, spusese una dintre ele. Nu știu cum să mă exprim. Da' niciodată nu se purta blând. Înțelegeți ce vreau să zic?

Vorbiseră cu altă fată care lucrase cândva pentru el, în magazinul de dulciuri. Susținea că o făcea să se simtă neliniștită. Niciodată nu-i făcuse nimic concret, afirma ea. Dar, totuși, era. Sinistru.

În sine, nu însemna nimic, doar încă o piesă care se potrivea perfect în restul jocului de puzzle, încă un deget acuzator indicându-l fără greș pe Omul de Zahăr. Dar nu îndeajuns pentru polițiști.

Ce nu observaseră? Ce?

O scânteie, o scânteie de furie pură. Se întreba de cât timp ardea în el scânteia aceea, de când mocnea acolo, așteptându-și momentul. Văzuse multe în cei douăzeci și șapte de ani ai săi de meserie, neveste zăcând bătute pe dușumelele bucătăriilor, copii mici cu trupurile acoperite cu arsuri de țigară, prin bunăvoința mamelor lor alcoolice. Dar, într-o zi, se dusese la lucru și găsise o fetiță strangulată într-o fundătură, iar peste jarul din viscerele lui suflase un vânt fierbinte și auzise trosnetul îndepărtat al flăcărilor. Apoi apăruse Flora Ellis, asasinată în timp ce fiul ei dormea în camera vecină, și pe urmă Tom, cu capul făcut terci în timp ce zăcea fără cunoștință; iar arderea scăzută devenise o furtună de foc.

Marenko lovi cu pumnul dalele de faianță ale peretelui din

toaletă.

Nu-i ura pe oamenii care treceau pe-acolo. Pe cei mai mulți dintre ei îi trata cu indiferență; cei urâți, cei aroganți, cei proști, cei venali, pentru el erau toți o apă și-un pământ, își făcea meseria și, seara, se ducea acasă și-și asculta discurile cu jazz.

Dar, pentru prima oară, constata că nu putea să lase în urmă ceea ce văzuse și auzise. Avea douăzeci și șapte de ani vechime în poliție, douăzeci și șapte de ani de violențe, avocați și jurați proști, judecători indolenți, criminali de carieră și legi învechite și deodată, aproape peste noapte, devenise prea mult pentru el.

Așa că, în seara aceea, în loc de a porni cu mașina spre casă sau de a o lua pe jos spre King's Head, își parcă autoturismul Sierra maro în fața magazinului de dulciuri de la colțul cu MacNaghten Row.

Era trecut de opt, dar lumina ardea încă. Vara era pe sfârșite, iar aerul din oraș mirosea a motorină și a gunoaie calde. Marenko simțea duhoarea propriei transpirații. Vara londoneză așternea peste toate o ceață, un aer, ca gazul toxic, cu gust și miros proprii.

Un furgon de înghețată trecu încet pe alături, răspândind în jur o redare chinuită după Greensleeves. În partea din spate avea o inscripție: ATENȚIE LA COPII. Marenko privi prin intersecție, spre agenția de ziare. Titlurile din Evening Standard se aliniau rânduri-rânduri: un omor urmat de suicid în Kent; tatăl a trei copii, divorțat, își împușcase soția și copiii, după care își trăsese un glonț în gură. Christoase, își spuse Marenko. Lumea era plină de mizerii până sus.

Se întoarse, rămânând cu mâinile în buzunarele pantalonilor și privirea spre magazinul de dulciuri. Una dintre vitrine era oblonită. Din câte știa Marenko, asupra magazinului se comiseseră patru acte de vandalism separate, după moartea lui Kate Mercer. Nu știa cum supraviețuia Henry Wexxler; nici un localnic nu le mai permitea copiilor lui să intre în magazin. Practic, nu mai avea nici un client, de pe o zi pe alta.

Dar nu vindea prăvălia și nu voia să se mute din zonă.

Înfrunta ostilitatea vecinilor cu aceeași pasivitate stoică pe care o manifestase în timpul interogatoriilor la secția de poliție din Islington.

Ce le scăpase tuturor? Unde naiba era locul crimei?

Marenko stătea privind în jur, încercând să convingă pereții să-i vorbească. Ce s-a întâmplat aici? Văzu o perdea mișcându-se la fereastra de sus și îl zări pe Omul de Zahăr privindu-l, pândind. Dar nu coborî, să-l întrebe Ce futu-ți mama mă-tii faci aici? Cum ar fi făcut oricare alt civil. Nu strigă: Du-te-n mă-ta, sticlete, n-am nimic cu fetițele. Se întoarse doar de la geam, iar Marenko văzu pâlpâirea albăstruie spectrală a unui televizor în spatele perdelelor.

Mai așteptă un sfert de oră ca Omul de Zahăr să coboare, dar acesta n-o făcu, așa că, în cele din urmă, Marenko se urcă din nou în mașină și plecă.

Se întreba cine cu cine se juca.

El și Fox își alimentau unul altuia obsesia. Devenise o conspirație tacită între ei: cazul acela nu avea să moară. Nu-și vorbeau niciodată despre asta căci așa ceva ar fi risipit vraja, obligându-i să recunoască faptul că Omul de Zahăr îi scotea puțin din minți pe amândoi.

În cele din urmă, Fox fu cea care veni la el, care puse capăt jocului. În sfârșit, găsise asul din mânecă.

În tasa de primiri a lui Fox era un teanc de faxuri și imprimate, tot mai înalt cu fiecare zi. Marenko le privea din când în când, dar nu comenta. Însă observase direcția cercetărilor lui Fox; dosare de caz ale unor omoruri nerezolvate din toată regiunea orașului Liverpool, între anii 1983 și 1989, precum și toate declarațiile de dispariții ale unor copii, înregistrate în aceeași perioadă. Dimineața, când Marenko intra în schimb, seara, când pleca acasă, Fox era la locul ei, privind display-ul computerului sau citind documente, cu paharele de polistiren goale adunându-se în jur.

Într-o zi, când ajunse la birou, Fox îi aduse o cafea și-i dărui o gogoașă pe care o cumpărase în aceeași dimineață de la brutăria de vizavi – lucru pe care nu-l făcea decât când era

deosebit de bine dispusă – după care se așeză în fața lui, cu ochii strălucitori.

— Am găsit ceva.

Marenko gustă din gogoașă. Nu era deloc rea. Iar cafeaua era fierbinte.

— Trage.

— Henry Wexxler s-a mutat din Liverpool la Londra acum opt ani. Șase ani, între 1983 și 1989, a locuit în Everton.

— O. K.

— Am consultat fișierele din arhive, toate reclamațiile de dispariții de fete din zona Liverpool, în perioada respectivă, precum și cazurile nerezolvate de omoruri, violuri și molestări de copii.

— Și?

Cu un gest înflorit, Fox scoase un dosar și puse pe birou o fotografie cu granulație mare, trimisă prin fax.

— Asta-i din dosarul de dispariții, despre Caroline Lisa Stewart, în vârstă de zece ani și jumătate. A dispărut în luna martie a anului 1983. N-a fost găsită niciodată. Locuia la două străzi distanță de locul unde Wexxler avea. Să vezi și să nu crezi. Un magazin de dulciuri.

Marenko privi fotografia, mânjită de urma degetului lui Fox. Pe chip nu i se citea nici o emoție.

— Cere-le să ne trimită originalul, spuse el. Vorbesc cu Radford. Pe urmă, mai facem o încercare.

Capitolul 42

Reportofonul emise un bip ascuțit, iar Marenko începu să vorbească.

— Acesta este un interogatoriu înregistrat. Sunt detectiv șef inspector Frank Marenko. Mai sunt prezenți comandantul Poliției James Radford, detectiv inspector Madeleine Fox și domnul George Layton, avocat. Ne aflăm în Camera 4 A a secției de poliție Kentish Town.

Se întoarse spre Omul de Zahăr:

— Vă rog să vă declarați numele complet, adresa și data nașterii.

— Henry Lincoln Wexxler, 48 MacNaghten Row, Islington.

M-am născut în 5 decembrie 1943.

Marenko îl privi pe Layton:

— Domnule Layton, în momentul de față clientul dumneavoastră nu este arestat, ci se află aici de bună voie, pentru a răspunde la întrebări și a ne ajuta la anchetarea asasinării Katherinei Mercer, în data de nouă decembrie, anul trecut.

Și o luară de la început. De astă dată, Marenko îl întrebă unde locuise în Liverpool, cât timp stătuse acolo și în legătură cu magazinul de dulciuri pe care-l avusese în Everton.

George Layton îi întrerupse:

— Domnule inspector, vă pot întreba unde duc toate astea?

În acest moment, interveni Radford:

— Clientul dumneavoastră sprijină ancheta.

— În cazul asasinării Katherinei Mercer?

— Întocmai.

— Ați descoperit noi dovezi?

— Posibil.

Layton se uită la ceas, iritat.

— Când ați văzut-o ultima oară pe Katherine Mercer? îl întrebă Radford pe Henry Wexxler.

— Când? Repetă acesta.

— Da, când?

— Am văzut-o de multe ori.

George Layton clătină din cap:

— Domnule comandant, cred că, în trecut, clientul meu a cooperat pe deplin cu dumneavoastră. La această întrebare a răspuns cât putea de bine, în timpul investigației inițiale.

— Doresc să-mi mai spună o dată.

Layton se întoarse spre Henry Wexxler:

— Nu e nevoie să-i răspunzi. Asta-i hărțuire.

— Nu mai țiu minte, îi spuse Henry Wexxler lui Marenko.

— Încearcă. Fă-mi hatârul, Henry.

— Miercuri.

— A fost omorâtă marți noapte.

— Nu mai țiu minte. Marți. A intrat să-și cumpere dulciuri.

Un moment de tăcere. Era a doua oară când se contrazicea.

Prima oară spusese că fata nu venise la magazin în ziua aceea, iar a doua oară, că nu mai ținea minte. Oare mințise fiindcă se temea să nu se apropie prea mult de victimă, implicându-se? Sau era într-adevăr zăpăcit și voia să spună ceva, orice, să le dea oricare răspuns pe care credea că-l doreau?

— În decembrie, când ți-am pus întrebarea asta, interveni Fox, cu vocea de o blândețe înșelătoare, ai spus că nu-ți amintești să fi intrat în magazinul dumitale în după-amiaza aceea.

Omul de Zahăr o privi, apoi se uită la ceilalți detectivi. După aceea, întoarse capul spre ceasul de pe perete. „Acum o s-o spună", își zise ea, „va spune ceea ce zice întotdeauna când îl încolțim." De astă dată, însă, nu fu cazul. De astă dată, Omul de Zahăr o privi pe Fox drept în ochi și spuse:

— Nu mai țiu minte.

Layton clătină din cap, exasperat:

— Clientul meu ar trebui să-și amintească acele evenimente mai bine azi decât acum opt luni, imediat după asasinarea bietei fete?

Radford luă dosarul de pe masa din fața lui. Era ultima lor șansă. Fox și Marenko nu se îndoiau că avea să le spună ceea ce aveau nevoie să afle. Urmau să-l privească în ochi și să știe dacă Omul de Zahăr o ucisese pe micuța Kate Mercer.

Radford scoase din dosar fotografia alb-negru, acoperind-o cu mâna ca un elev la teză, care nu-și lasă colegul de bancă să copieze. Apoi, dintr-o dată, întoarse fotografia, ca un cartofor care servește asul.

— O mai ții minte, Henry?

Un chip ca de piatră.

— Ți-o amintești? caroline Lisa Stewart. Avea zece ani.

Un moment, Fox îl văzu pe Omul de Zahăr dezintegrându-se în fața ei. Masca alunecă și-i văzu buza tremurând. Se agăță de marginea mesei ca și cum s-ar fi temut că avea să alunece și să cadă. Totul dură numai câteva secunde, timp suficient pentru ca Fox să fie sigură. Dar apoi, la fel de brusc, Henry Wexxler se reculese, iar pe trăsături îi reveni indiferența placidă dinainte.

— E drăguță, spuse el.

Radford își împreună mâinile. Părea relaxat, dar degetele i se albiseră.

— Ce i-ai făcut, Henry?

— Clientul meu. Începu să obiecteze avocatul. Radford schimbă imediat tactica:

— Ți-o mai amintești, Henry?

Omul de Zahăr rămase tăcut, cu fața ca turnată în ciment.

— Haide, Henry. Ai avut un magazin de dulciuri în Everton, la două sute de iarzi de casa ei. N-ai văzut-o niciodată, în opt ani?

Dispăruse, reflectă Fox, bătrânul cu lenjerie pătată și respirație puturoasă, monstrul cu ochi șterși pe care îl găsiseră a doua zi după moartea lui Kate Mercer. Nesfârșitele repetări ale întrebării „Ce oră e?" reprezentaseră un șiretlic, îi descumpăniseră la fel de eficient ca orice minciună. Ceea ce vedea acum era ochiul diavolului, viclean, sclipitor și inteligent. Un moment, crezu că avea să zâmbească.

— Nu mai țiu minte, spuse Wexxler.

Marenko se aplecă înainte. Frustrat că Radford se hotărâse să preia coordonarea acelui interogatoriu final, stătuse fierbând în suc propriu, de la începutul convorbirii, iar acum era roșu la față, gata să explodeze.

— Ce i-ai făcut, Henry? I-ai făcut și ei aceleași lucruri pe care i le-ai făcut lui Kate Mercer?

— Domnule inspector! aproape că strigă Layton.

— Ai omorât-o la fel ca pe Kate Mercer?

Urmă o tăcere lungă, de moarte.

Omul de Zahăr se uită la George Layton, care îl privea pe Marenko, cu buzele albite de indignare.

— Ce oră e? întrebă el.

Iar Madeleine Fox știu. Privise ochii aceia căprui cu punctișoare și văzuse ea însăși adevărul. Omul de Zahăr era un monstru. Și avea să rămână liber.

Capitolul 43

— Madeleine?

De astă dată, recunoscu glasul.

— Simon.
— Ce faci?
— Bine. Ție cum îți merge?
— Bine.
Terminând cu amabilitățile, Fox bătu în marginea biroului cu pixul, în așteptare.
— Mă întreb dacă mi-ai putea face o favoare. De fapt, e mai mult vorba de Sandy.
Ezită.
— Ce fel de favoare? își auzi ea vocea întrebând.
— Are un proiect pentru școală. Trebuie să ia un interviu cuiva, unei persoane pe care o admiră. Se pare că tatăl ei n-a figurat niciodată printre candidați. Vrea să te intervieveze pe tine.
— Pe mine? repetă Fox, simțindu-se peste măsură de flatată. De ce tocmai pe mine?
— Te consideră cea mai mișto femeie cu care am discutat vreodată – sunt cuvintele ei – și, după cum te-am tratat, am impresia că pe mine mă plasează la același nivel cu lipitoarea și broasca, pe scara evoluției. Și tind să-i dau dreptate.
— Asta-i o scuză?
— Da.
Din nou tăcere.
— Deci. Accepți?
Fox căzu pe gânduri. Pe de o parte, nu voia să continue în nici un fel relația cu doctorul Simon Andrews, lăsându-i în pace aspectul chipeș băiețesc și trupul seducător. Pe de altă parte, exista făgăduiala ispititoare de a fi adorată ca o eroină, un lucru prin care nu mai trecuse niciodată.
— La ce oră vrei să vin? Îl întrebă.
De astă dată, își potriviseră ceasurile bine. Simon o aștepta, îmbrăcat cu o cămașă de doc albastru decolorat și pantaloni marinărești bej. Era bărbierit proaspăt și aranjat ca s-o primească. Când o întâmpină, Fox simți aroma de aftershave și se întrebă, nu pentru prima oară, dacă nu cumva acel așa-zis interviu era doar o șaradă elaborată pentru a aranja încă o întâlnire cu ea.

O conduse în casă, unde o întrebă dacă nu dorea ceva de băut. Fox alese o cafea neagră. În timp ce Simon umplea ibricul, Sandy apăru în ușa bucătăriei, cu mapa de școală sub braț.

— Bună, Madeleine, zâmbi ea.

— Sandy.

— Îți mulțumesc că ai venit. E așa de mișto, sări ea pe un taburet, la barul din bucătărie. Îmi trebuie pentru examenul la engleză. Reprezintă douăzeci la sută din punctajul de la sfârșitul anului.

— O. K. Ei bine, sunt măgulită că m-ai chemat.

Sandy își deschise mapa:

— Te pot întreba tot ce vreau?

Simon îi aruncă o privire prevenitoare.

— Aproape orice, răspunse Fox.

— Ce te-a determinat să intri în poliție?

Fox îl privi pe Simon, care-i zâmbi încurajator, peste buza ceștii de cafea.

— Întotdeauna am avut un simț al justiției foarte dezvoltat, cred. Tatăl meu spunea că, pe vremea când eram mică, expresia mea favorită era: „Dar nu e just.” Sunt o idealistă. Vreau ca în urma mea lumea să rămână mai bună decât cum am găsit-o. Sună cam pompos, nu-i așa?

— Nu, e marfă, răspunse Sandy.

Fox privi casetofonul. Sandy îl lăsase pe barul pentru micul dejun, între ele, înregistrând. Își dădu seama că așa ceva îi plăcea mult mai mult atunci când ea era aceea care punea întrebările.

— De asemenea, niciodată nu mi-am putut imagina că aș face o muncă de birou. Ceea ce e curios, când te gândești câte ore petrec acum lucrând la hârtii. În plus, bănuiam că aveam talent. Tatălui meu nu i-a prea plăcut ideea, dar am făcut-o oricum.

Întrebarea cea mai evidentă despre tați plutea în aer, neformulată. Sandy păru să se gândească la ea, dar apoi reveni cu atenția la caiet, unde își scrisese în ordine întrebările.

— Ai împușcat vreodată pe cineva?

Fox zâmbi:

— Nu, de regulă, în Marea Britanie detectivii din poliție nu poartă asupra lor arme de foc. Nu încă, cel puțin. Dacă trebuie să arestăm pe cineva și presupunem că va fi înarmat, chemăm o echipă specială, instruită în folosirea armelor.

— Îți place să arestezi oameni?

— Nu-mi place, ca atare. Vreau să spun, nu-mi plac brutalitățile, violențele. Dar îmi face plăcere. Mă bucur când găsesc pe cineva care a săvârșit o faptă contra legii și o pot dovedi. Cum spuneam, sunt o idealistă. Prefer să mă gândesc că oamenii nu pot scăpa nepedepsiți după ce le-au făcut rău altora, au furat și așa mai departe.

Sandy aproape că nu-i dădu timp să termine.

— Care e cel mai interesant caz la care ai lucrat vreodată?

— A, păi, la asta trebuie să mă gândesc. Au fost multe.

Fu cât pe ce să se lanseze într-o explicație pe larg despre un violator în serie pentru că avea grupa A. B. Și în cele din urmă îl prinseseră cu ajutorul unei analize a ADN-ului din spermă, dar apoi se gândi că așa ceva putea fi puțin cam prea explicit pentru o fată de treisprezece ani, chiar și în anii 1990. Așa că, în schimb, îi vorbi despre o anchetă de omucidere la care lucrase ca detectiv comisar, unde criminaliștii confruntaseră urma unui pantof găsită la locul crimei cu o pereche de adidași Reebok ascunși în dulapul unui suspect pe care-l chemaseră la un interogatoriu de rutină, după care, comparaseră o cojiță de sânge uscat de pe pantof cu sângele victimei și putuseră întocmi actul de acuzare.

Nu-i spuse că, atunci când cazul ajunsese în instanță, apărătorul inculpatului reușise să-l convingă pe judecător că în obținerea probelor existaseră vicii de formă, iar ucigașul revenise pe străzile Londrei, unde peste un an și trei luni își omorâse în bătaie o prietenă în vârstă de nouăsprezece ani, cu o bâtă de baseball.

Sandy reveni la lista întrebărilor ei, pregătită cu grijă.

— De ce nu te-ai măritat?

Simon fu gata să se înece cu cafeaua.

— La asta nu e nevoie să-i răspunzi, spuse el; luă caietul din poala fetei. Altceva ce mai ai aici? Nu te-a învățat nimeni să te porți?

Mai erau câteva întrebări, cu diverse grade de îndrăzneală; câte persoane băgase în închisoare, cât câștiga pe an, ce-ar fi făcut dacă nu era detectiv. Fox încercă să explice cu răbdare că nu ținea socoteala arestărilor pe care le efectuase, că avea un salariu mai mare decât al unui profesor de școală, dar mult mai mic decât al unui medic și că, dacă n-ar fi fost detectiv, probabil ar fi lucrat în secția de urgențe a vreunui spital, la fel ca tatăl lui Sandy, pentru că era o muncă mult mai ușoară și cu un program atât de avantajos – comentariu care-l făcu pe Simon să zâmbească.

— Ultima întrebare. Câți oameni ai bătut?

— Sandy! O admonestă Simon.

— Sunt curioasă.

— Interviul s-a sfârșit, zâmbi Fox și opri banda.

Simon o conduse până la ușă.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— N-ai pentru ce. De obicei, eu sunt cea care ajunge să pună toate întrebările. A fost o experiență inedită să îi răspund.

— Te consideră o persoană de-a dreptul uimitoare.

Ezită, iar Fox îl așteptă un lung răstimp să spună ce mai avea în minte.

— Și eu la fel.

Îl privi lung. Poftim? Văzu pe masa din hol o fotografie în ramă de argint și o luă s-o privească, pentru a câștiga timp de gândire. Îi văzu pe Simon, Sandy și o femeie pe care n-o recunoștea, zâmbind senini și frumoși.

— Soția ta?

— Se numea Anne.

— Era foarte frumoasă.

Simon îi luă ușurel fotografia din mână și o puse la loc pe masa din antreu.

— Și nu mai e.

— Ne mai vedem, se întoarse ea spre ușă.

— Madeleine.

Fox se întoarse, cu fața ridicată spre el.

— Îți mulțumesc.

Și, în clipa următoare, se aplecă și o sărută, scurt. Nu era mare lucru, abia o atingere a buzelor. Dar Fox se repezi efectiv pe ușă afară.

Carrie stătea la recepție ca o elevă la ușa cancelariei. Purta jeanși închiși la culoare, o cămașă și cea mai bună jachetă de bumbac gri a ei, singura din garderoba personală fără pete de lapte pe umăr. Holul viu luminat era plin cu diplome din domeniu, atât pentru a impresiona, cât și ca să intimideze, presupuse Fox. Din lifturile cromate ieșeau și intrau femei și bărbați preocupați, în costume elegante. Carrie începu să-și roadă o unghie, după care, dându-și seama ce făcea, își ascunse degetele cu unghiile mușcate sub poșetă.

Fox se aplecă înainte, zâmbindu-i încurajator. La urma urmei, pentru asta se afla acolo. Ca să-i acorde un sprijin moral. Carrie nu mai lucra de mult timp. Acum, Daisy se ducea la creșă, iar Carrie se afla pe cea mai de jos treaptă a scării, privind cu speranță în sus.

Încercând să-i alunge din minte convorbirea care urma, Fox spuse:

— Aseară m-am văzut din nou cu Simon.

— Doctorul?

Dădu din cap.

— Te-ai culcat cu el?

— Ce să zic.

— Ce s-a întâmplat?

— Fiica lui avea de făcut un proiect despre oameni ciudați și anormali, așa că, evident, s-a hotărât să discute cu o femeie detectiv. M-am dus s-o ajut la lecții, în esență.

— Și?

— Asta a fost tot.

— Atâta tot?

— Da. Atâta tot.

— Atunci de ce-mi povestești?

— Ca să facem conversație.

— Îl placi, nu-i așa?

Fox privi fotografia înaltă de un metru a unuia dintre crainicii postului, în ramă. Orașul Orgoliilor.

— E imposibil.

— Nimic nu e imposibil. Decât, poate, să primesc eu slujba

asta. Dar tu și un medic. Nu, asta e foarte posibil.

— Nu-l cunoști.

— Prezintă-mi-l. Am să mă culc eu cu el. Cât câștigă pe an?

— Fii serioasă.

— Sunt mamă, necăsătorită, am treizeci de ani, nici o carieră în perspectivă și nici o unghie întreagă. Ce te face să crezi că n-aș fi serioasă?

Fox se sili să zâmbească.

— Ce-ai să faci? Ai să te mai vezi cu el?

Chiar atunci, recepționista închise telefonul și spuse:

— Miss Kennedy, domnul Regan vă primește.

Peste o jumătate de oră, când Carrie ieși angajată ca una dintre reporterele de știri ale postului, întrebarea fusese dată uitării. Cu atât mai bine, căci Fox încă nu știa răspunsul.

Capitolul 44

Galeria spectatorilor din completul unu de judecată de la Old Bailey era plină, turiștii și obișnuiții tribunalului concurând pentru cele câteva locuri cu prietenii și rudele lui Tom, precum și cu o jumătate de duzină de polițiști în timpul liber, de la secția din Holmes Road. Cei doi frați ai lui DeBruin erau prezenți și ei, în treningurile lor ultima modă și cu munții de bijuterii, sfâșiindu-l din ochi pe Marenko.

Marenko privi juriații intrând în șir. Trei amero-indieni, doi asiatici – semn rău. Desigur, prejudecățile rasiale nu puteau influența decizia unui juriu, într-un caz penal grav. Cum nu afectaseră nici verdictul procesului O. J. Simpson, în America.

Din locul unde stătea, Marenko nu putea s-o vadă pe Fox, dar știa că era prezentă, așezată în spatele procurorului, împreună cu James, ca ofițer al cazului. Inculpatul stătea în boxă, cu fața spre blazonul regal și judecătorul înaltei Curți, drapat cu diagonala roșie. DeBruin era gătit într-un costum bine croit, cu cămașă albă. Nu ține, își spuse Marenko. Tot ca o gorilă deghizată în pinguin arată. Se întrebă cine s-ar fi lăsat păcălit de acel travesti în om civilizat. Gangsterul străzii se citea din cele mai mici mișcări; modul cum se încrunta spre juriu, cum până și pe judecător încerca să-l intimideze din privire.

Cineva dintre jurați, o negresă tânără, abia ieșită din adolescență, îl privea pe DeBruin cu o expresie ciudată pe față, un amestec de emoție, frică și fascinație, ca și cum ar fi fost un animal periculos, la grădina zoologică. Se părea că măcar o membră a juriului era mesmerizată de aura amenințătoare care emana din boxă. Fără nici o îndoială, se întreba cum o fi arătat Michael DeBruin gol.

Când intră în sala de judecată, Julia O'Neill purta ochelari negri, astfel încât Marenko nu-i putu vedea ochii, n-avea cum să știe dacă erau umezi. Ar fi pariat salariul pe un an că nu erau. Își cunoștea fiica. Nu i-ar fi dat nimănui satisfacție. Jules își ținea capul sus și mergea încet, găsind o sursă de mândrie sfidătoare în făptura zdrobită pe care o împingea într-un scaun cu rotile, în fața ei.

O, Tom, își spuse Marenko.

Deja îi era greu să-și aducă aminte că același Tom O'Neill era un tânăr care cândva jucase rugby, baschet și squash, un metru optzeci și cinci de oase și mușchi, gata oricând să surâdă și cu o strângere de mână ca o menghină. Mai bine mort, erau cuvintele care-i tot răsunau prin minte. Morții au demnitate, au pietre funerare, panegirice și legende care îi amplifică, picioarele lor inerte nu sunt acoperite cu pături, ochii nu le sunt sticloși și nu se rostogolesc prin orbite.

Jules îl îmbrăcase în cel mai bun costum al lui, de serj albastru, cu o cravată discretă de mătase gri. Pantofii negri îi erau lustruiți ca oglinda. Julia primise o dispensă specială să stea în fundul sălii, din cauza handicapului lui Tom.

Un moment, toți cei din instanță și din sală întoarseră capetele, privindu-i. Până și DeBruin se răsuci. Jules își scoase ochelarii de soare și îl privi drept în ochi, cu o expresie plină de venin pur.

DeBruin zâmbi.

Datorită vârstei, mărturia Diannei Richardson fusese filmată pe video și prezentată astfel la proces.

— Mă numesc Dianna Richardson. Locuiesc la 213 Anderson Way, Kentish Town.

Acuzatorul, Dipak Patel, o chestiona încet, parcurgând

obișnuitele chestiuni informative, la ce școală învăța, câți ani avea, pentru a o deprinde cu întrebările și răspunsurile. Apoi, trecu la evenimentele acelei nopți din februarie, care reduseseră un comisar în uniformă la epava așezată pe scaunul rulant, în fundul sălii.

— Ce făceai la fereastră, Dianna?

— Nu puteam dormi. Stăteam trează și citeam o revistă de televiziune. Am auzit din stradă strigăte și m-am ridicat să văd ce se întâmpla.

— Cât era ceasul?

— Trei fără zece. Țin minte, fiindcă ascultam radioul. D. J.-ul tocmai anunțase ora.

— Și când te-ai dus la fereastră, ce ai văzut?

Vorbind cu pauze, Dianna repetă tot ceea ce-i spusese lui Fox. Despre comisarul în uniformă care urmărise doi bărbați pe alee. Zgomotele unei lupte. Cei doi reapărând, pentru ca apoi unul să se întoarcă. Faptul că îi văzuse fața în lumina felinarului de pe stradă.

— L-ai recunoaște pe omul acela dacă l-ai revedea? O întrebă cu blândețe Patel.

— Da, l-aș recunoaște.

— Dar era întuneric, îi aminti el, anticipând argumentele apărării. Se afla la cel puțin treizeci de iarzi distanță.

— L-aș recunoaște oriunde. Se învârte mult pe la noi prin cartier. I se spune Tuffy, dar îl cheamă Michael. Michael DeBruin.

Avocatul numit să-l apere pe Michael DeBruin era un anume Anthony James Ryder. Marenko și-l amintea de când apăruse prima oară în instanță, cu ochii umezi și obrajii îmbujorați, cel mai bun și cel mai rău din tagma lui – un idealist. Susan îl poreclise Iepurele Cruciat. Pe sub perucă, avea câteva fire argintii, dar continua să fie un Adevărat Credincios; credea că toți polițiștii erau proști și corupți.

În acele momente, Marenko îl ura atât de tare, încât îl dureau oasele.

Contrainterogatoriul lui Ryder fu blând. Nici un judecător nu i-ar fi îngăduit să brutalizeze o fată adolescentă. Pe asta o

lăsau în seama bărbaților pe care încercau să-i apere, își spuse acru Marenko.

— Domnișoară Richardson, de ce nu v-ați prezentat imediat la poliție cu această informație?

— Le-am spus.

— Dar, conform însemnărilor mele, tatăl dumneavoastră nu a luat legătura cu Sala de Incidente a secției de poliție din Hendon Road decât a doua zi în zori. Între timp, poliția vă vizitase de două ori casa, cerând informații. Nu este așa?

Dianna păru să intre în panică.

— Mi-a fost frică.

— Frică? De ce anume?

— Avea o reputație proastă, pe strada noastră. Înțelegeți.

— Nu este adevărat, însă, Dianna, continuă Ryder cu glasul binevoitor, aproape hipnotic, că de fapt te-ai adresat poliției la îndemnul tatălui tău?

— Mi-a spus că așa trebuie.

Ryder dădu din cap.

— Ți-a spus că așa trebuie, repetă el. Vă mulțumesc, domnișoară Richardson. Asta e tot.

Banda se sfârși.

Capitolul 45

Avocatul acuzării își pleda cazul. Doctorul Charles Fenwick, de la Laboratorul de Științe Criminalistice ale Poliției Metropolitane, declară că găsiseră sânge pe o pereche de adidași Reebok ridicați din apartamentul lui Michael DeBruin. Acel sânge fusese confruntat cu cel al comisarului de poliție O'Neill.

Vincent Barnes își făcu scurt apariția, pentru a mărturisi că el condusese autovehiculul în noaptea raidului și că Michael DeBruin și Paul Thompson îi fuseseră complici. Dar își contrazise declarațiile anterioare. Acum susținea că Thompson fusese creierul acțiunii. El și DeBruin nu făcuseră decât să-i accepte planul.

Partenerul lui O'Neill din noaptea respectivă, PC. Davis, își depuse și el mărturia. Tot timpul, își feri ochii. Marenko auzise că se gândea să demisioneze din poliție și depusese

cerere pentru un post în Brigada de Pompieri din Londra.

Pe tot parcursul procesului, Marenko nu scăpă juraţii din ochi. Erau şapte bărbaţi şi cinci femei, într-un amestec rasial accentuat. Trei dintre ei erau negri, iar doi, asiatici. O fată roşcovană îl privea încontinuu pe Tom, cu un şerveţel umed în mână. Mai era şi un alb între două vârste, cu ochelari, care arăta ca un contabil şi lua permanent notiţe. Marenko se îndoia că ar fi fost foarte înţelegător cu un om ca DeBruin. Pe de altă parte, negresa tânără din rândul întâi se zgâia la acuzat de parcă ar fi fost Eddie Murphy.

Nu avea multă consideraţie faţă de sistemul juraţilor. În ultimă instanţă, nu făceai decât să cântăreşti prejudecăţile unui om, comparativ cu ale altuia.

Apoi, veni rândul apărării.

DeBruin se tolăni în boxă, care era o alcătuire curioasă, ca un amvon cu copertină de placaj, de parcă arhitectul s-ar fi aşteptat ca în completul unu de la Old Bailey să plouă. DeBruin era longilin şi mlădios, cu costumul atârnându-i larg şi străin pe trup, ca şi cum hainele ar fi căzut pe el din cer. Arăta stânjenit, de parcă până şi el însuşi s-ar fi mirat cum ajunseseră acolo.

Ryder recapitulă cu el evenimentele acelei nopţi. Da, participase la raidul în forţă, declară DeBruin. Îşi recunoştea vina. Dar nu fusese vorba să fie rănit nimeni. La apariţia poliţiei, fugiseră. Unul dintre comisari îi urmărise până pe o alee.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? îl întrebă Ryder, pe un ton blând-preocupat, ca şi cum nu DeBruin ar fi fost vinovat pentru acea nenorocire.

— Păi, m-am împiedicat, nu-aşa? Până să ştiu ceva, copoiu' ăsta îmi sucea mâinile la spate şi zicea că mă arestează. Mi-am zis, a, bine, deci asta e. S-a terminat.

— Nu te-ai împotrivit arestării?

DeBruin privi pieziş spre juriu.

— Nnţ, am găsit că n-avea nici un rost.

Ryder aşteptă un moment, lăsând declaraţia să-şi facă efectul.

— Și pe urmă ce s-a mai întâmplat, Michael?

Michael. De parcă ar fi fost un om cu care s-ar fi putut discuta rațional, un om demn de simpatie și respect.

— Pe urmă, Paul a intrat fuga pe alee.

— Paul Thompson, completă Ryder, cu o privire către jurați. Voia să se țină minte acest nume.

Paul „Tiny" Thompson.

Marenko știa ce urma să spună DeBruin. Fusese evident din capul locului. Ceea ce-i spusese el lui Fox, chiar la începutul anchetei, se dovedise profetic: nimic nu-ți poate da mai multă bătaie de cap decât un om invizibil.

De fapt, nu-l găsiseră pe Paul Thompson timp de trei luni. Publicaseră portrete-robot în ziarele naționale și le difuzaseră la televiziune, îl dăduseră în urmărire pe țară, dar Tiny dispăruse. Se zvonea că era în Dublin; prietenii lui spuneau că fugise înapoi la Kingston.

În cele din urmă, apăruse în Moss Side, Manchester, descoperit de un paznic de noapte rezemat lângă zidul unui antrepozit, cu un ac înfipt în antebrat și un garou pe brat. Verdictul medicului legist fusese lipsit de orice echivoc: murise ca efect al unei supradoze de heroină pură șaptezeci la sută. Nu existau circumstanțe suspecte.

Ghinionul lui Tiny era norocul lui Michael DeBruin, pentru că acum Paul nu mai era disponibil ca să-i contrazică declarațiile. Mortului nu-i păsa dacă agresiunea sălbatică asupra unui ofițer de poliție era pusă în seama lui. Pentru el, nimic nu mai conta.

— Și ce-a făcut Paul Thompson când s-a întors pe alee și l-a văzut pe P. C. O'Neill arestându-te?

— L-a luat la trei păzește.

Ryder se prefăcu perplex, ca și cum ar fi fost străin de limbajul străzii.

— La trei păzește?

— Pumni, șuturi. Nu se mai oprea. Am zbierat la el, am încercat să-l iau de-acolo. Da' el, nu și nu. Parcă-nnebunise.

— L-ai tras de-acolo?

— M-am gândit c-avea să-l omoare. Vreau să zic, nici eu nu-i

iubesc pe-ai lui Moș Bill, da' mi-era frică.

— Și ce s-a întâmplat după ce l-ai tras de lângă P. C. O'Neill?

— Am fugit.

— Ați fugit de pe alee.

— Mhm, l-am împins în fața mea și am tulit-o.

— Dar Dianna Richardson declară că te-a văzut întorcându-te pe alee.

DeBruin aruncă o privire spre juriu.

— M-am dus să văd dacă sticletele nu pățise ceva. Mă apucase panica, una-alta. Da' el zăcea doar acolo, scoțând un bolborosit. N-am știut ce să fac. Pe urmă, l-am auzit pe Paul strigând la mine, așa c-am fugit. Muream de frică, cum ar veni.

— Dianna Richardson a spus că a auzit și alte zgomote, după ce te-ai înapoiat pe alee.

— Cred că p-asta a scornit-o, spuse DeBruin. Bătrânu' ei are ce-are cu mine.

Rânji spre chipurile negre din juriu. Înțelegeau la ce se referea.

Marenko își simți pumnii încleștându-se pe banca din fața lui. „Japiță nenorocită", spuse în sinea sa. „Frumos rol, ai merita un Oscar. Tiny Thompson era pe jumătate cât statura lui Tom. Nici în ruptul capului nu i-ar fi putut face așa ceva. Tu ești ăla cu cazier pentru vătămare corporală gravă." Dar jurații nu știau acest lucru și, conform legii britanice, nu li se putea spune.

După incidentul din Crossland Walk, fugiseră acasă la DeBruin, unde Thompson își schimbase hainele. Apoi, spusese că va încerca să ia un taxi de pe Brecknock Road. Atunci îl văzuse DeBruin ultima oară.

DeBruin confirmă caracterizarea lui Thompson făcută de Barnes, ca fiind autorul planului. De aceea se găsiseră articolele furate în casa pe care o închiriase împreună cu Vincent Barnes.

Thompson îl recrutase în cârciumă, afirma el. Nici măcar nu știuse ce magazin aveau să prade, până în noaptea spargerii.

Ryder se așeză, iar acuzatorul se ridică în picioare și începu

contrainterogatoriul. Dar Marenko nu mai suporta să stea în sală și să asculte. Vedea prea bine încotro se îndreptau.

Se sculă și ieși din galerie.

Capitolul 46

Marenko stătea la colțul cu Anderson Way, privind cabina telefonică devastată, mâzgăliturile de pe pereți, aleea pustie. Dădu cu piciorul într-o cutie goală de bere. Își imagina o noapte rece de februarie, luminile stroboscopice albastre ale mașinilor de poliție, pârâitul stațiilor radio. Dar acum, la lumina zilei, nu era decât o stradă mohorâtă oarecare din Londra, mirosind a rahat de câine. Îi era imposibil să și-o imagineze ca fiind același loc malefic unde Jules și Tom își pierduseră viitorul și visele.

Pe tot trupul îi erupsese o sudoare slinoasă. O simțea îmbibându-i cămașa, înțepându-l în ochi, provocându-i mâncărimi la pielea capului. După-amiaza toridă de vară îl urmărea pe alee, fetidă și sufocantă.

De ce venise acolo, ce căuta?

Privi ochii tăcuți ai ferestrelor de la mansarde, ascultând lătratul unui câine de pe strada vecină, căutând pe țiglele negre și pereții bruni de cărămidă. Ce? Inspirația? Vreo apariție irațională din trecut, care să reînvie evenimentele acelei nopți, limpezindu-le? Să găsească un sens în toate?

Un vânt cald sufla pe alee, răscolind gunoaiele, pachetele goale de cartofi prăjiți și ambalajele de înghețată. Aici îl aduseseră douăzeci și șapte de ani de muncă în poliție, în această fundătură din Kentish Town, mărturie mută a propriilor incapacități, a propriei ratări. Dar nu, nu numai a eșecurilor proprii; a neputințelor sistemului, ale sistemului care îi legase pe toți atât de strâns de mâini și de picioare, încât un ucigaș cu sânge rece, care asasina bestial fetițe, putea umbla liber și nepedepsit pe stradă, iar un traficant de droguri putea ordona uciderea unei mame văduve pentru a-și salva pielea, dând cu tifla justiției.

În timp ce ieșea de pe alee, încercă încă o dată să calculeze șansele de a i se face dreptate lui Tom O'Neill. Rezultatul la care Marenko nici nu voia să se gândească era acela că

DeBruin avea să-și recapete libertatea. Fantoma lui Paul Thompson plutea asupra cazului ca un spectru, făcând foarte posibilă achitarea.

Christoase!

Un negru tânăr, în blugi și tricou gros cu glugă, venea pe stradă spre el, cu pumnii în buzunarele scurte ale bluzei.

Marenko îl privi fix, mersul său legănat și țanțoș amintindu-i de Michael DeBruin.

— La ce te holbezi, tataie? Mârâi la el băiatul.

— Vezi-ți de drum, băi căcat, răspunse Marenko.

Tânărul se opri.

— Ce-ai zis?

Marenko se mișcă prea repede pentru ca negrul să reacționeze. Îi trânti un cot în gât, îl răsuci și-l imobiliză la perete. Hei, stai! Răcni un glas în capul lui. Puștiul ăsta n-are nici o legătură. Nu e Michael DeBruin.

— Nu-s bunică-tu, mormăi el. Sunt detectiv șef inspector, așa că fii mai respectuos.

Ochii tânărului se dilatară.

— O. K. O. K., dom'le. Stai ușor.

— Cară-te de-aici până nu te umflu pentru tulburarea liniștii publice, șuieră Marenko, dându-i drumul.

Negrul se îndepărtă câțiva pași, împleticit, ținându-se de beregată. Apoi se îndreptă, ridică din umeri și-și reluă atitudinea fudulă.

— Mă-ta, scuipă el și o șterse.

„Drăguță mostră de ordine comunitară”, reflectă Marenko. „Christoase, ce se întâmplă cu mine?”

*

A doua zi după-amiază, Marenko reveni la Old Bailey, deși își dăduse cuvântul în sinea lui că n-avea să se mai apropie de tribunal. Dar voia să-l vadă pe Terry Richardson la bara martorilor, schimbând cursul procesului. Terry Richardson, care dormise în tot timpul incidentului și susținea că nu văzuse și nu auzise nimic. Însă depoziția lui fu cea fatală.

— Domnule Richardson, începu Ryder, privindu-l fix un moment, ca un vultur pândindu-și următoarea pradă; îi

măsură geaca de piele și cravata, părul slinos care-i atârna peste guler, tatuajul de pe dosul mâinii drepte; îl trădau, oarecum. Domnule Richardson.

Procurorul se ridică în picioare, încet:

— Onorată instanță, distinsul meu coleg dorește să pună o întrebare? am stabilit că acesta este într-adevăr domnul Richardson. N-o contestăm.

Un val de râsete printre jurați. Judecătorul îi ceru lui Ryder să continue. Ryder încuviință din cap, primind binevoitor mustrarea și, aparent, cu umor.

— N-am să vă rețin mult. Domnule Richardson.

Alte râsete politicoase din sală, primele de când începuse procesul. Ryder miza pe ele.

— Probabil că sunteți un om ocupat. Doar două întrebări am să vă pun.

Richardson zâmbi, încurcat.

— Îl cunoașteți pe inculpat?

— Mhm, îl cunosc.

— De unde-l știți pe domnul DeBruin?

— De prin cartier. Înțelegeți?

— Ei, nu sunt sigur că înțeleg. Sunteți. Prieteni?

— În piz. În nici un caz.

— În nici un caz. De ce în nici un caz?

Richardson scrâșni din dinți. Marenko își simți măruntaiele înghețând. Începea.

— Nu frecventăm aceleași cercuri, răspunse Richardson.

Ryder se prefăcu nedumerit. Apoi se lumină la față, chipurile lămurit.

— A, vreți să spuneți. Că faceți parte din medii rasiale diferite.

Richardson părea tot mai stingherit.

— Mda.

— Dar îl cunoașteți pe acuzat?

Ștergându-și mâinile de pantaloni, Richardson se rezemă de bară.

— Are o anumită reputație prin cartier. Se crede mare dur. Înțelegeți ce vreau să spun?

Ryder se încruntă, ca și cum așa ceva nu i s-ar fi potrivit deloc lui Michael DeBruin cel pe care-l cunoștea el.

— Este adevărat că a avut O. Altercație. Cu fiul dumneavoastră. Cu câteva săptămâni înaintea incidentului în care a fost rănit comisarul O'Neill?

— Ce-a avut?

— Un conflict.

— O fi avut. Și ce-i cu asta?

Ryder ridică o sprânceană, amuzat.

— Eu pun întrebările, vă mulțumesc. Și care a fost.

Patel sări în picioare:

— Obiecție, Onorată Instanță. Au toate acestea relevanță pentru caz?

Judecătorul îl privi pe Ryder.

— Onorată Instanță, cred că veridicitatea depoziției Diannei Richardson trebuie să fie verificată în funcție de relația anterioară care a existat între familia Richardson și clientul meu.

— Continuați, oftă judecătorul. Dar n-o lungiți prea mult.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță.

Ryder reveni spre Richardson.

— Este adevărat că fiul dumneavoastră s-a bătut cu inculpatul, că a suferit numeroase tăieturi și contuzii.

— Tăieturi și contuzii? I-a rupt fu. I-a rupt nasul!

— Tocmai. Nu este adevărat și că, după aceea, l-ați amenințat că aveați să i-o plătiți?

Richardson ezită.

— E adevărat sau nu, domnule Richardson?

— S-ar putea s-o fi zis, mda. În fierbințeala momentului.

— Și nu cumva i-ați propus fiicei dumneavoastră de treisprezece ani să se prezinte la poliție, în noaptea de după atacul brutal asupra acestui polițist?

— Așa e.

— Ați încercat să-i influențați în vreun fel depoziția?

— Nu!

— Vă cred, domnule Richardson, zâmbi el, privind peste ochelari spre juriu.

— Doar nu i-am spus fie-mii să facă perje!

Ryder reveni cu privirea spre el, încântat:

— Sperjur, domnule Richardson. Perjele sunt niște lucruri care se consumă o dată cu materiile fecale.

Reporterii din sală izbucniră în râs. Richardson privi spre jurați, cu chipul alb de furie. Îl arătă pe DeBruin cu degetul:

— Doar n-o să-l lăsați pe negrul ăsta împuțit să scape basma curată?

Negrul ăsta împuțit. Marenko se uită către juriu. Christoase Atotputernice! Dintr-o dată, în mințile jurașilor, tot cazul luase înfățișarea unei feude private între un rasist și un negru. Ryder se așeză, zâmbind cu multă satisfacție.

Capitolul 47

Acuzatorul se ridică în picioare pentru a rosti pledoaria finală în fața juriului.

— Aceasta este mai mult decât o crimă, începu el. Este un atac asupra însești bazelor societății noastre. Când un polițist este ucis sau mutilat, înseamnă că privim în botul căscat al anarhiei.

Marenko studie chipurile jurașilor. Femeia albă continua să plângă. Celelalte unsprezece fețe erau nepătrunse.

Patel își rezumă cazul, cerându-le din nou să dea verdictul vinovat. Termină cu o adresare personală, plină de emoție.

— Michael DeBruin încearcă să se salveze, aruncând vina acestei crime infame în spinarea unui mort. A unui om fără antecedente de violență, un om cu opt degete mai scund și trei pietre mai ușor7 decât cel pe care se susține că l-a adus într-un asemenea hal.

Îl arătă pe Tom, așezat pe scaunul cu rotile, în fundul sălii.

— Viața unui tânăr ofițer de poliție a fost distrusă. Chiar și dacă acest om nu era polițist, tot ar fi fost o tragedie. O faptă absurdă, brutală, diabolică. Michael DeBruin e un mincinos. A mințit poliția cu ocazia arestării, când a susținut că nu știa nimic despre delictele pentru care este acuzat acum. Abia când a fost confruntat cu un martor și cu probele criminalistice s-a hotărât să dea vina pe presupusul său prieten, încercând să-l facă răspunzător de această agresiune

oribilă. Din păcate, Paul Thompson nu mai este azi printre noi, pentru a-i refuta minciuna. Dacă P. C. O'Neill ar putea vorbi, dacă memoria lui ar mai fi rămas intactă, dacă ar putea să comunice în orice fel, nu mă îndoiesc că ne-ar spune ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Sunt sigur că ar spune că-l capturase pe Michael DeBruin, că DeBruin a chemat în ajutor și că Paul Thompson s-a întors să-l ajute. În lupta inegală care a urmat, DeBruin a reușit să smulgă bastonul comisarului de Poliție O'Neill și să-l doboare la pământ. Dar apoi, în loc de a alege fuga, s-a folosit de același baston pentru a-l bate pe tânărul polițist până și-a pierdut cunoștința.

Lovi de mai multe ori cu pumnul în palmă, pentru efect.

— Dar atât nu i-a fost de ajuns.

În sală se lăsase o tăcere lungă, nefirească.

— După ce plecase de pe alee, s-a întors și a călcat în picioare de mai multe ori capul polițistului leșinat. Apoi, l-a lovit cu capul de perete, din răsputeri și fără milă. De parcă n-ar fi fost decât o minge de fotbal.

Îl privi pe fiecare jurat în ochi, pe rând.

— P. C. O'Neill i-a urmărit pe DeBruin și Thompson în fundătura aceea fără să-i pese de propria siguranță. Își făcea datoria față de dumneavoastră, membrii comunității. Nu v-a lăsat de izbelițe. Nu-l dezamăgiți nici dumneavoastră pe el. Și spuneți-mi un lucru. Dacă nu-l găsiți pe inculpat vinovat, conform actului de acuzare, va mai putea oricare dintre noi să se ducă diseară acasă și să doarmă liniștit?

Se așeză, cu încărcătorul golit. Câțiva dintre jurați se uitară scurt spre DeBruin, care privea drept înainte, cu chipul indiferent. În acea clipă, Marenko simți – simți că învinseseră. Povestea cu Paul Thompson nu mai conta. Făcuseră destul.

Julia ridică ochii, de la locul ei din fundul sălii, spre Marenko. Acesta încercă să zâmbească, forțat.

Tânăra îi susținu privirea, cu o ură nedisimulată.

Ryder se ridică în picioare, făcându-și de lucru cu roba, și-și încleștă mâinile în față.

— Doamnelor și domnilor jurați, începu el, pe un ton care suferea, că fiecare era potrivit pentru un loc în Înalta Curte,

ceea ce s-a întâmplat aici este, în mod clar, o tragedie. Când viața oricui e distrusă într-un asemenea mod, nu mai încape nici o îndoială că inimile ni se umplu de compasiune, nu numai către victimă, ci și pentru familia victimei.

Se opri pentru a întoarce privirea spre capul moleșit din fotoliul rulant și ca s-o observe pe Julia, gravidă în luna a opta, cu fața împietrită, ca o frescă tragică a disperării. Marenko bănuia că Ryder petrecuse într-adevăr multe nopți albe din cauza Juliei. Imaginea acelei tinere figuri de madonă tragică avea șanse să convingă juriul mai elocvent decât stafia lui Paul „Tiny" Thompson.

— Când se întâmplă așa ceva, impulsul nostru este acela de a căuta răzbunarea, de a găsi un țap ispășitor pe care să ne descărcăm furia. Este o reacție destul de firească. Dar, doamnelor și domnilor, există pericolul ca, în căutarea acelui țap ispășitor, să devenim părtași la o altă tragedie.

„Căcatule ce ești", spuse în gând Marenko, privindu-l. „Habar n-ai ce-nseamnă o tragedie. Nu e decât discursul tău standard. Te doare-n cot de Tom, n-ai idee de suferința lui Jules, nu știi."

— Tragedia este că ne putem răzbuna pe un om nevinovat. Oricât de rău ar putea să ne pară pentru Tom și Julia O'Neill și pentru familia lor, nu le putem risipi durerea pedepsind un inocent.

Pumnii lui Marenko se strânseră în față, pe banchetă.

Ryder își contura argumentele. Da, Dianna Richardson îi văzuse pe Michael DeBruin și Paul Thompson ieșind de pe alee. Ceea ce spunea ea corespundea exact cu propria mărturie a lui Michael, dar ceea ce văzuse rămânea deschis interpretărilor. Terry Richardson crezuse că inculpatul revenise pentru a-l molesta în continuare pe P. C. O'Neill. Nu era posibil să se fi întors din simplă compasiune omenească?

Marenko aruncă o privire piezișă spre James și Honeywell. Toți stăteau cu chipurile înlemnite. Compasiune. Cam greu de imaginat că în sufletul lui DeBruin sălășluise vreodată o asemenea stare emotivă.

Ryder nu insistă asupra aspectului rasial al cazului. Jumătate

dintre jurați erau albi și nu voia să-i ofenseze. Dar sublinie totuși că DeBruin era negru, iar unui negru îi era greu să aibă parte de justiție într-o societate dominată de albi. Poliția dorea un țap ispășitor pentru suferința unui om de-al său. Din păcate, adevăratul făptaș, Paul Thompson, murise, așa că Michael DeBruin urma să fie acel țap ispășitor.

— Doamnelor și domnilor jurați, reluă Ryder, clientul meu a pledat vinovat de acuzațiile referitoare la așa-zisul raid în forță asupra magazinului de articole electrice. Dar, în ceea ce privește agresiunea la adresa comisarului de Poliție O'Neill, trebuie să fiți convinși mai presus de orice îndoială rezonabilă că nu este vinovat de acest atac cumplit asupra unui polițist care-și făcea datoria conform legii. Este clar că actul de acuzare rămâne nedovedit și cred că nu aveți altă soluție decât aceea de a-l găsi pe Michael DeBruin nevinovat.

Se așeză, zâmbindu-i încurajator lui DeBruin, pentru a-și mări ponderea reprezentației și a încerca să convingă juriul că îl simpatiza pe acel om, că și el era convins de nevinovăția lui, că se săvârșise o mare nedreptate.

Problema era, după părerea lui Marenko, că nici el nu credea în aceste baliverne.

Capitolul 48

Julia și Susan se hotărâseră să aștepte în localul aflat vizavi de tribunal. Găsiră o masă într-un colț, sub o veche reclamă la bere Guinness, înrămată, reprezentând un toucan ținând o halbă în echilibru pe cioc.

„Cel puțin, încearcă să arate a cârciumă”, își spuse Marenko. Exista un bar de stejar cu bară de alamă pentru sprijinit picioarele și, pe pereții cu lambriuri închise la culoare, oglinzi în rame aurite. Se mai vedeau și alte reclame înrămate: Kilkenny Beer, bere neagră irlandeză Murphy's. În vitrinele de deasupra barului se afla o colecție de sticle vechi, precum și stacane de cositor și carafe de sticlă.

Lui Jules și Tom li se alăturară pentru scurt timp câțiva dintre foștii colegi ai lui Tom din Holmes Road. Unii încercară să-i strângă mâna, dar Tom nu le putu răspunde; mâna îi era inertă, căzând la loc în poală ca o fleică de carne rece. Julia îi

strângea cealaltă mână, în timp ce capul i se legăna pe tetiera scaunului cu rotile, privind în gol spre colțul barului. Din când în când, Jules scotea câte un șervețel de hârtie din poșetă și ștergea cu grijă saliva care i se aduna în colțul gurii. Susan se așezase în cealaltă parte, cuprinzându-și fiica pe după umeri cu un braț.

Surorile lui Tom, Leah și Rachel, stăteau la mică distanță, cu ochii roșii de plâns, două femei tinere arătând pierdute și nedumerite ca niște copii în stația de autobuz. Donna le ținea companie.

Marenko ceru de la bar un whiskey dublu.

Unul dintre comisari, recunoscându-l, se apropie.

— Îmi pare rău, șefu', spuse el cu glas șoptit. Parcă s-ar fi aflat într-un salon de pompe funebre.

— Face parte din meserie, replică Marenko, de parcă nu despre propriul său ginere ar fi fost vorba.

— Au să-l condamne pe ticălosul ăsta negru. O să înfunde pușcăria.

— Așa crezi?

— Altfel nu se poate.

Marenko dădu din cap, dar nu spuse nimic. Tânărul comisar avea stilul unui om care trebuia să creadă, care nu putea îndura gândul că s-ar fi putut întâmpla altminteri. Îl bătu ușurel pe umăr:

— Când urmează să intri de serviciu?

Omul se uită la ceas.

— În schimbul de seară. Acum trebuie să plec înapoi.

— Îți mulțumesc că ai venit.

Tânărul ezită. Marenko știa că voia să se elibereze de o povară, dar ar fi preferat să renunțe.

— Ar fi fosT. Ar fi fost un polițist bun.

Dădu din cap. Mhm, exact. Ar fi fost.

O privi pe Julia, sperând să ridice ochii, să-l învrednicească măcar cu o privire, măcar cu un reproș. Dar, nimic. Susan îl observă și se apropie.

— De ce nu pleci, Frank? șopti ea. Nu poți face nimic.

— Pot urmări totul până la capăt.

Al dracului să fi fost dacă pleca acasă. Porni spre locul unde stătea grupată familia lui. Susan îi puse o mână pe braț:

— Nu.

Îi împinse mâna la o parte și-și văzu de drum. Julia ridică privirea spre el, cu un amestec de surprindere și ostilitate.

— Tot aici ești.

— Unde vrei să fiu?

— Mama a spus că vei rămâne, repetă ea.

Marenko își înghiți nodul din gât și piept.

— N-a fost vina mea, Jules.

— N-a fost.

— Crede-mă.

Julia se ridică, încercând să treacă pe lângă el.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

— Te rog, Jules.

Se răsuci pe călcâie:

— Acum e prea târziu pentru așa ceva! Să nu vii la mine cerșind iertarea! Totul i-am dat poliției, totul. Când eram copil, i te-am dat pe tine. Când m-am măritat, i l-am dat pe soțul meu. Iar acum, fiul meu.

Își puse o mână pe abdomen. Buza de jos îi tremura, iar vocea îi suna parcă gata să se spargă. Marenko făcu un pas spre ea. Atât fu suficient. Îi dădu puterea de a-și reveni.

— Nu. Să nu te apropii de mine.

Ridică mâinile, neputincios. Știa că oamenii se uitau la ei. Că trebuia să aibă grijă.

— Iartă-mă, îngăimă el.

— Nu mai poți lua nimic înapoi, tăticule, șopti Julia. Ce-i făcut e bun făcut. Nimic nu mai poți îndrepta.

Se întoarse și plecă, grăbită.

Marenko își lăsă paharul cu whiskey unde era și ieși poticnit în stradă. Porni orbește spre Ludgate Hill, găsi o agenție de difuzare a presei și intră să-și cumpere un pachet de țigări. La dracu' cu viața lungă și sănătoasă. Cine avea nevoie de ea? se opri pe bordură, privind traficul, taxiurile negre, autobuzele roșii. Îi trecu prin minte să facă un pas, în fața lor. „Nu”, își spuse, „nu înainte de a pune totul în ordine.”

Se uită la ceas. Jurații aveau să se înapoieze curând. Le acorda cel mult o oră. Porni înapoi, repede, spre marele edificiu de piatră al Tribunalului Penal Central. În timp ce trecea prin Old Bailey, ridică privirea spre fațadă. Curios, încă nu observase niciodată inscripția. O citi: Apărați copiii săracilor și pedepsiți răufăcătorii.

De-ar fi fost numai așa.

Marenko privi chipurile juraților, pe când reveneau unul câte unul în sala de judecată. Fata albă cu șervețelele ghemotocite în pumn plângea pe față.

Era spre sfârșitul după-amiezei. Pe coridoare se aprinseseră luminile. Juriul stătuse retras pentru deliberări aproape cinci ore. De ce durase atât de mult? Judecătorul îi prevenise că, dacă nu ajungeau la o concluzie, trebuia să-i sechestreze peste noapte. Cinci ore.

Grefierul se ridică în picioare.

— Domnule președinte al juriului, ați ajuns la un verdict unanim cu privire la acuzația de tentativă de asasinare a unui ofițer de poliție în exercițiul funcțiunii?

— Da, domnule.

— Și ce aveți de spus în legătură cu acuzația?

— L-am găsit pe inculpat nevinovat.

Marenko simți că i se forma gheață în măruntaie. Frații DeBruin chiuiră, schimbând gesturi triumfale. Marenko nu mai suporta să se uite, nu-i putea privi pe Tom, pe Jules sau Susan, pe niciunul. Ieși pe coridor, cu pași împleticiți. Nu mai putea să gândească, nu mai putea să respire.

Îl aștepta pe Patel în timp ce acesta trecea grăbit prin Marea Sală, pe sub lucarnele și mozaicurile albastre ale cupolei.

— Patel?

Procurorul era un om înalt, chel pe sub peruca de magistrat. Purta ochelari și avea o permanentă expresie hărțuită, care-i dădea aspectul unui funcționar poștal suprasolicitat. Asistentul său îl urma, cu dosarele în brațe. Când îl văzu pe Marenko, chipul i se încreți, încruntat.

— Du-te acasă, Frank.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat acolo? se ținu Marenko

după el, ca un cerșetor. Cum au putut face una ca asta?

Patel se opri, întorcându-se:

— Frank, te rog, nu acum.

— Spune-mi numai ce n-a fost bine, îl rugă Marenko, încet.

Procurorul oftă.

— În ultimă instanță, a fost vorba de cuvântul lui DeBruin, față de al unui mort. I-am spus detectivei tale inspector că trebuia să-l găsească pe acel Paul Thompson. Atunci, am fi putut avea o șansă. Depoziția lui Terry Richardson a fost o catastrofă.

Marenko nu părea să-l asculte.

— Cum l-au putut lăsa liber?

Patel își masă fruntea cu degetele, strâmbându-și peruca pe cap.

— În timp ce-l contrainterogam pe DeBruin, judecătorul a trebuit să-i spună aprodului să-l trezească pe unul dintre jurați. Câțiva dintre ei se plictisiseră de toată povestea asta.

Marenko știa că n-ar fi trebuit să se mire. Doisprezece oameni cinstiți și cumsecade. Christoase, unde să găsești atât de mulți în Londra, în ultima vreme?

Patel ridică din umeri. Și el părea frânt de oboseală sufletească.

— Îmi pare rău, Frank, crede-mă că-mi pare rău. Mi-am dat toată silința.

Marenko îl privi îndepărtându-se.

Nu mai era nimic de spus.

Capitolul 49

Ținură priveghiul la King's Head. Erau prezenți James, Honeywell, Rankin, toți detectivii din echipa lui Marenko. Aflaseră vestea în mai puțin de-o jumătate de oră și se adunaseră peste drum, la bar, într-o manifestare de solidaritate față de șeful lor. La naiba, niciunul dintre ei nu-l cunoștea pe Tom, dar acesta era polițist, iar verdictul reprezenta o sfidare directă la adresa a tot ceea ce reprezentau și în ce credeau. Se strânseseră în jurul barului și-și trânteau banii pe tejgheaua de stejar lustruită, plătind la rând băuturi pentru Frank Marenko. Împreună, îi blestemau pe toți cei ce-i

lăsaseră de izbelişte, de la judecător până la avocaţi, la canaliile din juriu şi la toţi bandiţii din nordul Londrei.

Erau de faţă şi câţiva agenţi în uniformă de la secţia din Holmes Road, până şi Davis, care stătea rezemat de bar, plângând beat, în timp ce ceilalţi îl băteau pe spate, spunându-i că el nu avea nici o vină. De treisprezece ani era poliţist, şi uite unde ajunsese.

— O să iasă din poliţie în mai puţin de-un an, spuse Honeywell. Dacă nu se-aruncă, o să-l împingă careva.

— N-a fost vina lui, răspunse Marenko.

— De ce i-a trebuit atât de mult până să-l găsească pe Tom? întrebă James, ceea ce era, în fond, esenţialul. Nimeni nu putea să explice. Poate că nici chiar Davis însuşi nu ştia.

Niciunul dintre ei n-o văzu pe Fox îmbulzindu-se prin mulţime. Dintr-o dată, apăru lângă ei, aruncându-şi banii pe bar, pentru a mai comanda un rând.

— Fox, spuse Marenko.

— Viaţa e o curvă, replică ea.

Ceilalţi îl priviră pe Marenko, aşteptându-i semnalul. La sosirea ei în Hendon Road, ca nou detectiv inspector, îi nemulţumise ideea de a primi ordine de la o femeie. Dar, în ultimele câteva luni, Fox se dovedise capabilă, iar detectivii se întrebau ce avea să facă acum Marenko.

— Îţi mulţumesc că ai venit, spuse el.

Fox nu-l luă în seamă.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate azi.

Marenko ridică din umeri:

— Mai avem şi ghinion pe lumea asta.

— Mie încă nu-mi vine să cred.

— Sistemul e putred. Fie că eşti cetăţeanul Cutare, sau un poliţist, sistemul ăsta pute. Nu mai există justiţie în Marea Britanie. Nu mai sunt decât împuţiţi de avocaţi cu gura mare şi juraţi idioţi pe care-i doare-n cur de noi.

Înhăţă de pe tejghea un pachet de Benson and Hedges şi luă o ţigară în fugă.

— Aveţi de gând s-o fumaţi, şefu'? întrebă Fox.

— Da, Foxy, am s-o fumez. Azi puţin îmi pasă de emfizem,

de cancerul pulmonar sau căcaturile de infarcturi miocardice. Ginerele meu e o legumă, iar tipul vinovat pentru asta tocmai mi-a făcut cu ochiul în tribunal. Am să fumez țigara asta și-am să sug în plămâni fiecare particulă cancerigenă din ea și mă doare-n cur de toate.

Fox îi smulse pachetul din mână. Scutură o țigară și și-o puse între buze.

— Atunci, cred că vă țin și eu companie, spuse ea.

La ora când Henry anunță că lua ultima comandă, acei detectivi care încă mai rămăseseră se aflau în bar de trei, patru ore. De-a lungul serii, ceilalți se risipiseră spre casele și familiile lor, în suburbii. Povestea lui Tom O'Neill avea să devină doar o altă istorisire în acea lungă litanie de nedreptăți cu care să-și regaleze rudele și prietenii, după ce beau prea multe halbe la cârciumă.

Ultimii care ieșiră în stradă, pe trei cărări, fură D. C. I. Marenko, D. C. Honeywell, D. S. James și numita D. I. Madeleine Fox. Porniră să caute alte distracții, în Soho, intrară într-un club unde Marenko era cunoscut din vedere, iar portarul îi lăsă s-o ia înaintea cozii, făcându-le semn să intre fără a plăti. Rămaseră acolo, bând tării, până la ora două noaptea, când se înghesuiră cu toții în Vauxhall Cavalier-ul lui Fox, cu două baxuri de Young's Bitter în portbagaj, pornind pe High Holborn, spre Smithfield Market. Fox coti din Holborn Circus și parcă mașina sub un viaduct, lângă una dintre porțile încuiate. Cei patru detectivi mai băură un timp, aruncând cutiile goale de bere, cu zăngăneli, pe caldarâm, și înjurându-i pe cei care treceau împleticiți pe-alături.

— Da' bine mai ții la pileală, îi spuse Marenko lui Fox.

— Din partea dumneavoastră ăsta-i un compliment.

James râse.

— Ești o tipă de comă, Foxy. Auziți, șefu', trebuia s-o fi văzut în după-amiaza aia când l-am umflat pe Barnes. Ăla a făcut-o vacă, așa că i-a tras o fentă de arte marțiale și l-a făcut să plângă până și-a cerut iertare. Mare figură mai ești.

— Pentru o femeie.

— N-am spus asta.

— Ai gândit-o.

James zâmbi:

— Da, da' n-am spus-o.

Fox se înfioră. Era frig; vara aproape se sfârșise. Vedea sub arcadele viaductului mogâldețele boschetarilor ghemuiți să se încălzească sub cartoane. „Anglia, Anglia mea.” Peste tot mirosea a urină. James aruncă o cutie spre un maidanez, făcându-l să se refugieze în întuneric.

— Țara asta se duce la budă, comentă Marenko. Oi fi oare eu singurul care vede cum se cacarisește totul?

Fox așteptă, dar în noaptea aceea nu era rost de nici un „scuză-mi franțuzeasca” sardonic. De bine, de rău, fusese acceptată între băieți. Cu limbaj cu tot.

— Pe toți îi doare-n cur de ceilalți, spuse Honeywell. Până și crimele se schimbă. Mai demult, dacă aveai trăgător, erai dur de tot. Acum, fiecare Yardie și traficant din nordul Londrei poartă automat. Noua Mare Britanie! Prea mulți oameni, prea multe locuințe, prea multe droguri.

Marenko mai goli o cutie și strivi aluminiul în pumn. O azvârli într-unul dintre stâlpii de cărămidă.

— Ce-aș mai vrea să fie capul lui DeBruin.

— Sau boașele, completă James.

— Cât o să primească pentru participarea la raid? Trei luni? Șase? O să-și ispășească termenul, după care o să se fâțâie țanțoș prin parohie, povestindu-le tuturor cum i-a făcut de petrecanie unui sticlete și-a scăpat basma curată.

— Futu-i muma-n cur de nenorocit, înjură James. N-o să mai umble el multă vreme pe-aici.

Era o amenințare goală, crezu Fox. Dar, imediat, Marenko spuse:

— Poate ar fi bine să-l aranjăm noi înșine. Și desprinse capacul altei cutii.

— Ușurel, șefu', îl temperă Fox.

— Dacă legea nu-i face dreptate fetiței mele, atunci nu-mi rămâne decât s-o fac eu însumi.

James și Honeywell tăcură pe neașteptate. „Nu vorbește serios”, își spuse Fox. „Vorbește doar berea din el.”

— Dumneavoastră nu sunteți legea, șefu'.

— Nu, dar ar trebui să fiu.

În tonul pe care o spusese se simți ceva care-i stârni fiori pe șira spinării. Nu era genul de conversație pe care s-o poarte cu plăcere la ora trei dimineața, sub o arcadă de cărămizi, în inima neagră a orașului.

— E timpul să ne ducem acasă, propuse ea.

— Știam eu, Fox, spuse Marenko.

— Ce știați?

— Că nu le ai pe-astea. Aici, își bătu el pieptul cu pumnul.

— Vorbiți prostii și sunteți beat.

Honeywell dădu de-a dura încă o cutie pe caldarâm.

— Are dreptate, șefule. E timpul să mergem.

— N-ar fi ceva, continuă Marenko, dacă i-aș face felul, și aș fi numit ofițerul principal cu anchetarea cazului? O crimă perfectă.

Fox îl privi pe James, dar nu-i putu distinge chipul în întuneric. Undeva, o sirenă se tânguia în noapte, plângând soarta orașului.

— Ascultați, spuse Marenko, zice cântecul nostru.

Capitolul 50

Soarele răsărea într-o pâclă gălbuie murdară, așternută peste Londra. Marenko parcurgea străzile dosnice cu mașina sa Sierra maro, veche și tamponată, concentrându-se din răsputeri, în timp ce se întreba dacă merita să-și riște slujba și pensia conducând atât de beat, pentru a ajunge la concluzia că puțin îi păsa. La ora aceea din dimineață, orașul aparținea măturătorilor de stradă și vagabonzilor care-și alegeau micul dejun din lăzile de gunoi.

O luă pe Haverstock Hill, spre Hampstead, iar dincolo de Royal Free coti pe o stradă lăturalnică. Peste câteva minute, opri pe aleea prunduită a unei vile victoriene cu terasă. Când coborî din mașină, simți mirosul de pământ, iarbă umedă și frunze în descompunere. Inspiră aerul curat, răcoros și înrourat. Capul începu să i se învârtească. Iisuse Christoase! I se anunța o mahmureală ca toți dracii.

Câteva trepte de piatră duceau spre un portic văruit.

Marenko apăsă pe butonul soneriei, o dată, de două ori, de trei. În sfârșit, auzi pași în antreu și o voce, aparent speriată, de dincolo de ușă.

— Cine-i?

— O victimă de-a lui Patrick Capper. M-am întors să te bântui.

— Cum? Cine ești?

— Pentru numele lui Dumnezeu. Eu sunt, Frank.

— Frank? E cinci și jumătate dimineața.

— Ai o bere?

Ușa se deschise.

— Ești beat, îl întâmpină ea.

— Nu mai am picioare, răspunse Marenko, prăvălindu-se înăuntru.

Susan își remodelase casa după ce o cumpărase. Arăta ca visul erotic al unui arhitect: dulapuri de tec, dușumele de gresie, ceramică italiană, covoare florentine. O sculptură de marmură neagră, cu o gaură în burtă, stătea pe un piedestal, în hol. Operă de artă, după câte se părea. La baza scării se afla o grădiniță, cu o fântână arteziană în mijloc. „Și eu am apă sub scară", medita Marenko. „Se numește igrasie."

Fosta lui soție purta un capot de mătase care scânteia irizat la fiecare pas. „Îngerul milostivirii mele", comentă el în gând. Îl conduse la bucătărie și scoase două cești de porțelan dintr-un dulap cu geamuri fumurii.

Marenko privi în jur. Bucătăria, conchise el, era cam la fel de mare cât living room-ul lui de-acasă. Avea lambriuri de cedru roșu, iar pe bufeturi erau etalate aproape toate miracolele tehnologice din estul Asiei: procesoare de alimente, mixere, două cuptoare cu microunde. Criza energetică a femeii celibatare, își spuse acru Marenko.

Glasvandul dădea spre grădina îngustă, dar întreținută impecabil.

— N-ai ceva de băut? întrebă el.

— Cafea, răspunse Susan, punând două linguriță cu vârf într-o ceașcă, pe care o introduse în cuptorul cu microunde.

— Ești prea săracă pentru ibrice?

— Frank, e cinci și jumătate. Nu m-ai trezit din somn ca să te cerți cu mine, sper?

Marenko ridică din umeri, rezemându-se de frigider.

— Ai băut toată noaptea?

— Nu toată noaptea. Cred că m-am oprit pe la patru. Deci, tehnic vorbind.

— Gura, i-o reteză Susan.

Frank își frecă fața cu o mână.

— Ce face Jules?

— E tare.

— Știu că e tare, se înfurie el pe neașteptate. Dar nu asta te-am întrebat.

— Nu știu, Frank. Nu știu.

— Mă acuză pe mine.

— Așa este.

— Nu e just, Susan.

Susan ridică din umeri.

— Știu.

Cuptorul cu microunde sună încet, iar Susan scoase cafeaua și i-o dădu.

— Arăți ca dracu'.

— Am aproape cincizeci de ani. Ce importanță mai are?

— Hai și ia loc.

Marenko o urmă în seră, unde se prăvăli într-unul din fotoliile de răchită. Soarele urca peste platani, aruncând prin ferestre o lumină galbenă pestriță. Susan se așeză picior peste picior, studiindu-l cu acea expresie de milă și nedumerire pe care i-o cunoștea atât de bine.

— Ce e alb cu buline și arată bine la gâtul unui negru?

— Nu știu.

— Un pit-bull de patru ani.

— Nu mi se pare comic.

— Depinde de punctul de vedere, afișă el un zâmbet strâmb. Hai să recapitulăm. E clar că am obținut condamnarea lui DeBruin pentru raidul în forță. L-a transformat pe ginerele meu într-o legumă, dar mâine, judecătorul îl va învăța să nu mai fure televizoare.

— Las-o baltă, Frank. S-a terminat.

— Ba nu s-a terminat, Susan. Nu s-a terminat deloc.

Susan tăcu, un răstimp îndelungat.

— Nu cumva ai de gând să faci o prostie, sper?

— Ca de pildă? De pildă, să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Dintr-o dată, Marenko se înfurie din nou. Mânia îl revigora, și se lăsă în voia ei.

— De ce tocmai pe mine, Susan? De ce mă urăște? Unul din confrații tăi de barou l-a scos basma curată! spectacolul ăla pe care l-a dat cu Terry Richardson. Nu avea nici o legătură cu cazul!

— Are dreptul să pună la îndoială credibilitatea oricărui martor.

Marenko n-o băgă în seamă.

— Se gândește vreodată unul dintre voi dacă individul pe care-l apără este nevinovat sau nu? Vă pasă în pizdele mamii voastre, dacă nu cumva deveniți complici la crimă? pentru că asta este, Susan, de fiecare dată când îl ajutați pe câte unul din ticăloșii ăștia să scape, deveniți la fel de vinovați ca el!

Susan se ridică în picioare:

— Despre ce este vorba, Frank? despre mine, despre Susan, sau Tom, sau DeBruin sau despre ce? Ce tot îndrugi?

— E vorba de toate. E vorba de motivul pentru care în țara asta nu mai poate fi dreptate! De faptul că de toate se alege praful!

— Te rog, Frank, scutește-mă de vorbe mari. Le-am auzit de mii de ori. Viața e grea, iar la sfârșit mori. Bagă-ți mințile-n cap.

— Ascultă, aia de la tribunal, ieri, era fiica ta. Asta-i tot ce găsești de spus? Că viața e grea?

— Ce vrei de la mine, Frank? Crezi că n-aș fi vrut să-l strâng de gât cu mâinile mele pe nenorocitul ăla? Dar, o dată ce începem să gândim așa, ne întoarcem la legea junglei. Jurații au spus că era nevinovat. Nimeni nu poate dovedi efectiv că el a făcut-o. Asta e legea, asta împiedică societatea noastră să se destrame. Altceva nu avem ce face.

— Legea? Legea e o curvă! Legea nu ne mai apără! Îți închipui că societatea merge? trăiești în Hampstead! Locuiești într-un împuțit de bunker proiectat de un arhitect. Habar n-ai ce se întâmplă în lumea reală.

— Văd lumea reală în fiecare zi, la tribunal, Frank.

— Ba nu vezi nimic. Nu vezi decât acte de acuzare, paragrafe de lege și vicii de formă! Ți-a intrat capu-așa de-adânc în cur, că nu mai vezi lumina zilei!

— De-asta ai venit aici, Frank? Ai chef de scandal, de-un meci de răcnete? Abia s-a crăpat de ziuă. Dacă asta vrei, n-ai decât să continui singur. Eu merg să mă culc la loc.

Se ridică, pornind spre dormitor.

— Nu, stai, o opri grăbit Marenko. Nu de tine e vorba.

Susan îi simți schimbarea stării de spirit și ezită. După un moment, se așeză.

— Ce este, Frank?

Marenko studia covorul.

— Ce-am să mă fac cu Jules?

— Nu poți face nimic. Poate o să-și revină.

— Nici tu nu crezi asta.

Fosta lui soție clătină din cap. Într-adevăr, n-o credea.

— Apele sunt prea tulburi, deocamdată. Ceea ce i s-a întâmplat lui Tom a fost. În fine, fapt e că tu l-ai convins să intre în poliție.

— Tom a vrut să se înroleze.

— Te admira. Erai eroul lui. Pentru asta te învinuiește Jules.

Marenko își desfăcu mâinile, neputincios. Ce-ar fi putut face? Tom nu putea suferi munca de comis-voiajor. Avea toate calitățile necesare unui polițist. Dar Marenko nu-l îndemnase niciodată să candideze pentru primirea în poliție. Tom gândea cu capul lui. Singur se hotărâse. Cum îl putea condamna Jules pentru asta?

— Ai pierdut-o de mult, Frank. Nu te mai poți reconcilia cu un copil, după ce l-ai neglijat timp de douăzeci și patru de ani.

— N-am neglijat-o, Susan.

— Și-a petrecut toată copilăria concurând cu Poliția Metropolitană, ca să-ți cucerească atenția. Și a pierdut. Da,

Frank, este și ăsta un soi de neglijență. Ascultă, Radford ține la tine. Ce-ți poți dori mai mult?

Marenko înghiți hapul. Își dădu seama că nu mai discutau despre Jules. Ajunseseră să vorbească și despre o parte din suferința lui Susan. Mda, O. K., greșise. Crezuse că familia lui înțelegea faptul că munca în poliție nu era o ocupație cu program de la nouă la cinci. Îl costase căsnicia lui. Pentru el și Susan, era prea târziu. Atâta numai că nu putea accepta ideea că acest lucru era valabil și pentru el și Jules.

Închise ochii, iar alcoolul îl izbi pe neașteptate, făcând ca furia să se scurgă din el, prin pantofi. Problema era că nu mai credea în nimic. Profesiunea de polițist reprezentase modul său de a se defini pe sine însuși, timp de douăzeci și patru de ani. Iar acum, avea senzația că fusese păcălit. La urma urmei, nu făcea parte din tabăra îngerilor. Diavolul făcuse din el un bufon de curte. Tot timpul râsese pe la spatele lui.

— Am să mă achit față de ea, mormăi.

Peste câteva momente, adormise.

Susan îl privea. Bărbia îi atârna moale, avea costumul mototolit, părul cărunt în neorânduială. Dormea așezat în fotoliu, cu ceașca de cafea ținută strâns în mâna dreaptă. Arăta ca o statuie, ca un memorial de război.

Bătrânul polițist, de Rodin.

Susan își amintea toți acei ani în care stătuse trează, așteptându-l să se întoarcă acasă, cu frica în suflet pentru el; în timpul rebeliunilor agricultorilor din Brixton și Broadwater, în 1985, când fusese sfârtecat în bucăți acel sărman comisar, în 1987, la Wapping, când făcuse parte dintre cei o sută șaizeci și trei de polițiști răniți în timp ce-i ajutau pe Margaret Thatcher și Rupert Murdoch să treacă. Se spunea că ar fi avansat mult în grad, dacă avea relațiile necesare. Dar Frank nu dorise niciodată să ajungă împingător de hârtii; mereu voise să fie în miezul acțiunii, nu să ajungă acasă la ore civilizate și să-și petreacă serile în sânul familiei.

Se ridică și, cu mișcări blânde, îi desprinse ceașca dintre degete, lăsându-l să doarmă. Plecă înapoi la culcare. Peste două ore, când se trezi din nou, Frank plecase.

Capitolul 51

O duse la Provence, un local franțuzesc din Richmond. Scump. Crezuse că mergeau la un restaurant italian și-și luase pe ea doar o bluză M&S și o fustă crem. Privi în jur, la draperiile groase de catifea stacojie de la ferestre, banchetele plușate, aplicele aurii de pe pereți, lumânările parfumate. Se simțea îmbrăcată prea modest și ar fi preferat s-o anunțe din timp.

— Îți place? întrebă el zâmbind.

— E superb.

„Ar fi trebuit să-mi iau rochia neagră. Cu boarfele astea, mă simt ca o sărăntoacă."

Simon îi zâmbi:

— Am avut grijă să ne plaseze în salonul de nefumători. Pentru orice eventualitate.

O tachina. În fine. Merita.

— Fii atent cum vorbești, că de nu comand languste, îl preveni Fox.

Situația cu hainele îi crease o proastă dispoziție. Conversau nimicuri și-și dădea seama că Simon era mirat și dezamăgit. Avu nevoie de o sticlă de vin ca să se însuflețească și să se binedispună. Simon îi spuse o poveste lungă despre o întâmplare prin care trecuse la spital, cu un deținut care fusese adus de la Pentonville, plângându-se de dureri abdominale grave. În timp ce aștepta să fie examinat, plecase pe furiș de lângă gardianul care-l escorta și scăpase de căutarea ulterioară prin spital cățărându-se în spațiul dintre pod și acoperiș. În cele din urmă, fusese descoperit peste o jumătate de oră, când tavanul se prăbușise sub greutatea lui, făcându-l să cadă peste un pacient cardiac din camera de urgențe, într-o ploaie de praf și dale de polistiren.

— Hai că pe-asta ai inventat-o.

— E adevărul adevărat. N-ai auzit? S-a întâmplat acum două luni. Au reușit să-i oprească apariția în ziare. Tipul de pe masa de operație a murit. Mă rog, s-ar putea să fi murit oricum, dar prăbușirea evadatului peste el numai bine nu i-a făcut.

— Și deținutul?

— Deplasare de patelă.

Îl privi întrebătoare.

— Și-a luxat genunchiul, îi explică el.

Sosiră cafelele, iar Simon comandă două cognac-uri. În sfârșit, Fox simțea că începea să se relaxeze. Ochii lui Simon păreau să plutească în lumina lumânărilor. „Probabil am băut mai mult vin roșu decât ar fi trebuit.”

— Spune-mi ceva, îi ceru Simon. Nu te simți singură?

— Pentru că nu am pe nimeni?

— Pentru că ești femeie într-o lume a bărbaților.

Clipi din ochi, surprinsă:

— Lumea asta le aparține bărbaților?

— Mă refeream la poliție.

— În prezent, poliția are destule femei.

— Sigur. Și câte dintre ele sunt detectivi inspectori?

Fox ridică din umeri, înțelegând ideea.

— Nu e nici o problemă, dacă ai tendința de a trăi singuratic. Cum e și cazul meu.

— Cred că detectivii ceilalți îți dau mult de furcă.

— Cum îmi dau, le dau și eu lor. Cel mai rău este că nu pot discuta cu alte femei din afara meseriei. Oricum, dintotdeauna mi-a fost greu să conversez fleacuri. Dar, cu profesiunea asta. După ce am petrecut o zi întreagă cu un caz de viol și omor, nu mai prea am chef să discut despre rețete, cumpărături și modă. Cu siguranță, n-am chef să vorbesc despre bărbați.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui. E vorba de convorbirile firești, după orele de program.

— Serios?

— Sigur. Întreabă-mă cum mi-a mers azi.

— Cum ți-a mers azi?

— Mi-a venit un bărbat cu o pisică moartă prinsă de el.

Fox amestecă alene zahărul în cafeaua neagră.

— Și cum ar trebui să răspund la asta?

— Vezi? Eu înțeleg cum e.

— O pisică moartă, repetă ea, încet.

— Și-o agățase de el ca să caute satisfacții sexuale. Apropo, pisica se numea Cleo. Ei, și Cleo, sau orice altă pisică de sex

feminin, în fond nu era construită astfel încât să suporte avansurile sexuale ale unui mascul adult de Homo sapiens și, la scurt timp după penetrare, a murit din cauza leziunilor interne. Apoi mușchii pisicii au fost cuprinși de rigor mortis, iar omul nu și-a mai putut-o desprinde pe Cleo de apendicele masculin. Așa că a luat pe el un impermeabil și ne-a vizitat la A&E, rugându-ne să efectuăm O. Pisictomie. Te-am șocat?

— Nu-s sigură. Era pisica lui?

Simon râse:

— Înțelegi deci. Nu-mi puteam imagina să povestesc întâmplarea asta cuiva din afara breslei medicale, cu excepția unui detectiv din poliție. Voi sunteți imuni la șocuri.

— Ba nu, te înșeli. Sunt șocată. Numai că nu sunt surprinsă. Nimic din tot ceea ce fac oamenii nu mă mai surprinde. Când eram D. C. În Kingston, am fost chemată în parkingul unui complex comercial, să anchetez moartea unui copil de șase săptămâni. Era cea mai caldă zi de vară, de zece ani încoace. Mama îl lăsase încuiat în mașină, cu toate ferestrele închise, cât timp își făcea ea cumpărăturile – trei ore.

Sorbi din cafea.

— Asta, da, m-a șocat. Dar nu m-a surprins. Oamenii sunt nemărginit de proști și infinit de cruzi.

Simon îi adresă un surâs strâmb:

— Ca să vezi ce bine ne-am mai distra seara, la masă.

— Da, dar nu cred că ar fi foarte bine ca fiica ta să audă toate astea, se rezemă Fox de spătarul scaunului. Și, că tot veni vorba, asta a fost o propunere?

— Ai vrea să fie?

— Nu știu. Nu cred că a încercat cineva să mă seducă vreodată cu povești despre bărbați care violează pisici. E o tehnică neobișnuită.

Ospătarul aduse paharele cu cognac. „N-ar fi cazul să mai beau”, își spuse Fox. „Trebuie să conduc mașina până acasă, cred.”

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Cu condiția să nu fie vorba de pisici.

— De ce nu te-ai măritat niciodată?

— Nu știu. Am avut o relație pe termen lung. A fost ca o căsnicie. Doar hârtia care s-o consfințească prin lege a lipsit. Și petrecerea de nuntă. Am trăit cu David șapte ani. Tot timpul am vrut s-o facem și pe aia.

— Petrecerea?

— Nunta.

— Deci, o doreai?

Fox dădu din cap:

— La început, nu. Cred că el voia. I-ar fi plăcut să aibă copii, o seră în grădină, vecini zgomotoși, tot tacâmul. După cum avea să reiasă, am ales bine. El tot ar fi plecat, iar eu rămâneam cu copiii.

— Ce te-a oprit?

— Pur și simplu nu eram gata, zâmbi ea. Am anumite principii în legătură cu angajamentele.

— Aud o noutate.

— Din partea unei femei, adică? ridică Fox din umeri. Nu neg că este o dilemă. Uneori, aud ceasul biologic ticăind și am accese de panică. Iar apoi, mă gândesc la măritiș și copii, ceea ce iarăși mă face să mă treacă toate nădușelile. Sunt ceea ce s-ar putea numi o femeie de carieră. Jumătate din prejudecățile poliției sunt cauzate de faptul că bărbații te suspectează de melancolie. Iar, când mă gândesc cum aș intra în inspectorat să cer concediu de naștere, parcă-i și aud cum râd pe la spatele meu, spunând: „Ce ți-am zis eu?”

— Și ăsta ți se pare un motiv serios de a nu avea copii, dacă ți-i dorești?

— Când găsesc un bărbat dispus să stea acasă, să aibă grijă de copii și pe mine să mă lase să-mi văd de serviciu, am să-l iau de soț.

— Și nu vei regreta? Peste zece ani?

— Indiferent ce decizie iau, tot am s-o regret. O știu. De-asta se numește dilemă.

Simon zâmbi din nou.

— Și cu el ce s-a întâmplat?

— Cu fostul meu iubit? surâse Fox. S-a însurat cu o manechină mai tânără cu unsprezece ani decât mine. A făcut

un schimb. Și mai era și în perioada fertilă, ceea ce trebuie să-l fi bucurat peste măsură. Am auzit că e însărcinată.

„În perioada fertilă”, repetă ea în gând. „Am spus eu asta? Mamă, da-nverșunată mai sunt.” Simți că i se înroșeau obrajii de jenă și-și mută privirea. Chelnerul risipi tensiunea, luând de pe masă platoul pentru brânză. Un timp, rămaseră tăcuți, Fox privind lumânarea, în timp ce Simon se juca în ceașca de cafea cu lingurița. Vin triste-ul, cum spun francezii.

— Și tu? întrebă ea, într-un târziu. Trebuie să fi fost tânăr, când ți s-a născut Sandy.

— Sandy s-a născut din greșeală. Pe vremea aia, am crezut că se zisese cu viața mea. Studiam medicina, la universitate. Anne urma un curs de asistentă medicală. Nu pot spune că n-am avut grijă, lua contraceptive.

— Unde există un uter, există și riscul.

Auzind, Simon râse.

— Pe-asta de unde-o știi?

— Am învățat la o școală de fete. Ne-a spus-o profesoara, la ora de educație sexuală. Ar fi încântată să afle cum mi s-a întipărit în memorie. Cred că voia să rămânem toate fecioare, până ne măritam. Ba chiar, mai bine, până la moarte. Ea însăși era o domnișoară bătrână frustrată. Ăsta-i genul de talente pe care le caută catolicii ca să predea educația sexuală.

— Și Anne era catolică. De-asta n-am. Întrerupt sarcina.

— Și s-a născut Sandy.

— Și s-a născut Sandy. Anne s-a lăsat de asistența medicală, iar eu studiam medicina până la ora trei dimineața, cu manualul de anatomie pe un braț și Sandy pe celălalt. Când avea un an, i-am convins pe părinții Annei să aibă grijă de ea până termina ea cursurile. Și am scos-o la capăt.

— Dar alți copii n-ați mai făcut?

— Ne-am hotărât să așteptăm până se califica Anne. De cum primea hârtia, urma să renunțe la pastile și să așteptăm o nouă sarcină. Dar n-a mai apucat. Ciudată e viața.

— Mhm, făcu Fox. De toată coma.

— Totuși, un timp, am crezut că învinsesem. Ne planificaserăm perfect viețile.

Îl așteptă să termine povestirea, dar Simon nu mai spuse nimic. Rămăsese cu privirea în gol, acea privire de o mie de ani pe care o mai văzuse și altă dată, pe chipurile soțiilor și ale soților, ale mamelor și taților care așteptau pe culoarele spitalelor sau în camerele de interogatoriu ale poliției, încercând să găsească sensul unor tragedii lipsite de orice sens.

Se gândi să-l ia de mână, dar i se părea un pas atât de irevocabil. Așa că așteptă, apoi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Simon?

Chipul îi era lipsit de expresie, cu o stare opacă, îndelung exersată.

— Într-o noapte, târziu, venea acasă cu mașina de la serviciu. Între timp, devenise soră medicală. Lucra la un spital din Leicester, cam la cinci mile distanță. O mașină a trecut pe roșu, cu șaizeci de mile pe oră, și a intrat drept în portiera din dreapta. Polițiștii susțin că a murit pe loc. Sper că așa a fost.

Glasul îi era întretăiat. Se opri și-și bău restul de cafea.

— Tânărul de la volan avea optsprezece ani și era beat. Nici permis de conducere nu avea, îl pierduse cu alt prilej când condusese sub influența alcoolului. A scăpat din coliziune cu câteva zgârieturi și tăieturi. Cred că judecătorul l-a condamnat la doi ani. După nouă luni, a ieșit.

Fox așteptă, întrebându-se dacă mai urma ceva.

— Asta-i tot, de fapt, spuse el, după un timp.

— Cred că ești foarte revoltat.

— Ce rost ar avea să fiu revoltat? Nu schimbă nimic.

— Ai vorbit vreodată cu el? Cu șoferul?

— L-am văzut la proces. Ce-i poți spune unuia ca el? Arăta.

Ridică din umeri.

— Arăta atât de normal. Dar cred că și ceea ce s-a întâmplat era normal. Tot timpul am de-a face cu victime ale accidentelor de circulație. Ceea ce ni s-a întâmplat Annei și mie a fost un incident cotidian.

Părea just, dar când îl privi în ochi, Fox distinse toate contradicțiile. În timp ce vorbea, îl stăpâneau o încremenire frenetică și un tremur al mâinilor. Furia pândea dinapoia

acelor ochi albaștri ca gheața, căutând o direcție în care să se descarce.

Capitolul 52

Reveniră la apartamentul lui Simon din Wimbledon, B. M. W.-ul său trecând pe lângă Cavalier-ul ei, pe care Fox și-l parcase în stradă, apoi prin poarta securizată, spre garajul subteran. Simon opri motorul și rămaseră în mașină, întrebându-se cine avea să facă prima mișcare, nesiguri care trebuia să fie prima mișcare. „Ca doi adolescenți", își spuse Fox. „Suntem de râsul lumii. Dacă James a pus vreo echipă să mă urmărească, sunt terminată."

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, zise Simon.

— Ești gay.

— Aproape.

Acest cuvânt o luă pe nepregătite. Fox întoarse capul, iar el îi zâmbi timid și se aplecă în partea opusă, rezemându-se de portieră.

— Vreau să-ți spun că ești prima femeie cu care am ieșit în oraș de. Mă rog, de trei ani. Nu sunt prea sigur ce să fac. Mă săruți în pragul casei și-mi promiți că mă mai cauți, sau ce?

— Ai putea să mă inviți la o cafea.

— Adică?

— Adică una neagră, cu două cuburi de zahăr.

— O. K.

— Mama ta te așteaptă?

— Sandy? Probabil.

— Atunci, ai face bine să fii cât mai cuminte.

Simon avea dreptate. Sandy îl aștepta. Urmărea Mad Max pe canalul Sky și, de cum intrară pe ușă, sări în picioare, repezindu-se în antreu să-i întâmpine.

— Deci, începu ea. Cum a mers?

Fox îl auzi pe Simon inspirând printre dinți.

— N-ar trebui să dormi?

— Am paișpe ani.

— Asta voiam și eu să spun.

— Cum a fost?

— Ai mai luat vreodată cina într-un restaurant? O întrebă

Simon.

— Sigur că da.

— Ei bine, așa a fost. Se uită la ceas.

— Parcă-ți spusesem ca la nouă jumate să fii în pat.

— Nouă jumate. Mie mi s-a părut că spuseseși douăspe jumate. Sună la fel.

Fox întoarse capul, zâmbind. Bietul Simon. Sandy avea răspunsuri la toate.

— Du-te la culcare, insistă el.

Sandy o privi pe Fox, cu o expresie curioasă.

— Mă bucur că v-ați distrat.

Și urcă în fugă scara, râzând.

— Noapte bună! Mai strigă ea, de pe palier.

Intrară în bucătărie.

— Scuză incidentul, spuse Simon.

Scoase două cești de cafea și laptele, din frigider. Vărsă puțin pe bufet. Era nervos.

— Nu te aprinde. E-n regulă. N-am să mă culc cu tine în noaptea asta.

— A.

— E o exclamație de ușurare, sau de dezamăgire?

— Câte puțin din amândouă.

— Oi fi eu detectiv de poliție și oi fi având treizeci și doi de ani, dar totuși nu mă culc cu un bărbat de la prima întâlnire.

— Din cauza mea, sau dintr-a profesoarei tale catolice de educație sexuală?

— Simon.

— Știu. Te sperie angajamentele. Voi, femeile. Nici nu-i de mirare că bărbații devin gay.

— Ai o fiică. În ultimii trei ani, ai jucat un rol greu.

— N-am jucat nici un rol, în ăștia trei ani.

— Hai c-acum ești grosolan. Încerc să fiu serioasă.

Simon puse ibricul cu cafea pe aragaz, iar conversația se îndreptă oarecum la viețile din trecut și direcțiile greșite pe care o apucaseră. Fox îi povesti despre David, despre felul cum obișnuia s-o scoată din minți.

— Fel de fel de mărunțișuri. Storcea pasta de dinți din

capătul tubului și lăsa prețul de baie ud pe jos, după ce făcea duș. În ziua când a spus că pleacă, m-am pomenit urlând la el toate fleacurile astea, lucruri pe care nici nu-mi venea să cred că le spuneam, că ce tembel era. Iar el nu făcea decât să mă asculte, cu gura căscată.

Spre surprinderea ei, Simon începu să vorbească despre soția lui. Și Anne fusese la fel, îi spuse. Mereu își lăsa lenjeria intimă împrăștiată pe podeaua debaralei.

— Când a murit, i-am lăsat lucrurile acolo. Luni de zile au rămas neclintite. Când trăia, obiceiul ăsta mă scotea din minți. După aceea, mi-a lipsit atât de mult, încât nici nu suportam să le strâng.

— Și când le-ai strâns? Îl întrebă ea.

„Ascultă la mine", își spuse. „Ce altceva ar putea să-l întrebe o maniaco-obsesivă?"

— Nu le-am strâns. Ne-am mutat cu locuința.

Când o spuse, Simon efectiv zâmbi. Semn bun, reflectă Fox. Era pentru prima oară când putea vorbi despre Anne fără a se prost-dispune.

— Ți-a fost dificil. Să ieși din nou cu alți bărbați, după despărțirea de David?

— O veche prietenă de-a mea, divorțată, mi-a telefonat într-o sâmbătă seară și ne-am dus la un club de dans pe care-l frecventaserăm mai demult. Era infestat de elevi și studenți, toți sub douăzeci și cinci de ani. Am stat cam o jumătate de oră. Ne simțeam de parcă am fi fost părinții cuiva.

— Cunosc sentimentul.

— Am început să merg prin cârciumi. Ocazional, făceam cunoștință cu câte un bărbat, care mă întreba din ce trăiam. Mă pomeneam spunându-i că eram consultant de securitate. Mi-era teamă că, dacă le spuneam că lucrez în C. I. D., o luau la fugă cale de-o poștă. A fost unul cu care am ieșit de câteva ori, nu știu exact, nu ne-am prea potrivit. A mers O. K. Dar apoi, peste două luni, a trebuit să-l arestez. Era implicat într-o fraudă cu cărți de credit. Știi ce mi-a spus? „Cred că e mai bine că nu ne-am înțeles."

— De obicei, eu am grijă când spun că sunt medic. La

petreceri, toate se adună în jurul meu și încep să-mi povestească despre hemoroizii lor. De parcă aș muri de curiozitate. Cred că și ție ți se întâmplă ceva asemănător.

— Nu, nu, mie oamenii nu-mi vorbesc niciodată despre hemoroizi.

Simon zâmbi:

— Înțelegi ce vreau să spun. Probabil că-ți cer să le pui o pilă ca să li se anuleze amenzile pentru parcare ilegală, nu?

— Tot timpul. Ian, cumnatul meu, o face încontinuu. Sau, mă duc la o petrecere și toți umblă de colo-colo, râzând și povestind cum au intrat ultima oară cu mașina într-un șanț sau au înverzit fiola, și deodată discuțiile încetează și toată lumea se uită la mine. De parcă aș fi cât pe ce să scot cătușele și să-i arestez, de parcă eu n-aș depăși viteza legală pe șosea sau n-aș parca pe liniile galbene, din când în când.

Râse, iar când înălță capul, văzu că Simon stătea rezemat de masă, privind-o. În ochii lui albaștri se citea o expresie de o intensitate înspăimântătoare. Dintr-o dată, simți că-i era greu să respire.

Simon întinse mâna peste masă și o mângâie cu degetele pe dosul palmei. Fox îi privi firele de păr aurii fine de pe antebraț.

— Ce cauți tu, Madeleine?

— Probabil alt polițist de carieră, ca mine, fără copii, fără ambiții de a-și întemeia o familie și capabil să-și țină gura la serviciu.

— Asta-i cam general. Nu poți fi mai concretă?

Auzindu-l, Fox zâmbi. Simon împinse o ceașcă de cafea spre ea, pe bufet.

— Îți dai seama că mă țin după tine de aproape un an.

— Nu te-ai ținut prea insistent.

— Nu sunt genul de om obișnuit să se țină insistent după femei. Poate că de-asta.

— De-asta, ce?

Ridică din umeri, încercând să vorbească pe un ton dezinvolt.

— De-asta nu mi te pot scoate din cap. Dumnezeu mi-e

martor cât am încercat. Mă insulți la dineuri, provoci scandaluri în restaurantul meu favorit.

— Nu eu am provocat scandalul.

— În viața mea n-am mai cunoscut o femeie ca tine.

— Asta poate fi și bine, și rău.

— Sau amândouă.

Fox ezită. La ieșirea din restaurant, se hotărâse să rămână peste noapte la el, dacă i-o propunea. Acum, însă, dintr-o dată, se simțea mai șovăitoare. Sau, mai degrabă, chiar cuprinsă de panică.

— Ascultă, Simon, ești un bărbat foarte atrăgător.

— A, uite că începem să ajungem undeva.

— Mă îngrijorează bagajele.

— E marfa mea, nu a ta.

Simon își împinse cafeaua la o parte, începând să se plimbe în jurul bufetului. „Acum începe", medita Fox. „Sau iei o hotărâre de un fel ori altul, sau pleci în clipa asta. Ca de obicei, nu faci decât să amâni luarea unei decizii. Nu-ți place cum stau lucrurile, dar detești gândul de a schimba ceva. Nu-ți place să fii singură, dar, de cum apare șansa unei relații, te sperii și începi să cauți scuze."

Se opri lângă ea, punându-i mâinile pe umeri. Stătea destul de aproape ca să-i simtă mirosul coloniei.

— Madeleine.

Fox simțea o apăsare în piept, o durere fizică în inimă și în abdomen. „Cele două locuri goale din viața mea", își spuse.

Ridică privirea. Simon o sărută, de astă dată serios.

În încăpere nu era destul aer. Sosise momentul. De ce se temea așa? îi ridică părul și o sărută pe ceafă, iar Fox își auzi propriul geamăt de plăcere. Buzele lui îi urmăriră contururile mușchilor, făcând-o să-i simtă respirația fierbinte pe umăr.

Brațele lui îi cuprinseseră talia, trăgând-o spre el. Fox îi simți erecția pe șold.

— O, Doamne, își auzi propria voce murmurând, la nesfârșit.

Era umedă, își simțea excitația în pantaloni. „Îmi încleiez jeanșii. Nu așa se zice?" De mult nu i se mai întâmplase una ca asta. Chiar și cu David. Jinduia atât de tare, încât îl dorea

în ea chiar atunci, pe loc.

Își întoarse fața spre a lui. Simon i-o cuprinse în mâini și o sărută, cu gura umedă și fierbinte. Era flămândă după el și, dintr-o dată, nu mai avea răbdare. Simon îi descheie încet bluza, întârziind peste măsură de mult. Fox nu voia să fie atât de blând. Îl trase de jeanși și cămașă. „Nu e momentul pentru rafinamente, Simon. Scoate-le mai repede de pe tine."

Îi oferi gâtul, îi simți buzele fierbinți pe piele. Îi simți mâna pe sân și avu senzația că o străbătea un șoc electric. Lunecară pe dușumeaua cu dale. Simon o trase de fustă, iar Fox își ridică șoldurile, ca să i-o poată scoate. Se răsuci deasupra lui și încercă să-i scoată cămașa, dar degetele i se încurcau printre nasturi. Simon și-i descheie el, în timp ce ea îi cobora blugii peste șolduri. Membrul lui era dur și neted, cu un strop perlat de umezeală lucind în vârf.

„O, Christoase!"

Își înfipse unghiile în pieptul lui, răsucindu-i firele mărunte de păr în jurul degetelor. Apoi îl cuprinse cu mâna cealaltă și îl călăuzi spre ea. Lunecă peste el dintr-o mișcare, iar lumea păru să explodeze. Nu-i venea să creadă cât de ușor, cât de firesc se potrivea înăuntrul ei.

Închise ochii, cu valuri de culori străbătându-i capul, strălucitoare și furioase. Îl trase deasupra ei, iar Simon începu să se miște încet, mult prea încet. Apucându-l de șolduri, prinse a-l mânui tot mai repede în interiorul ei.

— Maddy, gemea el, iar și iar. Maddy.

„E o nebunie", cugeta o parte din ea. „Nu are prezervativ. Am să rămân gravidă."

Mâna lui i se înfipsese în păr, trăgându-i capul pe spate. „Da, așa, așa. Ce bine e." Îi imobiliza brațele deasupra capului și se afundă în adâncul ei, împingând din răsputeri, iar Fox își auzi strigătele de „da, da" în același ritm cu fiecare mișcare, îl auzi gâfâind și știu ce urma să se întâmple.

„Îi vreau sămânța fierbinte în mine", îi urla panica în cap. „Pune-i un prezervativ", îi spunea cealaltă Madeleine, cea care trebuia să revină la realitate, când acel moment lua sfârșit. „Ești ca o adolescentă. Cum ai putut fi atât de proastă?"

Scoase un țipăt sonor, cu spatele arcuit, simulând orgasmul de dragul lui. Atunci, Simon se retrase, iar ea gemu din nou, cu dezamăgire și ușurare.

Tocmai la timp. Simți umezeala pe pântec și îl apucă în mână, gustându-i cu degetele spasmele puternice. Apoi, Simon gemu și se prăbuși peste ea.

Lumea redeveni limpede, printr-o ceață de gelatină roșie. Îl ținea strâns, cu brațele împrejurul spatelui, pentru a nu fi nevoită să-l privească în ochi. Ca întotdeauna, era copleșită de o stânjeneală de moarte, de senzația că își expusese nu numai trupul, ci și o parte din suflet. Vinovăția și frustrarea se întreceau să-i cucerească atenția, devenite de-acum un bagaj familiar.

Mereu era la fel. Dorința își plasa comoara fără nume la îndemâna ei, numai pentru a o retrage în cele din urmă, lăsând-o singură și dezamăgită, ca întotdeauna.

PARTEA A CINCEA.

Clerkenwell.

O zi senină de toamnă.

Capitolul 53

Carrie arăta din nou așa cum o știa. Avea obrajii îmbujorați, iar în ochi îi strălucea o luminiță. Sex împlinit și atenție cât cuprinde, își spuse Fox. Și avea o slujbă. În buzunarul ei se zărea un telefon mobil, iar pe gură, atractiv de buze.

Era o zi de toamnă însorită și rece. În salonul comod al localului „Cat and Whistle” se auzeau perforatoarele de pe Farrington Road. Un meniu scris cu creta pe tablă oferea cârnați Cumberland și burete de melasă cu cremă de ouă. Mâncarea sănătoasă a unei națiuni. Ocazional, câte un tren intra duruind în gara Farrington, zgâlțâind podelele goale de lemn sub picioarele lor.

Se așezară la bar, cu paharele de gin tonic. Fox observă un bărbat în cămașă cu dungi albastre și cravată universitară drapată peste burdihanul umflat de bere privind-o speculativ, în timp ce scrumul țigării i se scutura pe sacou. Bărbații. Nu se potoleau niciodată.

Carrie turuia ca o moară stricată. Noua ei slujbă mergea

perfect, revenise la ocupația pe care o cunoștea cel mai bine și avea un nou bărbat în viața ei. Era director de marketing la un post de radio, iar în săptămâna trecută o invitase să ia masa în oraș. Îi vorbise despre fiica ei și nu păruse să-l deranjeze.

— O să vă mai vedeți? O întrebă Fox.

— Cred că da, răspunse Carrie, arătând dintr-o dată stânjenită. M-am culcat cu el azi-noapte, adăugă, așteptând verdictul lui Fox.

— Da' știu că v-ați grăbit.

— M-am simțit normal.

Fox întoarse capul, pentru ca prietena ei să nu-i vadă expresia. „Înmormântarea ta", spuse în gând, dar în același timp reflectă că era prea puritană. Nu putea să fie asemenea lui Carrie, să trateze sexul la fel de nepăsător ca ea. De ce se temea? Nu doar de suferință, cu toate că și aceasta conta. Aborda relațiile lui Carrie cu aceeași atitudine fatalistă pe care le-o rezerva alor ei; știa că nu aveau niciodată șanse să dureze. Dar o și speria ceva anume din ea însăși. Majoritatea bărbaților nu-i puteau oferi ceea ce-și dorea ea de la sex, iar cei care puteau erau genul pe care niciodată nu i-ar fi invitat în casa ei, nicidecum în dormitor.

— Știu la ce te gândești, spuse Carrie pe un ton defensiv.

— Ba nu știi nimic.

— El e aparte.

— Toți bărbații sunt aparte, replică Fox, până încep să facă aceleași lucruri.

Carrie scoase un pachet de Pall Mall și-și aprinse o țigară. O dată cu încrederea în sine însăși, îi reveniseră și câteva dintre vechile năravuri. Ca de pildă, fumatul și ieșirile cu bărbații. Fox îi observă unghiile. Îi crescuseră la loc. Până și lac avea pe ele.

— Te mai vezi cu Simon? O întrebă Carrie.

Dădu din cap.

— Și?

— Îmi place.

— E ceva serios?

— N-aș crede, răspunse ea, întrebându-se cum ar fi fost să

înceapă o nouă relație solidă. Oare putea să fie o polițistă bună, ca Marenko, și să-i mai rămână destul timp și energie la dispoziție pentru a fi soția cuiva, amanta, orice. Sau, poate, în ultima vreme munca nu mai era decât o scuză, o cale de a amâna deciziile privitoare la viața ei personală?

— Ei bine, când termini cu el, să mă anunți, spuse cu nerușinare Carrie, privind-o peste buza paharului. Am să-l iau eu.

— Te-aș mânca de vie.

Carrie râse, cu un sunet dezgustător:

— Sper!

Capitolul 54

Un șir de case cu terase, mohorâte, lângă Camden Road. Noaptea focurilor de tabără, amarnic de friguroasă.

Când sosi Fox, ambulanța era încă la locul faptei. În luminile girofarurilor văzu comisari în uniformă întinzând panglici albe cu albastru, în timp ce un altul chestiona un tânăr Rasta și pe prietena acestuia, scriindu-le numele în carnet.

Începuse o ploaie slabă. În momentul când coborî din mașină, frigul o izbi, făcând-o să se înfioare în canadiana închisă cu fermoar. Doi infirmieri lucrau lângă o siluetă culcată în ambulanță. Victima tremura, ca și cum ar fi înghețat de moarte. Dans rap, cum îl numea Marenko. Semn rău.

Toată targa se înroșise complet; pardoseala ambulanței era plină de sânge, cleios și închis la culoare. Cei doi infirmieri încercau să instaleze o transfuzie, alt semn rău, măsura a adevăratei disperări. Omul de pe targa avea răni masive la cap. Probabil că tensiunea îi scăzuse la limită. Aveau de-a face cu o omucidere, fără discuție.

Fox își arătă legitimația:

— Detectiv inspector Madeleine Fox, Echipa Zonală de Incidente Majore. Cum vă descurcați?

Unul dintre infirmieri ridică ochii, măsurând-o cu o privire estimativă. „O femeie”, își spunea el, „hai să ne distrăm puțin.” Gândul i se citea pe față.

— Nu prea rău. Am fost puțin răcit săptămâna trecută, dar

acum mă simt mai bine.

„Face pe comicul. Iarăși am nimerit într-un sitcom. „Infirmierii poznași„.”

— La pacient mă referem.

— A, la el. Îl peticim, îi umflam cauciucurile și-i gata de încălecat.

„Nu-mi vine să cred”, reflectă Fox. „Dobitocul ăsta are nevoie de-un psihiatru. Tensiunile meseriei i-au luat mințile. Și este prea tânăr. Poate asta să fie cauza. Se crede Jerry Seinfeld.”

Chiar atunci omul de pe targă se cutremură, icnind. Infirmierii îl răsuciră grăbiți, dar nu destul de repede. O parte din cea mai recentă masă ingerată de pacient izbi fereastra fumurie, restul căzând în poala lui Jerry. Acesta înjură printre dinți în timp ce colegul său apuca pompa de sucțiune, încercând să degajeze traheea.

— V-a sosit pizza, comentă Fox, retrăgându-se. Nu arăta deloc bine.

Hallerton, ofițerul de serviciu de la Holmes Road, urmărise schimbul de replici. Îi zâmbi.

— Bună dimineața, îl salută ea. Omul dădu din cap.

— Aveți numele victimei?

— DeBruin, doamnă. Michael DeBruin.

Lumea se opri în loc. Fox își împinse o mână prin păr. Christoase Atotputernice!

— Am primit un telefon. Persoana a spus că preferă să rămână anonimă.

Tăcu un moment, cu chipul inexpresiv.

— Deci nu știm nici măcar dacă era bărbat sau femeie.

În oricare altă situație, ar fi râs. Dar numele îi tot reverbera prin cap. DeBruin. Michael DeBruin. Vă rugăm să rețineți data de cinci noiembrie. Pe-asta avea s-o rețină.

— Vreun martor?

Hallerton clătină din cap, încet. Ambulanța se puse în mișcare, cu sirenele urlând.

— Mai e pe-aici cineva din Hendon Road?

— Încă nu, doamnă.

— Când ajunge D. C. I. Marenko, spune-i că m-am dus la spital cu victima.

Omul dădu din cap. Fox reveni în Cavalier-ul ei, porni motorul și începu să urmărească girofarurile în lungul străzii întunecoase și ude. Marea Britanie. Iisuse!

Arăta nu atât ca un cadavru, cât ca un proiect neterminat. Era gol după ce echipa de la urgență îi tăiase hainele de pe trup. Din gură îi ieșea un tub endotraheic A, iar pe piept și picioare avea senzori pentru monitorizarea cardiacă. Alte tuburi îi atârnau din brațe și dintre picioare. Privea în sus, spre dalele acustice albe de pe tavan, cu o expresie de mirare buimacă.

Și-l imagină așa cum îl văzuse ultima oară, stând în boxă la Old Bailey, cu costumul verde-oliv atârnându-i larg pe trupul musculos, întorcând capul spre ea cu acea expresie de aroganță studiată. S-ar fi mirat într-adevăr să se vadă acum, cu sângele pătând cearșaful sub capul lui, cu o gaură mică pe față, sub ochiul stâng, altă rană căscată într-o parte a țestei cafenii lucioase, lângă tâmpla stângă, și o mare parte din pielea capului lipsă.

Fox căută înlăuntrul ei, scotocind prin emoții ca într-un cufăr vechi pe care tocmai îl găsise în pod. Spre surprinderea sa, nu descoperi nici un sentiment de triumf, nici o stare de entuziasm, la gândul morții lui. La fel ca Michael DeBruin, nu simțea decât o nedumerire năucă.

Aplecându-se peste el, desenă un contur uman pe o pagină a carnetului și însemnă locurile rănilor. Pe plaga împușcată de sub ochiul stâng erau urme de pulbere, indicând că se trăsese de aproape. Rana din latura capului părea să fi fost cauzată de un glonț care zgâriase osul temporal fără a pătrunde în creier. Era oare prima împușcătură, sau a doua?

Se opri un moment, perplexă. Cine împușcă un om sub ochi? Nu era un asasinat profesionist. Își formă în minte o imagine, văzu primul glonț aproape ratându-l pe DeBruin, dar provocându-i un șoc suficient pentru a-l doborî la pământ. Își închipui al doilea foc tras de aproape, însă mâna care ținea pistolul tremura. Oare așa se întâmplase?

— Poliția?

Fox se întoarse. Era sora de la urgență. Dădu din cap, scoțându-și legitimația.

— Să nu întârziați. Când ați terminat, trebuie să-l ducem la morgă. Ocupă spațiul.

Fox aproape că zâmbi. Într-un fel, părea un discurs funerar adecvat.

În sala de așteptare stătea așezată o femeie, cu spatele țeapăn și o demnitate contrastând sălbatic cu hainele ieftine și pantofii scâlciați. Fox o recunoscu din galeria publicului, de la Old Bailey.

Se apropie.

Femeia înălță capul.

— Sunteți detectiv, spuse ea.

Mama lui DeBruin. Uneori, îi era ușor să uite, având de-a face zilnic cu infractori și cazuri, că și ei se născuseră cândva, pe cale normală, fără să apară pe lume prefuțuți dinainte.

— V-ați întâlnit cu medicii?

Doamna DeBruin dădu încet din cap:

— Știu că a murit. Mi-au spus.

— Îmi pare foarte rău pentru pierdere, începu Fox.

Era necesar să discute cu ea, să chestioneze toată familia. Dar, pentru doamna DeBruin, nu era momentul cel mai potrivit.

— Știți cine ar fi putut s-o facă? întrebă ea, cât putea de blând.

Femeia clătină din cap. Începu să se legene încet, înainte și-napoi.

— Vreau să-l prindeți pe cel care i-a făcut asta băiatului meu. Era un băiat așa de bun.

Un băiat bun, își spuse Fox. Gangsterul ăla spurcat la gură și cu ochi reci. Bun băiat.

— Ne vom da toată silința, spuse ea.

Și avea să se țină de cuvânt. Era meseria ei.

Capitolul 55

Când ajunse acasă la DeBruin, strada era încă blocată de poliție, dar o mare parte din mulțime se risipise. Era

dimineața devreme, ploaia se întețea și, în plus, cadavrul fusese ridicat. Asta o învățase munca în poliție. Oamenilor le place să vadă cadavre; de-asta dau târcoale. Când leșul e luat, oamenii își pierd interesul. Stă în firea omenească.

Hallerton îi spuse că D. C. I. Marenko sosise și dorea s-o vadă. Se afla sus, în camera victimei.

Fox încălță o pereche de papuci albi peste pantofi și trecu în bucătărie. Ușa din spate fusese deschisă cu forța, după cum arătau crăpăturile și așchiile de pe ramă. Un mod de a intra grosolan, dar eficient. Criminaliștii erau ocupați să presare pudră pentru amprente.

Urcă la etaj, unde luă pe ea o salopetă albă. Când intră în dormitorul lui DeBruin, Marenko privea instalația de sunet neagră de pe un raft. Își trase pe mână o mănușă de latex și atinse ușurel butonul PLAY al aparatului, pentru a vedea dacă în player se găsea vreun disc. Începu Warren G., cu I Shot the Sheriff.

James era și el în cameră, zâmbindu-i seducător drăgălașei fotografe de la Ministerul de Interne, care își dădea toată silința să-l ignore.

— Fox, spuse Marenko ridicând privirea.

— Șefu'.

— Ce face biata noastră victimă?

— A murit în spital.

Marenko îi adresă un rânjet de lup.

— Ce păcat. Ai auzit, T. J.?

— Mda, șefu', mare păcat, răspunse James.

Marenko observă ceva pe covor și se lăsă pe vine pentru a privi mai de aproape.

— Ce-o fi asta, T. J.? Eu aș crede că i-s amigdalele.

— Nnț, făcu James.

— S-ar putea să fie. Poate alea au fost. S-a săturat să tot aștepte salvarea și a încercat să-și scoată singur amigdalele.

Se aplecă să vadă mai bine. Împunse cu degetul înmănușat bucata neidentificată de materie trandafirie.

— Sau adenoizii. Mhm, adenoizii cred că sunt.

— E pizza, șefu', zise James. Uitați, pe masa de-aici e o cutie

goală.

— Vrei să spui că-s ardei?

— Păi, cred că ar fi mai bine să așteptăm expertiza criminalistică. Dar, dacă mă întrebați pe mine, mda, sunt ardei reci.

— Pe cât?

— Pe cinci.

— S-a făcut.

James ridică privirea:

— Auzi, Foxy, ia vino-aici. Am pariat bani pe chestia asta. Eu zic că-i pizza, șefu' aci de față zice că-i o amigdală. Tu ce zici?

— Eu zic să ne vedem de treburi.

James ridică din umeri, zâmbind împreună cu Marenko, ca doi elevi strengari.

Marenko se ridică, privind prin cameră. Un pat cu cearșafuri bătând spre gri, un dulap vechi, câteva postere zdrențuite cu artiști rap și jucători de baschet prinse pe pereți, covorul plin cu haine și ambalaje de mâncare la pachet. Cam atâta, cu excepția ghetto blasterului de pe raft.

— Cred că-i este greu să lase toate astea în urmă, comentă el.

Lui Fox îi atrase atenția un obiect de pe pat. O revistă, porno hard-core. Îi aruncă o privire. „Cum s-or fi putut excita unii cu asemenea porcării?" se întrebă ea. „Poate numai dacă ești ginecolog." O negresă cu părul oxigenat și pubisul ras stătea pe vine, goală, pe o masă ce părea a fi de biliard. Își desfăcea labiile cu unghiile stacojii. Aplecată pe spate, rezemându-se în cealaltă mână, își oferea vaginul spre obiectiv.

— Ia uite la asta, observă ea.

— Exact, replică James. A recunoscut-o pe maică-sa în poză și s-a împușcat.

Fox era tulburată de atmosfera care domnea în casă.

— Lăsând la o parte orice sentimente personale, asta tot omucidere cu premeditare rămâne, spuse.

Marenko clătină din cap:

— Să nu-mi ceri să am insomnii pentru ăsta. S-ar putea ca nici măcar ore suplimentare să nu fac.

Se apropie de unul dintre afișele de baschet, punându-și

ochelarii pentru a-l studia mai clar.

— Cum se pronunță, T. J.? shakwill, sau Sha-keel?

— Sha-keel, răspunse James. Sha-keel. Rimează cu O'Neal.

— Ce coincidență, remarcă Marenko, privind-o tăios pe Fox. Eroul lui e un tip numit O'Neal.

— Joacă la Chicago Bulls, explică James și îl crezură pe cuvânt. Obișnuia să piardă nopțile uitându-se la Sky channel și se pricepea la aceste subiecte.

Marenko reveni cu atenția spre poster.

— Sha-keel. Ciudat nume. La fel ca și DeBruin. DE-bruin, sau de-BRUIN. Cred că acum nu mai contează. E doar DE-cedat.

— Tocmai, râse James.

— DE-bruin, DE-cedatul.

— Șefule, interveni Fox. Nu cred că se cade să vorbim așa.

— Mhm, făcu James. DE-solidarizează-te. Și râseră amândoi.

— Ai vorbit cu infirmierii? O întrebă Marenko.

Fox dădu din cap:

— La A&E.

— Și ce-au văzut?

— Când au ajuns aici, zăcea prăvălit între pat și perete. Nu avea pe el decât o pereche de chiloți. Coborâți la genunchi.

— Încotro stătea cu fața?

— Spre ușă.

Marenko dădu din cap.

— Deci, când s-a tras, stătea în picioare lângă pat. A căzut pe spate, într-acolo. Corect?

Fox privi mai atentă tapetul. Arăta de parcă cineva ar fi aruncat o găleată de sânge pe perete. Dar se putea distinge totuși o formă clară a stropiturii. Picăturile erau orientate astfel încât însemna că se trăsese din dreapta lui DeBruin. Glonțul care ieșise din rana de la tâmplă trebuia să fi rămas înfipt în tencuială. Într-adevăr, gaura se vedea. Criminaliștii aveau să-l extragă mai târziu.

În minte începea să i se formeze o imagine.

Asasinul intră în casă prin bucătărie. Michael nu-l aude, pentru că stă întins pe pat, ascultând muzică și masturbându-se. Ucigașul urcă scara și dă ușa de perete. Michael e surprins

literalmente cu nădragii în vine. Sare în picioare, prea speriat ca să-și mai ridice chiloții. S-ar putea să aibă loc o conversație. Dialogul se dovedește nesatisfăcător, iar Michael e lichidat. Sau, poate, nici nu s-au întins la discuții.

Dar, din cine știe ce motiv, nu e o crimă perfectă. Nu e atât de precisă pe cât ar fi trebuit să fie. Emoția a jucat un rol, își spuse ea, emoția și lipsa de experiență. Primul foc aproape că trece pe lângă cap. Al doilea e suficient ca să-l omoare, dar nu pe loc, fiind tras stângaci.

— Ei, ce părere ai? îl întrebă Marenko pe James.

Detectivul ridică din umeri:

— Eu cred că valetul a făcut-o.

— Mhm. Futu-le muma-n cur de valeți. Multe au pe conștiință. Scuzați-mi franțuzeasca.

Își îndesă mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie.

— Adună suspecții obișnuiți, îi spuse el lui Fox, adăugând apoi, când îi văzu expresia de pe față: am glumit.

— Să vă trec pe listă și pe dumneavoastră și T. J., șefu'?

Nu-i mai văzuse niciodată acea expresie. Marenko se sili să zâmbească, dar ochii îi semănau cu două cioburi de gheață.

— Dacă vrei, răspunse el.

— Dar Fox, șefule? întrebă James.

— N-aș crede. Femeile nu le au pe-astea cu violența. Nu-i așa, Foxy?

Nu-i răspunse.

— Vezi de amigdale, îi mai spuse James, în timp ce Fox îl urma pe Marenko afară din cameră.

Se opri pe treapta din față, dârdâind în frigul zorilor. Marenko stătea de vorbă cu Hallerton. Termină de discutat, ridică privirea spre ea, apoi porni înapoi pe alee.

— N-am știut că DeBruin fusese pus în libertate, spuse ea.

— A declarat recurs și i s-a acordat o scutire de executare a pedepsei, pentru că maică-sa era bolnavă. În casă nu mai era nimeni care să aibă grijă de ea, a spus avocatul. Judecătorul de apel a înghițit-o.

— Când s-a întâmplat asta?

— Săptămâna trecută. Tot voiam să-ți spun.

Își supse măselele cu limba.

— Știu la ce te gândești.

— La ce mă gândesc?

— Bănuiești că s-ar putea s-o fi făcut un polițist.

Fox își ridică gulerul, împotriva vântului cu stropi de ploaie.

— Zi odată.

— Ce să zic, șefu'?

— Ce-am făcut eu aseară, între. Se uită la ceas.

— Unșpe și douășpe jumate?

— Dumneavoastră conduceți ancheta, șefule. Nu eu.

— Eram acasă în pat și dormeam, răspunse tot el, neluând-o în seamă. Și, nu, nu era cu mine nimeni care s-o poată confirma.

Nu-l putea privi. Era tocmai lucrul la care se gândea.

— Dar tu, Fox?

— Șefu'?

— Tu ce făceai aseară?

— Citeam o carte, în pat.

— Și aveai pe cineva cu tine care să poată s-o confirme?

Când Fox nu-i răspunse, continuă:

— Poftim. Suntem chit.

Fox își mușcă buzele.

— Nu-ți face griji, Fox. Nu există nici o șansă ca Radford să ne permită să rezolvăm noi cazul ăsta. E un potențial coșmar, pentru toți. El e negru, noi suntem albi. A lăsat în fotoliul rulant un ofițer de poliție, ginerele meu. Va trebui să repartizeze altă echipă.

— Ați spus odată, în fața noastră a tuturor, că ați vrea să-l vedeți mort.

— La fel am spus și despre tine, Foxy.

Marenko se întoarse.

— Iisuse, cât mai vreau o țigară, murmură el, pornind spre mașină.

Fox rămase tremurând în ploaie și închise ochii. „Dumnezeule. Ce porcărie.”

Capitolul 56

Radford se rezemă de spătar, privindu-i peste ochelarii de

citit pe care-i purta legați cu un lanț petrecut în jurul gâtului. Era un urs de om, în vârstă de aproape cincizeci de ani, cu barbă căruntă și deasă, care-i amintea lui Fox de amiralii din vechile filme britanice alb-negru din anii 1950. Micile lentile în formă de semilună păreau un anacronism.

Dosarul lui Michael DeBruin stătea deschis pe biroul lui. Deocamdată, nu conținea decât rapoartele inițiale de la medicul legist și declarațiile martorilor din vecini, dactilografiate în grabă de W. P. C. Stacey dimineață, la prima oră. Înapoia capului său, Londra dispăruse în ceața cenușie a dimineții de noiembrie. Stropi de ploaie se prelingeau sclipitori pe geam, reflectând lumina tuburilor de neon.

— Acest Michael DeBruin a fost judecat pentru tentativă de asasinat asupra comisarului O'Neill?

Marenko dădu din cap. Tăcerea deveni înghețată.

— Avea mulți dușmani, domnule, spuse Fox. Se credea un tip dur. Are mai multe antecedente penale pentru violențe.

— Acum două luni, a fost achitat pentru tentativa de omor la adresa unui polițist. Un caz foarte mediatizat.

Marenko ridică iarăși din umeri.

— Aveți vreun suspect, în etapa asta?

— A fost noaptea focurilor de tabără. Majoritatea oamenilor declară că au crezut că pocneau artificiile. Nimeni nu pare să fi văzut nimic. Locuința lui DeBruin e plasată cu spatele spre King's Cross. Presupunem că asasinul a intrat și a ieșit peste gardul din dos, pe taluz. Așteptăm expertiza balistică. S-ar putea să fi fost o crimă comandată.

Fox îi chestionase personal pe cei doi comisari care răspunseseră la apel. Afirmațiile lor erau confirmate de cei doi infirmieri, Jerry Seinfeld și colegul său. Victima nu făcuse nici o declarație în ultimele clipe de viață, susțineau, și nici ei nu se așteptaseră la vreuna. În urma examenului medical, îl înscriseseră într-o categorie clinică neoficială, pe care ei o numeau D. B. N. Y. Deceased But Not Yet8. Se afla aproape în moarte cerebrală, spuneau, din momentul când glonțul îi intrase în craniu. Dacă nu chiar dinainte.

Reperaseră deja sursa telefonului anonim. Fusese dat de

prietena lui DeBruin. Aceasta era abia o elevă și, la început, refuzase să recunoască faptul că în noaptea aceea fusese acasă la DeBruin, întrucât părinții o credeau în camera ei, adormită. Se părea că escapadele sale nocturne cu DeBruin constituiau un punct regulat din programul vieții ei secrete și, probabil, i se făcea dor de el după doar câteva minute de când se despărțeau.

Fox o interogase aproape o oră, la secția de poliție din Kentish Town. Avea paisprezece ani și tremura, pierdută complet cu firea de când își văzuse iubitul cel dur cu sângele și creierii împrăștiați pe un poster cu Shaquille O'Neal. Prezența tatălui ei furios în aceeași cameră, supraveghind interogatoriul, o făcea să fie neobișnuit de cooperantă. Fără îndoială, bărbatul abia aștepta s-o ducă acasă, în sânul familiei, unde putea s-o ia la rost cu cureaua.

În ceea ce privea Produsul Intern Brut, Michael DeBruin nu avea nici un loc de muncă; neoficial, toată lumea știa că scotea profituri semnificative din propria industrie casnică, făcând trafic cu substanțe ilegale. Nu era o profesiune care să garanteze întotdeauna longevitatea. „O fi supărat un furnizor”, specula Fox, „poate i-au intrat în cap idei mai presus de poziția lui umilă și a încercat să ocupe cu forța teritoriul altcuiva, încurcându-se cu oameni mai deștepți și mai duri decât ar fi putut ajunge el vreodată, încă un Elmore Crawford.”

Sau, poate, DeBruin cel notoriu de violent intrase în conflict cu cineva care se hotărâse să egaleze pentru totdeauna scorul, Terry Richardson și fiul lui, de exemplu.

Fox spera ca în acel caz să se opereze o arestare rapidă, înainte de a se formula prea multe întrebări despre trecutul recent al lui DeBruin. Își spunea că asasinul nu trebuia să aibă legătură cu cazul O'Neill.

Radford se răsuci cu scaunul pivotant, privind spre orizontul Londrei, acel oraș umed și anonim unde oamenii puteau fi împușcați în dormitor, fără ca nici unui vecin să i se trezească bănuielile.

— Îi retrag echipei dumitale investigația, îi spuse el lui

Marenko.

— Am înțeles, șefule.

— Dar motivele mi le înțelegi?

— Într-un fel, chiar le-am anticipat, domnule.

Radford se întoarse încet cu fața spre el, iar glasul i se îmblânzi. El și Marenko se cunoșteau de multă vreme.

— Nu te suspectez de nimic, Frank. Atâta numai că așa dă impresia.

Chipul lui Marenko rămase inexpresiv.

— Cred că așa e.

— Și mai există și aspectul rasial. De-asta vreau să apelez la Venables.

Ironia situației aproape că o făcu pe Fox să zâmbească.

Mama lui Venables era jamaicană, iar tatăl lui fusese diplomat. Se născuse în Kensington, urmase cursurile universitare și vorbea engleza mai corect decât majoritatea colegilor săi anglo-saxoni. De fapt, își spuse ea, nici măcar nu era prea negru. Se situa mai departe de alde Michael DeBruin-ii acestei lumi decât oamenii ca Marenko și James, care cel puțin înțelegeau limbajul străzii. Dar Venables era disponibil, nu avusese nici o legătură cu cazul O'Neill și era de culoare. Scurt.

Convorbirea luase sfârșit. Fox se ridică. Marenko rămase așezat.

— Ne vedem jos, îi spuse el.

Fox arcui o sprânceană. Acum ce mai era?

— Avem ceva de discutat între patru ochi.

Avu o senzație uleioasă, de greață, în stomac. „Asta e”, își spuse. „Vrea să mă dea afară din echipă. De mult se anunța.” Privi spre Radford.

— Îți mulțumesc, inspectore, spuse acesta.

Fox ieși, închizând încet ușa în urma ei.

Capitolul 57

— De ce nu mi-ați spus? strigă ea peste vacarmul boxelor de la tonomatul cu CD-uri din colț. King's Head se ducea rapid de râpă. Nu mai puteai găsi în Londra o bodegă civilizată, fără una din drăcoveniile astea. N-aveau să fie mulțumiți până nu

transformau toate berăriile vechi din oraș în saloane de jocuri electronice.

— Ce să-ți spun, Fox?

— Că v-ați cerut transferul.

— Nu te privește.

— În tot acest ultim an am cooperat strâns. Ați fost.

Era cumva „mentorul meu" o expresie prea pompoasă, se întrebă ea, semnifica oare o intimitate și o implicare pe care Marenko nu le simțea? Lăsă gândul neterminat, neexprimat.

— Asta nu are nici o importanță pentru dumneavoastră?

— Am lucrat la multe cazuri cu mulți oameni. Nu sunt ca voi, femeile. Eu nu trebuie să mă așez și să-mi descarc sufletul la o cafea, din cinci în cinci minute.

Stătea așezat în fața ei, ca un Buddha mustăcios, cu fața cărnoasă imobilă, lansându-și filosofia misogină din colțul barului, ca întotdeauna, cu un Guinness și un whiskey dublu lângă cotul drept. Scoase un pachet de țigări din cotloanele adânci ale sacoului și-și aprinse una.

— Parcă vă lăsaserăți.

— Aiurea-n tramvai. M-am lăsat de patru ori în patru ani. Orice om trebuie să știe când e învins. Cel puțin, dacă mor din cauza ăstora, voi ști cine mi-a făcut-o. N-o să mai fie un mister nerezolvat.

Fox clătină din cap. O ademenea intenționat, și o știa. Și, mai rău, nu putea să nu muște momeala.

— Ce-a spus Radford?

— A încercat să-mi schimbe gândul.

— Și?

— Treaba mea, Fox, dar dacă tot ai întrebat, află că mi-e pân-aici. Vreau un program cu ore mai regulate. Știi cum e. Primele cinci crime cu care ai de-a face, le bifezi, bun, se mai întâmplă. Simți că începe să-ți circule adrenalina. Este mai mișto ca sexul, nu?

Îl privi lung. Nu, se înșela, pentru ea nu era deloc așa.

— E din cauza cazului DeBruin?

Marenko făcu o mutră:

— Dă-l în mă-sa pe DeBruin, dacă-mi scuzi franțuzeasca. Nu

vreau decât să schimb ritmul. Am lucrat mult timp în Hendon Road.

Își goli paharul.

— Cândva, îmi plăcea să fiu polițist. Dar, în ultima vreme, m-am săturat să mă tot uit la trupuri mutilate și victime de violuri. Mi-e greață să bag la răcoare toate gunoaiele pe care le adunăm de pe stradă, pentru ca un tembel cu costum fandosit și licență în drept să le dea drumul din nou. Mi s-a acrit să mă tot reguleze sistemul, să-mi râdă-n nas Patrick Capper-ii de pe lumea asta, să-l văd pe Michael DeBruin cum scapă basma curată la Old Bailey. Ai avut dreptate, Fox. Nu trebuia să provoc moartea Florei Ellis pentru un jeg ca Elmore Crawford. De-asta nu mai vreau să știu de toate porcăriile astea.

— Flora Ellis era martoră a unei crime. Ce altceva ați fi putut face?

— Știi, cei din Yardie au compus o poezioară, replică Marenko. „Copoii n-au bang-bang, legea n-are streang, bagă-i la răcoare, tot în cot îi doare.” Știi ce înseamnă? Înseamnă că e mai bine să fii criminal aici, decât în State. Nu avem pistoale, nici pedeapsă cu moartea, iar condamnările la închisoare sunt mai scurte. Marea reformă a justiției britanice, nu-i așa?

— Dar Brigada Antidrog?

Marenko se strâmbă.

— Drogurile nu mă deranjează cu nimic. Traficanți, consumatori. După legea mea, și-unii și-alții-s niște javre. Și-atunci, cui îi pasă, mm? Toată lumea știe că prohibiția e o glumă. Să faci ordine în traficul de droguri e ca și cum ai încerca să-ndeși o caracatiță într-o plasă de cumpărături, dar cel puțin știi din capul locului că n-are nici un rost. Nu-i ca-n blestemăția asta de-aici. M-am săturat. Mi-e scârbă să tot încerc să sprijin legea. De-o vreme-ncoace, legea nu mai are nimic cu justiția. Își râde de noi, Fox, lichele ca alde Capper și Omul de Zahăr. Și DeBruin, până i-a șters careva zâmbetul de pe buze.

— Legea există ca să-i apere și pe nevinovați, și pe vinovați.

— Ei bine, face o treabă bună de futu-i mă-sa cu apărarea vinovaților. De ceilalți, însă, nu știu. Dacă-l înfundăm pe cine nu trebuie, se zice că e o eroare judiciară. Dar dacă un bandit scapă când e vinovat, asta nu se cheamă niciodată eroare judiciară. Și exact așa ni se întâmplă, mult mai des decât să băgăm la apă un nevinovat.

Își termină Guinness-ul.

— E rândul tău.

Fox stătea nesigură pe picioare. Nu-i era ușor să țină pasul cu Frank Marenko, pahar după pahar. În pofida conversației înverșunate, după-amiaza dobândise o nuanță mai trandafirie, iar în bar domnea o atmosferă mai caldă, mai plăcută. Semn periculos, când un local din Londra începea să pară o a doua reședință. Dar făcu un semn cu capul către Henry, iar pe tejgheaua lustruită apărură încă un Guinness și un gin tonic.

— Uite, ia-l pe Capper, de pildă, continuă Marenko, ambalat. Știm că i-a făcut de petrecanie lui Elmore Crawford, știm că a ras-o și pe Flora Ellis. O știm noi, o știe și el, o știe și avocata, tot împuțitul de nord al Londrei o știe. Și totuși, trebuie să ne prefacem că habar n-avem. Asta-i diferența, nu? Le citim drepturile, le acordăm prezumția de nevinovăție, oricare cetățean e nevinovat până la proba contrarie, și toate rahaturile astea. Iar ei ne râd în nas. Îți închipui că toată povestea nu-i decât o nenorocită de glumă. Fiindcă ei trăiesc în lumea tridimensională, dură, reală. Nu se țin de jocuri cu cuvinte. Dacă i te pui de-a curmezișul lui Patrick Capper, nu mai scapi căcătișuri de chichițe tehnice. Ăsta nu se-ntreabă dacă ai alibi, sau dacă poți fi reabilitat, ori dacă nu cumva te-a confundat cu altcineva, sau dacă ceea ce i s-a spus despre tine poate fi admis sau nu în instanță. Îl superi o dată, și te-a-mpușcat ca pe-un câine. Într-un fel, trebuie chiar să-i admiri. Ei, cel puțin, au o concepție asupra justiției. Te iei de ei, se iau de tine. Pe-asta n-ai s-o găsești în nici un tratat de drept, dar cel puțin e o limbă pe care-o înțelege toată lumea. Iar justiția e importantă, Fox. Nu poate aduce pe nimeni înapoi printre cei vii, nu ușurează durerea, dar, dacă oamenii știu că li se face dreptate, măcar își pot trăi viața mai departe.

Își termină monologul și trânti halba de Guinness pe bar. Fox știu că urma să vorbească despre Tom O'Neill.

— Henry, strigă el, dă-mi un whiskey. Unul dublu.

— Și ce-aveți de gând să faceți, șefu'? Să stați aici și să vă-mbătați?

— Ai tu vreo idee mai bună?

— Păi, oricum nu va face să vă treacă niciuna din durerile astea de cap.

— Nu mă lua de sus. Făceam meseria asta pe vremea când tu încă-ți mai udai budigăii la grădiniță.

Ajunsese dincolo de beție. Devenea volatil și brutal. Fox se ridică să plece.

— Ai auzit de Venables? se pare că are un prim suspect pentru asasinarea lui DeBruin.

Pe chip i se ivise o expresie ca și cum ar fi vrut s-o zădărască.

— Ne vedem mâine, șefu'.

— Nu-i polițist. Credeam că-ți pare bine să auzi.

— Cred că tuturor ne pare bine.

— Pe mine mă bănuiai, curvo.

Fox își simți sângele scurgându-se din față. Se aplecă spre el:

— Am înghițit eu multe căcaturi de la matale, domnule detectiv șef inspector, dar nu-ți permit să mă faci curvă.

— Atunci, cară-te-n pizda mă-tii.

Nu se așteptase să-l lovească. Nu era o lovitură puternică. Fox nici nu urmărise asta. Să fi știut numai Marenko, putea să-l lase lat pe spate, cu laringele strivit și testiculele tocate ca pentru hamburgeri. În schimb, îl pocnise cu pumnul drept, repezindu-l scurt de la șold, pentru a-i smuci capul pe spate. Marenko fu gata să cadă înapoi de pe taburetul de bar, însă Fox îl ținea de rever cu cealaltă mână. Fusese o mișcare scurtă și agilă, executată fără avertisment sau tapaj, și nu atrase atenția nici unui client, până când lui Marenko începu să-i curgă sânge din nas.

— Îmi puteți semna demisia mâine dimineață, spuse ea.

Marenko o privi cu ochii holbați, apoi bâjbâi prin buzunar după o batistă. Și-o ridică la nas, uimit. Sânge, pentru numele lui Dumnezeu.

— N-o să fie nevoie, Fox. Cred că m-am împiedicat de colțul covorului și-am căzut. Și-n plus, săptămâna viitoare pe vremea asta nici n-am să-ți mai fiu șef.

Toți cei din bar o urmăriră cu privirea în timp ce ieșea. Henry puse un whiskey, cu respect, pe capătul tejghelei.

— Ești bine, Frank?

Marenko confirmă, ținându-și strâns batista la nas, în timp ce-și dădea capul pe spate și bea puțin whiskey. Arătă spre ușă, unde dispărea umbra lui Fox.

— Sindromul N. F., spuse el și câțiva râseră, în timp ce Henry dădea din cap cu compasiune și înțelegere.

Marenko avusese dreptate, nu era un polițist.

Se numea Andy Murray, zis și Grasu. Era prieten cu Michael DeBruin și fusese interogat cu titlu de rutină, la începuturile anchetei. Raportul criminalistic despre niște particule metalice albastre găsite în dormitorul lui DeBruin îl pusese pe Venables pe pista casei dărăpănate de lângă Balls Pond Road.

Murray își abandonase slujba de instalator-reparator, iar comisarul detectiv care-l chestionase își amintea că avea curtea din față plină cu materiale de construcții, un mixer pentru ciment, grămezi de cherestea, nisip și, ce coincidență, metal albastru.

Reveniseră și luaseră un eșantion. Laboratorul criminalistic din Lambeth confirmase că se potrivea cu materialul pe care-l găsiseră la locul crimei. Pentru Venables, atât era de ajuns ca să obțină mandatul de percheziție. A doua zi, revenind la domiciliu, echipa găsise în curtea din spate, împachetați în celofan și ascunși sub altă stivă de scânduri, o pereche de adidași AirJordan și un pistol semiautomat Glock 17 L de nouă milimetri, cu amortizor artizanal.

Mulajul unei urme de pas găsită în grădina casei lui DeBruin corespundea perfect cu talpa unuia dintre pantofi, iar expertizele balistice au asociat incontestabil glonțul extras din creierul lui DeBruin cu ghiventele din țeava pistolului Glock.

La patru zile după asasinarea lui Michael DeBruin, Andy „Grasu” Murray, continuând să-și declare sus și tare nevinovăția, era inculpat pentru omucidere cu premeditare.

Capitolul 58

În Regent Street, luminile erau aprinse, iar renii și îngerii se zbenguiau în vitrinele de la Selfridges. Dimineața, pe acoperișuri și în parcuri era chiciură, iar stejarii și fagii din Green Park nu mai aveau frunze. Prin aer pluteau aromele calde de castane coapte, dinspre tarabele înșirate pe Oxford Street.

Venables preluase funcția de D. C. I. În locul lui Marenko. Fox îl găsea ca pe o versiune mai costelivă a lui Clive Lloyd, cu ochelarii groși, mustața perie și părul sârmos înspicat cu argintiu. Avea o reputație bună de anchetator, dar se vorbea că nu-l caracteriza nici stilul neformalist al lui Marenko, nici umorul gros și macabru al acestuia.

Era Crăciunul, perioadă de bunăvoință pentru toți oamenii. Mă rog, nu și în nordul Londrei și nu de acel Crăciun. Doi bărbați fuseseră împușcați într-o cârciumă din Kilburn, pentru o datorie la droguri, iar o femeie fusese găsită moartă, cu capul zdrobit, într-un azil din Barnet. Pe parcursul unei perioade de douăzeci și patru de ore, avusese loc o înjunghiere în King's Cross și două accidente rutiere separate în Camden Town și Belsize Park, soldate cu cinci victime. Cadavrele începeau să se adune în haznaua Groparului. În curând, spunea James, aveau să le grămădească și în parking, rezemate de pereți ca niște scânduri.

Profetice cuvinte. Peste doar trei zile, urma să se dezlănțuie iadul pe pământ.

Capitolul 59

Au găsit trupul lui Capper în camera de la etaj a unei mici cârciumi de lângă Essex Road, în King George. Intrase în local singur, pentru a încheia niște afaceri, lăsându-și haidamacii afară în mașină. Peste două ore, văzând că nu mai venea, unul dintre ei a intrat să-l caute. L-a găsit căzut pe spate, cu privirea spre tavanul de plastic lăsat în jos al unei magazii vechi. Avea două găuri de glonț în frunte și încă două în cămașa de mătase cu eticheta creatorului de modă, de o sută cincizeci de lire sterline.

La vremea când sosi Fox, cu James și Venables, echipele de

reporteri forfoteau prin jurul cordonului poliției, filmând și fotografiind pe oricine intra și ieșea. Fox văzu furgonul mortuar și Jaguar-ul lui Graveney printre autovehiculele poliției. Venables le arătă agenților legitimația și trecură.

Patrick Capper zăcea cu fața în sus, într-o cameră umedă și deprimantă de la etajul întâi, cu creierii, cât mai rămăsese din ei, decorând tapetul pe o înălțime de un metru deasupra capului. Stătea pe jumătate răsucit, cu brațul și piciorul drept în unghiuri anormale. În cameră domnea o duhoare sufocantă. În momentul morții Capper își pierduse controlul asupra rectului și vezicii. Așa se întâmpla întotdeauna cu victimele asasinatelor prin împușcare. Un fost mercenar S. A. S. Îi mărturisise odată lui Fox că așa afla dacă un om era cu adevărat mort. Nu-i lua pulsul, ci doar mirosea aerul.

— Doamnă, întrebă James, ăla de-acolo, pe perete, este creierul lui?

— Nu știu, T. J.

— Fiindcă, înțelegeți, nu mă așteptam să aibă așa de mult.

Mai întâi Crawford, își spunea Fox, apoi Flora Ellis, DeBruin, iar acum Capper. Echipa lor avusese de-a face cu patru asasinate prin împușcare în cincisprezece luni. La New York, n-ar fi însemnat mult, dar pentru o A. M. I. T. Din nordul Londrei era un număr impresionant. Existase o vreme când orice crimă prin împușcare apărea automat pe prima pagină a ziarelor.

Capper căzuse răstignit pe mocheta roasă, cu o băltoacă de sânge închis, coagulat, împrejurul capului. James și Venables se mulțumiră să observe scena din ușă. Fox își puse papucii albi și păși cu grijă în cameră.

— Vai, sărmanul Patrick, îl auzi ea pe James citând. L-am cunoscut bine. A fost un bou, Horatio.

Fox studie peretele, notând în carnet pata de sânge, cu traiectoria gloanțelor dedusă după dâra de sânge și materie cerebrală. Forma stropiturii sugera că victima stătuse în picioare, când agresorul trăsese primul foc. Stropii nu erau perfect simetrici, ci se orientau puțin ascendent, în direcție opusă trupului. Asasinul stătuse jos, probabil în fotoliul de

lângă fereastră. Criminaliștii aveau să-și formeze o impresie mai clară.

Privi trupul neînsuflețit. Fără obișnuita sa poziție țanțoșă, era aproape de nerecunoscut. O parte din coada-de-cal îi lipsea. Presupuse că experții aveau să-i găsească rămășițele împrăștiate pe tapet.

Una dintre rănile de intrare, în partea din față a capului, era înconjurată de reziduuri negre, indicând că se trăsese de aproape. Judecând după mizeria de pe mochetă și pereți, rănile de ieșire din partea posterioară a capului erau enorme. Mai existau încă două răni, în mijlocul pieptului. Probabil gloanțele fuseseră trase după moartea lui Capper. Treabă de profesionist la fel ca în cazul Florei Ellis.

Legendele lumii interlope spuneau că Pat Capper se născuse într-o cameră de deasupra unui bar. Drumul lung și întortocheat al vieții sale îl adusese înapoi, pentru ultimul act.

Tehnicienii criminaliști aplicau praf pentru amprente, căutând probe pe covor. Capper rămânea aproape neluat în seamă, redus virtualmente la un personaj episodic al dramei. Graveney își terminase examinarea cadavrului și-și scotea mănușile. Îi văzu pe Venables și Fox și dădu din cap în semn de salut.

— Aia de-acolo ce e? întrebă Venables.

După plecarea lui Marenko, accentul său moale și tărăgănat îl făcea să sune ca un prezentator de știri la BBC.

— Servieta lui, răspunse Graveney.

— A deschis-o cineva?

— Sunt bani înăuntru, îi spuse un criminalist.

— Câți?

— Nu i-am numărat. Dar conține teancuri de zece și cinci, legate cu elasticuri. Câteva mii în total, aș spune.

Venables își frecă fruntea care se încreți în riduri mari, cu aparența cauciucului.

— Două plăgi împușcate la cap, continuă Graveney. Și încă două, în piept. Nici o altă rană sau leziune evidentă. Asasinat comandat, după cum arată, dar asta vă rămâne vouă să hotărâți. Îl vom duce la laborator și-i facem examenul post-

mortem normal.

— Ora morții?

— Acum trei ore.

Venables clătină din cap, cu uimire.

— De ce a intrat aici cu o servietă plină de bani și și-a lăsat gorilele afară? Și de ce asasinul n-a luat banii?

— Am eu o teorie, spuse Fox.

Venables părea iritat că retorica lui era întreruptă de un subordonat, ba pe deasupra un subordonat de sex feminin.

— Poate a venit aici ca să facă o plată despre care nu voia să știe nimeni, nici chiar oamenii lui. Capper era paranoid. De exemplu, putea să fi venit pentru a încheia un contract. Se poate să fi fost o întâlnire regulată. Localul e al lui.

— Al lui?

— Da, domnule. Îl cunosc pe domnul Capper din cadrul unei anchete anterioare.

— Înțeleg, se încruntă Venables.

— După poziția trupului, aș presupune că a fost împușcat în timp ce intra pe ușă. Prin urmare, fie asasinul avea deja cheia camerei, fie aceasta nici măcar nu fusese încuiată. Rămâne de presupus că Pat Capper venise la o întâlnire cu cineva, probabil chiar cu ucigașul.

Venables analiză ipoteza.

— Dar atunci, de ce asasinul n-a luat banii? De ce a plecat, lăsând neatinsă o servietă cu câteva mii de lire sterline?

— Ia uitați-vă aici, îi întrerupse Graveney.

Ocoliră conținutul capului lui Capper. Cineva scrisese cu sânge, pe perete, după ușă: JUSTIȚIE.

Cei trei detectivi priviră mult timp inscripția cu cea mai mare uimire. Un atentat profesionist cu componentă emoțională. Nu avea sens, nici un sens nu avea.

— Poate ar fi bine să dezlipim tapetul și să-l trimitem la analiza grafologică, spuse Fox.

Venables îi aruncă o privire care o înștiința că umorul ei nu era apreciat favorabil. Apoi, se întoarse și ieși din cameră.

— O, Christoase, exclamă el, privind în jos. Găsise o bucată din coada lui Pat Capper. I se lipise de talpa pantofului.

— Dumnezeule, aveți grijă, exclamă un criminalist. Aia-i probă materială.

Venables îi aruncă o privire acră și plecă.

Cei doi malaci ai lui Capper erau în bar, tolăniți pe două scaune de lemn curbat, cu picioarele răscrăcărate. Erau supravegheați într-o tăcere rece de doi comisari în uniformă și un sergent. Pe lângă aceștia, singurul cetățean londonez cinstit prezent în momentul acela era cârciumarul. Stătea pe un taburet, în spatele barului, cu bărbia rezemată în mâini, părând cât pe ce să-l fure somnul. Probabil avea o viață interesantă, își spuse Fox. Patronul localului tocmai fusese lichidat la etaj, iar el nu era în stare să-și țină ochii deschiși. Cunoaștem, tăticu', poveste veche.

Barul mirosea a hamei vechi și a fum de tutun. Avea lambriuri de lemn închis la culoare, ferestre cu geamuri mate și o mochetă tocită. Nelipsitul poker mecanic, lângă ușă.

Haidamacii lui Capper erau dichisiți ca de obicei. Purtau costume croite pe comandă și cămăși albe fără guler, proaspăt călcate, iar la mâini aveau ceasuri Rolex de aur. Plătiți peste măsură, aproape cu siguranță; Pat Capper ar fi putut s-o confirme. Fox și-i amintea de pe vremea ultimei vizite la „The Pieman", în ziua când ea și Marenko îl interogaseră pe Capper după asasinarea Florei Ellis. Îi poreclise în sinea ei Frumoasa și Bestia; lunganul, cel mai tânăr dintre ei, cu părul său oxigenat țepos, îmbrăcat impecabil, arăta ca un comerciant cu obiecte de artă; tovarășul său era chel, cu fălci nebărbierite, clădit ca un frigider cu cap.

— Domnilor, începu Venables.

Se holbară la el ca și cum ar fi fost o murdărie găsită pe călcâiul pantofilor lor de piele italiană.

— Ura, băieți, îi salută Fox.

Sergentul în uniformă ridică privirea spre Venables:

— Erau înarmați, domnule.

Venables dădu din cap, apoi reveni spre cei doi.

— Ei, și oare de ce ar avea nevoie de arme de foc doi gentlemeni cu înfățișare respectabilă, ca dumneavoastră?

— Suntem braconieri, răspunse cheliosul, iar Fox strânse din

buze, pentru a-și stăpâni zâmbetul. Criminalii din ziua de azi. Ce glumeți!

Venables se așeză pe un taburet de la bar.

— Deci. O zi de muncă neplăcută, domnilor.

Priviri reci.

— Ce s-a întâmplat?

— Află. Mata ești detectivu'.

— Nu vreți să știți cine l-a lichidat pe șeful vostru?

— N-avem nimic să-ți zicem, curcane, replică tânărul.

— Un om într-adevăr dur, comentă Fox.

Cel tânăr stătea cu picioarele rezemate pe un scaun. I-l smulse, iar picioarele îi căzură pe podea. Fox șterse tăblia scaunului și se așeză.

— Erați bodyguarzii lui Pat, așa e?

— Ce te privește?

— N-ați făcut o treabă prea grozavă.

— Nu voia să. Se răsti la ea tânărul, înainte de a apuca să se întrerupă. Chelul îi aruncase o privire prevenitoare. Domnul tânăr și impetuos tăcu, rezemându-se de spătar, cu buzele strânse într-o linie subțire, furios că mușcase momeala.

— Nu voia să ce? Nu voia să intrați cu el? Asta era să spui? se aplecă Fox înainte. Ei, și de ce mă rog nu și-ar fi luat Pat oamenii cu el? Fiindcă știa cu cine avea întâlnire, nu? se simțea în siguranță. De asemenea, urma să încheie niște afaceri serioase și întotdeauna îi plăcea să facă așa ceva de unul singur, nu? Cu siguranță, nu avea încredere că doi nenorociți ca voi pot să-și țină gura. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Flora Ellis, este? Povestea aia a transpirat, așa-i?

Tare le-ar mai fi plăcut s-o omoare. Li se citea în ochi, o ură curată. Fiindcă știau că avea dreptate. Pat era creierul. Ei nu aveau decât mușchi și, într-adevăr, nu-i câștigaseră încrederea. Da, Pat îi găsea niște capsomani. Și nu le convenea deloc.

— Cu cine avea întâlnire aici? îi întrebă Venables, cu glasul său de crainic de la BBC.

— N-avem nimic să le zicem jegurilor, declară cel tânăr.

— Fiindcă nu știți nimic, sublinie Fox. Nu erați decât două

gorile de trozneală, este?

Tânărul se repezi înainte în scaun. Nea urâtu îl opri cu o mână pe braț. Ce banc. De parcă l-ar fi putut ține în loc. De parcă avea atâta autoritate.

Fox nu se clintise.

— Ce temperament iute avem. O slăbiciune fatală, fiule. Hotarul îngust dintre a fi un om dur ca Pat și un sonat perfect. Ar fi bine să nu uiți.

— Ajunge, Fox, o opri Venables.

Fox îl privi încruntată. Ajunge. Tipii ăia erau ca două cărți deschise. Dacă-i dădea o jumătate de oră să-l momească pe tânăr, afla și laptele pe care-l supsese. Indivizii care aveau atâtea de dovedit nu-și puteau ține gura nici măcar când voiau.

— Veți fi acuzați amândoi de deținere ilegală a unei arme de foc.

Când nu răspunseră, Venables dădu din cap spre James, care stătea rezemat de bar, împreună cu Rankin.

— Du-i la secție. Consemnează-le declarațiile.

— Să vină avocatul, ceru cheliosul.

— Îl puteți chema pe Perry Mason, dacă vreți, replică Venables, delectându-se cu propriul umor.

Fox îi privi plecând, cu regret. O dată ce ajungeau la secție, până și durul avea să-și pună lacăt la gură. Începea să-i fie dor de Marenko, lucru pe care cândva îl crezuse imposibil.

Venables se apropie de cârciumar, care-l primi cu un rânjet larg, prefăcându-se că se trezea dintr-o reverie adâncă. Era un om masiv, cu constituția unui boxer pus pe îngrășat. Câțiva dinți îi lipseau, observă Fox, mai degrabă din vina dentistului decât dintr-a boxului, judecând după starea puținului smalț care-i mai rămăsese în gură.

— Dumneata ești barmanul? se răsti Venables.

— Norm Jarvis, întinse individul o labă.

Venables nu i-o luă în seamă.

— Sunt detectiv șef inspector Venables, iar dumneaei este detectiv inspector Fox. Suntem însărcinați cu anchetarea crimei.

— Nu-mi vine să cred, replică Norm. Toată lumea îl iubea pe bătrânul Pat. De ce să vrea careva să-i facă una ca asta?

— E clar că nu-l cunoșteai prea bine, remarcă Fox.

Zâmbetul individului se șterse.

— Știu că putea fi un băiat cam al dracu', da' ca șef era de treabă. A făcut el în tinerețe oarece treburi ce nu se cădea, da-n ultima vreme era literă de lege.

— Te rog să nu-ți bați joc de noi, domnule Jarvis. Pat Capper era unul dintre cei mai mari traficanți de droguri și artizani ai violenței din nordul Londrei.

Venables îi aruncă încă o privire. Se vedea clar că nu-i aproba stilul de interogatoriu.

— Ai auzit ceva în dimineața asta, domnule Jarvis? întrebă el.

— Ca de pildă, o împușcătură?

— Da, confirmă iritat Venables. Ca o împușcătură.

Jarvis clătină din cap:

— Nici pâs.

— La ce oră a sosit aici domnul Capper?

— Cam pe la vreo zece. A intrat, mi-a dat bună ziua și a urcat sus.

— În ce scop?

— De un-să știu? E crâșma lui.

— Dar trebuie să te fi întrebat ce treabă avea sus.

Ochii lui Norm fulgerară de la stânga la dreapta, cum obișnuiesc unii oameni când vor să câștige timp de gândire. „Haide, Norm", îl îndemnă Fox în sinea ei. „Cu siguranță, ai avut timp să-ți pui la punct povestea până acum. Nu pot să sufăr mincinoșii neatenți."

— Ei, uneori face afaceri aici. Strict legale, bun-înțeles. Da-i place să lucreze discret.

Fox ajunsese la capătul răbdării.

— Folosește căcăstoarele alea de cămăruțe împuțite de sus pentru întâlniri legitime de afaceri? Asta vrei să credem?

— Ce căcăstoare de cămăruțe împuțite? făcu Jarvis pe scandalizatul.

— Ei, nu-i chiar un lux de cinci stele, nu?

— Ăla-i birou' meu.

— Ascultă, îl repezi Venables, noi nu suntem nici de la Forod, nici de la R. A. C. Prezintă-ne faptele și atât.

— Folosea biroul dumitale pentru multe. Asemenea întâlniri legitime? se interesă Fox.

Norm Jarvis dădu din cap:

— Când și când.

— Cu cine se întâlnea?

— Nu știu. Cum ziceam, era discret.

— Dar, ca să ajungă în cameră, omul trebuie să fi trecut pe-aici, prin bar.

— N-n, mai este și o intrare prin dos. Putea să intre pe acolo.

Fox clătină din cap:

— Vrei să spui că intră și ies oameni pe ușa din spate a cârciumii dumitale, la orice oră din zi și din noapte, fără ca dumneata să ai habar?

— Păi da' nu-i cârciuma mea. Era a lui Pat, de fapt. Eu țin doar licența. Dumnezeu știe acum ce-o să se-ntâmple.

— Cât de des aveau loc asemenea întâlniri, domnule Jarvis? întrebă Venables.

— V-am mai zis că nu știu. Erau treburile lui Pat.

— Deci nu ai nici cea mai vagă idee cu cine se întâlnise domnul Capper sus?

Norm clătină din cap, rânjind, aparent încântat că înțeleseseră.

— Cum a intrat asasinul în biroul dumitale?

— Nu știu. O fi avut o cheie. Era.

— Știu, încheie Fox în locul lui. Era cârciuma lui Pat.

— Mhm, zâmbi iarăși Jarvis.

„Face pe prostul”, își zise ea. Era la fel de prost ca Machiavelli. Nici în ruptul capului nu s-ar fi implicat ca martor în toată povestea, atâta lucru era clar.

— Câte persoane erau în bar la ora crimei, domnule Jarvis? continuă Fox.

— Păi, nu pot să fiu sigur, fiindcă nu știu când s-a-ntâmplat crima, nu?

Fox își stăpâni furia.

— Atunci, în dimineața asta. Câți clienți au fost aici?
— Ca la vreo duzină. Vin și pleacă.
— Ne poți da numele lor?
Norm ezită, apoi clătină din cap:
— Toți erau noi.
La asta, până și Venables ridică privirea:
— Într-o dimineață ploioasă de joi, în decembrie, ai o duzină de clienți și nu-l cunoști nici măcar pe unul? Doar nu erau cu toții turiști japonezi.
— A, nu erau japonezi, confirmă Norm. Dacă erau japonezi, mă prindeam eu. Ăia au ochii altfel.
Lui Fox îi venea să se întindă peste bar ca să-l înșface de gât. Norm își șarja rolul de tolomac.
— Cu siguranță, la ora aia nu vin decât obișnuiți ai localului.
— În mod normal, da. Da-n dimineața asta. Ridică el din umeri. Pe nici unu' nu-l cunoșteam. Curios, nu că da?
— Foarte curios, fu Fox de acord.
— Vom avea nevoie de o declarație, spuse Venables. Trebuie să vii cu noi la secție.
— Mda, bine. Cred că Pat n-o să se supere dacă închid pentru câteva ore. În situația asta.
— Nu, îi dădu dreptate Fox. Cred că nu va avea prea multe de comentat în situația asta.
Capitolul 60
Fox îl opri pe James când ieși din Camera 4C a secției de poliție din Islington.
— Ai luat declarațiile? Îl întrebă.
— Așa cum sunt.
— Ce-au avut de spus?
— Se declară ca fiind șoferul și asistentul personal al decedatului. Azi-dimineață, la orele 10:45, l-au dus cu mașina la King George. El le-a spus că avea de rezolvat niște treburi, cerându-le să-l aștepte afară. N-au idee în ce-or fi putut consta treburile astea, nici nu susțin că știu cu cine avea întâlnire. Au așteptat vreo două ore, după care unul dintre ei, cheliosul, a intrat și l-a găsit în camera de la etaj, într-o stare vizibil foarte proastă. Fiind un cetățean cu conștiință civică, a chemat

imediat ajutor, la 999. Relatările amândurora se coroborează destul de bine. Au fost acuzați de posesiune ilegală a unei arme de foc.

— Atâta tot?

— Atâta tot. Mă rog, știam că n-aveam să primim cine știe ce ajutor din partea lor.

— Fără îndoială, vor dori s-o rezolve între ei.

— Poate că într-adevăr nu știu cu cine avea întâlnire Capper azi-dimineață. Era paranoid de teamă să nu-l toarne cineva.

O urmă pe culoar, spre automatul de cafea.

— Semne bune anul are.

— Ce vrei să spui?

— DeBruin. Capper. Doi ticăloși de marcă, băgați la congelator în ultimele șase săptămâni. Este un motiv de sărbătorire.

Fox luă un pahar de polistiren și îl umplu cu cafea. Apoi, încercă zahărul. Se terminase. Nu mai aproviziona nimeni aparatul ăla nenorocit?

— De fapt, ideea unei sărbătoriri mi se pare foarte potrivită. Vrei să bem ceva diseară?

— Cine mai vine?

— Doar noi doi.

— Nu te lași niciodată, așa-i?

— Sunt un tip tenace. E una din fermecătoarele mele calități.

— Singura.

James luă o ciocolată fierbinte, cu două doze de lapte praf. Christoase, parc-ar fi băut noroi.

— Tot te mai vezi cu dr. Moarte? O întrebă el.

— Se numește Simon.

— De el vorbeam. Ce are el și eu n-am?

— Față. Șarm. Bani. Sensibilitate. Inteligență. Umor. Să mai continui?

— Am și eu simțul umorului, protestă James.

— Mhm.

Sorbi din ciocolată, strâmbându-se.

— N-o să iasă nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu.

— Și știi de ce?

— Oricum ai să-mi spui, așa că de ce-mi mai ceri permisiunea?

— Fiindcă nu e polițist. N-o să înțeleagă că pentru tine munca e pe primul plan. În viața lui n-o s-o înțeleagă. E medic. Crede că munca lui e pe primul plan. Așa că, și tu și munca ta treceți pe planul doi. Înțelegi ce vreau să zic?

— Ți-ai ratat vocația. Trebuia să te faci filosof.

— Încă nu te-ai culcat cu el? încercă James să pară nepăsător, ca și cum ar fi vorbit despre vreme.

Fox își simți obrajii înroșindu-se. Christoase, bărbații ăștia! Erau obsedați de sex. Încontinuu te pocneau cu el în cap. Era o armă.

— Te privește cu ceva, T. J.?

— Mda, bănuiam eu că ați făcut-o. Mare greșeală. Acum, ai să suferi.

— Și ce te doare pe tine? Porți un număr prea mic la prezervativ, sau se luau de tine ceilalți băieți în școală?

— Nu încerc decât să-ți elucidez problema. Toți și-au dat seama.

— Ce și-au dat seama?

— De ce ți-e greu să cucerești bărbații.

Fox își stăpânea nervii cu mare dificultate.

— Mi-e greu să cuceresc bărbații fiindcă cei mai mulți sunt complet bătuți în cap ca tine.

James ridică din umeri:

— Voiam doar să te ajut.

— N-am nevoie, replică ea și se îndepărtă.

Capitolul 61

Sala de Incidente era ticsită, cu o atmosferă plină de fum și cești de cafea din polistiren împrăștiate peste tot. Honeywell și Rankin compuseseră o colindă de Crăciun și începuseră s-o cânte:

Departe de Înger, morții-abia încap, Pat Capper, săracu', a luat-o-n cap.

Când intrară, Honeywell aruncă spre James ediția de seară a ziarului.

— Ai văzut asta, barosane? întrebă el.

Capper apăruse pe prima pagină. Se vedea o fotografie neclară cu cadavrul dus pe targa din King George, iar un insert în colțul din dreapta-jos îl arăta participând la inaugurarea unui night-club din Soho, cu o anumită personalitate din lumea spectacolului, în urmă cu doar o lună. Titlul anunța: BOSS AL LUMII INTERLOPE ASASINAT ÎNTR-O CÂRCIUMĂ LONDONEZĂ.

— Ager titlu, comentă Fox.

— Scurt și la obiect, îi dădu James dreptate.

Întoarse foaia. Pe pagina a treia erau tipărite alte amănunte despre crimă, lângă obligatoriul nud. James citi:

— Crima pare să facă parte dintr-o feudă a lumii interlope și se zvonește că ar fi o răzbunare pentru împușcarea gangsterului Elmore Crawford, din Yardie, în urmă cu un an și trei luni, faptă pentru care Capper a fost acuzat, apoi eliberat. O martoră a Coroanei, în cazul respectiv, a fost găsită asasinată. Poliția nu a reușit să pună pe nimeni sub acuzare în niciunul dintre aceste două cazuri, iar inspectorul superior însărcinat cu ancheta a fost de atunci transferat."

— Aiureala asta de unde-au mai scos-o? șuieră Honeywell. Șefu' și-a cerut el însuși transferul. Ăștia dau impresia că a fost zburat.

— Eu nu apar pe nicăieri? se interesă Fox.

— Numai dacă tu ești asta de pe pagina trei, replică James.

— Se menționează că pe perete a fost mâzgălit cuvântul JUSTIȚIE, cu sângele lui Capper?

James clătină din cap.

— Atunci stăm bine.

James aruncă ziarul la coș.

— Alo, eu citeam, protestă Honeywell.

Pe avizier erau prinse fotografiile lui Capper, în mod excepțional nu din revistele de lux, pozând cu celebrități din lumea londoneză a spectacolului. În acele clișee șapte-pe-doisprezece alb-negru, Capper zăcea cu fața în sus pe mocheta tocită a unei cârciumi din Islington, cu două răni de glonț în cap și altele două în piept. Fotografiile fuseseră făcute din

diverse unghiuri ale camerei și, în toate, conținutul craniului lui Capper ocupa un loc proeminent.

Un glumeț prinsese la avizier un bilet: „Dragă Moșule, Adu-mi dacă poți un cap nou de Crăciun. Cu drag, Pat. P. S. Aș prefera unul cu coadă."

Mai erau afișate un plan topografic al localului și o hartă cu străzile din zonă, mărită de câteva ori.

Venables năvăli în cameră, cu o mutră enervată.

— O. K., potoliți-vă! strigă el, iar în jur se lăsă tăcerea. Ați citit cu toții ultimele ediții, știți ce se spune despre povestea asta. Că e începutul unui război între bande. Prostii de-ale ziariștilor. Aș vrea s-o rezolvăm cât mai repede și să le-o băgăm în cur.

Unii dintre oameni chiuiră la adresa expresiei necaracteristice pentru Venables. „Curajoase cuvinte", își spuse Fox. „Dar, dacă e vorba de un atentat profesionist, vom avea nevoie de mai mult decât cuvintele. Avem nevoie și de un dram de noroc."

Venables se așeză.

— Ați văzut harta clădirii, la avizier. Credem că s-a întâmplat așa: asasinul lui Capper a intrat în clădire pe ușa d-aici și a urcat pe scara din spate, până la etajul întâi. Nu se vede nici o urmă de forțare a intrării, ceea ce înseamnă fie că ușa camerei era descuiată, fie că individul avea cheia. S-ar putea chiar ca însuși decedatul să-i fi dat o cheie, întrucât avem toate motivele de a presupune că Patrick Capper îl cunoștea pe ucigaș. Credem că acesta l-a așteptat pe Capper să sosească și, de cum a intrat pe ușă, a scos un pistol cu surdină și l-a împușcat mortal. Încă mai așteptăm raportul criminalistic, dar nu ard de nerăbdare. A fost o crimă premeditată.

Venables porni prin cameră verificând mersul anchetei. Câțiva membri ai echipei fuseseră însărcinați cu investigațiile din ușă în ușă. Până acum, nu obținuseră nimic, spuneau ei.

— Oricum n-o să ne vorbească nimeni, domnule, interveni James. Toți au citit ziarele. Cine are chef să fie martor al unui schimb de focuri între bandiți, ca să pățească la fel ca Flora

Ellis?

— Barosanu' are dreptate, confirmă Honeywell. Asta-i o treabă de genul care se rezolvă privat.

Venables căzu pe gânduri, bătându-se cu capătul pixului Parker în bărbie.

— Uite ce facem. Vreau o listă cu asociații lui Capper și una cu concurenții. Îi vom ataca din plin, night-club-urile, barurile, cluburile de arte marțiale, toate localurile. Strângem șurubul. Îi înfundăm pentru încălcări ale regulilor de pază contra incendiilor, nereguli cu licențele de vânzare a alcoolului, tot ce vă trece prin minte. Jucați ca la carte, dar aveți grijă să le faceți viața un infern. Îi vom urmări zi și noapte și-i vom amenda pentru cel mai mic gunoi aruncat pe jos, până obținem informațiile pertinente. E clar?

Oamenii dădură din capete. Nu erau entuziasmați, dar știau că trebuia s-o facă.

— Și-acum, ce e cu acest Elmore Crawford? Sunt dezolat că trebuie s-o spun, dar s-ar putea ca ziarele să aibă dreptate. Este posibil să existe o legătură între cele două crime. Va trebui să vorbim cu familia lui, cu prietenii apropiați, cu asociații de afaceri, să aflăm ce făceau azi, între orele zece și jumătate și unsprezece. Honeywell, Rankin, răspundeți de treaba asta.

Cei doi detectivi schimbară o privire. Mamă, ce bucurie.

— De asemenea, trebuie să ne interesăm de toți dușmanii personali pe care i-a putut avea Capper. Poate trăia cu nevasta cuiva. Trebuie să acoperim toate unghiurile posibile. Am întocmit o listă de sarcini. Am s-o pun la avizier. Toate învoirile în week-end se contramandează. Stăm pe capul cazului ăstuia până se rezolvă.

Oamenii se ridicară în picioare, stingându-și țigările și începând să se îmbrace. Fox se aplecă spre el:

— Domnule, nu cumva ne-a scăpat ceva?

Expresia de pe chipul lui Venables era ca un tablou.

— Da, Fox?

— Inscripția de pe perete. JUSTIȚIE.

Acel detaliu anume fusese ascuns de cunoștința presei.

— Ce-i cu ea?

— Nu are sens, dacă a fost un omor între bande. Pare ceva personal.

— De-asta abordăm perspectiva Elmore Crawford.

Fox se întrebă de ce o fi fost Venables atât de agresiv. „Poate", își spuse ea, „pentru că e la fel de nedumerit ca noi de detaliul ăsta discordant."

— De ce s-ar fi întâlnit Capper între patru ochi cu cineva din Yardies? Și-ar fi luat body-guarzii cu el.

— Îți mulțumesc, Fox. Am reținut ideea. Și-acum, la treabă. Avem multe de făcut.

Radford îi privea peste ochelarii săi cu rame de aur.

— Ați făcut vreun progres până acum?

— Încă nu, domnule, răspunse Venables. Ținem sub presiune firmele locale și ne parvin tot felul de zvonuri. Încă mai credem că a fost un omor comandat.

— Ce-ați primit de la criminalistică?

— Muniția a constat în gloanțe dum-dum de calibrul patruzeci și cinci. Artizanale. Două dintre cele patru proiectile nu sunt mutilate prea rău, iar băieții de la laboratorul balistic spun că le pot compara cu ghiventele unei arme, dacă o găsim. În cameră s-au mai găsit multe fire de păr și fibre textile străine, poate prea multe. Nu se mai făcuse curat de o bună bucată de vreme.

— Dar acea inscripție scrisă pe perete? JUSTIȚIE. Ar proceda astfel un profesionist? Poate ar fi mai bine să ne concentrăm toate resursele asupra unei motivații personale de răzbunare.

Venables tăcu. Fox privi spre tavan.

— Aș dori să acopăr toate aspectele, spuse Venables.

Radford ridică din umeri:

— Mă rog, dumneata ești șeful. Numai rezolvă cazul. Îți pun la dispoziție toate resursele de care ai nevoie. Dar rezolvă-l!

Capitolul 62

Leicester Square era mohorât, dominat de un frig amarnic. Michael dârdâia în geaca sa de doc. Fox stătea așezată alături, sub chipul alter-ego-ului ei, Janie, cu haine de piele, ciorapi-plasă și inele argintii ieftine. În timp ce traversa Panton Street,

un bărbat îi strigase din mașină:
— Cât ceri?
Indignată și fascinată, încercase să-l ignore.
— Îmi sugi scula pe-un pol? Nu se lăsase tipul.
— Poți să mă pupi în cur pe gratis, replicase Fox.
Claxonând entuziast, omul pornise în paralel cu ea.
— O. K.! Acceptase, zâmbind radios, cu o nerăbdare aproape pușteasca.
Acum, stătea așezată în scuar, lângă toți nebunii, toxicomanii și prostituatele. Turiștii făceau coadă la casa de bilete a speluncii cu jumătate de preț de lângă stația de metrou. Porumbeii pășeau țanțoși prin dreptul băncilor, ciugulind firimituri.
Lângă ea, Michael își ținea capul în piept, cu umerii aduși, având obrajii nerași și cearcăne vinete sub ochi. Arăta ca toți dracii.
— Ce știi, Michael?
Îi curgea nasul. Și-l șterse cu mâneca scurtei de doc. Era încordat, într-un hal cum niciodată nu-l mai văzuse. Pe buza de sus avea broboane de sudoare, iar respirația îi mirosea fetid.
— Bătrâna a trebuit să-și facă o histerectomie.
— Îmi pare rău de ce aud, Michael.
— Tot pe mine dă vina, se aplecă el înainte, lăsându-și un moment capul în mâini, după care și le împinse prin părul negru, lung și slinos.
Fox vârî în gură o lamă de gumă și rămase așezată, cu picioarele puțin depărtate și ambele mâini în buzunarele scurtei de piele bătute în ținte. „Ține minte să nu faci niciodată treaba asta la birou”, își spuse. Dar găsea în ea și o anume libertate. Nu toate meseriile îți dădeau posibilitatea să-ți arăți lenjeria prin Leicester Square, rămânând noaptea un contribuabil demn de respect.
Pe neașteptate, Michael se îndreptă din spinare:
— Vrei să vorbim despre Capper?
— Cine i-a făcut-o, Michael?
— Mac.

Nu se întâmpla pentru prima oară s-o mintă, era sigură, dar acum îl prindea prima dată cu minciuna. O fi omorât-o Stuart Grayden pe Flora Ellis, dar de moartea lui Patrick Capper nu putea fi vinovat, de asta era sigură. În momentul asasinării lui Capper, Grayden se aflase în Marbella, unde încă mai era și acum. Recent, își cumpărase o vilă pe Costa del Crime și-și petrecea iernile acolo. Din motive de sănătate, fără nici o îndoială. De fapt, știa cine-l ucisese pe Patrick Capper. Era un dur din Birmingham, George Lennox, poreclit Tancul. Campania lui Venables împotriva asociaților interlopi ai lui Capper adusese într-adevăr câștiguri, căci fusese arătat cu degetul de patru turnători diferiți. Dar nu aveau nici o dovadă concludentă, nici un martor, și nici măcar asociații lui Capper nu știau cine îl plătise pe Lennox ca să-l lichideze. Când Venables se dusese la Birmingham să discute cu el, individul ceruse imediat să vină avocatul. Ancheta se împotmolise pe loc și de atunci nu mai înaintase nici măcar cu un pas.

Fox se hotărî să-i facă jocul.

— De unde știi că a fost Mac? Îl întrebă ea.

— Din auzite, mormăi Michael.

— Din auzite.

„Ia uite-n ce hal e”, reflectă Fox. Chiar dacă auzise ceva, era prea năuc ca să găsească vreun sens. Tocmai se declarase bun de nimic. Mare păcat. Ciripitorii ca Michael nu apăreau la orice oră în viața unui detectiv.

— Michael, când a murit, Capper avea cinci mii de lire sterline la el, într-o servietă. De ce asasinul n-a luat banii?

— Ar fi fost necinstit.

Fox clipi din ochi, surprinsă.

— Necinstit?

— Fusese plătit ca să-l împuște. Nimeni nu-l plătise și ca să-l prade.

— Cine l-a plătit?

— Yardies-ii.

— Vreun nume, ceva?

— Nu știu.

Clătină din cap. O nouă scorneală, era sigură. Îi aruncă o

ultimă privire, cum stătea acolo, cu nasul curgându-i, cu ochii încercănați și adânciți în cap. Într-un mod ciudat, avea să-i simtă lipsa.

— Ai grijă de tine, Michael, mai spuse, ridicându-se să plece.

— Am auzit niște căcaturi cam ciudate, spuse el.

Fox ezită, apoi se așeză la loc.

— Ce fel de căcaturi ciudate?

— Alaltăieri noapte, stăteam și eu la un pahar cu un cunoscut de-al meu. Un sclifosit al dracu'. Locuiește în Notting Hill.

Fox nu răspunse, privind un bărbos cu tricoul scos din blugi care se întrecea la răcnete cu o negresă nu mai mare de paisprezece ani. Un turist într-un hanorac cu steagul german cusut pe glugă făcea fotografii. Folclorul britanic în acțiune.

— A zis că-l are-n buzunar pe sticletele ăla, continuă Michael.

Fox trase adânc aer în piept. Oare voia să audă și restul?

— Și cine e prietenul ăsta al tău, Michael?

— Nu-ți pot spune cum îl cheamă. Da-i un barosan. Unul din cei mai mari importatori din țară, cred.

Era obiceiul lui Michael să dea impresia că se tutuia cu toți jucătorii din East End-ul Londrei, când de fapt nu făcea decât să repete zvonuri. Totuși, unele dintre zvonuri aveau la bază un sâmbure de adevăr, iar Fox se deprinsese să nu-i elimine complet nici o poveste.

Nici chiar acum.

Când vorbi din nou, în voce i se simțea o nuanță tăioasă.

— Dacă nu-mi poți spune numele, la ce naiba-mi folosește?

Un timp, Michael nu zise nimic, cu mâinile sale uriașe atârnând între genunchi și degetele încleștându-se unele peste altele și desfăcându-se iar, ca niște viermi într-un vas.

— E poreclit Panther, spuse el. De fapt, îl cheamă Ahmed Khan. E pakistanez. Are relații la Heathrow, e bine?

Fox aștepta.

— Oricum, se lăuda cum că-l are pe sticlete în buzunar și poate să plaseze câte căcaturi vrea, că nimeni n-o să se-atingă de el.

— Cui îi spunea chestiile astea?

Michael ridică din umeri:

— Le spunea, atâta tot.

Fox își imagina scena. Acel Panther, cu unul dintre băieții cei mai cunoscuți pe plan local, Mickey Dichisitu sau Charlie Williams, la un club de biliard sau într-un cazinou ilegal. Michael se învârtea prin apropiere, ca mesager al cuiva, poate, sau doar căutând să dușcănească vreun pahar uitat pe o masă. Auzea câteva cuvinte, încropea o poveste din celelalte vorbe auzite, inventa restul, ca să-i trezească ei interesul. Pășea pe un teritoriu periculos.

— Și cum îl cheamă pe sticlete?

— E-un prieten de-al tău. Malacul ăla afurisit cu părul alb și cu nume sucit. Cum îi zice? Marenko.

Fox își mută privirea, cu gândurile în plin iureș. Elucubrațiile unui toxicoman. Frank își făcuse o mulțime de dușmani. Cineva îi cocea o figură. Asta trebuia să fie.

— Te mai caut eu, Michael, spuse, luând-o din loc.

— Nu te mint, mai strigă Michael pe urmele ei, cu un glas ce părea disperat.

Capitolul 63

Se întâlniră în Anchor, lângă Southwark Bridge. Era o zi geroasă de iarnă. Fox privea un om care se lupta cu o rafală neașteptată de vânt care amenința să-i întoarcă pe dos umbrela, pe Bankside. Tamisa era plumburie și dușmănoasă, stârnind jerbe de spumă la provele remorcherelor și ale barjelor.

În cârciumă domnea o căldură înăbușitoare. Asta era problema iernilor englezești, își spuse Fox. Îți era sau prea frig, sau prea cald. Stropii de ploaie scânteiau ca niște cioburi de diamante pe paltonul Burberry al lui Simon. Era ziua lui liberă, dar Fox venise în hainele de lucru, un mantou trei-sferturi de lână neagră și pantofi sobri. Era prea frig pentru eleganță. Singura concesie făcută luxului era o eșarfă Hermes.

Stăteau așezați la parterul Clink Bar-ului, sub grinzile tudoriene, Simon având în față un pahar mare de Caffrey's. Barul se umplea treptat cu funcționari. Din boxe, Marvin Gaye

cânta Sexual Healing. Cum nu se putea mai nimerit.

— Te-am văzut alaltăieri seară la actualități, spuse Simon. Asasinatul din lumea bandelor. Ați luat urma sau n-ai voie să comentezi?

— Am adunat suspecții obișnuiți, răspunse ea.

Simon zâmbi:

— Parc-am fi în New York sau Chicago. Încă mai mi-e greu să mi te imaginez ca pe o detectivă înrăită.

Fox zâmbi:

— Atunci, ai grijă să nu mă înrăiești tu.

— Este într-adevăr un război între bande, așa cum scrie în ziare?

Spera să abandoneze subiectul. Conversațiile despre munca ei continuau s-o stânjenească. Îi simțea încontinuu dezaprobarea. Sau poate că, undeva în adâncul ei, simțea și ea că putea fi ceva. În fine, ceva ciudat. În legătură cu dorința unei femei de a fi polițistă.

— Nu cred, răspunse.

— Nu pari prea entuziastă.

— Mă străduiesc la fel de tare ca toți ceilalți din echipă să aflu cine l-a omorât pe Patrick Capper. Dar, ca să fiu brutal de sinceră, fiecare oră folosită în scopul ăsta mă nemulțumește. Capper era un ticălos, care disprețuia complet societatea.

— Cu alte cuvinte, n-aveți nici o pistă, conchise Simon, probabil încercând să facă o glumă, oricât de nereușită.

Fox însă o luă în serios.

— Ne aflăm în familiara situație de a ști cine e autorul, dar a nu putea să luăm nici o măsură. Nu știm de ce a făcut-o, nici cine l-a plătit ca s-o facă. Întrebarea care se pune nu e „cine-i criminalul”, ci „din ordinul cui”. Numai că făptașul se ascunde după avocat, așa că n-o vom afla niciodată. Uneori, îmi spun că ar fi foarte bine dacă am putea readuce masa de tortură.

— Noroc că știu că glumești.

— Sigur. Oricum, mă referem la avocați, nu la infractori.

— Nu e vina lor.

La fel ca ea, nici Simon nu voia să insiste asupra subiectului, dar nu se putea abține.

— Evident că nu. Ei nu fac decât să bage banii-n buzunar și să-i ajute pe ucigașii plătiți să scape nepedepsiți, liberi să-și continue activitățile firmei. Economie de piață, nu?

„Auzi la ea. Parc-ar fi Marenko."

— Numai fiindcă nu-i puteți închide pe anumiți oameni, nu trebuie să dați vina pe toată breasla avocaților.

„O, nu. Uite că iar o luăm de la-nceput. Nu ai nimic de câștigat; ține-ți gura și gata." Dar simțea furia arzând-o în stomac și se pomeni spunând:

— Sigur. Înclinăm balanța în defavoarea victimelor și dăm vina pe polițiști că sunt proști. E o soluție excelentă, nu?

Simon se înroși la față.

— Și-atunci, ce propui? Gheata spaniolă ca mijloc de rutină pentru interogatorii?

— Vreau să spun că legea înclină împotriva celor care o respectă. Dă-mi voie să te întreb un lucru: dacă un avocat știe despre clientul lui că e vinovat ca dracu' și totuși îl scapă cu bine, înseamnă că se comportă etic? O face în interesul societății, al tău și al meu?

— Hai mai bine să revenim la încarcerările cu izolare și la bătăi.

— Nu vorbi așa cu mine, Simon. Eu, spre deosebire de tine, știu despre ce vorbesc. Îmi amintesc de un puști pe care l-am arestat mai demult, când lucram în uniformă. Toată viața fusese certat cu legea – furturi din magazine, spargeri, tâlhării mărunte – și apoi, într-o noapte, și-a pierdut controlul și l-a lovit mortal în cap pe un șofer de taxi, pentru o taxă de șase lire sterline. Cel mai probabil e s-o fi făcut fiindcă taximetristul era chinez. Jurații au declarat că fusese omor din culpă, iar judecătorul i-a dat doi ani. A ieșit condiționat, după nouă luni. Asta-i justiție la tine? Cum rămâne cu soția și copiii taximetristului? Ei nu și-au pierdut soțul și tatăl numai pentru nouă luni; l-au pierdut pentru toată viața. Când mori, nu mai ai nici un avocat deștept după care să te ascunzi, nici un sistem de eliberare condiționată din mormânt. Nu poți declara recurs, când ți-a zdrobit capul un derbedeu în Doc Martens. La trei luni după punerea în libertate, a fost arestat din nou

pentru că desfigurase un om cu un brici, într-o încăierare la cârciumă. Cine urmează? Eu? Tu?

— Atunci, hai să ne întoarcem la Gestapo. Așa ceva o să le rezolve pe toate.

— Nu asta voiam să spun.

— Atunci, ce voiai să spui? pentru că vorbești de parc-ai fi Himmler.

Fox privi în jur. Oamenii de la masa alăturată se întorseseră spre ei, auzindu-le glasurile ridicate. „E timpul să ne potolim", își spuse ea.

Dar trebuia neapărat să aibă ea ultimul cuvânt. Coborî vocea:

— Dacă eu vorbesc ca Himmler, tu ești leit Celine Dion. Dragostea schimbă totul, nu?

— Trebuie să avem legi.

— Sigur că trebuie. Cu condiția să funcționeze. Ale noastre sunt de o imperfecțiune patentată, nu fac decât să le dea câtorva cretini posibilitatea de a se îmbogăți. Mă refer la avocați și delincvenți – iar în ultima vreme e cam greu, uneori, să-i deosebești pe unii de alții.

— Nu poți acuza câțiva oameni lipsiți de principii pentru toate bolile societății.

— Bolile societății provin de la regulile care guvernează societatea. Corupția se supune legii gravitației, se lasă în jos, nu în sus. Ar fi prea mult să cer ca avocatul să fie obligat, atât de lege cât și de etică, să știe și să creadă în inocența clientului înainte de a-l reprezenta?

— Oricine are dreptul la reprezentare legală. Este una dintre bazele constituției noastre.

— Chiar așa? Și-atunci, pe cine apără constituția? Pe criminalii de carieră înveterați, pe violatorii de copii, pe asasinii profesioniști?

— Libertățile civile sunt cele care fac ca societatea noastră să fie civilizată. Ele stau între noi și Hitlerii și Stalinii de pe lumea asta.

— Uită-te-n jurul tău. Asta nu e civilizație; este numai aparența ei. Parc-ar fi un decor de film de la Hollywood: arată

splendid, dar totul nu este decât fațadă, încropită din câteva lemne și cuie. Legile noastre sunt călcate în picioare zilnic, de niște oameni pe care-i doare-n cur de libertățile civile.

— Ești isterică, declară Simon.

Până în acel moment, nu fusese decât litania ei cotidiană, o frustrare profesională față de ceea ce considera Fox o trucare a zarurilor. Ce anume o rănise, în acest ultim comentariu, nu știa. Poate critica implicită la adresa sexului ei. „Ești stridentă și femeie, deci ești isterică." Frustrarea însă i se metamorfoză brusc în furie, iar când se înfuria, devenea rea.

— Și soția ta? Șuieră ea, văzându-i pe chip deznădejdea de a auzi menționat numele Annei într-un asemenea context; dar nu se mai putea opri.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul care a omorât-o?

— Nu prea cred că e același lucru.

— Băiatul care-a provocat accidentul era beat. Conducea fără permis. Asta nu te revoltă?

— Acum nu mai putem face nimic ca să schimbă situația. Tu ce-ai vrea să faci, să-l spânzuri?

— Cât a primit – un an? Ți se pare just?

— E silit să trăiască toată viața pe conștiință cu ceea ce a făcut.

— Pornești de la ipoteza forțată că îl mustră conștiința. Sau, poate, nu poți dormi noaptea decât spunându-ți că îi pare rău pentru ceea ce a făcut?

O, cât ar mai fi vrut să-și poată mușca limba. Era o cruzime.

— Răzbunarea n-ar schimba nimic, replică Simon.

— Nu, ai dreptate. Nici eu nu cred în răzbunare. Dar cred în protejarea celor nevinovați. Printre noi trăiesc monștri, Simon, iar căpoșii ca tine.

— Căpoși?

— Își ascund capul în nisip și par să creadă că toți pot fi reformați. Ei bine, nu pot.

Se aplecă spre el, peste masă.

— Vrei să știi ce i-a făcut ticălosul ăla lui Kate Mercer înainte de a o ucide?

— Nu, și te rog să vorbești mai încet. Nici toți ceilalți de pe

South Bank nu vor să afle toate detaliile sinistre.

Își goli paharul.

— Ia uite cât s-a făcut ceasul. Nu trebuie să te întorci la lucru?

Remușcarea și jena o cuprinseră la fel de repede ca furia dinainte. Dintr-o dată, deveni conștientă în mod acut de lumea din jur.

— Ba da, hai să mergem, spuse ea, grăbindu-se să plece, cu Simon pe urmele ei, strigându-i zadarnic să-l aștepte.

Capitolul 64

James stătea lângă bar, cu o halbă de Young's. Rankin plecase la toaletă. Fox profită de ocazie și se apropie, cu ginul și tonicul ei, așezându-se pe taburetul alăturat.

James era extrem de transparent. Aproape că-i putea citi gândurile. Aproape.

— Cum merge? Îl întrebă.

— Mai bine, de când ai venit tu.

— Nu flirtez cu tine, T. J.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, doamnă.

— Unde-i Honeywell?

— A plecat acasă mai devreme. Câinele lui este rănit. L-a lovit o mașină.

— Aha. Îmi pare rău.

— E-n regulă. Oricum nu ținea la javra aia. E doar un pretext.

O privi peste buza paharului.

— Arăți superb.

— Mersi. Voiam să te întreb despre Frank.

Zâmbetul afectat al lui James se șterse.

— Ce face? L-ai mai văzut în ultima vreme?

James ridică din umeri:

— Îl știi pe Frank. Nu se schimbă niciodată.

— Aș fi crezut că narcoticele înseamnă o schimbare clară de ritm.

— Mă rog. Știi, zice că-i ca un drog.

Rankin reveni, spunând ceva în sensul că dăduse mâna cu un vechi prieten șomer. Fox nu-l luă în seamă, își termină ginul

cu tonic și plecă spre casă. Întotdeauna se simțise străină de lumea lor, dar niciodată atât de mult ca în acel moment.

Capitolul 65

Dacă lua mită, nu se prea vedea. Purta același costum gri pe care-l ținea minte Fox, cravata cu o pată închisă la culoare, poate de sos sau ketchup, de la o cantină a poliției. Arăta mai masiv și mai plin de viață decât și-l amintea de ani de zile, mai mult ca un administrator comercial care își făcea de cap, decât ca un detectiv superior din poliție.

Din nou era o după-amiază umedă și rece. Barul încălzit peste măsură de lângă Victoria Station unde se întâlniseră era plin, mai mult cu salariați după orele de program. Localul conținea același amestec discordant de lambriuri din lemn de stejar închis și jocuri electronice țipătoare ca la King's Head.

Stătea cu piciorul pe bara de alamă, bând un whiskey sec.

— Foxy, o salută el. Părea neobișnuit de vesel.

— Mă bucur că vă revăd șefu'.

„Șefu'." Un obicei greu de abandonat, deși nu mai era șeful ei.

— Cum o duci cu viața? ce face venerabilul Venables?

— E un misogin total și încearcă să-mi împută viața în toate modurile posibile. De fapt, situația este la fel ca pe vremea dumneavoastră.

Râse nepăsător, fără să muște momeala.

— Arătați bine, șefu'.

— Am același antrenor personal ca Terry Wogan. Ce bei?

— Ca de obicei.

Marenko comandă un gin tonic și încă un whiskey sec. Scoase din buzunar un pachet de țigări de foi subțiri și-și aprinse una.

— Ați trecut pe țigări de foi?

— Dacă ai să lucrezi în Brigada Antidrog, trebuie să înțelegi starea de dependență. Se numește trecere sub acoperire.

— Vreo lovitură importantă?

— Una dintre dactilografe abia așteaptă s-o lovesc.

Fox făcu o mutră. Iisuse. Bărbații.

— Am glumit.

— Mi-a intrat pe-o ureche și-a ieșit pe-amândouă.

— Uite cum e, mă prezint dimineața, fac o zi de program, mă duc acasă. Nu mă agit prea mult. Bagi la zdup un traficant, altul așteaptă după colț să-i ia locul.

— Și aici ce faceți?

— Calc apa până-mi vine termenul de pensionare.

Sosiră băuturile. Fox luă o înghițitură.

— Ce face Tom?

Auzind numele ginerelui său, chipul lui Marenko suferi o transformare. Durerea întipărită în ridurile din jurul nasului și al gurii se vedea limpede, imediat ce dispărea zâmbetul.

— A căcat-o. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— O. K.

— Dar îți mulțumesc că întrebi. Unii oameni au și uitat. Timp de câteva săptămâni, a fost un erou doborât. Apoi, Jules l-a dus acasă și n-a mai fost decât un paralitic oarecare, în fotoliul rulant. Înțelegi ce vreau să zic? Pe nimeni nu interesează cum a ajuns așa. Se zgâiesc doar cum îi curg balele.

— Mare păcat.

— Mda. În fine. Cel puțin, căcatul care i-a făcut-o nu mai umblă de colo-colo, lăudându-se.

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze.

Fox începu să se joace cu felia de lămâie din gin. Se lăsase o tăcere grea. Marenko știa că voia ceva, dar nu avea de gând s-o ajute. „Cum am să mă descurc?” se întrebă ea.

— Am auzit că Venables s-a cam aprins cu asasinarea asta a lui Capper, comentă Marenko. Pariez că parcă stă cu curul pe jăratic.

— În momentul de față, la haznaua Groparului e o atmosferă mai veselă decât în Hendon Road.

Marenko râse încântat, aidoma unui director comercial ieșit în lume cu un subaltern.

— Altul care-a căutat-o cu lumânarea.

— Patru gloanțe, în cap și piept.

— Ca să vezi.

De ce avea impresia că o zădăra? A, îi trecuse prin minte

ideea. Se interesase, discret. În momentul asasinării lui Patrick Capper, Frank Marenko participa la un raid antidrog într-un antrepozit de la Heathrow. Erau cu el aproape o duzină de detectivi din brigadă. Frank Marenko nu-l împușcase pe Patrick Capper. Din capul locului, fusese o idee bizară.

— Criminaliștii au găsit ceva?

— Nimic de folos.

— Martori?

— Am găsit doi oameni cărora li se pare că au văzut un individ ieșind pe ușa de incendiu din spatele cârciumii, cam pe la ora comiterii crimei. Unul poartă ochelari, iar celălalt e bolnav mintal.

— Bravo vouă.

— Oricum, credem că știm cine a făcut-o.

— Zău?

— Un ucigaș profesionist. Îl mai țineți minte pe George Lennox?

— O vreme, a fost mercenar. În Angola. Două condamnări pentru vătămări corporale grave.

Fox dădu din cap. Memoria enciclopedică a lui Marenko o uimise întotdeauna.

— Nu putem dovedi nimic. Zice că a venit la Londra ca să vadă Phantom of the Opera. Are până și cotorul biletului.

— Ați vorbit cu el?

Dădu din cap:

— A zis că preferă Les Mis.

Marenko își termină whiskey-ul și mai comandă un rând.

— Greu caz.

— Cel puțin, cu Capper mort, am închis dosarele asasinatelor lui Flora Ellis și Elmore Crawford. Ne mai rămâne Kate Mercer.

— Singurul caz care conta cu adevărat, în fond. Asta-i problema, Fox. Departamentul plătește sute de ore-om ca să caute un tip care l-a lichidat pe unul fără de care ne e mai bine tuturor. De ce n-o clasează ca pe o baftă?

— Știu eu?

Fox se gândea la cearta cu Simon, în „The Anchor”, cu două

zile în urmă. Acum, se părea că-i venise ei rândul s-o facă pe avocatul diavolului.

— Nu ești de aceeași părere?

— Recent, am purtat aceeași conversație. Cineva insista că o crimă rămâne crimă, oricum ai lua-o.

— Ba nu e deloc așa. Dacă-i pui unuia în mână o armă și-l trimiți în Irak, ordonându-i să împuște niște oameni pe care nu-i cunoaște, zici că se cheamă război și-i dai o medalie. Dacă o faci în Camden Town, trimiți o brigadă S. O.19 să-l aresteze. Înțelegi? Nu e deloc simplu, în alb și negru. Crima e o chestiune care ține de autoritate și geografie.

— Dar nu noi avem căderea de a decide dacă o crimă merită să fie anchetată sau nu. Chiar dumneavoastră mi-ați spus.

— Poate am greșit. Ceea ce i s-a întâmplat lui Patrick Capper se numea mai demult execuție. Lennox ne-a făcut tuturor o favoare.

— Numai dacă era autorizat prin lege.

— Mă rog, s-ar putea ca legea să greșească. Dacă Lennox ar intra acum aici, i-aș face cinste cu un rând.

Fox îl privi în ochi. Vechiul ei șef, mentorul și torționarul ei. Întrebarea era: e nebun? Ba mai rău: e corupt?

— Oricum, în ce problemă mă căutai?

Își simți inima bubuind în piept. Sosise momentul.

— Aud fel de fel de vorbe, șefule.

— Turnătorul tău. Stai, nu-mi spune. Cum îl cheamă? Nevăstuica?

— Dihorul.

— Știam eu că e un soi de rozător.

— Ne-a fost destul de util de-a lungul anilor.

— Consumi prea mult timp cu javrele ca el, pierzi contactul cu realitatea. Ce rost are? Nici măcar nu te poți folosi de ei în instanță. Cred că ți se scoală învârtindu-se așa prin drojdiile societății. E modul tău de a te excita.

— Sunt femeie, șefu'. N-are ce să mi se scoale.

— Habar n-ai ce-ți lipsește.

— Da, dar pot să ghicesc. Totuși, ne abatem de la subiect.

— Și care e subiectul? Ce fundătură anume explorăm acum?

Fox inspiră adânc.

— Un afacerist asiatic din King's Cross se laudă că-l are în buzunar pe un membru al Brigăzii Antidrog.

— Mai vrei un rând, Fox?

— Șefu'?

— Ce?

— De ce-ar zice el una ca asta?

— Nu știu. Întreabă-l.

— Vă întreb pe dumneavoastră.

— Vrei să gratific cu un răspuns asemenea căcaturi? Asta e?

— Vreau să-mi spui că nu e adevărat, Frank.

Atitudinea lui Marenko se schimbă brusc. Îl mai văzuse înrăindu-se așa, în camerele de interogatoriu. Nu juca teatru, în adâncul lui Frank Marenko exista un rezervor de mânie fără fund. O fixă cu o privire rece.

— Dacă se referă la mine, nu, nu-i adevărat. Poftim. Asta voiai să auzi, da? Lasă-mă să ghicesc. Ahmed Khan.

Fox îi susținu privirea.

— A avut loc deja o anchetă internă. Am fost exonerat. Și, apropo, încă mai sunt D. C. I., iar tu ești detectiv inspector. Nu-ți permit să mă numești Frank.

Se uită la ceas.

— Când s-a făcut așa de târziu?

— Știți că v-am admirat dintotdeauna, șefu'.

— Ai grijă, Fox. A sunat a amenințare. Dacă mă mai lovești o dată, de data asta o să-ți curgă ție sânge din nas.

— Ce s-a întâmplat cu banda?

— Nu te privește. Acum trebuie să plec acasă. Mă așteaptă pisica, să-i dau de mâncare.

Nu-și luară rămas bun. Fox îl privi cum ieșea din bar, ridicându-și gulerul împotriva ploii. Își termină băutura și plecă și ea, luând metroul Circle Line spre Notting Hill Gate. Pe drum, încercă să nu se gândească la Frank Marenko luând mită de la traficanții de droguri asiatici.

Christoase. Nu era de mirare că pe polițiști îi ajungea epuizarea.

Carrie își luase o locuință nouă, un apartament la ultimul

etaj al unei case cu terasă din Fulham, alb ca zăpada și cu sonerie care chiar funcționa, la intrare. Fox stătea așezată în livingul cu vedere la stradă, privind-o pe Daisy cum scotea toate cărțile de pe rafturi, în timp ce Carrie făcea ceaiul.

În sfârșit, Carrie își făcuse ordine în viață. Avea un loc de muncă, o dăduse pe Daisy la creșă, își găsise un prieten care nu bea prea mult, n-o bătea și nu avea aventuri cu alte femei. Încă. Fox se bucura pentru ea, dar îi era și puțin cam frică. Era un sentiment egoist, dar, într-un fel, se simțea consolată să aibă o prietenă bună cu viața personală la pământ, într-un fel, îi dădea senzația că propria viață era în ordine.

Acum, ea era cea aflată în cădere liberă.

Carrie reveni în cameră cu două cești, de porțelan fin, observă Fox, nu căni grosolane. Le puse pe măsuță apoi o luă pe Daisy în brațe și o duse la țarcul de joacă din colț. Fetița se ținea cu îndârjire de un exemplar din Midnight's Children de Salman Rushdie.

— N-are decât s-o păstreze, spuse Carrie, după ce încercă fără convingere să i-o smulgă dintre degetele mici, dar hotărâte. Dacă începe acum, are șanse s-o termine până iese la pensie.

Fox zâmbi, privind pe fereastră. Pe țiglele caselor din Fulham și pe capotele mașinilor de pe stradă se vedea zăpadă. Auzea picuratul constant al streșinilor, în timp ce gheața începea să se topească. O ceață subțire plutea peste stradă, iar cerul avea culoarea zoaielor. Platanii înșirați de-a lungul străzii erau golași, dar Fox bănuia că în iunie arătau splendid, cu soarele infiltrându-se printre frunze. În acel moment, vara părea nespus de departe.

— Te simți bine? O întrebă Carrie.

Ridică din umeri, neștiind cu ce să înceapă.

— Cum merge cu Simon?

— Ne-am certat, săptămâna trecută. De-atunci, nu l-am mai văzut.

— Pe ce chestie v-ați certat?

— Diverse.

— Mhm, sigur. Asta-i o întrebare greu de ocolit, întotdeauna.

Fox zâmbi, recunoscându-și răspunsul nepotrivit.

— Nimic important.

— Ce se întâmplă cu tine, Maddy?

— Nu știu. Probleme la serviciu.

— Te omoară slujba asta. Când ai de gând să te lași și să ai și tu o viață?

— Când i-om prinde pe toți ăia răii, replică ea, dar Carrie nu zâmbi. Am făcut un banc.

— Ba cred că ai vorbit serios.

— O să-mi revin.

— Trebuie să mai ieși și tu în lume, să te distrezi, Maddy. Viața înseamnă mai mult decât moartea. Iar cu asta, poți să mă citezi.

— Îmi iubesc meseria.

— Meseria nu te iubește pe tine.

Fox se întrebă ce să-i spună. Sigur, Kate Mercer și Flora Ellis reprezentau și ele părți ale problemei. Și Marenko. Dar nu era vorba numai de munca ei.

— Din când în când, spuse ea, lucrez oarecum sub acoperire.

Carrie o privi, surprinsă de irelevanța acestei remarci.

— Și mă sperii. Uneori, cred că mi-ar plăcea să fiu persoana aia.

— Iar asta te face să fii așa de nefericită?

— Ar fi bine să nu am nici o responsabilitate. Să-mi fac de cap și nimic mai mult. Să n-am altă grijă decât pe mine însămi.

Carrie se aplecă înainte, însuflețită:

— Asta încercam și eu să-ți spun. Nu e nevoie să lucrezi sub acoperire ca să ai și tu o viață, Maddy. Ajunge doar să lași totul baltă o vreme și să faci ce vrei.

Totul suna atât de simplu. Dar Carrie nu înțelegea.

— Ai nevoie de o vacanță, spuse ea.

Fox zâmbi:

— Sigur. Poate, când se vor termina toate astea.

Dacă aveau să se termine vreodată. Cu adevărat.

PARTEA A ȘASEA.

Camden Town.

Zorii unei zile de iarnă.

Capitolul 66

O scenă familiară, panglica albă cu albastru a poliției, luminile stroboscopice albastre rotindu-se în ploaie, încă un cadavru. De astă dată, victima zăcea lângă peretele unei magazii, în șezut, cu sânge uscat și materie cerebrală împrăștiate pe zid, deasupra capului și peste niște cutii goale de cofetărie.

James stătea în ușă, sub streașină, cu umerii aduși și părul negru ud, lipit de cap, fluierând atonal printre dinți, în timp ce-i privea pe oamenii în salopete albe făcându-și meseria.

O văzu și dădu din cap. Fox se adăposti sub streașină lângă el, privind tencuiala cojită. Cuvântul JUSTIȚIE fusese mânjit pe zid cu sânge. Se scursese în jos ca niște lacrimi carmin pentru Omul de Zahăr.

Reveni cu atenția spre Henry Lincoln Wexxler, prăvălit în colțul magaziei sale, printre cutiile de carton cu ciocolată și snacks-uri cu brânză și ceapă. Henry Lincoln Wexxler, cu o lanternă în mâna dreaptă, cu brațele și picioarele rășchirate în poziții nefirești, ca o păpușă cu sfori care fusese lăsată să cadă pe jos de un copil. Henry Lincoln Wexxler, având acea expresie tâmpă, cu ochii întredeschiși, ai celor morți recent, deja țeapăn, privit de detectivii care trebuia să-l răzbune cu satisfacția unei gloate pornite pe linșaj. Henry Lincoln Wexxler, proprietar al unui magazin de dulciuri, care se întreba mereu ce oră e.

Ora morții, Henry.

JUSTIȚIE.

O provocare, o declarație? Un strop de ploaie se strecură printre umbrelă și gulerul mantoului, începându-și drumul rece și întortocheat în josul șirei spinării. Fox se înfioră. Justiție. Ce însemna? Erau sâcâiți cu o motivație, dar ce aveau în comun un gangster profesionist ca Patrick Capper și un patron de magazin de dulciuri cu antecedente de delicte sexuale minore?

— Înjunghiat de zece ori cu un Weetabix, spuse James. Credem că avem de-a face cu un asasin cereal9.

Fox nu-l luă în seamă. Era un banc vechi.

— O să se urce pe pereți șeful, spuse ea.

— Oare de ce mă doare-n cot? replică James. Cumva fiindcă mi-ar fi plăcut să-i fac eu însumi de petrecanie împuțitului ăstuia?

— Iisuse, T. J. Ce naiba se-ntâmplă?

— Adică, de ce victima nu e o femeie sau un copil mic? Ai prefera așa?

— Știi ce vreau să spun.

— Cel care i-a făcut-o ar fi trebuit să-i zdrobească mai întâi genunchii.

Trecu peste acest comentariu.

— Cum a procedat?

— A tras în el de două ori, după câte se pare. Tocmai au scos un glonț de-acolo, din perete. Un foc în momentul când a apărut pe ușă, al doilea după ce murise, probabil, ca să fie sigur. Ce-ar fi să mergem înăuntru și s-o facem de-a-mpicioarelea, ca să sărbătorim evenimentul?

În fundătură, dincolo de cordonul poliției, se adunaseră spectatori, în halate și cizme Wellington, adăpostindu-se de ploaie sub umbrele. Unii dintre ei renunțaseră la micul dejun, pentru spectacol. Polițistul în uniformă care păzea cordonul stătea cocoșat jalnic, sub aversă. Fox trecu prin magazin, văzu un Sierra oprind afară și auzi glasul cultivat al lui Venables lătrând ordine la un polițist. Vai de mine și de mine. E abia șapte dimineața și suntem foarte prost dispus.

D. C. Rankin îi ieși în întâmpinare, ținându-i deasupra capului grizonat o umbrelă.

— Cine e? se răsti la ea Venables.

— Se numește Henry Wexxler, domnule.

— Îl cunoaștem?

— A fost principalul nostru suspect în asasinarea lui Kate Mercer.

— Așa mă gândeam naibii și eu.

O urmă pe Fox prin magazinul de dulciuri pe lângă scara care urca spre apartament, și privi un moment cadavrul.

— Asasinul a intrat prin spate, spuse ea. A forțat fereastra cu

o rangă. Se pare că domnul Wexxler a auzit un zgomot și a coborât să cerceteze. Și l-a împușcat.

Venables privi prin ușa luminată galben. Văzu mesajul însângerat de pe perete, iar ochii i se îngustară ca două fante.

— Fox, trebuie să punem mâna pe dementul ăsta nenorocit până nu-mi ruinează cariera.

— Da, șefu', răspunse ea. Altceva nu-i trecea prin minte.

— Am terminat aici? îl întrebă Venables pe Graveney.

Groparul își scoase mănușile de latex și le lăsă să cadă pe jos.

— Omul nostru a fost împușcat de două ori în cap. Alte leziuni nu se observă.

— A fost violat? se interesă James.

Graveney îl privi nedumerit:

— Nu.

— Păcat.

Legistul clătină din cap. Multă lume necăjită, parcă-i auzi Fox gândul.

— Ora morții? întrebă Venables.

— Avem rigiditatea în faza întâi, ceea ce o situează între două și douăsprezece ore. Temperatura corporală reduce intervalul între șase și opt ore. Aici e cam frig. Să zicem opt.

— Unu noaptea, spuse Venables; se întoarse spre Fox. Cine l-a găsit?

— Omul de la aprovizionare. Când n-a primit nici un răspuns la intrarea din față, a ocolit până în spate. A găsit ușa întredeschisă și pe domnul Wexxler în starea în care se află și acum.

Arăta ca un atentat profesionist. Și totuși, literele însângerate de pe perete păreau să nege acest lucru. Ca și identitatea victimei însăși. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi comandat lichidarea unui inofensiv proprietar de magazin?

Încărcau rămășițele pământești ale lui Henry Lincoln Wexxler în furgonul mortuar. Întrucât rigorul se instalase ferm și pentru că rămăsese rezemat lângă perete toată noaptea, trupul stătea acum într-o poziție semiașezată, în sacul de plastic. Rizibil. Parcă ar fi încercat să urce un fotoliu cu husă într-un camion pentru mutări. Îl auzi pe un asistent

murmurându-i ceva colegului său și amândoi izbucniră în râs.

Discursul funerar al Omului de Zahăr. Moartea lui fusese redusă la o glumă pe furiș, în ploaie. Fox presupunea că nici nu merita mai mult de-atât.

Venables o aștepta în fața magazinului.

— L-am chemat pe Honeywell.

— Domnule?

— Era omul de legătură cu familia, în cazul Katherine Mercer, nu?

Fox dădu din cap.

— Vreau să te duci cu el și să-l chestionezi pe tatăl lui Katie Mercer.

— O, Christoase, nu.

— Știu la ce te gândești. Dar trebuie s-o facem.

— Am înțeles.

— Nici mie nu-mi place mai mult decât ție. Însă, în etapa asta, nu poate să nu fie suspect. Să sperăm că-l vom putea elimina cât mai rapid.

— Dar Capper? n-avea cum să-l fi împușcat pe Capper.

Venables păru încurcat. Știa că avea dreptate. Cele două crime aveau un numitor comun. Nu avea nici un sens, aiurea toate procedurile normale. Nu putea fi un omor copiat, pentru că până acum ascunseseră de presă detaliile asasinării lui Capper. Atunci ce se întâmpla?

— Trebuie totuși să-l interogăm pe tatăl Katherinei Mercer, insistă el. Nu sta aici de pomană. La treabă!

Opriră lângă Tolway Court. James opri motorul și rămase la volan, rozându-și buza. Pe trotuar erau bălțoace, iar în jurul copacului se formase, pe ciment, un lăculeț. Honeywell șterse aburii de pe parbriz.

— Iisuse, ard de nerăbdare s-o fac.

— Cel puțin, se va bucura să afle că Wexxler a murit.

— Mda, făcu Honeywell. Eu să fiu în locul lui, aș întreba de ce naiba ne dăm peste cap ca să-l prindem pe tipul care-a făcut-o. Unde erați în noaptea când a fost omorât perversul care v-a violat și asasinat fetița, domnule Mercer? Corect. Cui îi pasă?

— Nu putem lăsa haiducii să umble creanga, luând legea asupra lor, interveni Fox.

— Christoase, doamnă, cine ar avea chef să fie copoi?

— Tu și cu mine, se pare.

— Iar eu încep deja să mă satur. Așa că rămâneți singură, doamnă. Ultimul care pleacă din Hendon Road stinge lumina.

Își scoase din gură guma și o aruncă pe fereastră.

— N-are nici un rost să stăm aici, spuse Fox. Hai, să terminăm odată.

Capitolul 67

Convorbirea cu Brian Mercer fu și mai neplăcută decât se așteptase Fox. Răspunsese la ușă în halat. Slăbise mult, de când îl văzuse ultima oară; își pierduse și slujba, spunea, deși nu le explică în ce condiții. Poate că medicamentele îngrămădite pe bufetul din bucătărie aveau vreo legătură. Auzise de oameni care deveneau dependenți de tranchilizante, în Londra se găseau prea mulți medici dispuși să le recomande ca pE. Ca pe bomboane, se pomeni ea spunându-și.

La început, Brian Mercer crezu că îl informau despre moartea lui Henry Wexxler cu scopul de a-i alina într-un fel durerea. Începu să le mulțumească din toată inima, de parcă ei înșiși l-ar fi ciuruit pe Omul de Zahăr. Când se lămuri că era suspectat, sări în picioare și începu să urle, aruncând cu fel de fel de obiecte prin casă.

Fox înțelegea perfect ce simțea.

După un timp, Honeywell reuși să-l calmeze. Dar, când îl întrebară dacă dorea un avocat, redeveni iarăși violent. Fox îi văzu soția și copiii privind din ușă. Ca și cum n-ar fi suferit destul, își spuse ea.

În sfârșit, obținură de la el o declarație. Susținea că stătuse acasă toată noaptea. La ora unu, fusese în pat, dormind cu soția lui.

Nu, nu el îl omorâse pe ticălos. Deși ar fi trebuit s-o facă. Îi trecuse prin minte.

— Deci acum ce-o să faceți? Mă arestați?

Fox încercă să-l liniștească, dar pe Mercer îl apucase o nouă criză de furie. „Nu și-a luat tranchilizantele de dimineață”,

medita ea.

— Ieșiți afară! Urlă el. Plecați de-aici! N-am trecut prin destule?

Doamna Mercer îi conduse la ușă.

— Plecați și atât, le spuse ea. O să fie bine. Îl calmez eu. Am avut ocazia să exersez.

În timp ce plecau, auziră ceva spărgându-se de ușă.

Multă vreme, merseră cu mașina în tăcere.

— A ieșit bine, comentă Honeywell.

— Genial.

— Venables ar fi trebuit s-o facă personal. A lui a fost ideea.

— Ăsta-i unul din avantajele de a fi șef. Îi lași pe lachei să adune bălegarul.

— Bietul nenorocit. Cred că ne-a zis-o bine.

Fox întoarse capul spre el.

— Când ne-a întrebat de ce ne pierdem vremea cu povestea asta, continuă Honeywell.

— Fiindcă pentru asta ne plătesc, replică ea, privind prin parbriz spre dimineața londoneză mohorâtă, un oraș de culoarea unsorii reci, vizibil prin ploaia murdară de pe sticlă.

Honeywell luă în gură o lamă de gumă, oferindu-i una și lui Fox, care o primi.

— E un vigilante, spuse el.

Fox încercă să accepte ideea. Un vigilante. Un vigilante care avea legături cu Patrick Capper și Henry Lincoln Wexxler. Un vigilante care dorea să demonstreze ceva societății. Altfel, de ce ar fi lăsat acel singur cuvânt, JUSTIȚIE, scris cu sângele victimei?

Capitolul 68

Fox privea ziarul, cum făcuse de o sută de ori în aceeași zi. Ca și cum nu i-ar fi venit să creadă, ca și cum ar fi putut, printr-un simplu efort de voință, să șteargă totul. Titlul sărea din pagină cu litere mari și groase: ASASINUL JUSTIȚIAR. Careva căcat cu ochi dintr-o redacție dezvăluise legătura dintre uciderea lui Capper și cea a lui Wexxler, dezvăluind faptul că în ambele cazuri pe perete fusese mâzgălit cu sânge cuvântul JUSTIȚIE. În pofida eforturilor celor de la Scotland

Yard de a ține totul sub tăcere, în ciuda rugăminților lor către patronii tuturor ziarelor naționale importante de a păstra discreția, o mică gazetă comunitară ieșise prima din rânduri, urmată imediat de Sun și Mirror.

Iar acum, toți nebunii din întreaga țară care aveau râcă pe societate puteau fi tentați să urmeze exemplul. Povestea provocase o adevărată isterie în presă, toți prezentatorii de actualități și moderatorii de talk-show-uri dându-și cu presupusul despre pretinsele legături dintre cele două omoruri. Unii comentatori de știri își îmbogățiseră propria agendă, făcând din Asasinul Justițiar, cum îl porecliseră, un fel de erou. Îl justificau încă înainte de a fi fost prins măcar.

Nimic din toate acestea nu ajuta cu ceva investigația. Nu reușeau decât să-i pună pe toți cei din Hendon Road în centrul unei intense atenții din partea presei.

Telefonul sună, iar Fox smulse receptorul din furcă.

— Bună, iubito.

— Cine e? se răsti ea, crezând că era James. Alt banc de-a lui.

— Simon sunt.

— A. Simon.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Probabil nu era genul de răspuns pe care-l sperase.

— Nu e deloc un moment potrivit pentru mine, spuse ea.

— De ce, ce s-a-ntâmplat?

Ce s-a-ntâmplat? în Wimbledon nu se distribuiau ziarele? cuvintele lui James îi reveniră în minte. E medic. Crede că munca lui e pe primul plan. Așa că, și tu și munca ta treceți pe planul doi. Înțelegi ce vreau să zic?

— N-ai văzut titlurile din ziare? Suntem cam sub presiune aici.

Din nou o tăcere lungă. Aproape că-l auzea bosumflându-se în telefon.

— Te-am sunat ca să văd dacă nu vrei să ieșim diseară împreună.

Și iar să ne certăm?

— Diseară nu pot, răspunse Fox, poate o idee cam prea

repede.

— Aha. O. K. Ei, atunci te mai caut eu, spre sfârșitul săptămânii.

— Bine, acceptă ea, fără entuziasm.

— Sper ca atunci să fii în toane mai bune.

Și închise, înainte ca Fox să-i poată da replica. În toane mai bune. Cine spunea că nu era în cele mai bune toane? James o privi și-i văzu expresia.

— Doctorul Moarte face pe deșteptul?

— Bagă-ți mințile-n cap, T. J., i-o întoarse ea și ieși din încăpere.

În timp ce închidea ușa, auzi exclamațiile ironice ale lui Rankin și Honeywell. Intră în vestiarul femeilor și se stropi cu apă rece pe față. Apoi, se privi în oglindă. Arăta ca toți dracii. Nu închisese un ochi toată noaptea, gândindu-se numai la asasinatele lui Capper și Wexxler, iar în minte i se strecurase o bănuială îngrozitoare.

Închizând ochii, revăzu peretele din magazia lui Henry Lincoln Wexxler și avu o revelație. Își dădu seama ce nu era în regulă, ce anume o râcâise toată ziua, începând de dimineață. Fără a se opri să-și șteargă mâinile și fața, reveni grăbită în Camera de Incidente, pentru a privi fotografiile alb-negru de la locul crimei, prinse pe avizier. JUSTIȚIE.

Și știu.

Venables privi în jur, la chipurile celor din echipa lui, cum stăteau tolăniți pe scaune sau rezemați de pereți. În încăpere domnea o tensiune curioasă. Fox își dădea seama că nu gândeau cu toții la fel; unii dintre ceilalți nu doreau cu adevărat să-l găsească pe autorul acestei crime. Dar nu aveau unde să se ascundă. Una era să ai două omucideri nerezolvate la interval de câteva săptămâni una de alta și cu totul altceva ca un ucigaș în serie să umble liber, iar ziarele de scandal să publice povestea. Mulți dintre cei mai tineri nu lucraseră niciodată sub o asemenea tensiune.

Venables îi informă despre cele mai recente evoluții. Acum reieșea că uciderile lui Patrick Capper și Henry Wexxler fuseseră comise aproape cu siguranță de aceeași persoană, sau

persoane. Un vigilante, probabil.

— Dar Lennox? întrebă James.

Venables clătină din cap:

— Îl putem elimina. L-am verificat. În momentul asasinării lui Wexxler, era într-un spital din Birmingham.

— A tras și în el cineva?

— Cu apendicită.

Fox își masă tâmplele. Înapoia ochilor avea o durere surdă.

— În faza asta, nu putem permite ca speculațiile să ne distragă de la munca de poliție serioasă, elementară, continuă Venables. Trebuie să încetăm cu încercările de a ghici motivul. Aflați cine-a făcut-o, iar pe urmă vom putea găsi și un raționament.

Cei din cameră schimbară între ei priviri nervoase.

Venables se uită spre Rankin, care fusese însărcinat cu echipa de anchetă din ușă în ușă, prin jurul străzii MacNaghten Row, în acea dimineață.

— Ați aflat ceva? Îl întrebă.

Rankin își consultă carnetul.

— Nimic care să se confirme cu adevărat. Nimeni nu pare să fi auzit ceva. Probabil individul a folosit un amortizor. La fel ca în cazul lui Capper. O femeie care stă la două uși distanță de magazin crede că a văzut un om mergând prin fundătură pe la miezul nopții.

— S-a uitat atentă la el?

Rankin clătină din cap.

— Și altceva?

— Un bărbat de pe strada alăturată a văzut un puști dând târcoale și a telefonat la poliție. Asta s-a întâmplat cam pe la ora zece. N-aș crede că el era ucigașul. Doar vreun derbedeu care căuta un video de furat.

— Atâta tot?

— Am mai chestionat un domn de convingere irlandeză, care crede că a văzut o mașină ieșind din fundătură în jurul orei unu și trecând chiar pe lângă el.

— Numărul? întrebă cu speranță Venables.

Rankin clătină din cap:

— Nu-și amintește nici ce marcă de mașină era. De fapt, când l-am luat la întrebări mai în amănunt, n-a mai fost sigur nici măcar că se întâmplase azi-noapte. Cred că s-ar putea să fi băut.

Râsete, primele din acea zi.

Venables părea deprimat. Cazul se anunța dificil.

— Tocmai am primit un telefon de la doctorul Clark, de la criminalistică, spuse el într-un târziu.

Era nervos. Deschise dosarul pe care-l avea pe genunchi, iar fotografiile de la locul crimei alunecară pe jos. Fox se aplecă, le culese și i le dădu înapoi. Venables nici măcar nu-i mulțumi.

Își consultă însemnările.

— Au găsit câteva urme de pași în spatele hambarului din fundul grădinii. Sunt de dată recentă și nu se potrivesc cu mărimea de pantofi a domnului Wexxler. Aceasta ne-ar face să presupunem că cineva s-a ascuns acolo în noaptea crimei, poate chiar și în nopțile trecute, urmărindu-i obiceiurile. Deci s-ar putea să fie necesar să lărgim aria de anchetă, să aflăm dacă cineva din zonă a văzut vreun lucru neobișnuit, nu numai în noaptea trecută, ci și pe parcursul săptămânii. Avem nevoie de descrieri ale tuturor persoanelor suspecte observate, ale mașinilor parcate pentru mai mult timp în apropierea fundăturii, lucruri de soiul ăsta.

— Problema e, interveni Rankin, că oamenii nu se arată prea săritori.

Părea încurcat.

— Vreau să spun, câțiva dintre ei chiar au spus-o pe față.

— Ce-au spus? întrebă Venables.

— Știți dumneavoastră, domnule. Că nu vor să-l găsim.

Pixul lui Venables bătea un tam-tam în marginea dosarului de manila pe care-l ținea în poală.

— Trebuie să ne facem datoria, doamnelor și domnilor, spuse el.

Se lăsă o tăcere mormântală. Venables reveni cu atenția la însemnările lui.

— Omorul a avut loc aproximativ la ora unu noaptea.

Domnul Wexxler a fost împușcat de foarte aproape, al doilea foc de armă lăsându-i pe frunte urme de pulbere. Ucigașul a intrat, l-a așteptat să coboare scara, după care.

Imită un pistol cu degetele și simulă că apăsa pe trăgaci.

— Ce știm de Brian Mercer? întrebă D. C. Jones, pentru a fi răsplătit de privirile înghețate ale celorlalți din cameră.

— Boule! articulă mut spre el James.

— D. I. Fox și D. C. Honeywell l-au interogat deja pe Mercer, spuse Venables, ca și cum a lor ar fi fost ideea.

— Era acasă, în pat cu nevasta, răspunse Fox.

Venables începu să caute prin dosarul de pe genunchi. Scoase o imprimată.

— Acum treisprezece luni, poliția a fost chemată în MacNaghten Row, după ce se reclamase un scandal. Brian Mercer aruncase o cărămidă prin vitrina magazinului domnului Wexxler. A fost arestat de ofițerii în uniformă de la secția de poliție din Islington și acuzat de a fi opus rezistență la arestare, beție și tulburarea liniștii publice.

James și Honeywell schimbară o privire. Fox știa că amândoi se gândeau la același lucru: „Mă întreb cum ar fi procedat Frank."

— Mi se pare, continuă Venables, că dacă a făcut vizite în MacNaghten Row timp de treisprezece luni, putea foarte bine să fi plănuit așa ceva.

— Acela a fost un incident izolat, domnule, spuse Honeywell.

— De fapt, inspectorul de la secția din Islington mi-a spus că domnul Wexxler depusese mai multe reclamații, la adresa domnului Mercer, că a anunțat poliția cu cinci ocazii diferite, ca să se plângă că se învârtea prin fața magazinului de dulciuri sau prin fundătura din spate.

O tăcere de moarte.

— Cred că avem motive temeinice să obținem un mandat de percheziție la domiciliul domnului Mercer, pentru a descoperi dacă în apartament există încălțări care corespund urmelor găsite azi-dimineață de echipa criminalistică.

„E un coșmar", își spuse Fox. „Cum l-aș putea opri?"

Venables fosni din nou cu hârtiile, consultându-și

însemnările pe care le făcuse după convorbirile telefonice cu experții criminaliști de la Lambeth, în urmă cu câteva minute.

— Doctorul Clark mi-a spus că la locul faptei nu s-au găsit tuburi de cartușe. Întrucât în această fază este rezonabil să credem că asasinul a folosit un amortizor, reiese că a avut timp să culeagă tuburile înainte de a părăsi locul crimei și le-a luat cu el, pentru a ne îngreuna identificarea muniției folosite. În concluzie, e opera unui profesionist.

— Deci asta îl disculpă pe Mercer? întrebă Fox.

— Poate că Mercer a angajat pe cineva să comită crima în locul lui, spuse Venables.

— Nu are relațiile necesare. Nici banii.

— Poate a încasat o poliță de asigurare. Ar trebui să verificăm.

— Da, să-i facem iarăși viața un infern, murmură Fox, exprimând gândurile tuturor.

Venables ridică o privire tăioasă:

— Avem o misiune de îndeplinit, inspectore. Chiar dacă nu ne face plăcere.

— Am înțeles, scrâșni ea, printre dinți.

Se lăsă o nouă tăcere prelungită. Fox își punea gândurile în ordine. Nu trebuia să mai aibă ieșiri emoționale, dacă voia să păstreze respectul lui Venables.

— În legătură cu Patrick Capper, spuse ea rar. Nu se poate face nici o asociere cu el. Totuși, același cuvânt apare mâzgălit la locul faptei, în ambele cazuri. Cred că avem de-a face cu un soi de. Vigilante. Ne pierdem vremea, hărțuindu-l pe Brian Mercer. Nu facem decât să-i sporim peste măsură durerea cauzată de pierderea fetiței.

Venables oftă.

— După cum am spus de la început, nu ne putem permite să ne lăsăm distrași de aspectele mai senzaționale ale acestui caz. Brian Mercer trebuie să fie eliminat din această investigație anume.

Fox ezită.

— Am înțeles, răspunse ea apoi.

Dar n-o credea. De fapt, bănuia că știa deja cine era vinovat

de asasinatele lui Patrick Capper și Henry Lincoln Wexxler. Însă ideea era atât de bizară, atât de grotescă, încât în acel moment nu avea cum s-o declare în numele ei.

Era pentru prima oară când Fox rămânea peste noapte acasă la Simon. De obicei, după ce se culcau împreună, pleca acasă înainte de crăpatul zorilor. Îi plăcea să se trezească dimineața în patul ei, astfel continuând să se simtă stăpână pe propria viață, nu inclusă într-a altcuiva.

Dar în seara trecută lucrase până târziu la ancheta în cazul Omului de Zahăr, și nu ajunsese la Simon decât după ora unsprezece. Stătuseră de vorbă câteva ore, după care fusese prea obosită ca să mai plece cu mașina acasă. Așa că, pentru prima oară, rămăsese până dimineața.

Se întreba ce părere ar fi avut Sandy.

Știa că fata o simpatiza și se vedea clar că aproba relația tatălui său cu ea. Însă chiar și așa, în dimineața aceea, când Sandy intră în bucătărie, Fox simți că i se aprindeau obrajii. Stătea cu Simon în picioare lângă barul pentru micul dejun, bându-și cafelele. Fox avea pe ea una dintre cămășile albe ale lui Simon, care-i ajungea aproape până la genunchi. Era zi lucrătoare, iar Sandy purta uniforma de școală.

— Salut, aruncă ea într-o doară, ca și cum iubitele tatălui său ar fi dormit tot timpul la ei.

Ochii li se întâlniră. „Mă întreb ce și-o fi spunând”, reflectă Fox. Dar fata îi zâmbi dulce, fără să spună nimic.

— Îți iei micul dejun? întrebă Sandy, luând un castron cu cereale.

— Nu pot mânca nimic dimineața. Beau doar două cafele negre.

Sandy puse două Weetabix-uri într-un bol.

— Nu-ți face bine.

— Îmi place să trăiesc pe muchie de cuțit.

Sandy deschise o cutie de lapte, dar turnă prea repede, iar laptele se vărsă pe bar.

— Căcat, mormăi ea.

— S-avem pardon, o dojeni Simon.

— N-am zis decât „căcat”.

— Nu-mi place să aud un asemenea limbaj din partea unei domnișoare.

Sandy îi făcu cu ochiul lui Fox, conspirativ.

— Evident. Am o minte proaspătă și inocentă, care nu trebuie să fie pervertită.

Fox și Sandy schimbară o privire. Suna ca o lovitură de începere. Niciodată, dimineața, nu era prea devreme ca să

înceapă.

Sandy puse laptele la loc în frigider și deschise radioul. Prinseră ultimele acorduri ale unei melodii cu Oasis, după care crainicul se lansă într-un anunț prelung, pe nerăsuflate, despre prezența în carne și oase a lui Liam Gallagher la Virgin Store de pe Oxford Street, joi seară.

— Pot să mă duc și eu? întrebă Sandy.

— Vei fi la școală, îi răspunse Simon, luând un corn din cuptorul cu microunde.

— Am timp să ajung acasă și să prind metroul.

— Degeaba.

— De ce nu?

„Se anunță o ceartă", își spuse Fox. Dintr-o dată, amândoi se uitau la ea, căutându-i sprijinul. „Prefer să nu mă amestec."

— Am nevoie până la baie, spuse ea, dar nu reuși să iasă pe ușă destul de repede.

Sandy o fixă cu o privire imploratoare.

— Tu ce zici, Madeleine?

— Cred că nu e treaba mea.

Fata începu să se joace cu cerealele, căutând o altă direcție de abordare.

— Tu nu te duceai cu prietenele la concerte când erai de vârsta mea?

— Adică, la ce vârstă?

— La paișpe ani.

— Eu la paișpe ani locuiam într-un sătuc cu cinci sute de locuitori și încă mai aveam un ursuleț de pluș.

Sandy se arătă dezamăgită.

— De fapt, ursulețul îl mai am și acum.

— Tata n-are încredere în mine.

— Nu e vorba că n-aș avea încredere în tine, replică Simon. Numai că nu-mi place ideea să te duci în Londra de una singură. Ți-am mai spus, dacă ții neapărat să mergi, te duc eu.

— Să merg să-l văd pe Liam Gallagher cu taică-meu după mine? chirăi Sandy și-și vârî două degete în gură, imitând voma, pentru a-și exprima sentimentele pe care i le inspira o asemenea idee.

— Cred că tatăl tău are dreptate, spuse Fox. Pe-acolo umblă mulți oameni cu gânduri necurate. Nu ai decât paisprezece ani.

— Ce știi tu? ripostă Sandy. Tu și-acum dormi cu ursulețul de pluș.

„Așa-mi trebuie.” Fox făcu un efort să nu zâmbească. Simon arăta încurcat.

— Cred că mă duc să fac dușul ăla, spuse ea și ieși din bucătărie.

Din hol, o auzi pe Sandy insistând:

— Dar e Liam Gallagher.

— Poate să fie și Papa de la Roma.

— Nu mă interesează să-l văd pe Papă.

— Răspunsul rămâne nu.

— Dar de ce?

— Ți-am spus. Nu ești destul de mare. Nu te duci singură în oraș, seara.

— Nu e seara. E după-amiaza.

— Până ajungi acasă, o să se-ntunece.

— N-ai încredere-n mine. Am paișpe ani, și tu încă mă mai tratezi ca pe o fetiță!

Fox zâmbi. Erau exact cuvintele pe care i le spusese și ea cândva tatălui ei. „Nu te lăsa”, spuse în gând. „Până la urmă, ai să-l obosești.”

Capitolul 69

O dată cu moartea lui Henry Lincoln Wexxler, cazul Kate Mercer era considerat închis. Oficial, rămăsese deschis, pentru că încă nu se formulase nici o acuzare și nu se înregistrase nici o condamnare, dar toți cei care lucraseră la A. M. I. T. Katherine Mercer, detectivii ca James, Rankin și Honeywell, îl considerau rezolvat. La fel ca în situația lui Elmore Crawford, suspectul principal era mort.

Toți erau satisfăcuți, cu unica excepție a detectivului inspector Madeleine Fox.

Fox stătea singură în birou, savurând luxul pervers de a avea la dispoziție restul serii, poate chiar și restul întregii nopți, pentru a lucra cât de intens dorea la tot ce voia, fără a fi

plătită.

„Probabil am înnebunit."

O pusese pe W. P. C. Stacey să adune toate dosarele cazului Mercer și le avea puse în două teancuri pe marginile biroului. Citi din nou declarațiile martorilor și rapoartele medico-legale, cu toate că era sigură că pe multe dintre ele le știa de-acum pe de rost. Tuburile de neon bâzâiau enervant deasupra capului, ca niște țânțari într-o cameră întunecoasă, părând singurul lucru în neregulă cu acel caz.

Numai de-ar fi putut descoperi ce anume era în neregulă.

Se ridică și-și mai luă o cafea din aparat, revenind cu ea la birou. Își frecă ochii cu degetele. Dumnezeule, obosită mai era. Găsi declarația pe care o luase James de la lucrătorul din schimbul de noapte de la numărul douăzeci și patru din MacNaghten Row, omul căruia i se părea că văzuse un break negru ieșind din fundătură în dimineața când fusese găsit cadavrul lui Kate.

Irelevant, își amintea ea că spusese Marenko, după ce se convinsese că ucigașul era Omul de Zahăr. Însă acela era singurul detaliu care nu se potrivea cu toate celelalte. James putea să aibă dreptate, omul fusese beat, avusese năluciri, reținuse greșit ora, poate chiar și data, totul putea fi neimportant.

Un break negru.

De ce se tot întorcea la el? Nu avea cum să identifice autovehiculul și să-i dea de urmă, nici acum și nici atunci.

Aruncă dosarul înapoi în cutia de carton de lângă birou și ieși pe culoar să-și ia încă o cafea. James stătea de vorbă cu Honeywell, lângă automat.

— Tot aici ești? întrebă ea.

— Tocmai plecam, răspunse James. Dar dumneavoastră?

— Lucrez din urmă. Mai am de terminat vreo două lucruri.

Honeywell arcui o sprânceană.

— Astă-seară, barosanu' are o întâlnire țapănă cu un fotomodel de lenjerie.

Fiind căsătorit, Honeywell părea să manifeste o fascinație prin reprezentare față de vâjâielile și fiorii vieții sentimentale

a lui James, reală și imaginară.

— Fotomodel de lenjerie, repetă Fox. Bărbat sau femeie?

James clătină din cap:

— Vă par eu altceva decât un heterosexual cu sânge fierbinte, doamnă?

— Depinde cum cade lumina.

James îi ignoră ironia. „Christoase”, își spuse Fox, „pe ăsta ți-e imposibil să-l jignești. Are o piele ca o carapace de armadillo.”

— Ce ziceți, doamnă? E prima mea întâlnire cu ea. S-o iau pe franțuzește sau pe grecește?

— Presupun că te referi la mâncare.

James zâmbi:

— La orice.

— Pe italienește, spuse Fox. Nu prea intim, nu prea ieftin, nu intimidează prea mult. Unde locuiește?

— În Hammersmith.

— Se găsesc o mulțime de restaurante italienești bune, pe Fulham Palace Road.

— De unde știți?

— Am stat cândva acolo, răspunse ea.

Am stat cândva acolo.

James și Honeywell o priveau lung.

— Aveți grijă, doamnă, spuse Honeywell.

— Ce?

— Credeți c-a mai rămas destulă înăuntru?

Fox coborî privirea. Continua să țină apăsată maneta de apă caldă, iar cafeaua se revărsa peste buza ceștii, curgând în tasă. Își retrase smucit mâna.

— Vă simțiți bine? O întrebă James.

— Am stat cândva acolo, repetă ea și, lăsând în aparat ceașca de polistiren plină-ochi, reveni grăbită pe culoar spre biroul ei.

— Hormonii, îi spuse James lui Honeywell, ridicând din umeri.

De ce ar fi aruncat cineva un cadavru într-o fundătură?

Tot timpul presupuseseră că Henry Wexxler o lăsase pe Kate

Mercer în fundătura din spatele magazinului fiindcă nu avea altă soluție, fiindcă așa îi era cel mai comod. Ca și cum ascunderea unui cadavru s-ar fi bazat pe aceleași instincte ca mersul până la colț să cumpere o cutie de lapte. Marenko stăruise cu teoria că o asasinase în pivnița de sub magazin, deși criminaliștii declaraseră că locul era curat. Pentru Fox însă niciodată nu avusese sens ca Wexxler să se debaraseze de trupul neînsuflețit al Katherinei Mercer tocmai în spatele prăvăliei lui. Mai ales dacă era atât de meticulos încât, ucigând-o în propriul magazin, înlăturase apoi toate urmele.

Atunci, din care alt motiv ar lăsa cineva un cadavru într-o fundătură?

Nu cumva, pentru a îndepărta suspiciunile? Dacă fundătura se afla la kilometri întregi distanță de locuința sa, în cealaltă parte a Londrei, eventual? Atunci, avea sens să transporte trupul în portbagajul unui. Break negru. Și să-l arunce.

Dar cum putea ști asasinul lui Kate despre fundătura de lângă MacNaghten Row? De unde știa că era întunecoasă și rareori folosită? de unde știa că Henry Wexxler era genul de om pe care vecinii și poliția l-ar fi considerat capabil de o asemenea crimă?

Pentru că locuise acolo.

„Ești o proastă", își spuse Fox, în timp ce se urca în mașină. „E ora opt seara, cazul e mort și-ngropat, iar pe tine nu te plătește nimeni ca să faci treaba asta. Omul care a ucis-o pe Kate Mercer zace la șase picioare sub pământ și, dacă te întorci în MacNaghten Row astă-seară, n-ai să te-alegi decât cu înjurături."

Se putea ca Henry Lincoln Wexxler să fii fost judecat și condamnat pe bună dreptate de către Asasinul Justițiar, dar trebuia să se asigure.

Capitolul 70

Sandy auzi trenul huruind la peronul de jos, în timp ce glasul din megafoane era acoperit de scârțâitul vagoanelor. O luă la fugă împreună cu Kristen pe scară, spre peron, hohotind de un râs nervos. Dacă pierdeau metroul, următorul putea sosi abia peste cincisprezece, douăzeci de minute. Și atunci, riscau să

nu mai ajungă la timp pentru a-l vedea pe Liam Gallagher.

Se repeziră în primul vagon tocmai când se închideau ușile și se prăbușiră peste scaune, gâfâind cu sufletul la gură. Trenul era doar pe jumătate plin. Majoritatea navetiștilor circulau în direcția opusă, la ora aceea din după-amiază.

Alergaseră spre stație direct de la școală și mai aveau uniformele pe ele. Nu avuseseră timp să treacă pe-acasă și să se schimbe cu hainele de stradă.

— Credeam că taică-tău nu te lasă să vii, spuse Kristen.

— Nu știe, răspunse Sandy. Astă-seară, lucrează până târziu la spital. N-o să ajungă acasă înainte de opt.

— Și nu dă telefon ca să te controleze?

— Am lăsat robotul în funcțiune.

Ați sunat la reședința lui Simon și Sandra Andrews. Sandra nu poate răspunde la telefon, pentru că tocmai își face temele. Vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor.

— Dacă vine acasă mai devreme, vezi tu pe dracu'.

— Niciodată nu vine acasă mai devreme.

„Așa-i trebuie”, adăugă ea în gând. „Dacă ar fi avut încredere în mine, acum nu eram nevoită să-l mint. Oricum, n-am de gând să ratez întâlnirea cu Liam Gallagher. Pentru nimic în lume.”

La câțiva kilometri distanță, în apropiere de Waterloo Bridge, un Camry verde închis mergea pe străzi. Începe să se întunece, lăsându-se înserarea grăbită și timpurie a iernilor londoneze. Dincolo de Camerele Parlamentului strălucește o aură portocalie, iar peste South Bank se lasă un crepuscul cenușiu.

Degetele șoferului s-au albit pe volan. Tensiunea s-a acumulat luni de zile și n-o mai suportă. Cătușele care l-au ținut imobilizat timp de un an s-au întins la limită și, în seara asta, vor ceda.

Capitolul 71

Nu puteau ajunge mai aproape de douăzeci de metri de Virgin Store. Trotuarele erau blocate complet cu bariere galbene pentru reținerea mulțimilor, iar paznicii în uniforme de securitate de la poartă opreau grupurile de adolescente care forfoteau în jurul intrării.

Sandy era dezgustată. Nu mai aveau nici o speranță de a ajunge înăuntru. Peste capetele mulțimii, văzu o limuzină neagră oprind la bordură și, un moment, întrezări un tânăr jigărit și neras, cu o eșarfă lungă care se târa după el, ieșind de pe bancheta din spate. Apoi, dispăru.

În jurul ei, toată lumea zbiera de emoție. Încercă să-și croiască drum cu forța, dar nu avea nici un rost. Nu putea nici măcar să se apropie de vitrine, pentru a vedea înăuntru. Se uită în jur după Kristen, însă prietena ei dispăruse.

— Căcat!

Praful se alesese de toate.

Se răsuci și porni înapoi prin mulțime, îndreptându-se spre stația de metrou.

Fox privea display-ul computerului, bătând un tam-tam rapid cu creionul în birou. Lucra la acea pistă de trei zile, numai în afara programului, mergând din ușă în ușă prin MacNaghten Row și Hardinge Avenue, hărțuindu-i pe toți agenții imobiliari din regiune, verificând pe computer listele electorale, compilând o listă completă a tuturor celor care locuiseră, în proprietate sau cu chirie, într-una din casele cu terase de pe cele două străzi, în ultimii cinci ani. Îi elimina pe toți cei ce fuseseră controlați cu ocazia investigației inițiale, dar căuta eventualele antecedente penale ale fiecărui nume nou. Tastă pe listă ultima adăugire.

Privi display-ul computerului, încremenită.

Martin Brian Lampard. Vârsta, treizeci și nouă de ani. Zece condamnări pentru delicte variind de la molestarea unei fetițe de nouă ani până la relații sexuale. Internat de două ori în instituții psihiatrice, condamnat de trei ori la închisoare, de la trei luni pentru exhibiționism până la un an pentru legături indecente cu o fată de treisprezece ani.

Locuise la numărul 39, în MacNaghten Row, până cu șapte luni înaintea asasinării lui Kate Mercer. Christoase Atotputernice!

Era o după-amiază înnorată de ianuarie, iar autobuzele și taxiurile care se târau pe Oxford Street aveau deja farurile aprinse. Luminile de Crăciun păreau să inspire un sentiment

de melancolie. Navetiștii și cumpărătorii treceau repede pe lângă ea, grăbindu-se spre metrou.

Sandy văzu indicatorul stației Tottenham Court Road și coborî scara, căutându-și portofelul și biletul în buzunarul paltonului. Nu erau acolo. Se opri în mijlocul sălii cu casele de bilete, în timp ce oamenii se îmbulzeau prin jur, trecând de turnicheți, spre scările rulante. Căută prin celelalte buzunare, în blezăr și bluză, înfruntându-și panica. Își pierduse portofelul. Probabil îl scăpase sau i-l furase cineva din buzunar, în îmbulzeala din fața magazinului de articole muzicale.

Cum avea să ajungă acasă?

Kristen. Trebuia să se întoarcă și s-o găsească pe Kristen.

Camry-ul verde închis oprește lângă intersecția dintre Blackfriars Road și Webber Street. Șoferul vede o fată cu blezăr maro, pe marginea trotuarului, și încetinește. Deschide fereastra cu servomotor electric ca să-i vorbească, dar fata fuge pe o stradă lăturalnică. Dezamăgit, pornește mai departe, spre sud. Respirația i s-a accelerat, iar mâinile îi tremură. Nu-i plac dezamăgirile.

Capitolul 72

Grupuri imense de adolescente șiroiau pe lângă ea, întorcându-se spre Tottenham Court Road. Avu nevoie de aproape douăzeci de minute ca să-și croiască drum cu forța prin mulțime. Când ajunse la Virgin Store, pe Oxford Street, Liam Gallagher plecase. Intră în fugă, uitându-se după Kristen, dar nu văzu nici urmă de ea și-și dădu seama, frustrată, că trebuia s-o fi scăpat cumva din vedere, pe stradă.

Căcat!

Își învinse un nou val al panicii. Cum să se întoarcă acasă? se gândi să-l abordeze pe unul dintre paznici, cerându-i voie ca responsabilul magazinului să-i telefoneze tatălui ei. „Nu”, își spuse, „nu fi proastă. O să mă omoare Simon pentru că l-am sfidat. Și nu-i voi dovedi decât că sunt un copil, că nu mă pot descurca singură.”

Se uită la ceas. Cinci și jumătate. Simon n-avea să ajungă acasă înainte de opt. Putea merge pe jos peste Hungerford

Bridge, după care să facă autostopul undeva pe South Bank. Avea timp destul. Mai putea ajunge acasă până la șapte, iar Simon n-avea să afle nimic.

Fox își privi mâinile. Tremurau. Prea multă cafea – sau, poate, din cauza adrenalinei. Își aminti un lucru pe care i-l spusese Marenko.

— Mi se scoală, murmură ea.

W. P. C. Stacey ridică privirea de la mașina de scris din colțul camerei.

— Doamnă?

— Nimic.

Se aplecă înainte, ajungând cu fața la câțiva centimetri de display. Inima îi bubuia în coaste. Își spuse să nu se agite prea tare. Nu erau decât simple speculații; nu avea nici o dovadă. Încă mai putea să se înșele.

Șase și un sfert. Drumul până acolo îi luase mai mult decât se așteptase. Din Oxford Circus, avusese de făcut cale lungă; traficul din Trafalgar Square era dens la ora de vârf, și durase o veșnicie până să traverseze. Tremura. Un vagabond bătrân îi strigase ceva, pe Mepham Street. Arăta ca un personaj din Dickens, iar mirosul său o făcuse să se sufoce. Probabil nu voia decât să cerșească, dar, în întuneric, Sandy își pierduse curajul și o luase la fugă.

În timp ce se îndrepta spre Elephant and Castle și Newington Butts, îi trecu prin minte că, dacă îi telefona tatălui lui Kristen, acesta ar fi putut veni s-o ia. Dar nu avea nici măcar bani de telefon.

Acum, departe de mulțimile și luminile orașului, îi era cam frică. Prin partea aceea a Londrei circulau puțini navetiști; în schimb, se vedeau oameni cu părul portocaliu, tineri negri în treninguri, precum și bețivi și adolescenți slabi ca niște trestii, nu cu mult mai mari decât ea însăși, îngrămădiți în uși. Începuse o ploaie slabă, iar cauciucurile mașinilor fâșâiau pe asfaltul umed.

Își ținea capul în piept. „Întinde degetul mare și mergi înainte”, își spuse. „O mașină, poate două, și ai ajuns acasă.”

Un șofer încetini. Văzu lumina farurilor de frână, apoi

portiera din stânga deschizându-se.

Capitolul 73

Niciuna dintre agențiile de credit nu avea date despre un anume Martin Brian Lampard, dar îi dădu de urmă cu ajutorul documentelor D. S. S. În prezent, primea ajutor de șomaj.

Îi accesă pe display actele de conducere. S. O.18 de la New Scotland Yard avea duplicate după D. V. L. A., cu detalii despre proprietarii înregistrați ai tuturor autovehiculelor legale din Marea Britanie. În câteva minute, află numărul de înmatriculare al mașinii lui Lampard – o Toyota Camry ultimul tip, de culoare verde închisă – și o adresă de lângă Elephant and Castle. Exact în partea opusă a Londrei.

Un break negru, își spuse ea; asta i se păruse martorului că văzuse. Era posibil. Noaptea, verdele închis poate fi confundat ușor cu negrul. Dar probabilitățile erau reduse.

— Îți pierzi vremea, Madeleine, murmură Fox, printre dinți.

Își consultă ceasul. Șase și jumătate. Ar fi fost cazul să plece acasă. Putea vorbi cu acel Martin Lampard a doua zi.

„Ba nu”, își spuse ea. „Mai bine să fac totul astă-seară, să termin. Oricum, dacă mă întrerup, toată noaptea numai la asta am să mă gândesc. Cu Simon mă pot întâlni pe urmă. Mi-e în drum.” Altă situație care avea nevoie de rezolvare.

Ce putea să-i spună lui Lampard? Nu avea nici o împuternicire oficială.

Se hotărî să nu facă nici o referire la Kate Mercer. Așa ceva l-ar fi pus în gardă imediat. Avea să-i spună că ancheta un jaf. Că mașina lui fusese văzută în apropiere de locul faptei, iar un trecător le dăduse numărul de înmatriculare. Astfel, putea să-l deruteze. Îi cerea voie să intre în casă, să arunce o privire. Știindu-se nevinovat, avea să fie dornic să lămurească problema și să scape de ea.

Iar după ce discuta cu el, urma să știe dacă dosarul Kate Mercer putea fi închis.

„De unde vei ști?” auzi glasul ironic al lui Frank Marenko. „Din intuiție feminină?”

— Poate, răspunse ea cu voce tare.

Își luă geanta și cheile mașinii.

Capitolul 74

Întotdeauna îi fusese frică de întuneric.

Se temuse de umbrele din camera ei; imediat după apăsarea pe comutator, halatul de pe dosul unei uși se transforma într-un monstru, cutiile stivuite pe dulap se metamorfozau, în imaginația ei, în câini cu ochi roșii, ghemuiți, gata să se repeadă.

Motiv pentru care dormea tot timpul cu o veioză aprinsă, chiar și acum.

Dar aici nu era nici o lumină. Aici, jos, domnea întunericul; un întuneric gros, amețitor și rece, ca moartea.

Auzi un zăvor lunecând într-un locaș și, un moment, zări o licărire de lumină, dispărând rapid, când omul își lipi ochiul de vizetă. Îl simți privind-o prin ușă și se ghemui și mai strâns în colț, cu genunchii adunați la piept. Instinctiv, își vârî iarăși degetul mare în gură. Adolescenta care avea lumea întreagă revenise într-o copilărie amintită vag, plângând cu voce tare după tatăl ei.

Se afla iarăși în patul său de copil, asaltată de amintirile neînfrânate dintr-o creșă de mult uitată. Văzu formele frunzelor pe mocheta verde cu auriu, lemnul maro al patului, contururile abțibildurilor cu animale de pe pereți, Donald Duck, Goofy, Mickey Mouse.

Îl auzi râzând, iar sunetul o smulse din acele amintiri, spre un teren de joacă din școală. Era un râs sâcâitor; își amintea numele lui, Billy Scanlon, Billy cel cu părul unsuros, care-i amintea de spinarea udă a unui șobolan, Billy cel cu dinții mari și strâmbi. Era râsul lui Billy Scanlon, batjocoritor și dușmănos.

Își supse și mai tare degetul.

În jurul ușii apăru un halou slab de lumină. Adusese cu el o lampă, o lanternă poate. Lumina o consola cât de cât, chiar și lumina lui.

De cât timp se afla acolo? Urlase încontinuu, ore întregi după câte i se părea, și-și simțea gâtlejul de parcă ar fi înghițit pietriș. Nu-i răspunsese nimeni. Nu auzise nimeni?

Fragmente amintite vag, mașina cotind pe o stradă laterală

neagră, mirosul chimic de pe cârpa pe care i-o trântise peste gură, senzația de sufocare, înainte ca lumea să dispară. Totul se întâmplase atât de repede. Era o proastă, cea mai mare proastă din lume.

Avea hainele ude, iar frigul i se infiltra până la piele. În stomac simțea o durere surdă, foamea și frica devorând-o, făcând-o să jinduiască după un chip zâmbitor, un loc cald unde să se odihnească. Nu trebuia să plângă.

Tremura din tot trupul. Nu mai putea gândi; doar frica mai exista, alungându-i judecata. Închise ochii. „Când îi deschid din nou, totul va fi trecut", își spuse ea, „voi fi din nou în camera mea, la adăpost, lumină și căldură."

Îl voia pe tăticul ei, îl voia pe tăticul ei, îl voia pe tăticul ei.

De după ușă se auzi iarăși râsul lui Billy Scanlon. O pândea.

Avea nevoie la toaletă. Dar unde să se ducă? Oricum, era prea târziu, gata, prea târziu. Făcuse pe ea. Puțin îi păsa.

Nu te teme de întuneric. Auzi glasul tatălui ei, dintr-un timp de mult trecut. Vezi, nu e decât umbra, pe perete. Nu ai de ce să-ți fie frică.

Dar avea de ce să-i fie frică. Existau monștri. Existau monștri pe lume, chiar acolo, alături. Avusese dreptate, tot timpul.

Se ghemui și mai tare în colț. Mâna ei atinse o pânză de păianjen și și-o smuci, țipând. Se ridică în capul oaselor, țeapănă de frică, suspinând mutește în întunericul nemilos.

Nu sunt aici. Nu se întâmplă cu adevărat. Nu sunt aici, nu sunt.

Îi reveniră în minte crâmpeie din cântecele de leagăn. Nani nani, puișor. Respira tot mai repede, nu se putea opri, o furnicau mâinile, mâinile ei ca niște gheare, nu și le putea mișca, nu putea să-și îndoaie degetele. „Cred c-am să leșin. Să leșin, să las totul în urmă, să mă trezesc când se termină.

Să mă ajute cineva. Tăticule, te rog, vino. Cineva, cineva să mă ajute."

Fox coborî din mașină.

O casă cu terasă oarecare, mohorâtă, cu cărămizi câcănii, un zid scund, două trepte în fața ușii de la intrare. Câteva tufe de trandafiri pipernicite, rahați de câine pe trotuar, chiar în

dreptul portiței. La fereastră, draperiile erau trase. Nici o lumină.

Sună la ușă. În timp ce aștepta, privi mașina parcată în fața porții. O Toyota Camry verde închis. Verifică numărul de înmatriculare. Asta era.

Mai sună o dată. Tot nici un răspuns. Reveni în stradă și privi prin ferestrele mașinii, în stânga. De oglinda retrovizoare atârna un brăduț verde pentru aromatizarea aerului; în rest, nu se vedea nici un accent personal, nici o casetă audio pe bord, nici un ambalaj de mâncare pe jos. Ca o mașină la expoziție sau în magazin. Probabil o curăța cu regularitate.

Se înapoie și sună pentru a treia oară la ușă, lipindu-și fața de geamul mat. Beznă. Încercă să găsească o crăpătură între draperiile groase, dar acestea fuseseră trase cu meticulozitate, fără a lăsa nici un spațiu liber.

Simțind oricum că alerga după cai verzi pe pereți, se dădu bătută și plecă.

Capitolul 75

Instinctul o făcu să atingă capota mașinii. Era caldă. Se opri, întoarse capul spre casă, către ferestrele de la etaj. Văzuse o perdea mișcându-se? Nu, i se păruse doar.

Dar trebuia să fie înăuntru. Doar dacă nu cumva își parcase mașina și plecase din nou. Era de presupus?

Nedumerită, reveni la Cavalier-ul ei și scoase o lanternă din torpedou. Parcurse iarăși cărarea, îngenunche și deschise cutia de scrisori, luminând prin fantă, pentru a privi în antreu. Văzu un tapet înflorat, înnegrit și pătat de igrasie, și linoleum cojit pe jos. Și acolo, ce era? Nu distingea prea bine. Își lipi fața de ușă.

O valiză deschisă, grea, cu rotile. Iar alături, o geantă de elev.

Inima începu să-i bată cu putere. Se ridică și sună din nou.

Atunci auzi, sau i se păru că auzea: Un zbieret, un strigăt, ceva.

Vârî mâna în poșetă și-și scoase telefonul mobil. Auzi aparatul de la birou sunând. De cinci ori, de șase.

— Haide, murmură ea printre dinți. Hai odată!

— Sala de Incidente.
— Bill!
— Doamnă?
— Tot la birou ești.
— Cu hârțoagele.
— Lasă-le baltă. Am nevoie de tine aici. Imediat. Înainte să pleci, dă telefon la secția locală și trimite-mi întăriri.

Îi dădu adresa și-i spuse ce avea de gând să facă. Bill o sfătui să renunțe. Fox închise.

Avea timp să aștepte? Era neînarmată. Mașina poliției locale urma să ajungă în trei minute, cel mult cinci. Iar când soseau, ofițerii doreau să procedeze după regulament.

Privi fereastra. „Ce-o să iasă de-aici?" se întrebă. „Au să-l declare curaj, instinct sau inconștiență soldată cu pagube penale?" Depindea de rezultat, presupunea ea. „Dacă te înșeli", își spuse, în timp ce-și scotea un pantof din picior, „dacă urletele alea se aud de la un video, iar Martin Lampard stă și se uită la un film după Stephen King, cu o ceașcă de cacao în mână, s-a zis cu insigna și cu cariera ta."

Lovi din răsputeri cu tocul pantofului în fereastră.

Geamul se crăpă, dar nu se sparse. Mai încercă o dată. Pantoful nu era destul de greu.

Se uită în jos. Lângă picioarele ei se afla un ghiveci vechi de ceramică, având în el rămășițele triste ale unei plante moarte de mult. Îl ridică și îl azvârli prin fereastră, după care dădu la o parte cioburile cu pantoful.

Se strecură înăuntru, împingând în lături draperiile groase, și se rostogoli pe podea. Îndreptă lanterna înainte, ținând-o cu ambele mâini. Pustietatea părea s-o batjocorească. Podele goale, un șemineu vechi, cu grătarul gol, miros de umezeală.

Deschise ușa de perete, așteptându-se să vadă cine știe ce monstru nebărbierit de coșmar, în mână cu un cuțit, un pistol, o secure. Dar nu era decât holul pustiu. Geanta de școală, aruncată neglijent, zăcea la picioarele scării. Lumină cu lanterna în susul treptelor. Nici țipenie.

Nu se vedeau tablouri pe pereți, nici mobilier în hol, nimic care să indice că acolo locuia cineva. Raza lanternei oscila

între balustradă și geantă, apoi de-a lungul fâșiei de mochetă murdară, spre dulapul de sub scări. O ușă se deschidea spre câteva trepte care coborau în pivniță.

Era jos.

Rămase cu spatele lipit de perete. În pofida frigului, mâinile îi erau umede de sudoare și fu cât pe ce să scape lanterna. „Christoase, Madeleine, vino-ți în fire."

— Ajutor, ajutor, ajutor!

Strigătele se auzeau din pivniță și nu proveneau de la un video. Fox își simți genunchii înmuindu-se sub trup. Ar fi trebuit să aștepte ajutoarele. Acum era prea târziu.

Întinse mâna spre zăvorul ușii de la intrare și îl trase. O cale de salvare pentru ea, un drum de acces pentru polițiști. Gura i se uscase ca nisipul. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, apoi făcu primii pași nesiguri spre ușa de sub scară.

Și-l imagina jos, așteptând, lumina lanternei ei transformând-o într-o țintă sigură. „Da, te rog", se gândea individul, „vino la mine, vino la mine, vino la mine."

Pe stradă trecu o mașină. O scândură trosni sub piciorul ei. Așteptă.

Din dreapta se auzi un zgomot neașteptat și se răsuci smucit, crezând că era atacată prin surprindere, dar nu fusese decât frigiderul, trezindu-se la viață în bucătărie.

„De ce nu urcă scara?" se întrebă. „Sigur că da. Crede că sunt înarmată. De ce ar intra cineva prin efracție într-o casă, neînarmat? Numai un tâmpit ar face așa ceva. Nu știe că sunt singură. Gândește, așteaptă, dar nu peste mult va înțelege de ce a durat atât până să vin după el și va porni în sus pe scară."

De cât timp chemase întăririle?

Brațele și picioarele îi tremurau aproape necontrolat, inima îi bubuia nebunește în piept, cu sângele vâjâind atât de tare prin urechi încât nu mai auzea nimic altceva.

„Calmează-te. Trebuie să-l poți auzi, să auzi ce face."

Răsuna cumva din depărtare o sirenă a poliției? Avea să-i provoace panica, să-l facă să se miște, să-i risipească prudența.

Încă un urlet de jos.

Și atunci îl văzu, comutatorul lămpii din pivniță, lângă scară,

luminat de raza lanternei. Știu ce avea de făcut.

Aprinse lumina din fugă și se aruncă orbește pe trepte. Coborând în goană scara de ciment, spre un beci vechi pentru cărbuni, văzu o ușă de lemn cu lacăt, în peretele opus. Și iată-l, chiar sub ea, cu picioarele depărtate, clipind din ochi în lumina neașteptată, un om cu aspect obișnuit, în salopetă de muncitor, cu ochii mari ca ai unui câine speriat de foc. O privea în lungul unei țevi de revolver, pe care o ridică parțial ca să tragă în bec, apoi se răzgândi și reveni spre ea, în câteva fracțiuni de secundă, exact atât de cât avea nevoie în timp ce se prăvălea asupra lui.

În pivnița strâmtă zgomotul revolverului răsună asurzitor. Fox își spuse că nu era decât o explozie și nu simți nimic, un curent de aer peste față și atâta tot. Adrenalina o propulsă în continuarea drumului pe scară și, în clipa când ajunse la el, împinse revolverul în lături cu mâna stângă și îi dădu două lovituri, așa cum o învățase instructorul de arte marțiale, neluând în seamă revolverul, trecând peste el și până dincolo, cu palmele întinse și degetele îndoite din articulația a doua, după care îi înfipse podul mâinii stângi sub baza nasului. În timp ce individul cădea, îl lovi cu piciorul, un genunchi sub burtă. Totul se termină în câteva secunde.

Se prăbușise la picioarele ei, încercând să inspire prin laringele strivit, cu nasul făcut praf și scuipând sânge pe gură. Rostogolindu-se încontinuu pe dușumea, se zvârcolea, cu ambele mâini încleștate peste organele genitale.

Fox împinse revolverul cu piciorul și se rezemă de perete, vlăguită.

Avea pe bluză ceva cleios. Coborî privirea, pentru a vedea sângele înflorindu-i pe piept și braț. Genunchii începură să i se înmoaie. „Când ești împușcat, trebuie să cazi”, îi spuse o voce.

Încăperea se învârtea în jurul ei. Cineva continua să urle, dincolo de ușă, dar acum glasul părea să se audă de foarte departe.

„Șocul”, își spuse Fox. „Intru în stare de șoc.” încercă să ridice revolverul, își pierdu echilibrul și căzu în genunchi. Dibui după batista din buzunar, ca să nu-și lase amprentele pe

armă. O apucă de țeavă. „Să am grijă”, își spuse, „nu trebuie să mă împușc”, și izbucni în râs pe când pornea târâș pe scară.

Era conștientă de scâncetele ce se auzeau de după ușa încuiată, de gemetele și icnetele omului căzut pe jos, care mai scotea încă un sunet, din piept, ascuțit, ca un porc la înjunghiere.

Fox ajunsese la jumătatea scării când își pierdu cunoștința.

Simon ieși pe poarta parcării spitalului, pornind spre luminile de pe Rosslyn Hill. Cu mâna liberă, apăsă butonul telefonului mobil, pentru a forma un număr din memorie.

Ați sunat la reședința lui Simon și Sandra Andrews. Sandra nu poate răspunde la telefon, pentru că tocmai își face temele. Vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor.

Simți un junghi de neliniște. Nu era acasă, haimanaua mică. Probabil o șterse la Kristen. Frână la stop și formă un alt număr.

— Bună, Glynn, Simon sunt. Sandy e acolo? mă gândeam că poate s-a dus la Kristen. Mă rog, acasă nu-mi răspunde. Ai putea merge s-o rogi.

O ambulanță, cu girofarurile rotindu-se, trecu pe roșu, gonind spre spital.

— Nu, e O. K. Mulțumesc, Glynn.

Închise mobilul, vârându-l în buzunarul hainei. Putea să fi plecat la prietena ei Danielle, pentru a-i folosi linia Internet de conversații – lucru pe care i-l interzisese cu strictețe – sau să se fi dus până la Michelle, sub pretextul de a-și face temele împreună. Era convins că nu avea nici un motiv de îngrijorare.

Cei doi ofițeri care fuseseră trimiși la fața locului de la Vauxhall găsiră casa cufundată în întuneric, cu ușa de la intrare larg deschisă. În grădina din față se adunaseră câțiva vecini, dar niciunul dintre ei nu avusese curaj să intre. Cei doi comisari auziră țipetele unei fete, din pivniță. Luminară cu lanternele în hol, căutând comutatoarele.

Nu știau decât că un detectiv din brigada de omoruri de la Hendon Road ceruse întăriri pentru o arestare. Un anume D. I. Fox. Strigându-l pe nume, coborâră în pivniță.

O găsiră la jumătatea scării, cu bluza și geaca îmbibate de

sânge. Un bărbat zăcea la câțiva pași distanță, pe pardoseala de ciment, zbătându-se și dând din picioare, cu chipul învinețindu-i-se. Dincolo de o ușă cu lacăt, cineva urla.

— Băga-mi-aș. Mormăi unul dintre polițiști.

Se pricepea îndeajuns la măsurile de prim ajutor pentru a o târî pe detectiva leșinată în sus pe scară, până în hol, unde o întinse pe spate.

Între timp, partenerul său chemă o ambulanță și ceru întăriri suplimentare.

Polițistul se ghemui lângă detectiva rănită, cu mâinile și tunica uniformei umplându-i-se de sânge.

— Nu cred c-o să scape, comentă el.

Capitolul 76

Simon încuie ușa în urma lui și-și scoase sacoul.

— Sandy!

Așteptă, cu inima bătându-i dureros în piept și un gust acru în gură, de frică.

— Ura, tată.

Stătea în ușa bucătăriei, zâmbind nesigur cu jumătate de gură. Îi cunoștea expresia: vinovată-foc.

— Am încercat să te sun de-o juma' de duzină de ori. Nu mi-a răspuns decât robotul.

— Îmi făceam lecțiile. Probabil am uitat să-l opresc.

Geaca ei stătea prinsă într-un cârlig, lângă ușă. Îi atinse mâneca. Era umedă. Ploaia începuse doar în ultima jumătate de oră. Se întoarse s-o privească, dar fata se retrăsese deja în bucătărie. Era pe punctul de a spune ceva, dar îl cuprinse un val de ușurare și oricum era prea obosit ca să-i țină o nouă predică. Se hotărî ca, în mod excepțional, s-o lase în pace.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse el.

— N-are nimic. Am pus de ceai.

Simți un val neașteptat de gratitudine, fiind dintr-o dată recunoscător pentru mirosurile cinei din bucătărie, taifasul liniștitor al televizorului, văpaia gălbuie a lămpilor din living și cunoștința răsuflării calde a unei ființe dragi.

Capitolul 77

Fox își studie imaginea reflectată în oglinda retrovizoare.

Părea cam palidă. Dar nu arăta deloc rău, după trei luni de zăcut la pat. După cum spunea James, ar fi putut să se petreacă și invers. „Dacă petreceai ultimele trei luni descompunându-te, acum ai fi arătat mult mai rău. Mă rog, cât de cât.”

Încă trei luni, înainte de a se putea înapoia la muncă. Chiar mai mult, dacă era după voia medicilor. Însă îi era greu să stea în fiecare zi acasă. Cel puțin, în spital primise vizite regulate și câte o clismă pe care s-o aștepte cu nerăbdare.

Carrie băgase capul pe ușă aproape zilnic. Avea o slujbă excelentă, o viață sexuală și mai excelentă și o garderobă nouă. Îi era greu să n-o deteste, zăcând în pat cu perfuzia în braț, un alt furtun în nas și părul nespălat de trei săptămâni.

Simon fusese un alt vizitator frecvent. Se comportau stângaci unul cu altul. Știau amândoi că povestea dintre ei se încheiase, luase sfârșit încă dinainte de a-și fi luat zborul. Acum, buna lui cuviință și neputința ei impuseseră un armistițiu incomod, o amânare înainte de a merge mai departe. Mai greu avea să fie cu Sandy.

Sandy o vizita în fiecare week-end. Niciodată nu o întrebase ce anume se întâmplase. În schimb, conversau nimicuri despre mâncarea din spital, despre profesorii fetei, de ce avea Fox o etichetă de identitate din plastic legată la încheietura mâinii.

— Pentru că n-am unde să-mi pun legitimația. Așa, pot doar să ridic mâna. Poliția! Nici o mișcare și spune-mi ce-ai în ploscă!

Sandy râse, dar nu cu prea multă poftă. Înapoia ochilor i se simțea ceva. Într-un fel, o mică parte din inocența ei se pierduse.

Lampard își agățase victima pe Blackfriars Road, în jurul orelor cinci, în timp ce Fox încă mai stătea cocoșată pe computer, urmărindu-i documentele. Fata se numea Belinda Bryant. În declarația dată poliției, Belinda recunoscuse că în ziua aceea chiulise de la școală, petrecându-și după-amiaza în oraș, cu două prietene. Încercase să facă autostopul până acasă, în Kingston. O mai făcuse de câteva ori, fără nici un incident.

La început, spunea ea, Lampard păruse un om cumsecade. Tocmai se întuneca, și deodată cotise de pe strada principală pe o străduță lăturalnică, în spatele unei fabrici de textile. Îi spusese că lucra acolo și trebuia să ia niște hârtii de la birou. Belinda vedea funcționari și dactilografe circulând pe după ferestrele viu luminate de la etajul doi al clădirii administrative. Mai liniștită, rezistase imboldului de a fugi.

Lampard moșmondea la ceva în portbagaj. Dintr-o dată, se reîntorsese la mașină și, aplecându-se prin portiera deschisă, Belinda văzuse că ținea în mână o cârpă. I-o aplicase peste gură. Își amintea un miros puternic de substanțe chimice și o senzație de sufocare. Încercase să-l zgârie în ochi, apoi leșinase.

Următorul lucru pe care și-l amintea era deșteptarea în pivniță.

Venise o dată la spital, cu mama ei, ca să-i mulțumească. Ambele abia puteau vorbi, printre lacrimi. Fox găsise episodul jenant și penibil. Nu voia să-i spună fetei decât atât: Cum ai putut fi așa de proastă?

*

În ultima zi de ședere în spital, Sandy îi dăduse vestea:

— Tata are o nouă prietenă.

— Știu.

— E doctoriță. Lucrează undeva în spitalul ăsta.

Fata părea mai mult uimită, decât lezată.

— Relația dintre noi n-a mers, îi spuse Fox. Am hotărât. În fine, am hotărât înainte de a se fi întâmplat asta.

— Ar fi trebuit să aștepte. Vreau să zic, până-ți mai reveneai.

Fox zâmbi:

— De ce? Amândoi am preferat așa.

Îi luă mâna.

— Am să-ți rămân prietenă întotdeauna. Dacă dai de-un necaz, poți oricând să spui: Cunosc pe cineva din poliție, așa că ai grijă.

Sandy își șterse o lacrimă cu podul palmei. „Are nevoie de o mamă”, își reaminti Fox. „Și nu sunt eu aia.”

Acum, amintirea o făcea să se strâmbe. Bănuia că avea să-i

fie mai dor de Sandy decât de Simon. Înlătură gândul, își aplică o tușă de ruj și coborî din mașină. Se simțea ciudat, din nou în Hendon Road, după atâta vreme. Era primăvară iar. Dâre de vapori pe un cer albastru rece, primii muguri încolțind pe ramurile platanilor.

Îl întâlni pe Marenko la King's Head. Încă nu era unsprezece, iar la ora aceea nu beau decât vreo câțiva clienți, incorijibilii și alcoolicii. „Ceea ce ne include perfect pe mine și Frank", își spuse Fox, în timp ce mergea spre bar.

Avea pe ea o bluză cu mâneci lungi care-i ascundea cicatricea de pe antebraț, încă trandafirie și lividă pe piele. Glonțul îi smulsese o bucată de mușchi mare cât o monedă de cincizeci de pence. Avea să păstreze cicatricea toată viața, ca pe o amintire. Pata de piele încrețită de deasupra sânului drept, pe unde intrase glonțul, era doar cu puțin mai mică; incizia mai mare a operației pentru refacerea plămânului fusese practicată sub sân. Chirurgul plastic îi spusese că avea să se vindece bine, cicatricea ștergându-se repede, pentru a deveni aproape invizibilă.

— Nu vor ști decât prietenii apropiați, îi spusese el.

— Dacă-mi mai pot face prieteni de acest fel, arătând așa, îi spuse ea. Mă simt ca Omul Elefant. N-ar trebui ca pe acești prieteni apropiați să-i pregătesc din timp ca să nu leșine?

— N-o să arate întotdeauna la fel ca acum. Cicatricea se va șterge. O vei avea toată viața, dar n-o să te desfigureze. Și, mai târziu, vom putea face unele lucruri care să te ajute.

— Ca de pildă, să stingem luminile?

Cicatricea de pe gât nu era la fel de pronunțată. Zbârcise pielea, fără a vătăma nervi și vase de sânge majore. Ceea ce era un mare noroc, îi spuseseră medicii, fiindcă altfel ar fi fost moartă. Și totuși, pentru întâlnirea cu Marenko luase pe ea o eșarfă Hermes, ca să ascundă urma. Ba chiar, își făcuse de cap și cumpărase mai multe. Când ai văzut moartea cu ochii, acumularea de datorii pe cartea de credit nu mai pare o catastrofă atât de cumplită ca pe vremuri.

Marenko stătea în picioare la bar, cu un zâmbet strâmb, tâmp, pe față. Aproape ca și cum acum ar fi fost stăpân pe o

parte din ea, ca și cum ar fi împărtășit cine știe ce secret. Cum, poate, se și întâmpla.

— Șefu'.

— Arăți bine, Fox. L-au lipit la loc pe Humpty Dumpty?

— Din câte știu eu, nu-i lipsește nici o bucată.

— Atunci e bine. Bei?

— Ca de obicei.

Marenko dădu din cap spre Henry. Fox se așeză pe taburetul de bar, alături.

— Ei, spuse el.

— Ei.

— Ultima dată când te-am văzut, îți ieșeau tuburi de peste tot. Mă pregăteam să-ncep să-ți fac conturul cu creta.

— Îmi pare rău că nu v-am dat bună ziua.

— Mda, n-aveai o companie prea însuflețită. A trebuit să mănânc eu strugurii. O oră cât am stat, ai dormit. N-am luat-o ca pe ceva personal.

Băuturile sosiră.

— Vrei alune, sau ceva? Vreau să zic, ai trecut din nou pe solide?

— Nu știu. Dumneavoastră?

Marenko rânji:

— Nu ți-a pierit nimic din sarcasmul de altă-dată.

O privi peste buza paharului. Continua să zâmbească.

— Trebuie să știu. Cum ai făcut-o?

— Doar prin muncă de poliție serioasă și temeinică. A fost obositor și n-am primit nici un ban.

— În sfârșit înțelegi ce înseamnă să fii detectiv de omucideri.

— Așa se pare.

„Da”, reluă ea în gând, „muncă de poliție serioasă și temeinică.” Toți credeau același lucru. Până și James și Honeywell consimțeau că nu lucrase deloc rău. Efectuaseră multe dintre activitățile ulterioare ale cazului, în timp ce ea zăcea pe spate la St Thomas's.

Vecinii interogați spuseseră că Martin Lampard era un om liniștit, care își vedea mai mult de ale lui. Nu punea tare muzica și nu-și ambala motorul mașinii duminica dimineața la

ora șapte, așa că era considerat vecinul ideal. Se îmbrăca în costum cu cravată, circula cu o mașină ultimul tip și toți presupuneau că era reprezentant comercial. De fapt, mașina fusese cumpărată cu banii pe care i-i lăsase tatăl lui la moarte, în urmă cu trei ani. Martin Lampard era șomer.

Își aducea în casă victimele, drogate puternic, într-o valiză mare. Vecinii îl văzuseră o dată sau de două ori, dar crezuseră că avea înăuntru eșantioane. Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Sub casă se afla o mică pivniță și-și cheltuise restul moștenirii izolând-o fonic. Idaho-ul său privat, cum spusese James. Probabil că-și petrecea mult timp acolo, jos. Excepție făcând un televizor, un videoplayer, o colecție numeroasă de reviste și casete video pornografice ilegale și o saltea, în camera din față, casa era aproape lipsită de orice mobilier.

Acum, Lampard fusese asociat nesigur cu mai multe asasinate de copii din Manchester, Leeds și Sheffield. Era foarte posibil ca proporțiile complete ale crimelor lui să nu fie cunoscute niciodată, pentru că Lampard suferise o hipoxie gravă, din cauza traumatismului la gât, și era destinat să-și petreacă restul zilelor într-o unitate de terapie intensivă, cu mâncarea curgându-i pe bărbie și ochii ațintiți în gol, spre tavan.

— Ai spus că voiai să mă vezi, zise Marenko.

— În legătură cu Omul de Zahăr, răspunse ea.

— Ce-i cu el?

— Era nevinovat.

— Era un pervers.

— Dar nu el a omorât-o pe Kate Mercer. N-a omorât pe nimeni. Kate a fost în pivnița aceea, Frank. Au comparat firele de păr și fibrele textile găsite acolo. Lampard a omorât-o.

Marenko ridică din umeri:

— Ei, și? M-am înșelat. Și tu te-ai înșelat. Cu toții ne-am înșelat în privința lui. Acum nu mai contează. E mort.

— Asta voiam și eu să spun.

— Scuză-mă. Mai zi o dată, ce voiai să spui?

— Ați avut vreodată un caz în care știați că cineva a făcut un lucru, dar nu puteați dovedi?

— Am avut zeci și zeci. Cu toții le avem.

— De-asta voiam să vă vorbesc. Aveam nevoie de un sfat.

— Dă pe gură. Dacă-mi scuzi expresia.

— Patrick Capper.

— Încă-ți mai pierzi vremea cu asta?

— De ce l-ar împușca cineva pe Patrick Capper și pe urmă ar scrie „Justiție” pe perete? Voia să demonstreze ceva, nu?

— Nu lăsa povestea asta cu Lampard să ți se urce la cap, Fox. Nu ești Sherlock Holmes. Presupunerea mea este că dosarele Capper și Wexxler nu se vor închide niciodată.

Nu-l luă în seamă.

— Tocmai de-asta mă deranjează. Vreau să spun, atentatul asupra lui Capper a părut profesionist. Iar apoi, e lichidat Omul de Zahăr. Cineva scrie „Justiție” pe perete, cu sângele lui. La fel cum s-a întâmplat și la Patrick Capper. N-are nici un sens.

— Un omor copiat, poate.

— Un asasin plagiator, n-aș crede. Oricum, nimeni nu știa despre inscripție înainte de asasinarea Omului de Zahăr. Nu, eu cred că a fost același autor, încercând să demonstreze că nu poți ajunge mai presus de justiție, chiar dacă reușești să treci dincolo de lege.

— Deci crezi că Lennox a fost?

— Când a murit Omul de Zahăr, Lennox era în Spania. Oricum, el nu crede decât în bani. Vă închipuiți că și-ar pierde vremea cu păianjenii de piatră?

— Deci, care-i ideea?

— Mai era un lucru. M-am tot uitat la fotografiile celor două crime. Scrisul diferă.

— Ce-ai făcut? exclamă Marenko, privind-o de parcă ar fi înnebunit.

— La locul asasinării lui Capper, litera „J” are deasupra o linie. În cel de-al doilea caz, n-o are.

Marenko mai comandă un rând. Scoase din buzunar o țigaretă și și-o aprinse.

— V-ați întors la cuiele de sicriu?

— Țigările de foi sunt prea scumpe.

— Aproape vă lăsaserăți, odată.

— Aproape mă lăsasem de multe ori. Tot trebuie să mori, odată și-odată. Ziceai ceva în legătură cu „J”-urile diferite.

— Și de ce ar scrie un asasin profesionist „Justiție” pe perete, în fond? Presupunând că a fost un asasin profesionist.

— Nu știu. De ce?

— Fiindcă a fost plătit ca s-o facă.

Marenko nu spuse nimic.

— Asta ar explica deosebirea de scris. Doi asasini profesioniști diferiți.

— Deci te-ai apucat și de analize grafologice?

— E singura explicație care are sens.

— Vorbim despre litere mâzgălite cu sânge pe un zid.

— Sânge. Cerneală. Orice substanță cu care scrii.

Marenko clătină din cap:

— Vezi să nu te-audă oamenii normali vorbind așa.

— Întrebarea e, cine ar comanda două asasinate diferite, unul asupra lui Patrick Capper, celălalt contra lui Henry Wexxler?

Sosiră băuturile. Marenko trase o dușcă prelungă din whiskey.

— Hai că m-ai prins. Cine?

— Cineva care crede în justiție. În versiunea sa asupra ei, cel puțin.

— Ai și vreun nume?

Fox își termină primul gin tonic și îl luă pe al doilea. Cochetă cu ideea de a-l bea și pe acesta până la fund. Nu-l putea privi în ochi. Inspiră adânc.

— Am avut dreptate, nu-i așa? luați bani de la Ahmed Khan?

Se întrebă ce avea să facă. Să se înfurie? Să se lanseze într-o criză, să coboare amenințător glasul, să-i arunce băutura în față și să plece? Dar zâmbetul rămase la locul lui.

— Tot la asta ai rămas, Fox? Ar trebui să fii mai atentă.

— E adevărat, așa-i?

— Ai microfon, Fox? te-a trimis Ministerul de Interne să mă înfunzi?

— Mă puteți percheziționa, dacă vreți.

— Te rog, Fox. Sunt divorțat, burlac de trei ani. Nu se cade să vorbească gura fără tine.

Voise să glumească, dar nu suna așa. Glasul lui Marenko devenise tăios.

— Michael DeBruin, continuă ea.

Marenko își goli paharul și îl trânti pe bar.

— Cazul e închis. Andy Murray a primit cincisprezece ani. Și, oricum, ce legătură are una cu alta?

— Dați-mi voie să vă prezint o ipoteză. Un detectiv superior din poliție trece printr-o pasă foarte proastă. Unul din martorii lui e omorât, și consideră că el e de vină. Ginerele său e bătut rău la datorie, iar el se pomenește anchetând asasinarea bestială a unei fetițe, incapabil să găsească dovezile ca să-l închidă pe principalul suspect. Își face meseria de douăzeci și șapte de ani, e obosit și frustrat. Unii oameni susțin că suferă de stres. Viața lui de familie e la pământ și simte că și-a irosit toată existența. Apoi, omul care i-a lăsat ginerele în fotoliul rulant e achitat și aproape că-i râde în față. Așa că ajunge la concluzia că toate au o limită. Cine poate comite mai bine o crimă decât un detectiv criminalist? Știe cât de greu e să se rezolve un omor cu premeditare și mai știe și ce să facă pentru a fi rezonabil de sigur că va scăpa cu bine. Cu un dram de noroc, ar putea ajunge chiar să ancheteze el însuși crima. Chiar dacă lasă vreo urmă la locul faptei, ceea ce știe să nu facă, e în continuare acoperit. Totul merge perfect. Dar uciderea unei alte ființe omenești nu e atât de ușoară pe cât a crezut. Toată viața s-a bălăcit în sânge și în carne descompusă, iar, când sosește momentul, mâinile îi tremură atât de tare încât aproape că ratează treaba. Dar are dreptate într-o privință. Un omor cu premeditare este greu de închis. Atât de greu, încât detectivii anchetatori sunt bucuroși să se repeadă la firimiturile pe care le-a lăsat în urma lui. Îi cunoaște deja pe asociații victimei, din investigațiile anterioare, știe unde locuiesc. Deci știe cum și unde să lase urme. Dar, în sinea lui, a întrecut limita. În adâncul ființei, are un sentiment de vinovăție. Nu în legătură cu crima, ci cu trădarea meseriei. Așa că se transferă din departament. Iar acum, constată că

există oameni dispuși să-i bage bani în buzunar dacă închide ochii la niște delicte de care oricum puțin îi pasă. Prin urmare, acceptă s-o facă, ia banii. Dar nu pentru el însuși. Este un polițist cinstit, unul dintre cei buni, de partea îngerilor. Deci folosește banii în scopul care poate fi cel mai util.

Marenko își trecu limba peste dinți.

— Știi cum sună toate astea?

— Știu cum sună. Dar mai știu și că se potrivesc cu faptele. Aveți vreo idee mai bună?

— Zi mai departe.

— Cunoaște câțiva duri, de pe vremea când a încercat să-i aresteze pentru crime din lumea interlopă. De astă dată, însă, el e cel care oferă contractele. Folosește banii murdari ca să-i elimine pe Patrick Capper și Omul de Zahăr. Balanța justiției a înclinat în defavoarea lui, atâția ani, dar acum începe să se redreseze. Totul merge de minune. A echilibrat conturile. Cu o singură excepție. Omul de Zahăr era nevinovat.

— Ai lucrat prea mult timp la cazurile astea, Fox. Suge ceva destul de multă vreme, și-și pierde aroma.

Fox își termină paharul.

— N-aș crede, se ridică ea să plece.

— Ce-ai să faci?

— Cu ce?

— Cu povestea asta de adormit copiii pe care mi-ai spus-o.

— Nu pot face nimic. Nu am dovezi, nu am martori. Altceva nu contează, așa e? Dumneavoastră m-ați învățat. Nu suntem în Agatha Christie. Există crime perfecte. Ați știut-o tot timpul.

Marenko clătină din cap, mutându-și privirea. Mai aproape de o mărturisire decât atât nu putea ajunge.

— Trebuie să vă opriți, șefule.

— Cu ce să mă opresc?

— V-am spus. Omul de Zahăr era nevinovat.

— Era un violator de copii. Nici o pagubă pentru lumea asta.

— Nu vă puteți erija în judecător și călău.

— Ba cred că sunt destul de calificat. De fapt, după principiile mele, justiția înseamnă ca un om să primească ceea

ce merită, chiar dacă e pentru un lucru pe care nu l-a făcut. Nu mai bei un rând?

— Nu e nici măcar ora mesei. Trebuie să știi când să te oprești, Frank.

— Mda, făcu Marenko, după un timp. Cred că ai dreptate.

Fox se așeză la volanul Cavalier-ului. Ce mai rablă. Era vremea să-și ia altă mașină. Introduse cheia în contact dar, în loc de a pormi motorul, își rezemă capul de tetieră, închizând ochii.

Justiție.

Goana după cei răspunzători de asasinările lui Patrick Capper și Henry Lincoln Wexxler avea să mai continue câteva săptămâni, după care toate direcțiile rutiniere de anchetă urmau să se epuizeze, iar echipa se dezumfla. Avea să se comită altă crimă, alt violator în serie trebuia să fie găsit, alte fotografii alb-negru urmau să acopere avizierul din Sala de Incidente. Ziarele aveau să găsească noi subiecte ca să-și umple prima pagină. Asasinul Justițiar urma să devină doar o poveste printre altele, spusă la un pahar, în King's Head.

Justiție. I se făcuse dreptate lui Tom O'Neill? Nimic n-avea să-i înapoieze viața, nimic n-avea să-i dea înapoi lui Julia soțul, sau copilului ei tatăl. Dar, dacă totul ar fi rămas în seama juraților și a profesioniștilor legii, vinovatul ar fi umblat și acum pe străzi, exprimând prin pasul său săltat și rânjetul fudul faptul că societatea punea prea puțin preț pe viața oricui, și cu atât mai puțin pe a unui polițist.

Atunci, meritase să moară? meritase Patrick Capper să moară? fostul ei amant, Simon Andrews, ar fi spus că nici un om nu merita să moară așa, că societatea nu avea dreptul să ucidă pe nimeni.

Dar aceeași societate scrupuloasă și egalitaristă fusese neputincioasă în a face ceva cu el și oamenii ca el. O ducea mai bine societatea fără oameni ca Pat Capper? După părerea lui Fox, răspunsul era da.

Apoi, mai rămânea și Omul de Zahăr. Nu era un contribuabil, cum ar fi spus James. Cu siguranță, nu reprezenta nici un motiv de mândrie pentru societatea care-i

dăduse ființă. Dar meritase și el să moară?

Există monștri printre noi, cum îi spusese odată Marenko, și de aceea Fox, la fel ca el, dorea să fie în tabăra îngerilor. Deocamdată însă era doar recunoscătoare că totul se sfârșise. Aruncase o privire în inima întunericului și totuși se bucura că era vie, în acea dimineață londoneză răcoroasă, în acea zi din viața lumii.

SFÂRȘIT

1 Scene of Crime officer – ofițer (pentru anchetă) la locul crimei; criminalist (N. Tr.)

2 Woman Police Comissioner – Femeie comisar de poliție (N. Tr.)

3 Joc de cuvinte intraductibil: No more Elmore (n.tr.)

4 Capper cel șic (n.tr.)

5 Sistem Mare/Major de Anchetă al Ministerului de Interne

6 Six-foot-six – 1,95 m (n.tr.)

7 8 inches – 20 cm; 3 stones – 19 kg (n.tr.)

8 Decedat Dar Nu încă (n.tr.)

9 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia între serial și cereal (n.tr.)